

SOPHIE
KINSELLA

Numaran
Bende
Var

Numaran Bende Var

Aşk mıym? Bilmeyorum.

Beni sevip sevmeydiğini bilmeyorum.

Onu sevip sevmeydiğini bilmeyorum.

Tek diyebileceğim, aklımdan hiç çıkmayan tek kişi o.

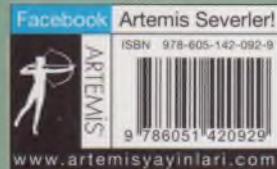
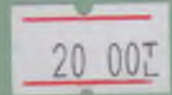
Duyamak istediğim onun sesi. Görmeyi arıdığım onun yüzü.

Bravo bana! Kaybettim :(Şu dünyada kaybetmemem gereken tek şeyi kaybettim. Nişan yüzüğümü! Magnus'un üç nesillik aile yadigarı.

Ve şimdi, tam da annesiyle babasının döndüğü gün kaybettim. Kaybetmek için o günü buldum. Derin derin nefes al, Poppy. Olumlu düşün :)

Bir hayır yemeğinde kızlarla iki kadeh şampanya devirdikten sonra Poppy'nin hayatı bir anda tepetaklak oldu. Yalnızca nişan yüzüğünü kaybetmekle kalmadı, arkasından yaşanan panikte cep telefonundan da oldu. Titrek bacaklarla otelin lobisinde dört dönerken, bir çöp kutusunda terk edilmiş bir telefon buldu. E, mal bulanındır demişler! Artık otele bir numara bırakabilirdi. Kaderinde vardı demek ki!

Tek sorun şuydu ki, telefonun sahibi işadamı Sam Roxton, onunla aynı fikirde değildi. Cep telefonunu geri istiyordu ve Poppy'nin, tüm mesajlarını okumasından ve özel hayatına burnunu sokmasından hiç hoşlanmamıştı. Üstüne üstlük yüzüğü bulana kadar Poppy'nin tek elle idare etmesi gerekecekti! Düğün hazırlıkları, Sam'in geçici asistanlığı vazifesi ve başına bizzat açtığı türlü belalar yüzünden işler iyice karışacaktı.

BİR

Sakin. Kafamı toplamam lazım. Deprem değil, nükleer
afet değil, cinnet getirip gözü dönmüş silahlı bir adam
hiç değil. Dünyada yaşanan felaketler düşünülünce bu, hiçbir
şey. *Hiç* hem de. İleride geri dönüp bakınca şu anki halime
kahkahalarla güleceğim bence, “Ah, amma da salakmışım, ne
kadar panik yapmıştım,” diye.

Dur Poppy. Aklından bile geçirme. Hiç güleceğim yok.
Hatta midem bulanıyor şu an. Otelin balo salonunda gözle-
rime perde inmişçesine deli danalar gibi koşuyorum, yüreğim
ağzımda, mavi desenli halıya, varaklı sandalyelerin arkasına,
yerlere atılmış pis peçetelerin altına, hatta düşmesi imkansız
köşelere bile beyhude bakıyorum.

Kaybettim işte. Gitti. Şu dünyada kaybetmemem gereken
yegane şeyi bulamıyorum. Nişan yüzüğümü!

Özel bir yüzüktü desem hafifsemiş olurum. Magnus’un
ailesi üç nesildir bu yüzüğü takıyor. İki pırlantanın orta-
sında muhteşem bir zümrüt tasarımı. Magnus bunu bana
takmak için bankadaki çok özel kasalarını açmak ve yüzüğü
oradan çıkartmak zorunda kalmış. Koskoca üç aydır gözüüm

gibi bakarak sağ salim takıyordum, geceleri kutsal emanetmişçesine porselen bir tabağın üstüne bırakıyor, her otuz saniyede bir elimle yokluyordum... Oysa şimdi, tam da an-nelerinin Amerika'dan geldikleri gün kaybediverdim. Tam da gününde!

Profesör Antony Tavish ve Wanda Brook-Tavish şu saniye işi gücü bırakıp altı ay dinlenelim diye gittikleri Chicago'dan dönüş yolunda, uçaktalar. Kafamda çok net canlandırabiliyorum ikiliyi. Yan yana oturmuş, birbiriyle uyumlu Kindle'larından akademik yazılar okuyarak kavrulmuş ballı fıstıklarını yiye yiye geliyorlardır. Hangisinden daha çok korkuyorum, karar veremiyorum açıkçası.

Adamdan. Çünkü fazla kinayeci.

Yok, yok, kadından. O kabarık, elektriklenmiş saçlarıyla ve feminizm hakkındaki fikirlerimi almak isteyen sorularıyla...

Aman işte, ikisi de eşit derecede tüylerimi ürpertiyor kıscası. Bir saat sonra uçakları inmiş olacak ve yüzüğü parmağında görmek isteyecekler.

Hayır. Tıknefes olmayı bırak. Poppy. Olumlu düşün. Bir başka açıdan bakmalıyım duruma. Mesela... benim yerimde Poirot olsa ne yapardı? Öyle etrafı telaşa vermezdi. Dinginliğini korur, beynindeki gri hücreleri kullanır ve olayın kilit noktasını çözen, minik ama hayati öneme sahip bir detay bulurdu.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Küçük gri hücrelerim. Hadi. Çalışın bakalım.

Yalnız şu var, bence Poirot, Doğu Ekspresi cinayetini çözmeden önce üç pembe şampanya ve bir mojito içmemişti.

"Hanımefendi?" Gri saçlı bir temizlik görevlisi elindeki elektrikli süpürgeyle yanımdan geçmeye çalışıyor ve dehşete kapılıyorum. Balo salonunu elektrikle almaya başladılar bile! Ya yüzüğü de çekerlerse?

“Afedersiniz.” Kadının mavi naylon önlüklü omzunu tutuyorum. “Salonu süpürmeden önce bana beş dakika daha izin verir misiniz?”

“Hala yüzüğünü mü arıyorsun?” Şüpheli şüpheli başını iki yana sallıyor, sonra yüzü aydınlanıyor. “Bence kesin evdedir. Meğer başından beri oradaymış dersin!”

“Olabilir.” Dişimi sıkıp kibarca kafa sallıyorum ama içimden avaz avaz bağırmak geliyor. “*O kadar da* aptal değilim!”

Salonun diğer köşesindeyse bir başka görevlinin cupcake kırıntılarını, buruşturulmuş peçeteleri siyah bir çöp torbasına doldurduğunu görüyorum. Hiç orali değil. Eline geçeni bakmadan atıyor. Duvara konuştum sanki.

“Afedersiniz!” Sesim çatlayarak sesleniyor, bir yandan da kadına doğru uzun adımlarla koşuyorum. “Yüzüğümü *arıyorsunuz* hala, değil mi?”

“Yüzükten eser yok canım.”

Aynı anda da bir avuç dolusu artığı masadan torbaya ittiriyor, hiç yoklama zahmetine bile girmeden üstelik.

“Dikkat edin!”

Elimi daldırıp peçeteleri avuçluyor, geri çıkarıyorum, her birini tek tek mıncıklayıp sert bir yumru arıyorum, ellerim kremaya bulaşmış, umrumda bile değil.

“Canım, ben de buraları temizlemeye çalışıyorum.” Temizlik görevlisi peçeteleri elimden kapıyor. “Her tarafı ne hale getirdin baksana!”

“Farkındayım, tamam, afedersiniz.” Yere düşürdüğüm kek kaplarını topluyorum. “Ama anlatamıyorum galiba. O yüzüğü bulamazsam yandım.”

İçimden, kadının elindeki torbayı alıp adli tıpçılar gibi cımbızlarla incelemek geliyor. Hatta odanın çevresine plastik şerit çekip burayı olay yeri ilan etmek istiyorum. Burada olmalı çünkü, burada *bir yerde*.

Tabii eğer birisi almadıysa. Tutunduğum diğer dal bu. Arkadaşlarımdan biri yüzüğü takıp çıkarmayı unuttu ve hala fark etmedi. Belki de birinin çantasına düştü... Ya da birinin cebine girdi... Bir kazağın ipliğine takıldı... Kafamdaki olasılıklar gitgide uzayıp yayıflıyor ama pes edemem.

“Tuvalete baktınız mı?” Kadın arkasını dönüp yanımdan geçiyor.

Herhalde baktım. Dizlerimin üstüne çöküp bütün kabinlerin içinde yerleri ellerimle santim santim yokladım. Sonra da lavaboları. İkişer kez. Hatta konsiyerje gidip tuvaleti kapatırmayı, bütün boruları kontrol ettirmeyi önerdim de, kabul etmedi. Orada kaybettiğimden emin olsam durum değiştirmiş ve polis de çağırırsam, adamlar ona hak verirmiş ve insanlar bekliyormuş, kenara çekilebilir miymişim?

Polis mi. Pöh! Ben de arar aramaz ekip arabalarıyla sirenler çala çala gelecek, beni merkeze götürüp ifade vermemi isteyecekler sanmıştım. İfade vermeye bile vaktim yok zaten! Yüzüğümü bulmak zorundayım!

Tüm öğleden sonra boyunca oturduğumuz yuvarlak masaya koşuyorum tekrar ve bir kez daha emekleyerek yerleri yokluyorum. Nasıl olabildi böyle bir şey? Nasıl *bu kadar* salak olabildim?

Şu Marie Curie *Şampanya Çayı*’na bilet almak, okuldan eski bir arkadaşımın, Natasha’nın fikriydi. Bekarlığa veda kutlamasını yaptığım spa haftasonuma gelemedi ya, onun yerine buna kalkıştı. Masada sekiz kişiydik, mutlu mutlu şampanyaları yuvarlıyor, pastalar yiyorduk ve tam çekiliş başlamak üzereyken biri kalkıp “Hadi Poppy, ver de şu yüzüğünü bir deneyelim,” dedi.

Kim olduğunu bile şu an tam hatırlayamıyorum. Annalise miydi acaba? Annalise’le üniversiteden arkadaştık, şimdi ikimiz de First Fit Fizyo’da çalışıyoruz, Ruby de bizimle. Aynı

fizyoterapi kursuna gitmiştik zaten. Ruby de çaya gelenlerdendi ama yüzüğü takıp takmadığının farkında değilim. Yoksa taktı mı?

Ne kadar beceriksizim bu işte. Daha en temel ayrıntıları hatırlayamazken benim nerem Poriot olacak? Hakikat şu ki, o anda *herkes* yüzüğü takıyor gibiydi bana göre. Natasha, Clare, Emily (ta Taunton'dan eski okul arkadaşlarım), Lucinda (düğün organizasyonumu yapıyor ama arkadaş olduk gibi bir şey), asistanı Clemency, sonra Ruby ve Annalise (sadece okul ve iş arkadaşı değil, aynı zamanda en sıkı kankalarım. Nedi-mem de olacaklar).

İtiraf ediyorum: Milletin hayranlığı koltuklarımı kabartmıştı. Böylesine ihtişamlı ve güzel bir şeyin bana ait olduğuna hala inanamıyorum. Aslında, şu olan bitenin *hiçbirine* inanamıyorum.

Nişanlandım! Ben, Poppy Wyatt. Boylu boslu, yakışıklı bir üniversite hocasıyla hem de. Adamın kitabı var, kaç kere televizyona çıkmış. Altı ay öncesine kadar aşk hayatım yerlerde sürünüyordu. Bir yıldır dişe dokunur icraat yoktu ve çaresizlikten cöpcatan.com sitesinden tanıştığım ağzı kokan çocukla bir kere daha yemeğe çıkmayı göze almak üzereydim... Şimdiyse düğünüme on gün kaldı! Her sabah uyanıyorum, uyanan Magnus'un pürüzsüz, çilli sırtına bakıyorum ve içimden, "İşte nişanlım, Dr. Magnus Tavish, Londra King's College'da"

---

*Uzmanlık alanı Kültürel Sembolizm. İkinci buluşmamızdan sonra *Sembolizmin Felsefesi* kitabını hızlı okuma yöntemiyle okudum ve sanki çok uzun zaman önce tesadüfen, kendi zevkimmiş de okumuşum gibi yaptım. (Ki doğrusu, o da bunu yutmadı ya, neyse.) Her neyse, diyeceğim o ki, okudum. Ve beni en çok etkileyen şeydu: Her taraf dipnot doluydu. O kadar alıştım ki. Çok kullanışlı değil mi sizce de? Canınızın istediği yere sokuşturuyor ve zeki görünüyorsunuz.

Magnus, dipnotlar asıl anlatmak istediğin konu değilse ama yine de ilgin çeken bir noktaysa, o zaman kullanılır diyor. Evet. Bu da benim dipnotlar hakkındaki dipnotum olsun.

öğretim görevlisi,” diyorum ve gözlerime inanamıyorum. Sonra öbür yanıma dönüp başucumda *para* diye bağırın nişan yüzüğüne bakıyor, gene gözlerime inanamıyorum.

Magnus duyunca ne diyecek?

Midem takla atıyor ve güçlkle yutkunuyorum. Hayır. Şimdi bunu düşünme. Hadi ama gri hücrelerim. Bir atılım yapın.

Clare’in yüzüğü uzunca bir süre elinden çıkarmadığını hatırlıyorum. Sonra Natasha’nın yüzüğü çekiştirisini, “Bende sıra! Bende sıra!” diye bağırışını, hatta “Yavaş çıkarın!” diye uyarışımı hatırlıyorum.

Yani, *sorumsuzca* davrandım denilemez işte. Masada elden ele gezen yüzükten gözlerimi ayırmıyordum.

Derken dikkatim dağıldı çünkü çekiliş başladı ve ödülleri şahaneydi. İtalya’da bir villada bir hafta tatil, çok şık bir güzellik salonunda saç kesimi, Harvey Nichols’tan hediye çeki... Salonda çekilen biletler, çağırılan numaralar derken bir hay-huy çıktı, “Benim!” diyen kadınlar yerinden fırlayıp sunucuya koşuyordu.

İşte her şey o sırada bozuldu. *İşte* o anı düşününce midem bulanıyor, keşke diyesim geliyor. Zamanı geri alabilseydim, tam o saniyeye dönerdim. Orada oturan kendime hızlı hızlı yürür, “Poppy, *önceliklerini* unutma,” derdim.

Ama insan fark etmiyor işte, değil mi? O an yaşıyor, o hayati hatayı yapıyorsunuz ve bitiyor, herhangi bir şekilde önleyebilme fırsatı heba oluyor.

Sonrasında olan şeydi, Clare çekilişte Wimbledon’a bilet kazandı. Clare canım ciğerimdir, çok severim ama biraz silik bir tiptir. Millet gibi yerinden fırlayıp “Kazandım! Kazandım!” diye bas bas bağırmak yerine, elini birkaç santim kaldırdı. Aynı masada oturan biz bile anlamadık kazandığını.

Tam Clare'in çekiliş biletini havaya kaldırışı kafama dank ederken sunucu kadın, "Kazanan talihli yoksa, bir daha çekeceğiz sanırım..." dedi.

"Seslensene!" diye dürttüm Clare'i ve kendi elimi deli gibi sallamaya başladım. "Burası! Kazanan talihli burada!"

"Yeni numaramız... 4-4-0-3."

Tüm şaşkınlığımı karşısında salonun diğer köşesinden kahverengi saçlı bir kız hoplayıp zıplamaya, biletini savurmaya başladı.

"Kazanan o değil!" diye kafa tuttum. "*Sen kazandın.*"

"Önemli değil ya." Clare oturduğu yerde sindi.

"Tabii ki *önemli!*" diye bağırdım kendimi tutamayıp ve masada herkesi koptu.

"Hadi Poppy!" diye bağırdı Natasha. "Hadi bakalım, Beyaz-Atlı-Prences! İşe el koy!"

"Hadi Beyaz-Atlı!"

Bu da aramızda eski bir espri. Okulda bir kere hamsterları kurtarmak için imza toplamıştım ve herkes bana Beyaz Atlı Prences demeye başlamıştı. Ya da kısaca Beyaz Atlı. Sözde en meşhur lafım da, "Tabii ki *önemli!*"

Her neyse. Uzun lafın kısası, iki dakika sonra kendimi sahnede, kahverengi saçlı kızın yanında sunucuyla arkadaşımın numarasının geçerli olduğunu tartışırken buldum.

Biliyorum, masadan hiç kalkmamalıydım. Yüzüğü bir saniye bile olsa gözümün önünden ayırmamalıydım. Ne kadar aptalca olduğunun farkındayım. Ama savunmam şu, yangın alarmının çalacağını *bilmiyordum*, nereden bileyim?

Gerçeküstüydü adeta. Bir saniye önce herkes mutlu mesut çay partisinde yerinde otururken bir sonraki saniye havada sirenler çalıyordu ve kıyamet koptu, millet ayaklandı ve çıkışa

* Ki, aslında hiç demem. Tıpkı Humphrey Bogart'ın filminde, "Tekrar çal, Sam," denmediği gibi. Tamamen bir şehir efsanesi.

üşüştü. Annalise, Ruby ve diğerlerinin çantalarını kapıp çıkışa koştuğunu gördüm. Takım elbiseli adamın teki sahneye çıkıp beni, diğer kızı ve sunucuyu yandaki kapıya doğru itekledi ve diğer taraftan gitmemize izin vermedi. “Güvenliğiniz bizim için önceliklidir,” deyip durdu.*

O zaman bile o kadar *endişelenmedim*. Yüzüğün ortadan kaybolacağı *aklımın* ucundan geçmedi. Kızlardan birinde güvendedir ve nasılsa dışarıda buluşacağız, bana verecekler sandım.

Dışarısı tabii ayrı bir keşmekeşti. Otelde bizim çayla aynı anda büyük bir iş toplantısı daha düzenleniyormuş, farklı farklı kapılardan işadamları dökülmeye başladı, otel personeli megafonlarla bir şeyler duyurmaya çalışıyordu, araba kornaları derken, o hengamede Clare ve Natasha’yı bulmam bayağı vakit aldı.

“Yüzüğüm sizde mi?” dedim anında, suçlayıcı bir tonda konuşmamaya çalışarak. “Kimde kaldı?”

İkisi de boş boş baktı.

“Bilmem.” Natasha omuz silkti. “Annalise’te değil miydi?”

Böylece de gene kalabalığa dalıp Annalise’i aradım ama onda değilmiş, o da Clare’de sanıyormuş. Ve Clare de, Clemency’de sanıyormuş. Clemency de, “Ruby’de değil miydi ama o gitti galiba,” dedi.

Panik öyle bir duygu ki, insanı iliklerine kadar etkisi altına alıyor. Bir an için sakin, huzurlu, hala içinizden, “Saçmalama. Kaybolacak hali yok ya,” diye tekrar eden bir insansınız. Bir saniye sonraysa Marie Curie Çayı personeli beklenmedik koşullar nedeniyle çayın iptal edildiğini duyurmaya ve hediye torbalarını dağıtmaya başlıyor. Bütün arkadaşlarınızsa metroya yetişmek için koşturup sırta kadem

* Tabii ki otelde yangın falan çıkmamıştı. Alarm sistemi kısa devre yapmıştı. Her ne kadar sonradan öğrendiysem de, bu beni hiç teselli etmedi.

basıyor. Ve parmağınız bomboş. İçinizden bir ses ise kendini paralıyor, “Aman Tanrım! Biliyordum! Böyle olacağını biliyordum! Bana antika yüzük emanet edende kabahat! Büyük hata! Çok büyük hata!”

İşte böylece de bir saat sonra kendinizi koca bir masanın altında sürünürken, pis otel halısının kıllarını incelerken ve bir mucize olsun n’olur diye dualar ederken buluveriyorsunuz. (Üstelik de nişanlınızın babası mucize diye bir şeyin var olmadığı, tamamen batıl inançtan kaynaklandığı ve hatta *aman Tanrım* demenin bile zayıflık belirtisi olduğu üzerine tuğla gibi bir cilt kitap yazmış olmasına rağmen.)*

Birden telefonumun ekranının yanıp söndüğünü fark ediyorum ve titreyen parmaklarımla onu elime alıyorum. Üç mesaj gelmiş ve bir umutla hepsini alt alta açıyorum.

Naptın, buldun mu? Annalise xx

Pardon tatlım, hiç görmedim. Merak etme, Magnus’a benden laf çıkmaz. N xxx

Selam Pops! Tanrım, ne iğrenç bir şey yüzüğünü kaybetmek! Aslında ben gördüm galiba... (devamı var)

Donakalarak telefona bakıyorum. Clare görmüş mü? Nerede?

Masanın altından emekleyerek çıkıyorum ve telefonumu etrafta sallıyorum ama mesajın geri kalanı bir türlü gelmek bilmiyor. Burada sinyal o kadar düşük ki. Böyle beş yıldızlı otel mi olur? Dışarı çıkmak zorundayım.

* Poirot hiç şöyle demiş miydi, “Aman Tanrım!” Bence dedi. Ya da “Sacrebleu!” Ki o da aynı anlama geliyor. Ve bu da Antony’nin teorisini çürütmez mi, ne de olsa Poirot’nun gri hücreleri herkesten güçlü? Belki bir gün bunu Antony’ye de söylerim. Cüretkar bir anımda. (Ki, yüzüğü kaybetmişsem, bu asla yaşanmayacak bir andır.)

“Merhaba!” Gri saçlı temizlik görevlisine yaklaşıyorum, elektrikli süpürge'nin gürültüsünde sesimi duyurmaya çalışıyorum. “Mesajıma bakmak için iki dakika dışarı çıkıyorum. O arada yüzüğü bulursanız, lütfen haber verin. Cep numaram sizde var. Ben kapının önündeyim...”

“Anladım tatlım,” diyor görevli sabırla.

Lobiden geçiyorum acele acele, konferans katılımcıları arasından yürüyüp konsiyerj masasının önüne gelince yavaşlıyorum.

“Herhangi bir şey...”

“Henüz elimize ulaşan bir şey olmadı, efendim.”

Dışarıda boğucu bir hava, yazın müjdecisi sanki, gerçi daha nisan ortasındayız. Umarım on gün sonra da hava aynı böyle olur çünkü gelinliğimin sırtı açık ve hava güzel olur umuduyla doluyum.

Otelin önünde geniş, alçak basamaklar var ve inip çıkıyorum, inip çıkıyorum, telefonumu sallıyorum, sinyali bulmaya çalışıyorum ama yok. En sonunda kaldırıma kadar iniyorum, telefonumu iyice deli gibi havada sallıyorum, kafamın tepesinde tutuyorum, Knightsbridge'in sessiz bir sokağına doğru eğiliyorum, telefon uzanan parmaklarımın ucunda.

Hadi ama telefonum, diye telepati kuruyorum. Başarabilirsin. Poppy için yap bunu. Mesajı al. Bir yerden mutlaka çekmesi lazım.... Başarabilirsin.

“Aaaaaaaah!” Ne olduğunu algılayamasam da kendi çılgınlığımı duyuyorum. Omzumda yakıcı bir acı. Bisiklet tepesinde bir karaltı sokağın sonuna doğru gazlamış gidiyor. Ancak eski, gri bir kapüşonlu ceket ve dar, siyah kot görüyorum, derken bisiklet köşeyi dönüyor.

Elim boş. Nasıl yani—

Uyuşmuşum gibi ve inanamayarak açık duran avcuma bakıyorum. Gitti. Herif telefonumu çaldı. Resmen çaldı.

Telefonum benim *hayatım*. Ben onsuz yaşayamam. Hayati bir uzvum o benim.

“Hanımefendi, iyi misiniz?” Kapı görevlisi basamaklardan aşağı koşturuyor. “Bir şey mi oldu? Bir yeriniz acıyor mu?”

“Ben... telefonum çalındı,” diye kekeliyorum bir şekilde. “Telefonum elimden çalındı.”

Kapı görevlisi anlayışlı bir tavırla kafa sallıyor. “Fırsatçılar işte. Bu civarlarda çok dikkatli olunmalı...”

Adamı dinlemiyorum. Titremeye başladım. Daha önce hiç böyle elden ayaktan kesildiğimi, hiç böyle paniklediğimi hatırlamıyorum. Ben telefonsuz ne yaparım? Nasıl işe yararım? Elim habire telefonumu her zamanki yerinde, cebimde arıyor. İçimden birilerine mesaj çekmek geliyor. “Aman Tanrım telefonumu kaybettim!” yazasım var ama *telefonum yokken nasıl yapayım!*

Telefonum benim kanım canım. Dostum. Ailem. İşim. Dünyam. Her şeyim. Sanki biri yaşam destek ünitemin fişini çekmiş gibi hissediyorum.

“Polisi aramamı ister misiniz?” Kapı görevlisi kaygılı kaygılı bana bakıyor.

Cevap veremeyecek kadar dağılmış durumdayım. Ansızın daha da feci bir şey kafama dank ediyor. Yüzük. Cep telefonumu herkese verdim: Temizlik görevlilerine, tuvaletteki hizmetlilere, Marie Curie’yi düzenleyenlere, herkese. Ya birisi bulursa? Ya birisi *tam şu saniye* yüzüğümü bulmuş da bana ulaşmaya çalışıyorsa ve cevap alamıyorsa çünkü kapüşonlu herifin teki SIM kartımı nehre fırlatıp attıysa?

Of Tanrım.* Konsiyerjle konuşmam lazım. Ona ev numaramı vereyim bari.

Olmaz. Kötü fikir. Mesaj bırakırlarsa, Magnus duyabilir.”

* Zayıflık göstergesi.

** Yüzüğü güvenli bir şekilde geri alabilme ve Magnus’un hiçbir şeyden haberi olmaması ihtimalini bir kez bile göz önüne almaya hakkım yok mu canım?

Tamam, o zaman... o zaman... Adama iş telefonumu veririm. Evet.

Fakat bu akşam fizyoloji kliniğinde kimse yok. Ne olur ne olmaz diye gidip orada saatlerce oturamam ya.

Şu anda ciddi anlamda kafayı sıyırma eşliğine vardım. Her şey yoluma taş koymak için biraraya gelmiş sanki.

Yetmezmiş gibi lobiye koşarak girdiğim sırada konsiyerj de meşgul. Koca bir grup konferansa gelmiş işadamı masasının başına üşüşmüş, restoran rezervasyonlarını soruyor. Bana öncelik vererek öne eğilir umuduyla adamla göz göze gelmeye çalışıyorum ancak titizlikle beni görmezden geliyor ve kırılıyorum. Biliyorum, bugün öğleden sonra vaktinin büyük bir kısmını aldım ama ne kadar muazzam bir krizin içinde boğuştuğumu fark etmiyor mu yani?

“Hanımefendi.” Kapı görevlisi peşimden lobiye girmiş, endişeyle alnını kırıştırmış. “Şoku atlatmanız için bir şey ister misiniz? Arnold!” Garsonlardan birine sesleniyor. “Hanımefendiye bir brendi lütfen, müesseseden. Konsiyerjle görüşürseniz, polis konusunda size yardımcı olur. Biraz oturmak ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler.” Birden aklıma bir fikir geliyor. “Belki de kendi numaramı çevirmeliyim! Kapkaççıyı aramalıyım! Geri dönmesini isteyebilir, karşılığında bir ödül teklif ederim... Ne dersiniz? Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?”

Elimi öne uzattığımda kapı görevlisi adam neredeyse şaşkınlıktan geri kaçıyor.

“Hanımefendi, bence biraz cahil cesareti olur bu,” diyor acımasızca. “Eminim polis de böyle şeyler yapmamanızı söylerdi. Bence siz şoktasınız. Lütfen şöyle oturun ve rahatlamaya çalışın.”

Hımmmm. Belki de haklı. Kapüşonlu bir suçluyla anlaşma yapacak kadar da uçuk değilim. Ama bir yere oturup rahat-

layamam da; krizin verdiği hiper ruh hali içindeyim. Sinirlerimi yatıştırmak adına olduğum yerde volta atmaya başlıyorum, topuklularım mermer zeminde tıkırdıyor. Devasa saksılı benjaminini geçiyorum... Gazetelerin durduğu sehpayı geçiyorum... Kocaman, parlak çöp kutusunu geçiyorum... Tekrar benjaminine dönüyorum. Rahat bir çember çizdim ve bu arada da gözümü konsiyerjden ayırmadan boş kaldığı anı kollayabiliyorum.

Lobide hala konferanstan çıkan işadamları kaynıyor. Cam kapılardan görevlinin gene basamaklardaki yerini aldığını görebiliyorum, taksi çeviriyor, bahşişleri cebine atıyor. Mavi takım elbiseli tıknaz bir Japon adam, yanında Avrupalı tipli işadamlarıyla dikiliyor, sesini yükselterek sanki kendi dilinde sinirli laflar ederek boynunda kırmızı ipin ucunda konferans giriş kimliği asılı duran herkese el kol hareketi yapıyor. Japon adam ufacık ve diğerleri o kadar gergin ki, gülümsemek geliyor içimden.

Brendim getiriliyor ve durup tek seferde kafaya dikiyorum, sonra aynı rutinle volta atmaya devam ediyorum.

Saksıdaki benjamin... gazeteli sehpa... çöp kutusu... saksıdaki benjamin... gazeteli sehpa... çöp kutusu...

Şu anda biraz yatıştım. Aklımdan ölümcül fikirler geçiyor. O kapüşonlu herif hayatımı mahvettiğinin farkında mıydı? Bir cep telefonunun ne kadar *hayati derecede önemli* olduğunun bilincinde mi? Bir insandan çalabileceğiniz en kötü şey. *En kötü.*

Ayrıca o kadar muhteşem bir alet de değildi. Hatta oldukça eskiydi. Bir mesaja B harfi yazmaya çalışırken ya da internete girerken onu çalan adama bol şans diliyorum çünkü işi var. *O zaman* belki üzülür.

Benjamin... gazeteler... çöp kutusu... benjamin... gazeteler... çöp kutusu...

Üstüne üstlük omzumu kopardı. Öküz herif. Belki de ona milyonluk tazminat davası açarım. Tabii adamı yakalarlarsa, ki imkansız.

Benjamin... gazeteler... çöp kutusu...

Çöp kutusu.

Bir dakika.

O ne?

Aniden duruyorum ve çöp kutusunun içine bakıyorum, acaba biri bana şaka mı yapıyor yoksa hayal mi görüyorum diye afallıyorum.

Bu bir telefon.

Tam orada, çöp kutusunun içinde. Bir cep telefonu.

İKİ

Birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum, sonra tekrar bakıyorum ama orada işte, fırlatılıp atılmış birkaç konferans programının ve bir Starbucks bardağının arasında yarısı görünüyor. Bir cep telefonunun *çöpün* içinde işi ne?

Beni gören var mı diye etrafa bakıyorum, sonra dikkatlice çöpe uzanıp telefonu oradan çıkarıyorum. Üstünde birkaç damla kahve var ama onun dışında mükemmel. Ayrıca iyi de bir telefon. Hem de yeni.

Dikkatlice dönüp insan dolu lobiyi inceliyorum. Kimse bana en ufak bir şekilde dikkatini vermiyor. Kimse yanıma koşup “*Ah, o benim telefonum!*” demiyor. Artı son on dakikadır burada tur atıyorum. Telefonu buraya kim attıysa, bir süre önce yapmış.

Telefonun arkasında bir yapıştırma var, üstünde *Beyaz Küre Danışmanlık Grubu* ve bir telefon numarası yazıyor. Acaba birisi telefonu çöpe mi attı? İflas mı ettiler? Açma düğmesine basıyorum ve ekranın ışığı yanıyor. Bana göre gayet güzel çalışıyor işte. Kafamda ince bir ses, aleti teslim etmem gerektiğini söylüyor.

Girişteki masaya gidip “Afedersiniz, galiba birisi telefonunu kaybetmiş,” demeliyim. Aynen yapmam gereken bu. Hemen şu anda, sorumluluk sahibi bir toplum üyesi gibi hızlı adımlarla masaya yürümek...

Ayaklarım bir santim kımıldamıyor. Elim korumacı bir edayla telefonu kavlıyor. Mesele şu ki, benim telefona *ihtiyacım* var. Bahse girerim *Beyaz Küre Danışmanlık Grubu* her kimse, milyonlarca telefonları vardır. Hem ayrıca yerde ya da tuvalette de bulmadım ki, değil mi? Çöpteydi. Çöp kutusun-daki şeyler atılmıştır, *çöptür*. Kimsenin hakkını yemiyorum. Dünyaya mal edilmiş, herkesin malı. Kural bu.

Tekrar eğilip çöpe bakıyorum ve kırmızı bir kordon gözüme çarpıyor, diğer konferans üyelerinin boynundakilerden. Konsi-yerj bana bakıyor mu diye kontrol ettikten sonra elimi tekrar daldırıp bir konferans katılımcı kimliği çıkarıyorum. Nefes ke-sici güzellikte bir kızın vesikalık resmi bana bakıyor, altında da şöyle yazıyor: *Violet Russell, Beyaz Küre Danışmanlık Grubu*.

Sağlam bir teori geliştiriyorum. Poirot olabilirim. Bu Vio-let Russell’ın telefonu ve kadın onu çöpe atmış. Çünkü... bir sebebi vardır elbet.

Eh, onun hatası. Benim değil.

Telefon birden cırlıyor ve yerimden fırlıyorum. Kahretsin! Telefon yaşıyor. Zil tonu son seste çalıyor. Hem de Beyonce’nin “Single Ladies” şarkısı. Hemen meşgule alıyorum ama bir sa-niye sonra tekrar başlıyor, bariz.

Bu telefonun ses ayarı yok mu ya? Yakınımdaki iki işkadı-nı dönüp dik dik bakıyor ve elim ayağıma dolaşıyor, meşgule almak yerine telefonu açıyorum. Kadınlar hala beni izliyor, o yüzden telefonu kulağıma koyup arkamı dönüyorum.

“Aradığınız kişi şu anda müsait değil,” diyorum robotumsu bir sesle. “Lütfen mesaj bırakın.” Her kimse bu onu defede-cektir.

“Hangi cehennemdesin?” İyi eğitimli olduğu belli, düzgün bir erkek sesi konuşuyor ve şaşkınlıktan çığlık atabilirim. İşe yaradı! Adam beni telesekreter sandı! “Scottie’yle konuştum şimdi. İş yapabilecek birini tanıyormuş galiba. Kesiksiz ameliyat gibi olacak. İyi biriymiş. Hiç iz kalmayacak.”

Nefes bile alamıyorum. Ya da burnumu kaşıyamıyorum, ki birden inanılmaz kaşındı.

“Tamam,” diyor adam. “O zaman başka ne yaparsan yap kesinlikle çok dikkatli ol.”

Adam kapatıyor ve hayretler içinde telefona bakıyorum. Şu dünyada kimsenin sesli mesaj bırakacağına *inanmazdım*.

Şimdi biraz suçluluk duyuyorum. Gerçek bir sesli mesaj bu ve Violet alamadı. Yani, telefonunu çöpe atması benim hatam değil ama gene de... İçgüdüsel olarak elimi çantama sokuyorum, bir kalem ve üstüne yazılacak tek şey olan eski bir sinema programı* çıkarıyorum. Alelacele karalıyorum: “Scottie’nin bir tanıdığı varmış, kesiksiz ameliyat, iz yok, çok dikkatli ol.”

Kim bilir *neden* bahsediliyor. Liposuction falan mı? Her neyse, önemli değil. Mesele şu ki, Violet denen şu kızla karşılaşsam eğer, mesajını iletebilirim.

Telefonun tekrar çalmasına imkan vermeden konsiyerj masasına koşuyorum, mucizevi bir şekilde boşalmış.

“Merhaba,” diyorum nefes nefese. “Yine ben. Yüzüğümü bulan oldu mu?”

“Lütfen içiniz rahat olsun, hanımefendi,” diyor adam donuk bir tebessümle, “eğer bulmuş olsaydık, haber verirdik. Numaranız bizde *var*—”

“Hayır yok!” diye lafını kesiyorum, zafer kazanmışçasına. “Olay da bu! Size verdiğim numara artık... kullanım dışı. Bozuk. Hem de çok.” En son istediğim şey adamın kapüşonlu

---

* *Aslan Kral*. Natasha bedava bilet bulmuştu. Ezik bir çocuk filmi sanmıştım ama *manyak güzeldi*.

adamı araması ve paha biçilemez bir zümrüt yüzükten bahsetmesi.

“Lütfen o numarayı aramayın. Onun yerine bu numarayı kullanabilir misiniz?” *Beyaz Küre Danışmanlık Grubu* yapıştırmasının üstündeki numarayı dikkatlice yazıyorum. “Aslında, emin olmak için... test edebilir miyim?” Otelin telefonuna uzanıyorum ve basılı olan numarayı çeviriyorum. Bir saniye sonra Beyonce yine çıgırıyor. Tamam. En azından biraz rahatlayabilirim. Bir telefon numaram var.

“Başka bir şey var mıydı?”

Konsiyerj biraz sinir olmuş gibi görünmeye başlıyor ve arkamda bir sıra oluşuyor. Böylece de adama tekrar teşekkür edip en yakındaki koltuğa yürüyorum, adrenalin patlaması içindeyim. Bir telefonum ve bir planım var.

Yeni telefon numaramı ayrı ayrı yirmi küçük kağıda yazmam ve “POPPY WYATT – ZÜMRÜT YÜZÜK, LÜTFEN ARAYIN!!!” diye eklemem beş dakika sürüyor.

Ne gıcık ki, balo salonunun kapıları kilitlenmiş (gerçi temizlikçilerin sesini içeriden duyabiliyorum), böylece de otelin koridorlarında, çay salonunda, kadınlar tuvaletlerinde ve hatta spa merkezinde ipini koparmış gibi gezinip karşıma çıkan tüm çalışanlara numaramı dağıtıyorum ve olayı anlatıyorum.

Polisi arayıp yeni numaramı onlara veriyorum. Ruby’ye mesaj atıyorum, onun numarası ezberimde:

Selam! Telefonum çalındı. Yeni cep numaram bu. Millete yollar msn? Yüzükten haber???

Ardından yorgun argın kendimi tekrar koltuklardan birine atıyorum. Sanki ömrüm boyunca bu otelde yaşamışım gibi hissediyorum. Magnus’u da aramam ve ona bu numarayı ver-

mem lazım ama henüz cesaretim yok. Saçma sapan bir şekilde sesimi duyduğu anda yüzüğü kaybettiğimi anlayacağına kendimi inandırdım nedense.

“Merhaba,” dediğim anda parmağımın boş olacağını sezeceğini düşünüyorum.

Lütfen geri dön yüzüğüm. Lütfen LÜTFEN geri dön...

Arkama yaslanıyor, gözlerimi kapatıyorum ve telepatik mesajlar göndermeye çalışıyorum. Bu sırada Beyonce yeniden çalmaya başlayınca neye uğradığımı şaşıyorum. Belki de budur! Yüzüğümdür! Birisi bulmuş! Cevap vere basmadan önce ekrandaki numarayı kontrol bile etmiyorum ve heyecanla, “Alo?” diyorum.

“Violet?” Bir adam sesi çarpıyor kulağıma. Daha önce arayan adam değil, daha derin sesi olan birisi bu. Biraz sinirli ve gıcık bir tipe benziyor, sadece iki heceli bir kelimedden anlaşılabilirdiği kadarıyla. Ayrıca da kesik kesik nefes alıyor, demek ki ya sapığın teki ya da egzersiz yapıyor. “Lobide misin? Japon grubu hala orada mı?”

Otomatik bir refleksle etrafıma bakıyorum. Kapıların orada büyük bir Japon grubu duruyor.

“Evet, burada,” diyorum. “Ama ben Violet değilim. Bu artık Violet’in telefonu değil. Kusura bakmayın. Numarasının değiştiğini herkese haber verebilir misiniz?”

Violet’in arkadaşlarını davamdan uzak tutmalıyım. Beş dakikada bir beni arayıp durmasınlar.

“Afedersiniz, kiminle görüşüyorum?” diye bilmek istiyor adam. “Bu numaraya niçin siz cevap veriyorsunuz? Violet nerede?”

“Bu telefon bana ait,” diyorum, büyük bir özgüvenle. Ki yanlış değil. Hukukun onda dokuzu mülkiyettir.”

* Ki bence anlaşılır.

** Bu cümlelerin de ne anlama geldiğini hiç anlamamışımdır.

“Sana mı *ait*? Sen de kimsin? Of, Tanrım.” Üstüne biraz küfür ediyor ve uzaktan ayak seslerini duyabiliyorum. Alt kata koşuyor sanki.* “Hemen söyle, çıkıyorlar mı?”

“Japonlar mı?” Gözlerimi kısarak bakıyorum. “Olabilir. Anlayamıyorum.”

“Kısa boylu bir adam var mı yanlarında? Hafif toplu? Gür saçlı?”

“Mavi takım elbiseliyi mi diyorsunuz? Evet, hemen önümde duruyor. Bir şeye kızmış gibi. Şu anda da yağmurluğunu giyiyor.”

Tıknaz Japon adama bir iş arkadaşı Burberry bir mont veriyor. Adam kaşları çatık bir şekilde montu giyiyor ve ağzından sinirli Japonca laflar dökülüyor, arkadaşları da gergince kafa sallıyorlar.

“Hayır!” Hattın diğer ucundaki herifin bağırması beni gafil avlıyor. “Çıkamaz.”

“Eh, çıkıyor ama. Üzgünüm.”

“Onu durdurmak zorundasın. Hemen yanına git ve otele den ayrılmasını engelle. Hemen git. Ne gerekiyorsa yap.”

“Ne?” Telefon ekranına bakıyorum. “Dinle, üzgünüm ama sizi hiç tanımıyorum—”

“Ben de seni,” diye karşılık veriyor. “Hem kimsin sen? Violet’in bir arkadaşı mısın? Acaba bana niçin yılın en büyük konferansının tam orta yerinde işini bırakmaya karar verdiğini söyleyebilir misin? Yoksa birden artık bir asistana *ihtiyacım* olmadığını mı sanıyor?”

Aha. Demek Violet bir kişisel asistan. Şimdi anlıyorum. “Mesele şu ki, merdivenlerdeyim, dokuzuncu kattayım ve asansör takıldı, üç dakika içinde aşağı inerim ve senin Yuichi Yamasaki’yi ben inene kadar orada tutman lazım. Artık her kimsen.”

* O zaman belki de sapık değildir.

Herifteki cürete bak ya.

“Yapmazsam ne olur?” diye yapıştırıyorum.

“Yoksa bir senedir anlamak için uğraştığımız onca yazışma incir çekirdeğini doldurmayan bir yanlış anlaşılma yüzünden boşa gider. Yılın en büyük anlaşması düşer. Yirmi kişilik bir grup işinden olur.” Adam taramalı tüfek gibi, amansız. “Kıdemli yöneticiler, sekreterler, tüm tayfa. Sırf ben yeterince hızlı inemiyorum ve bana tek yardım edebilecek insan etmiyor diye.”

Ah, aman ya.

“Tamam!” diyorum sinirlenerek. “Elimden geleni yaparım. Adı ne demiştiniz?”

“Yamasaki.”

“Bir dakika!” diye sesimi yükseltiyorum lobinin ortasında. “Lütfen! Bay Yamasaki? Bir saniye durur musunuz?”

Bay Yamasaki soru soran bir ifadeyle arkasını dönüyor ve yanındaki iki yalakası da dönüyor, korumacı bir şekilde duruyorlar. Yamasaki geniş yüzlü, hala sinirden suratı buruşuk, geniş kabadayı gibi kalın enseli ve boynuna ipek bir atkı dolamış. Havadan sudan konuşmaya pek yanaşacağını sanmıyorum.

Şimdi ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Japonca bilmiyorum. Japon şirketleri ya da Japon kültürü hakkında da hiçbir bilgim yok. Suşi dışında. İyi de adamın yanına gidip alakasız bir şekilde, “Suşi!” diyemem ki. Amerikalı bir işadamına yaklaşıp “Barbekü!” demek gibi bir şey olurdu.

“Ben... büyük bir hayranınızım,” diye doğaçlama sallıyorum. “Yaptığınız işlerin. Sizden bir imza alabilir miyim?”

Adam afallıyor ve iş arkadaşlarından biri kulağına fısıldayarak söylediklerimi çeviriyor. Adamın kasları anında gevşiyor ve bana eğilerek selam veriyor.

Ben de yavaşça eğiliyorum ve adam parmağını şıklatıp bir emir veriyor. Bir saniye sonra önünde güzel bir deri çanta aç-

lıyor ve adam düzgün Japon el yazısıyla bir kağıda bir şeyler yazıyor.

“Hala orada mı?” Yabancı adamın sesi birden telefondan yükseliyor.

“Evet,” diye mırıldanıyorum. “Kılpayı. Neredesin?” Bay Yamasaki’ye otuz iki dişimi göstererek gülüyorum.

“Beşinci kat. Tut onu orada. Ne gerekiyorsa yap.”

Bay Yamasaki bana bir kağıt uzatıyor, kaleminin kapağını kapatıyor, tekrar eğiliyor ve yürümeye başlıyor.

“Bir dakika!” diye bağıyorum çaresizce. “Size bir şey gösterebilir miyim?”

“Bay Yamasaki çok meşgul biri.” İş arkadaşlarından biri, metal çerçeveli gözlüklü ve gördüğüm en beyaz gömleği giymiş bir herif bana dönüyor. “Ofisimizi aramanızı rica edeceğiz.”

Tekrar adım atıyorlar. Şimdi ne yapacağım? Bir daha imza isteyemem. Adama çelme takamam. Bir şekilde dikkatini çekmem lazım...

“Çok özel bir duyuru yapmak istiyorum!” diye bağıyorum, peşlerinden koşup. “Ben bir şarkı söyleyen telgrafım! Bay Yamasaki’nin tüm hayranlarından ortak bir mesaj taşıyorum. Bana hayır dersiniz bütün hayranlarına büyük bir saygısızlık etmiş olursunuz.”

Saygısızlık kelimesi adamları birden durduruyor. Kaşlarını çatıp birbirlerine bakıyorlar.

“Şarkı söyleyen telgraf mı?” diye soruyor metal çerçeveli gözlüklü adam şüpheyle.

“Gorilla Gram şakaları gibi, internette görmüşsünüzdür?” diye öneriyorum. “Sadece şarkı söylerler.”

Duruma en ufak bir netlik kazandırdığıma inanmıyorum ya, neyse. Çevirmen hiddetle Bay Yamasaki’nin kulağına mırıldanıyor ve bir saniye sonra buyuruyor, “Sunumunuzu yapabilirsiniz.”

Bay Yamasaki bana doğru dönüyor ve bütün iş arkadaşları da onu takip ediyor, beklenti içinde kollarını göğüslerinde kavuşturup yan yana diziliyorlar. Lobinin içinde diğer iş grupları arasında da ilgiyle bakan birkaç çift göz fark ediyorum.

“Neredesin?” diye mırıldanıyorum telefona çaresizce.

“Üçüncü kat,” diyor adamın sesi bir saniye sonra. Otuz saniye. Sakın kaçırma.”

“Başlayın,” diyor metal gözlüklü adam imalı imalı.

Çeşitli başka otel sakinleri de izlemek üzere duruyor. Of Tanrım. Ben bu duruma nasıl düştüm? Bir, ben şarkı söyleyemem. İki, hayatımda hiç görmediğim Japon bir işadamına ne söyleyeceğim? Üç, *ne diye* şarkı söyleyen telgraf dedim ki?

Ama hemen bir şey yapmazsam yirmi kişi işini kaybedecekmiş.

Uzun uzun, yerlere kadar eğiliyorum, biraz daha zaman kazanmak için. Japonlar da eğilerek karşılık veriyor.

“Başlayın,” diye tekrar ediyor metal gözlüklü, pis pis gözlerini kısıyor.

Derin bir nefes alıyorum. Hadi ama. Ne yaptığımın bir önemi yok. Otuz saniye dayansam yeter. Sonra arkamı dönüp kaçırım ve beni bir daha görmezler.

“Bay Yamasaki...” diye başlıyorum dikkatlice. “Single Ladies” melodisiyle. “Bay Yamasaki. Bay Yamasaki. Bay Yamasaki.” Aynen Beyonce gibi* omuzlarımı sallayıp kalçamı kıvrıyorum adama doğru. “Bay Yamasaki. Bay Yamasaki.”

Aslında bayağı kolaymış. Şarkı sözü falan da gerekmiyor, defalarca *Bay Yamasaki* diyebilirim. Birkaç saniye sonra Japon adamlar da eşlik etmeye başlıyor ve Bay Yamasaki’nin sırtına vuruyorlar.

“Bay Yamasaki, Bay Yamasaki, Bay Yamasaki, Bay Yamasaki.”

* Tamam, belki tam aynısı olmayabilir. Beyonce taklidi yapan ben gibi işte.

İşaret parmağımı kaldırıp adama doğru sallıyor ve göz kır-
pıyorum. “O-oh-ooooh... o-oh-ooooh-oo-o-ohhh...”

Bu şarkı çok komik ama insanın ağzına dolanıyor. Bay Yamsaki dışında bütün Japonlar bana katıldı, Bay Yamasaki ise ortada durmuş halinden memnun sırıtıyor. Etrafımızdaki konferans katılımcılarından bazıları da şarkıya katıldı ve bir tanesinin şöyle sorduğunu duyuyorum, “Doğaçlama flash mob performansçısı mısınız?”

“Bay Yamasaki, Bay Yamasaki, Bay Yamasaki... *Neredesin?*” diye mırıldanıyorum telefona.

“İzliyorum.”

“*Ne?*” Kafamı kaldırıyorum ve gözlerim lobiye tarıyor.

Birden bakışlarım tek başına dikilen bir adama takılıyor, beş altı metre ötede. Koyu renk takım elbise giymiş, gür dağınık siyah saçlı ve telefonu kulağına tutmuş. Bu kadar uzaktan bile kahkaha attığını görebiliyorum.

“Ne zamandır oradasın?” diye soruyorum sinirlenerek.

“Şimdi geldim. Bölmek istemedim. Harika işti bu arada,” diye ekliyor. “Bence Yamasaki’yi doğru noktadan yakaladın.”

“Sağol ya,” diyorum imalı imalı. “Yardım edebildiğime sevindim. Artık senindir.”

Bir çalımla Bay Yamasaki’ye eğilerek selam veriyorum, ardından topuğumun üstünde dönüp hızla çıkışa yöneliyorum, Japonlar’ın hayalkırıklığına uğrayarak bağırımlarını duymazdan geliyorum. Kibirli yabancı adamlar ve aptal iş anlaşmalarıyla ilgilenmek dışında yapacak işlerim var.

“Bir dakika!” Adamın sesi telefonun içinden beni takip ediyor. “Elindeki telefon. Kişisel asistanımındı.”

“Eh, o zaman çöpe atmasaydı,” diye karşılık veriyorum, cam kapıları itip dışarı çıkarken. “Mal bulanıdır.”

Knightsbridge'le Magnus'un annelerinin Kuzey Londra'daki evi arasında on iki metro istasyonu var ve tekrar yer üstüne çıkar çıkmaz telefonu kontrol ediyorum. Yeni mesajlar yanıp sönüyor. On mesaj ve yirmi e-posta. Sadece beşi bana gelmiş ve hiçbirisi yüzükle ilgili değil. Biri polisten ve görünce umutla yüreğim ağzıma geliyor. Oysa sadece dosyamın açıldığını teyit etmek ve Mağdur Destek Ofisi'nden birisinin ziyaretine ihtiyacım var mı diye sormak içinmiş.

Diğerleri de Violet'e gelen kısa mesajlar ve e-postalar. Alt alta dizilmiş mesajlara şöyle bir göz atarken birçok e-postanın konu başlığında 'Sam' ismi olduğu dikkatimi çekiyor. Gene bir Poirot edasıyla aranan numaraları kontrol ediyorum ve tam tahmin ettiğim gibi bu telefonu son arayan numara Sam Cep. Demek o. Violet'in patronu. Siyah dağınık saçlı adam. Üstelik kanıtı da var, e-posta adresi samroxtan@beyazkuredanismanlik.com.

İçimdeki merak kırıntısına yenilerek e-postalardan birine tıklıyorum. jennasmith@grantlyfonyonetimi.com adresinden gelmiş ve konu da 'Ynt: Akşam yemeği?'

Sağol Violet. Hiçbirini Sam'e anlatmamana çok teşekkür ederim. Şu anda biraz utanıyorum da!

Ooo. Acaba neden utanıyor? Kendime hakim olamayıp bir önceki mesajı da okumaya koyuluyorum, dün gönderilmiş.

Aslına bakarsan Jenna, sana bir şey söylemem lazım: Sam'in nişanlısı var. Violet.

Nişanlısı varmış. Çok enteresan. Sözcükleri tekrar tekrar okurken içimde tam olarak adlandıramadığım bir tepki duyuyorum –şaşıрма?

Gerçi niye şaşıracaktım ki? Adamı tanımıyorum bile.

Tamam, *artık* tüm hikayeyi öğrenmeliyim. Jenna neden utanmış? Ne olmuş ki? Daha da aşağılara iniyorum ve Jenna'dan uzunca bir mesaj buluyorum, Sam Roxton'la iki hafta önce bir iş görüşmesinde tanışmış, adama vurulmuş ve onu yemeğe davet etmiş ama Sam aramalarına geri dönmemiş.

...dün gene denedim... belki yanlış numarayı arıyorum... birisi bana adamın aramamasıyla meşhur olduğunu ve asistanı aracılığıyla temasa geçilebileceğini söyledi... rahatsız ettiğim için çok özür dilerim... herhangi bir şey duyarsan bana haber verebilir misin...

Zavallı kadın. Kadın adına kafa tutasım geliyor. Adam ne diye telefonlara cevap vermemiş? *Hayır, teşekkürler*, yazan kısa bir e-posta atmak ne kadar zor olabilir ki? Meğerse adam nişanlıymış, olaya bak.

Her neyse. Aman canım. Birden bir başkasının gelen kutusunu karıştırdığımı fark ediyorum, oysaki düşünmem gereken bir sürü çok daha önemli şey var. *Öncelikler* Poppy. Magnus'un annelerine bir şişe şarap almam lazım. Ve *Eve Hoşgeldiniz* kartı. Önümüzdeki yirmi dakika içinde yüzüğün izini bulamazsam... bir çift eldiven.

Felaket. *Felaket*. Anlaşılan nisan ayında eldiven satışı yapan yer yok. Tek bulabildiğim Accessorize'ın arka raflarında. Noel'den kalma depo malı ve sadece Small var.

Müstakbel kayınvalide ve kayınpederimi daracak kırmızı yün geyik desenli -ve püsküllü- eldivenlerle karşılamayı düşünebildiğime inanamıyorum.

Ama başka seçeneğim yok. Ya bu, ya da boş elle yanlarına gitmek.

Evlerine çıkan dik yokuşu tırmanmaya başladığımda ciddi anlamda mide bulantısı çekiyorum. Sadece yüzükten dolayı değil. Kayınvalide kayınpeder ikilisiyle karşılaşma heyecanı da var. Köşeyi dönüyorum ve evin bütün ışıkları yanıyor. Gelmişler.

Tavishler'inki kadar bir aileye bu kadar uyan bir ev daha görmedim. Sokaktaki tüm evlerden daha eski ve görkemli, üstün konumundan sanki hepsine tepeden bakıyor. Bahçede porsuk ve maymunçıkamaz ağaçları var. Kiremit taşlar sarmaşık kaplı ve pencereler hala 1835'ten kalma doğramalarıyla ayakta duruyor. İçerisi 1960'larda yapılmış William Morris duvar kağıdı kaplı ve tahta yerler Türk halılarıyla dolu.

Sadece halıları *görmeniz* biraz zor çünkü üstleri eski belgeler ve el yazmalarıyla dolu, kimsenin de kaldırmaya niyeti yok. Tavish ailesi fertlerinin çok düzenli olduğu söylenemez. Bir keresinde misafir odasındaki bir yatağın üstünde fosilleşmiş bir haşlanmış yumurta bulmuştum, kabın içinde duruyordu, yanında da bir parça taş gibi kızarmış ekmek. Muhtemelen bir yıllık falandı.

Ve her yer, evin dört bir yanı kitap dolu. Raflara üç kat sıralanmış, yerlerde yığılmış ve küf lekeli banyoların her birinin kenarlarına dizilmiş. Antony kitap yazıyor, Wanda kitap yazıyor, Magnus kitap yazıyor ve abisi Conrad kitap yazıyor. Hatta Conrad'ın karısı Margot bile kitap yazıyor.*

Ki bu harika bir şey. Yani, harika bir olay, bütün dahi entellektüeller bir ailede toplanmış. Ama işte insana kendini azıcık, bir parçacık da olsa yetersiz hissettirebiliyor.

Yanlış anlamayın, bence ben de gayet entel bir tipim. Bilirsiniz işte, okumuş, üniversite bitirmiş, bir işe girmiş normal

---

* Olay örgüsüne sahip kitaplar değil bu arada. Dipnotlarla dolu kitaplar. Bazı konularla ilgili kitaplar, tarih, antropoloji ve Türkmenistan'daki kültürel rölativite gibi.

birisine göre. Ama bu insanlar normal değil, onlar farklı bir kulvarda. Süper-beyinlere sahipler. *İnanılmaz* ailesinin akademik versiyonları.* Magnus'un ailesiyle birkaç kere görüştüm sadece, Antony önemli bir konferans vereceği zaman bir haftalığına Londra'ya geldikleri zamandı ama anlamama yetmişti. Antony siyaset kuramı hakkında konuşma yaparken Wanda bir beyin takımı için feminist Judaizm üzerine bir yazı sunuyordu, derken ikisi de *Kültür* programına konuk oldular ve Rönesans'ın etkileri üstüne iki karşıt görüşü savunarak oturum yaptılar.** Görüşmemizin temeli buydu işte. Baskı yok falan.

Daha önce değişik erkek arkadaşlarımla anne babalarıyla tanıştırdığım olmuştu ama eğri oturalım, doğru konuşalım, bu, yaşadığım en kötü deneyimdi. Tam tokalaşmış, hal hatır sormuştuk ve Wanda'ya hangi üniversiteyi bitirdiğimi falan büyük bir gururla anlatıyordum ki, Antony yarım ay şeklindeki gözlüğünden kafasını kaldırıp parlak, buz gibi gözleriyle şöyle demişti, "Fizyoterapi okudun demek. Ne kadar eğlenmeli." O anda kendimi böcek gibi hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Hatta o kadar ateş bastı ki her yanıma, tuvalete gittim.***

Ondan sonra da tabii ki donakaldım. O üç gün tam bir sefaletti. Sohbetin entellektüel seviyesi yükseldikçe, dilimin tutukluğu ve kırdığım potlar arttı. İkinci en kötü anım şuydu: Proust'u yanlış telaffuz ettim ve millet birbirine baktı.****

İşte en kötü anım: Salonda hep birlikte *Üniversite Zorlukları*'nı izliyoruz ve kemiklerle ilgili bir bölüm geldi. Be-

* Acaba hepsi balık yağı mı içiyor? Bir ara unutmuyayım da sorayım.

** Ne olduğunu sormayın. Kulağımı dört açıp dinledim ve hangi konuda hemfikir olmadıklarını gene de anlayamadım. Bence sunucu da takip edemiyordu.

*** Magnus sonrasında babasının şaka yaptığını söyledi. Ama bana hiç de şaka gibi gelmemiştir.

**** Zaten hayatımda hiç Proust okumadım. Neden ondan bahsetmeye kalktığımı bilmiyorum.

nim alanım! Bunu okudum! Tüm Latince isimleri falan biliyorum! Fakat ilk soruyu yanıtlamak üzere nefes alırken Antony çoktan doğru cevabı yapıştırmıştı. İkinci sefer daha hızlıydım ama o beni gene de yendi. Olay tam bir yarışa döndü ve o kazandı. En sonunda bana yandan bir bakış atıp “Fizyoterapi bölümünde anatomi dersi alıyor musunuz, Poppy?” diye sordu ve yerin dibine girdim.

Magnus beynimi değil, *beni* sevdiğini ve ailesine aldırma-mam gerektiğini söylüyor. Natasha da *yüzüğün taşını, Hamstead'deki evi ve Toskana'daki villayı düşün*, diyor. Alın size Natasha. Ne var ki benim yaklaşımım şöyle: Onları hiç düşünme. Her şey iyiydi. Sağ salım Chicago'ya vardılar, binlerce kilometre uzaktalar.

Ama artık geri döndüler.

Of Tanrım. Hala Proust deyince içim titriyor. (Pruust? Prost?) Artı kemiklerin Latince isimlerini de tekrar etmedim. Ayrıca nisan ortasında kırmızı yün eldiven takıyorum. Hem de püsküllü.

Kapıyı çalarken dizlerimin bağı çözülüyor. Resmen titriyorum. Kendimi *Oz Büyücüsü*'ndeki Korkuluk gibi hissediyorum. Her an düşüp bayılabilirim ve Wanda yüzüğü kaybettiğimi çıkar.

Kes şunu Poppy. Bir şey yok. Kimse bir şeyden şüphelenmeyecek. Hikayem şu, elimi yaktım. Evet, yalanım bu.

“Selam Poppy!”

“Felix! Merhaba!”

Kapıyı Felix'in açmasına o kadar seviniyorum ki, merhaba derken titreyerek nefes verir gibiyim.

Felix ailenin bebeği –daha on yedi yaşında ve öğrenci. Aslında Magnus, anne babası yokken evde Felix'le yaşıyor, bir çeşit bebek bakıcısı da diyebiliriz ve biz nişanlandıktan sonra ben de buraya taşındım. Hoş, Felix'in bakıcıya ihtiyacı yok ya.

Çok ayakları yere basan bir tip, her an burnu kitapların içinde ve evde varlığı yokluğu bir. Bir keresinde onunla arkadaşça *uyuşturucu muhabbeti* yapmaya bile çalıştım. Verdiğim her bir bilgiyi kibarca düzeltti, ardından benim önerilen limitten fazla Red Bull içtiğimi fark ettiğini söyleyerek acaba bağımlı olabilir miyim diye sordu. Bir daha da ona ablalık taslamaya kalkmadım.

Neyse. Artık Antony ve Wanda, Amerika'dan döndüğüne göre o günler geride kalacak. Ben evime geri taşındım ve Magnus'la ev bakıyoruz. Magnus'a kalsa, burada geçinir giderdik. Üst kattaki misafir yatak odasını ve banyoyu kullanmaya devam edebilirmişiz ve babasının kütüphanesinden de faydalanacağı için çok uygun olmaz mıymış?

Kafayı mı yemiş? Tavish çiftiyle *hayatta* aynı çatı altında yaşamam.

Felix'in peşinden mutfağa yürüyorum, Magnus koltuklardan birinde yayılıyor, daktiloyla yazılmış bir sayfadaki bir cümleyi gösterip "Bence tartışman burada zayıflıyor. İkinci paragrafta," diyor.

Magnus nasıl oturursa otursun, ne yaparsa yapsın, bir şekilde çok elegan görünmeyi başarır. Süet ayakkabının içindeki ayaklarını başka bir sandalyeye uzatmış, sigarasının ortasında* ve koyu kumral saçları şelale gibi alnından arkaya atılmış.

Bütün Tavish fertlerinin renkleri aynı, tıpkı bir tilki ailesi gibiler. Wanda saçına kına bile yakıyor. Ama Magnus aralarında en yakışıklısı ve sırf onunla evleniyorum diye söylemiyorum. Teni çilli ama aynı zamanda kolay bronzlaşıyor, koyu tonlardaki kızılımsı-kahve saçları reklamlardan fırlamış gibi. O yüzden uzatıyor." Hatta kendisi de saçlarıyla çok övünür.

* Biliyorum. Kaç kere söyledim.

** Atkuyruklu değil ama, iğrenç olurdu. Uzunca saçları var işte.

Artı, bir akademisyen olmasına rağmen, bütün gün evde oturup kitap okuyan uyuşuk tiplerden değildir. Çok güzel kayak yapıyor ve bana da öğretecek. Hatta biz öyle tanıştık. Kayak yaparken ayak bileğini burkmuştu ve fizik tedaviye geldi çünkü doktoru bizi önermiş. Aslında Annalise'e gelecekti ama Annalise düzenli müşterilerinden biri uğruna onun yerini değiştirmiş ve sonuçta Magnus bana geldi. Bir sonraki hafta bana çıkma teklif etti ve bir ay sonra da evlenme. Bir ay diyorum!"

Şu anda Magnus kafasını kaldırıp bakıyor ve yüzü aydınlanıyor.

"Hayatım! Güzel sevgilim nasılmış? Gel buraya."

Beni çekip öpüyor ve her zamanki gibi yüzümü elleri arasına alıp bakıyor.

"Merhaba!" diye zoraki gülümsüyorum. "Eee, anneler burada mı? Uçuşları nasıl geçmiş? Onları görmek için *sabırsızlanıyorum*."

Ayaklarım geri geri gitse de, bacaklarım o yokuştan aşağı son sürat koşarak geri dönmek için can atsa da, elimden geldiğince hevesli konuşmaya çalışıyorum.

"Mesajımı almadın mı?" diye soruyor Magnus şaşırarak.

"Ne mesajı? *Oh*." Birden kafama dank ediyor. "Tabii ya. Cep telefonumu kaybettim. Artık yeni bir numaram var. Sana hemen vereyim."

"Telefonunu mu kaybettin?" Magnus dik dik bakıyor. "Ne oldu?"

"Hiç!" diyorum capcanlı bir sesle. "Sadece... kayboldu işte ve yeni telefon almam gerekti. Büyütülecek bir şey değil. Dert değil."

Şu anda Magnus'a ne kadar az şey anlatırsam o kadar iyidir politikasını benimsemeye karar verdim. Çöp kutusunun te-

* Annalise bence beni hiçbir zaman affetmeyecek. Onun mantığına göre, eğer randevuları değiştirmeseydi, şu anda evlenen *kendisiydi*.

kinde bulduğum bir cep telefonuna niye gözüm gibi bakmak istediğim konusunu tartışmak istemiyorum.

“Mesajda ne yazmıştın?” diye ekliyorum çabucak, konuşmaya hiçbir şey olmamış gibi devam etme çabasıyla.

“Annemlerin uçağı başka yere iniş yapmış. Manchester’a gitmek zorunda kaldılar. Yarın dönebilecekler.”

Başka yere mi iniş yapmış?

Manchester mı?

Aman Tanrım. Güvendeyim. Cezam ertelendi! Dizlerimin titremesi kesilebilir artık! *Hallelujah* nağmeleriyle ortalığı inletmek istiyorum. *Maan-chester! Maan-chester!*

“Tanrım, *çok feci.*” Büyük bir hüsrana uğramış gibi yüzümü buruşturuyorum. “Ah yazık. Manchester. Dünyanın öbür ucu! Ben de onları görmek için sabırsızlanıyorum gerçekten. Ne sıkıntı.”

Bence gayet inandırıcıyım. Felix bana tuhaf bir bakış atsa da, Magnus gene daktilo yazısı belgeyi eline alıyor. Eldivenlerim hakkında bir yorum yapmadı. Felix de yapmadı.

Belki de bir parça rahatlayabilirim.

“Eee... ımmm... çocuklar.” Odaya göz atıyorum. “Mutfak işi ne oldu?”

Magnus ve Felix bu öğleden sonra temizlik yapacaklarını söylemişti ama ortalık savaş alanı gibi. Masada paket yemek kutuları, mini fırının üstünde, hatta tavanın içinde bile bir kitap tümseği duruyor. “Annenler yarın eve geliyor. Bir el atmasa mıydık?”

Magnus hiç istifini bozmuyor. “Umursamazlar ki.”

Ona göre demesi kolay. Ama burada yaşayan gelin -nereyse- *benim* ve kabak benim başıma patlayacak. Magnus ve Felix dipnotlardan* biri üzerine konuşmaya dalıyor, böylece ben de mini fırının yanına gidip toparlamaya başlıyorum. El-

* Gördünüz mü? Her yerde dipnotlar demiştim.

divenlerimi elimden çıkarmaya cesaretim yok ama neyse ki, ikisi de bana dönüp bakmıyor bile.

En azından, evin geri kalan bölümlerinin iyi durumda olduğunu biliyorum.

Dün her tarafı gezindim, eski banyo köpüğü şişelerini kaldırdım ve banyoya yeni bir perde aldım. En güzeli de, Wanda'nın çalışma odasına koymak için anemon buldum. Anemonları çok sevdiğini herkes biliyor. Hatta "Edebiyatta Anemonlar" adlı bir makalesi bile var. (Ki bu ailenin tipik özelliği, bir şeyi sevmekle yetinemezsiniz. O konuda en üstün uzman olmanız şart.)

İşimi bitirdiğimde Magnus ve Felix hala aynı yazıya gömülmüş vaziyette. Ev derli toplu. Kimse yüzüğü sormadı. Hazır her şey yolundayken fazla zorlamayayım.

"Ben eve gidiyorum öyleyse," diyorum gayet sıradan ve Magnus'un başına bir öpücük konduruyorum. "Sen burada kal, Felix'e eşlik et. Annenlere benden de bir hoşgeldin de."

"Gece kalsana!" Magnus bir kolunu belime dolayıp beni geri çekiyor. "Seni görmek isteyecekler!"

"Yok, sen karşıla onları. Ben yarın gelirim."

İşıltılı bir gülücük çaktıktan sonra ellerim arkamda kapıya doğru yanaşıyorum. "Bol bol vaktimiz olur."

"Seni anlıyorum, haklısın," diyor Felix, daktilo yazısından kafasını kaldırıp bana göz kırpmıyor.

"Efendim?" diye şaşıırıyorum. "Hangi konuda haklıyım?"

"Etrafta fazla takılmamakta." Omuz silkıyor. "Bence çok iyimser ve pozitifsin, annemlerin tepkileri göz önüne alındığında. Kaç haftadır söylemek istiyordum. Bence sen çok iyi niyetli bir insansın, Poppy."

Neden *bahsediyor* acaba?

"Bilmem... Ne demek istiyorsun?" Yardım istercesine Magnus'a dönüyorum.

“Yok bir şey,” diyor çabucak. Ama Felix abisine, gözlerinde bir kıvılcım çakarak bakıyor.

“Aman Tanrım. Poppy’ye söylemedin mi?”

“Felix, kapa çeneni.”

“Söylemedin, değil mi? Hiç de adil değil ama, değil mi Mag?”

“Neyi söylemedin?” Sırayla iki kardeşin yüzüne bakıyorum. “Ne var?”

“Yok bir şey ya.” Magnus’un huzuru kaçıyor. “Sadece...” Nihayet gözlerimin içine bakıyor. “Tamam. Annemle babam nişanlandığımızı duyunca pek havalara uçmadı da. Hepsi bu.”

Bir an için nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyorum. Sersemlemiş gibi bakıyorum sadece, az önce duyduğum şeyi sindirmeye çalışıyorum.

“Ama demiştin ki...” Sesim bana ihanet eder gibi. “Sevinçten havalara uçtular demiştin. Çok sevinmişlerdi hani?”

“Sevinecekler,” diyor Magnus ters ters. “Mantıklı olabildikleri zaman.”

Sevinecekler mi?

Dünyam sarsılıyor adeta. Magnus’un anne babasının insanın gözünü korkutan cinsten dahi tipler olduklarını düşünmek zaten yeterince kötüydü. Bir de bunca zaman, *ikimizin evlenmesine karşılar mıymış?*

“Hani benden daha şeker, daha etkileyici bir gelin düşünemezlerdi?” Şu anda her yanımda zangır zangır titriyor. “Chicago’dan bana özel sevgiler gönderdiklerini söylemiştin! Hepsi *yalan* mıydı?”

“Seni üzmemek istemedim!” Magnus, Felix’e pis pis bakıyor. “Dinle, büyütülecek bir durum yok. Kabul edecekler. Sadece her şeyi fazla... aceleci buldular... seni iyi tanımıyorlar... Aptallar işte,” diye homurdanarak bitiriyor açıklamasını. “Onlara da söyledim.”

“Annenlerle kavga mı ettin?” Dümdüz bakıyorum, içerliyorum. “Bana niçin bunlardan hiç bahsetmedin?”

“Kavga denemez,” diye cevap veriyor savunmaya geçerek. “Daha çok... anlaşmazlık.”

Anlaşmazlık mı? *Anlaşmazlık?*

“Anlaşmazlık yaşamak kavga etmekten de kötüdür!” diye bağıriyorum dehşet içinde. “Bir milyon kat kötü bir şeydir! Of Tanrım, keşke bana anlatsaydın... Ne yapacağım şimdi? Onların yüzüne nasıl bakacağım?”

Biliyordum zaten. Profesörler beni yeterince iyi bulmadı. Hani bir operada var ya, kadın istemeye istemeye hiç uygun olmadığı sevgilisinden vazgeçip sonra tüberküloz olup ölüyor, iyi ki de ölüyor, ne de olsa ondan düşük seviyede ve aptaldı. O da muhtemelen Proust’u düzgün söyleyemiyordu.

“Popyy, sakın ol!” diyor Magnus sinir bozucu bir şekilde. Ayağa kalkıp beni omuzlarımdan sıkıca tutuyor. “İşte sana annen bu sebepten söylemedim. Ailemin saçmalığı bu, bizimle hiç alakası yok. Seni seviyorum. Evleneceğiz. Ben bunu yapacağım ve kim ne derse desin, ister ailem, ister arkadaşlarım ya da bir başkası karşı çıksa da bu işe baş koydum. Bu bizim hayatımız.”

O kadar kararlı bir sesle konuşuyor ki, rahatlıyorum. “Hem ayrıca seninle daha fazla vakit geçirdikçe annemlerin de aklına yatacak. Biliyorum.”

Gönülsüzce gülümsüyorum.

“İşte benim güzelim.” Magnus bana sımsıkı sarılıyor ve ben de ona inanmak için sıkı sıkı tutunuyorum.

Geri çekilirken bakışları ellerime kayıyor ve kaşlarını çatıyor, şaşıyor.

“Tatlım... neden eldiven takıyorsun?”

Sinir krizinin eşiğindeyim. Gerçekten öyleyim.

Yüzük bozgunu neredeyse ortaya çıkıyordu. Felix olmasaydı. Tam kekeleye kekeleye anlattığım komik el yakma bahnemin ortasıdaydım ve Magnus'un her an şüphelenmesini bekliyordum ki, Felix esneyerek "Pub'a mı gitsek?" dedi ve Magnus'un aklına birden bir e-posta göndermesi gerektiği geldi ve eldivenlerim arada kaynadı.

Ben de fırsattan istifade evden çıktım. Çabucak.

Şu anda otobüste oturuyor, karanlık geceye gözlerimi dikmiş duruyorum, içim buz gibi. Yüzüğü kaybettim. Tavishler, Magnus'la evlenmemi istemiyor. Cep telefonum çalındı. Sanki bütün güvenlik battaniyelerim aynı anda üstümden çekilmiş gibi hissediyorum.

Cebimdeki telefonda yine Beyonce ritmi patlıyor ve büyük bir umut taşımaksızın çıkarıyorum.

Elbette, "Yüzüğü buldum!" demek için arayan arkadaşlarımdan biri değil. Polis ya da konsiyerj de değil. Gene o. Sam Roxton.

"Sırta kadem bastın," diyor hiç giriş yapmadan. "O telefonu geri istiyorum. Neredesin?"

Çok etkileyici sahidenden de. "Japonlar'la anlaşmamı kurtarmaya yardım ettiğin için teşekkürler," falan yok.

"Bir şey değil," diyorum. "Ne zaman istersen."

"Ah." Bir an için dikkati dağılıyor sanki. "Doğru. Teşekkürler. Sana borçluyum. Şimdi, o telefonu bana nasıl ulaştıracağını? Ofise bırakabilirsin ya da kurye gönderebilirim. Neredesin?"

Susuyorum. Telefonu ona geri vermeyeceğim. Bu numara ya ihtiyacım var.

"Alo?"

"Burdayım." Telefonu daha sıkı tutup güçlkle yutkunuyorum. "Mesele şu ki, bu telefonu ödünç almam lazım. Bir süreliğine."

“Oh Tanrım.” Adamın nefes verdiğini duyabiliyorum. “Bak, malesef o telefon *ödünç vermeye* müsait bir alet değil. Şirketin malı, artı bana lazım. Yoksa *ödünç* almak derken aslında *çalmayı* mı kastediyorsun? Çünkü inan bana izini hemen bulurum ve sana bu zevki yaşatmak için yüz pound ödemeye hiç niyetim yok.”

Böyle mi düşünüyor? Para peşindeyim mi sanıyor? Beni de bir telefon hırsızı mı sandı?

“Telefonu *çalmak* istemiyorum!” diye kafa tutuyorum. “Sadece birkaç günlüğüne ihtiyacım var. Numarayı herkese verdim ve gerçekten acil bir durum.”

“Ne yaptın, ne yaptın?” Afalliyor. “Ne diye böyle bir şey yaptın?”

“Nişan yüzüğümü kaybettim.” Dışından söylemeye bile yüreğim dayanmıyor. “Gerçekten çok eski ve kıymetli bir yüzüktü. Derken telefonum çalındı ve çaresizdim, çöp kutusunun yanından geçiyordum ve telefon orada duruyordu. Çöp kutusunun *içinde*,” diye ekledim altını çizmek için. “Asistanın telefonu çöpe atmış. Çöpe atılan bir şey artık halkın malıdır, biliyorsun. İsteyen sahip çıkabilir.”

“Saçmalık,” diye karşılık veriyor. “Kim demiş?”

“Bu... herkesin bildiği bir gerçektir.” Güçlü durmaya çalışıyorum. “Her neyse, asistanın niye işten kaçıp telefonunu çöpe attı bakalım. Çok iyi bir asistan değilmiş, bana sorarsan.”

“Hayır. Pek asistanlık yaptığı söylenemezdi. Daha çok işe hiç alınmaması gereken, bir arkadaşın kızıydı. Üç haftadır çalışıyordu zaten. Anlaşılan bugün gün ortasında bir mankenlik sözleşmesi imzalamış. Bir dakika geçmeden de işi bıraktı. Gittiğini söyleme zahmetine bile girmede. Diğer asistanlardan öğrenmek zorunda kaldım.” Adam bayağı sinirlenmiş anladığım kadarıyla. “Dinle Bayan... adın neydi?”

“Wyatt. Poppy Wyatt.”

“Eh, bu kadar zırvalama yeter Poppy. Yüzüğünü kaybetmene üzüldüm. Umarım bulursun. Ama bu telefon keyfince oynayabileceğin bir aksesuar değil. Sürekli iş mesajları gelen bir şirket hattı. E-postalar. Önemli şeyler. Asistanım, hayatımı yönetir benim. O mesajlara *ihtiyacım* var.”

“Hepsini iletirim sana,” diye çabucak öneriyorum. “Gelir gelmez hepsini iletirim. Buna ne dersin?”

“Nasıl yani—” Dudak arasından bir şeyler mırıldanıyor. “Tamam. Sen kazandın. Sana yeni bir telefon alacağım. Adresini ver, kuryeyle gönderteyim—”

“Benim *buna* ihtiyacım var,” diyorum inatla. “Bu numara bana lazım.”

“Tanrı aşkı—”

“Planım işe yarayabilir!” Sözcükler aceleyle dökülüyor ağzımdan. “Bu telefona düşen her şeyi anında sana ileteceğim. Farkı hissetmeyeceksin bile! Yani, zaten sende de olsa aynı-sını yapacaktın, değil mi? Asistanını kaybettikten sonra asistanın hattı ne işe yarar ki? Böylesi *çok daha* iyi. Ayrıca Bay Yamasaki’nin gitmesini önlediğim için bana borçlusun,” diye belirtmeden edemiyorum. “Kendi ağzınla söyledin.”

“Ben *onu* kastetmedim ve biliyorsun—”

“Hiçbir şey kaçırmayacaksın, söz veriyorum!” Sinir bozucu homurdanmasını kesiyorum. “Her bir e-postayı sana göndereceğim. Bak göstereyim, bana iki saniye ver...”

Telefonu kapatıyorum, bu sabahtan beri gelen mesajları tek tarıyorum ve hepsini birer birer Sam’in telefonuna gönderiyorum. Parmaklarım ılık hızıyla çalışıyor.

Vicks Myers’dan mesaj: İletildi.

Sör Nicholas Murray’dan mesaj: İletildi.

Hepsini iletme birkaç saniye sürüyor topu topu. E-postalar da olduğu gibi samroxtan@beyazkuredanismanlik.com’a gidebilir.

Hİ departmanından e-posta: İletildi.

Tania Phelps'ten gelen e-posta: İletildi.

Baba'dan gelen e-posta—

Bir an duraksıyorum. Burada dikkatli olmalıyım. Acaba Violet'in babası mı, yoksa Sam'in babası mı? E-postanın başındaki adres davidr452@hotmail.com, bu da hiçbir ipucu vermiyor.

İyi bir amaç uğruna olduğunu kendime söyleyerek şöyle bir göz atmak için e-postayı açıyorum.

Sevgili Sam,

Uzun zaman oldu. Seni çok düşünüyorum, acaba neler yapıyorsun, merak ediyorum ve bir ara oturup sohbet etmek isterim. Telefonuna attığım mesajları aldın mı? Merak etme. Çok meşgul olduğunu biliyorum.

Buralara gelersen, ne zaman istersen uğrayabileceğini biliyorsun. Seninle konuşmam gereken bir konu var -hatta oldukça heyecan verici bir şey- ama dediğim gibi, acelesi yok.

Sevgiler
Baban

Mesajın sonuna ulaştığımda ufak bir şok yaşıyorum. Biliyorum, adam yabancıнын biri ve beni hiç ilgilendirmez. Ama cidden. İnsan öz babasından gelen mesajlara cevap yazmaz mı? İki çift laf etmek için yarım saat ayırmak bu kadar mı zor? Babası da çok şeker ve basit bir tipe benziyor. Zavallı adam, kendi oğlunun asistanına e-posta atmak zorunda. İçimden adama cevap yazmak geliyor. Hatta kalkıp o küçük kulübesinde* onu ziyaret etmek geliyor.

* Küçük bir kulübede oturduğunu varsayıyorum. Sanki öyle biri gibi. Yapayalnız, belki bir tek köpeği ona arkadaşlık ediyor.

Neyse canım. Aman. Benim hayatım değil ya. İlet diyorum ve e-posta diğerlerinin yanındaki yerini alıyor. Bir saniye sonra gene Beyonce şarkısı başlıyor. Sam arıyor.

“Sör Nicholas Murray, Violet’e tam olarak ne zaman mesaj atmış?” diyor aceleyle.

“Eee...” Telefona eğiliyorum. “Dört saat önce.” Mesajın ilk birkaç kelimesi ekranda görünüyor, o yüzden mesaja tıklayıp içeriğini okumaktan büyük zarar gelmez, öyle ya? Hoş, çok ilginç olduğundan da değil.

Violet, lütfen Sam’e beni aramasını söyle. Telefonu kapalı.

Saygılar, Nicholas.

“Kahretsin. *Kahretsin.*”

Sam bir saniye suskun kalıyor. “Tamam, tekrar mesaj atarsa bana hemen haber ver, olur mu? Beni ara.”

Otomatik olarak ağzımı açıp “Babanın mesajı ne olacak? Neden onu hiç aramıyorsun?” diye sorasım geliyor. Sonra ağzımı kapatıyorum. Hayır Poppy. İyi bir fikir değil.

“Aaa, bir mesaj daha gelmişti daha önceden,” diyorum birden aklıma gelince. “Liposuction mıdır, nedir. Sana değil miydi?”

“*Liposuction* mı?” diye tekrar ediyor kulaklarına inanamayarak. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

O kadar alaycı konuşması şart mı yani? Sadece soruyordum işte. Violet’e gelmişti muhtemelen. Hoş, kız mankenlik yapacaksa liposuction’a ihtiyacı olacak değil ya.

“Eee... tamam o zaman? Anlaştık mı?”

Bir süre Sam’den bir cevap alamıyorum ve hayalimde, telefonuna uyuz uyuz bakan bir surat canlanıyor. Bu anlaşmaya ayılıp bayılmadığı ortada. Ama başka seçeneği var mı?

“Asistanın e-posta adresinin kendi gelen kutuma transfer edilmesini sağlayacağım yarın,” diyor homurdanarak, kendi kendine konuşur gibi. “Teknik servisle yarın konuşurum. Ama mesajlar sana gelmeye devam edecek. Eğer birini kaçırırsam—”

“Kaçırmayacaksın! Bak, ideal anlaşma olmadığının farkındayım,” diyorum, adamı yumuşatmaya çalışarak. “Ve üzgünüm. Ama gerçekten başka çarem yok. Oteldeki herkeste bu numara var. Temizlik görevlilerinde falan... Tek umudum bu yani. Sadece iki günlüğüne. Söz veriyorum, gelen her mesajı sana göndereceğim. Yavrukurt sözü.”

“Ne sözü?”

“Yavrukurt! İzcilik el kitabı? İzci andı? Sağ elinizi kaldırıp işareti yaparsınız ve ant içersiniz... Bir dakika göstereyim...” Telefonu kapatıyorum.

Otobüste tam karşımda pis bir ayna yüzeyi var. Bir elimde telefon, diğeriyle izci işareti yaparak ve yüzüme *ben akli başında bir insanım* gülüşü takınarak karşısında poz veriyorum. Fotoğrafi çekiyor, hemen Sam Cep’e gönderiyorum.

Beş saniye sonra telefon bipliyor.

Bu resmi polise yollayıp seni tutuklatabilirdim.

İçimden rahat bir oh çekiyorum. Tutuklatabilirdim. Yani yapmayacak. Hemen cevap atıyorum.

Gerçekten, gerçekten sonsuz teşekkürler. J J J

Ama başka cevap gelmiyor.

ÜÇ

Ertesi sabah aniden yerimden fırlayarak uyanıp telefonda Berrow Otel'den gelen üç mesajın yanıp söndüğünü fark ediyorum ve o kadar rahatlıyorum ki, gözlerim doluyor. Buldular! Yüzüğümü buldular!

Telefonun tuş kilidini açarken parmaklarım titriyor, zihnim dört nala koşuyor. Sabahın erken saatlerinde göreve başlayan bir temizlikçi elektrikli süpürgenin ucuna takılan yüzüğü keşfediyor... Ya da tuvalette buluyor... Halının üstünde bir ışıltı gözüne çarpıyor... Artık otelin kasasında güvenli bir şekilde duruyor...

Sayın konuğumuz, yaz kampanyamız başlamıştır. Ayrıntılı bilgi www.berrowhotellondon.co.uk'de. Saygılarımızla, The Berrow Ekibi.

Hayalkırıklığının ağırlığı altında ezilerek çuval gibi ağırlaşarak yatağa oturuyorum tekrar. Beni mesaj bilgilendirme listesine her kim koyduysa, ona da gıcık oluyorum. Nasıl yapabilirler? Sinirlerimle oynamaya mı *çalışıyorlar?*

Aynı anda da iğrenç bir gerçek kafama dank ediyor ve midem çalkalanıyor. Yüzüğü kaybetmemin üstünden bir sekiz saat daha geçti. Bulunması ne kadar uzun sürerse—

Peki ya hiç—

Düşüncelerimi uzatamıyorum. Hemen yataktan çıkıp mutfağa geçiyorum. Kendime bir fincan çay yapıp Sam Roxton'a gelenleri iletmeye koyulacağım.

Telefon gene mesajlar ve e-postalarla bipliyor, böylece de su ısıtıcısını açıp cam kenarına oturuyor ve umutlanmamaya çalışarak mesajları tarıyorum. Tam tahmin ettiğim gibi bütün mesajlar yüzüğü buldum mu diye soran ve çantamın iç gözüne baktım mı gibi öneriler sunan arkadaşlarımdan.

Magnus'tan tek kelime yok, üstelik de dün gece anneleri benim hakkımda başka ne dedi, bana ne zaman söylemeyi düşünüyordu ve artık onların yüzüne nasıl bakacağım, yoksa benden bilerek mi kaçıyor diye soran iki mesaj göndermeme rağmen.*

En sonunda Sam'in mesajlarına dönüyorum. Belli ki e-posta transfer işlemini henüz yaptırtmamış çünkü dün gece ve bu sabah toplam elli e-posta gelmiş. Vay anasını, adam haklıymış. Asistanı resmen hayatının her yönünü *yönetiyormuş*.

Burada herkes ve her şey var. Doktoru, iş arkadaşları, hayır kuruluşları, davetiyeler... Adeta Sam'in dünyasının ana arteri. Gömleklerini nereden aldığını (Turnbull&Asser) görebiliyorum. Üniversiteyi nerede okuduğunu (Durham) görebiliyorum. Tesisatçısının adını (Dean) biliyorum.

Aşağı doğru inerek mesajları okurken rahatsızlık duyuyorum. Hayatımda hiç kimsenin telefonuna bu kadar hakim olmamıştım. Ne arkadaşlarımla, ne Magnus'un. İnsanın paylaşmadığı bazı şeyler vardır. Yani, Magnus vücudumun her bir

* Tamam, iki mesaj değildi. Yaklaşık yedi tane yazdım. Ama sadece beşini gönderdim.

santimini, yamuk kısımları bile gördü ama asla, *asla* telefonumun yanına yaklaşılamazdı.

Sam'ın mesajları gelişigüzel bir şekilde benimkilerle karışık vaziyette, bu da bir garip geliyor bana. Bana ait iki e-posta, sonra altı tane Sam'e, sonra bir tane bana. Hepsi yan yana; birbirlerine dokunuyorlar.

Hayatımda hiç kimseyle aynı gelen kutusunu paylaşmadım. Bu kadar... *mahrem ve yakın* hissedeceğimi tahmin etmemiştim. Sanki birden aynı iç çamaşırı gözünü paylaşıyor gibiyiz.

Neyse. Abartmaya gerek yok. Uzun sürmeyecek.

Çayımı yapıp kahvaltılık gevreğimi koyuyorum. Derken ağzımdakini çiğnerken yavaş yavaş mesajları ayıklamaya başlıyorum, hangileri Sam'e gelmiş diye bakıp iletiyorum.

Adamın hayatını *casus* gibi takip edecek falan değilim. Kesinlikle hayır. Ama mesajları iletmeden önce her birine tıklamam gerekiyor ve bazen parmağım otomatik olarak yanlışlıkla *Aç* seçeneğine basıyor ve mesajın bir kısmı gözüme çarpıyor. Arada bir işte.

Belli ki ona ulaşmakta zorlanan yalnızca babası değil. E-posta ve kısa mesajlara cevap yazmakta cidden, *cidden* çok feci olmalı ki, Violet'e bir sürü teklif ve soru gelmiş.

"Sam'e buradan ulaşmak kolay olur mu?"

"Selam! Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Sam'e bir sürü mesaj bıraktım..."

"Merhaba Violet, geçen hafta gönderdiğim mesajı hatırlatmak için Sam'i bir dürtebilir misin? Ana noktaları buradan tekrar geçeyim..."

Her bir e-postayı *baştan sona* okuduğumdan falan değil. Ya da öncesindeki yazışmaları görmek için ekranın aşağısına falan inmiyorum. Ya da cevaplarını eleştirip kafamda yeniden yazmıyorum. Sonuç olarak adamın ne yazıp ne yazmadığı

beni ilgilendirmez. İstedigini yapabilir. Burası özgür bir ülke. Fikrim ne öylesi, ne böylesi—

Tanrım, amma hızlı cevaplar atmış! Deli ediyor adamı! Her şey bu kadar *kısa ve öz* olmak zorunda mı? Bu kadar kısa ve öz ve arkadaşlıktan uzak olmak zorunda mı? Gene bir kısa cevabını görünce dışımdan söylenmeden duramıyorum, “Tuşlara basmaya alerjin mi var nedir?”

Çok saçma. Sanki mümkün olduğunca az kelime kullanma yemini etmiş:

Evet, güzel. Sam

Olmuştur. Sam

Tamam. Sam

“İyi dileklerle,” diye eklese ölür müymüş? Ya da bir gülen surat? Ya da bir teşekkür?

Yeri gelmişken, neden insanların şahsına cevap yazamıyor? Zavallı Rachel Elwood ofistekilerle eğlenceli bir koşu düzenlemeye çalışıyor ve iki kere Sam’e grup lideri olur mu diye sormuş. Neden yapmak istemiyor ki? Hem eğlenceli, hem sağlıklı, bir hayır işine para toplanacak, bunun nesi sevilmez?

Ayrıca önümüzdeki hafta Hampshire’da yapılacak şirket konferansı sırasında nerede kalınacağı konusunda da geri dönmemiş. Chiddingfold Hotel’deymiş, kulağa harika geliyor, kendine bir süit oda ayırtmış ama Lindsay denen birisine geç mi erken mi geleceğini kesin haber vermesi gerekiyor. Ve hala yazmamış.

En kötüsü de dış doktorunun sekreteri, check-up randevusu için dört seferdir uğraşıyor. *Dört seferdir.*

Bir önceki konuşmalara bakmadan edemiyorum, Violet resmen denemekten vazgeçmiş. Ne zaman Sam için bir randevu alsam, Sam'in cevabı, "İptal et. S," ve hatta bir keresinde "Şaka yapıyorsun herhalde," olmuş.

Dişlerinin çürümesini mi *istiyor*?

Saat 08:40'ta tam işe gitmek üzere yola çıkacakken bir dizi yeni e-posta geliyor. Bu insanlar belli ki sabahın köründe çalışmaya başlıyor. En üstteki mesaj Jon Mailer'dan, başlığı 'Olay ne?' Bana çok ilgi çekici geliyor, yolda yürürken mesajı açıyorum.

Sam.

Dün gece Groucho Club'da Ed'e rastladım, perişan görünüyordu. Tek söyleyebileceğim, onu Sör Nicholas'la aynı odaya koyma sakın, olur mu?

Saygılar
Jon

Aaa, şimdi bu hikayeyi de öğrenmek istiyorum. Ed kim ve niçin Groucho Club'da perişan görünüyordu?

İkinci e-posta Willow denen birisinden ve açma tuşuna basarsa basmaz gözlerim büyük harf saldırısına uğruyor.

Violet.

Biraz daha yetişkin olalım artık. Sam ve beni kavga ederken DUYDUN. Artık senden saklamanın bir anlamı yok. O yüzden, Sam yarım saat önce yolladığım e-postaya cevap vermeyi REDDETTİĞİ için, belki sen bir iyilik yapıp ekteki belgeden çıkış alabilir ve OKUMASI İÇİN MASASININ ÜSTÜNE KOYABİLİRSİN?

Çok teşekkürler.

Willow

---

* Poirot olsa çoktan çıkmıştı.

*

Şok geçirerek telefona bakakalıyorum, kahkahalarla gülesim geliyor. Willow adamın nişanlısı olmalı. Oh-oh, eller havaya!

Kadının e-posta adresi willowharte@beyazkuredanismanlik.com. O halde o da kesin Beyaz Küre Danışmanlık'ta çalışıyor ama Sam'e e-posta mı atıyor? Çok tuhaf değil mi? Belki de farklı katlarda çalışıyorlardır. Olabilir. Ben de bir keresinde üst kattan Magnus'a, bana çay yapması için mesaj atmıştım.

Acaba ekli dosyada ne var?

Yaya geçidinde dururken parmaklarım tereddütte kalıyor. Onu okumak yanlış olurdu. Çok, çok yanlış. Yani, bu bir sürü insana gönderilmiş, açık bir mesaj değil. Bir ilişki yaşayan iki insan arasındaki özel bir konuşmanın dokümanı. *Bakmamalıyım*. Babasından gelen mesajı okumak yeterince kötüydü zaten.

Ama öte yandan... Kadın mesajın basılmasını istemiş, değil mi? Ve Sam'in masasına konulmasını, ki oradan da her geçen okuyabilir. Üstelik de *mahremiyet* haklarına tecavüz ettiğim yok. Bundan kimseye söz etmeyeceğim, gördüğümü kimsenin ruhu duymayacak...

Parmaklarım sanki benden bağımsız yaşıyor. Ekli belgeye tıklamış bulunuyorum. İçi o kadar büyük harfli kelimeyle dolu ki, odaklanmam birkaç saniyemi alıyor.

Sam.

Bana hala bir cevap vermedin.

Bilerek mi yapıyorsun? Sence bu ÖNEMLİ DEĞİL mi?????

Tanrım.

HAYATIMIZDAKİ en önemli şey bu. Hala nasıl böyle sakin sakin gününü geçirebiliyorsun... anlamıyorum. Ağlamak geliyor içimden.

Konuşmamız lazım, kesinlikle, acilen. Ve biliyorum, bir kısmı benim hatam ama eğer düğümleri BİRLİKTE çözmeye başlamazsak, kimin hangi ipliği çektiğini nasıl anlayabiliriz? Nasıl?

Olay şu ki, Sam bazen bir iplik bağlayıp bağlamadığını bile bilmiyorum. Durum o kadar vahim. BİR İPLİK BAğLAYIP BAğLAMADIğINI BİLE BİLMİYORUM.

Başını sağa sola salladığını görebiliyorum, Bay İnkâr. Ama öyle. Durum O KADAR KÖTÜ, TAMAM MI?

İçinde duygu barındıran bir insan olsaydın, şu anda gözyaşlarına boğulmuştun. Ben ağladığımı biliyorum. Ha bir şey daha, Carter'la saat 10'da randevum vardı ve İÇİNE ETTİN çünkü SİKTİĞİMİN RİMELİNİ evde unutmuşum.

Kendinle gurur duyabilirsin.

Willow

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim.

Mektubu tekrar okuyorum ve birden yapmamam gerektiğini bildiğim halde kıkırdamaya başlıyorum. Hiç komik değil aslında. Kadın belli ki gerçekten çok üzölmüş. Ve ben de öfkeliyken ve hormon dengem bozukken Magnus'a bir sürü saçma sapan laf etmişimdir. Ama asla, *hayatta* bunları böyle bir belgeye yazıp asistanından çıkış almasını rica etmem...

Birden kafama dank edince dimdik oluyorum. Kahretsin! Artık Violet diye bir şey yok. Kimse mektubu basmayacak ve Sam'in masasına koymayacak. Sam'in haberi olmayacak, cevap yazmayacak ve Willow iyice kendinden geçecek. En berbat şeyse, içimden daha da fazla gülmek geliyor.

Acaba kötü bir gün mü geçiriyor, yoksa hep mi böyle duygusal diye merak ediyorum. Arama seçeneğine *Willow* yaz-

madan duramıyorum; bir kamyon dolusu e-posta beliriyor önümde.

Dün gelen bir tane var, başlığı “BENİ mi, yoksa kafamı mı SIKMEYE çalışıyorsun, Sam? Yoksa KARAR VEREMİYOR MUSUN???” ve gene gülme krizine giriyorum. İyyy. Çalkantılı ilişkilerden birini yaşıyorlar galiba. Belki de kavgada birbirlerine bir şeyler fırlatan, feryat fıgan bağırp sonra da mutfakta manyak tutkulu seks yapan bir çifttir—

Birden telefonda Beyonce avaz avaz bağılıyor ve Sam Cep’i görünce telefonu elimden düşürecek gibi oluyorum. Birden adamın bir medyum olduğu ve aşk hayatını gözetlediğimi hissettiği düşüncesi geçiyor aklımdan.

Hafiyeliğe son, diye hızlıca söz veriyorum kendime. Başka Willow araştırması yok. Üçe kadar sayıp Aç tuşuna basıyorum.

“Ah, merhaba!” Rahat olmaya, suç işlemiş biri gibi konuşmamaya özen gösteriyorum, sanki o sırada tamamen bambaşka bir şey düşünüyormuş ve adamın, nişanlısını çanak çömlek kırıkları arasında becerdiğini hayal etmiyormuşum gibi.

“Bu sabah Ned Murdoch’tan e-posta geldi mi?” Bir merhaba bile demeden paldır küldür lafa giriyor.

“Hayır. Bütün e-postalarını ilettim. Sana da günaydın,” diye ekliyorum canlı canlı. “Çok iyiyim sahiden, ya sen?”

“Gözden kaçırmış olabilirsin diye düşündüm.” Attığım lafı duymazdan geliyor. “Son derece önemli de.”

“Eh, ben de son derece titizim,” diye karşı çıkıyorum imalı imalı. “İnan bana, bu telefona gelen her şeyi alacaksın. Ned Murdoch’tan bir şey yoktu. Willow denen birisi az önce e-posta attı bu arada,” diye ekliyorum gayet sıradan. “Hemen ileteceğim. Çok önemliymiş galiba, ekte bir belge varmış. Ama tabii ki bakmadım ben. Ya da açıp falan okumadım.”

“Hımmm.” Yorumsuzca hırıltı gibi bir ses çıkarıyor. “Eee, yüzüğünü buldun mu?”

“Henüz değil,” diye itiraf ediyorum isteksizce. “Ama emim bir yerden çıkacak.”

“Yine de sigorta şirketine haber vermelisin, biliyorsun. Bazen hakkını iddia etmen için belli bir zaman süresi koyuyorlar. Bazı iş arkadaşlarım böyle çok zorluk yaşadı.”

Sigorta şirketi mi? Zaman süresi mi?

Birden suçluluk duygusuyla yapış yapış terliyorum. Hiç böyle düşünmemiştim. Ne kendi sigorta şirketime, ne Tavishler’inkine, ne de herhangi bir yere haber verdim. Onun yerine yaya geçidinde durmuş, karşıdan karşıya geçmiyor, başka insanların mesajlarını okuyup kahkahalar atıyordum. *Öncelikler*, Poppy.

“Tamam,” diyorum sonunda. “Evet, biliyorum. Uğraşıyorum.”

Telefonu kapatıp bir saniye kıpırdayamadan duruyorum, önümden trafik akıp geçiyor. İçimde şişen balonu pıt diye patlatıverdi. Temize çıkmam gerek. Tavishler’in yüzüğü bu. Kaybolduğunu bilmeye hakları var. Onlara söylemek zorundayım.

Merhaba! Yine ben, oğlunuzun evlenmesini istemediğiniz kız ve bilin bakalım ne oldu, ailenize ait paha biçilemez yüzüğü kaybettim!

Kendime bir on iki saat daha süre tanıyorum, diye karar veriyorum hemen, ve tekrar ışıklar yeşil olsun diye düğmeye basıyorum. Ne olur ne olmaz. *Ne olur* ne olmaz.

Ondan sonra söyleyeceğim aileye.

Her zaman dişçi olabilirdim diye düşünürüm. Bizim ailede bir sürü dişçi var ve gayet hoş bir kariyer gibi gelmiştir bana. Fakat on beş yaşındayken okul bizi en yakındaki hastanenin fizik tedavi bölümünde bir haftalık iş deneyimine yolladı. Bütün terapistler yaptıkları işten o kadar heyecan duyuyordu ki, sadece dişlere odaklanmak bana çok dar açılı göründü. Ve

aldığım karardan bir an pişmanlık duymadım. Fizik tedavici olmak bana yakışıyor.

First Fit Fizik Tedavi, Balham'daki evimden tamı tamına on sekiz dakika yürüme mesafesinde, Costa'yı geçiyorsunuz, Greggs fırının hemen yanı. Dünyanın en şık mekanı değil. Kokoş bir spor salonunda ya da büyük bir hastanede falan çalışsam muhtemelen daha çok kazanırdım. Ama uzmanlığımı aldığımdan beri buradayım ve başka bir yerde çalıştığımı hayal edemiyorum. Artı, arkadaşlarımla aynı yerdeyim. İnsan bunu kolay kolay bırakmak istemez, değil mi?

Saat dokuzda geliyorum ve her zamanki personel toplantısının olmasını bekliyorum. Her perşembe sabahı toplantı yaparız, hastaları ve hedefleri, yeni terapileri, en son araştırmaları falan filan konuşuruz.* Aslında benim bahsetmek istediğim bir hasta var: Leğen kemiğindeki bağlarda sorun olan, 65 yaşındaki tatlı Bayan Randall. Bayağı toparladı ama geçen hafta iki kere geldi ve bu haftaya üç randevu aldı. Sadece evde Dyna-Band ile egzersizlerini yapması gerektiğini söylediysem de ısrarla yardımına ihtiyaç duyuyor. Bence bize bağımlı oldu. Muhasebe açısından iyi olabilir ama onun için *hiç* iyi değil.

O yüzden toplantı için sabırsızlanıyorum. Fakat ne şaşırtıcıdır ki, toplantı odası her zamankinden farklı kurulmuş. Masa odanın bir kenarına itilmiş, sandalyeler arkasına yerleştirilmiş ve tek bir sandalye odanın ortasında masaya dönük konmuş. Sanki bir iş görüşmesi için ayarlanmış.

Resepsiyondan birisinin içeri girme sesi duyuluyor ve dönüp bakınca Annalise'in, elinde Costa Coffee tepsisiyle kapıdan geçtiğini görüyorum. Uzun, sarı saçına karmaşık bir örgü yapmış, tam bir Yunan tanrıçasını andırıyor.

"Selam Annalise! Ne var ne yok?"

* Sadece üç kişiyiz ve sittin senedir tanışıyoruz. O yüzden de *arada sırada* erkek arkadaşlar ve Zara indirimi gibi konulara da girdiğimiz olabiliyor.

“Ruby’ye sor.” Gülümsemeden bana uzun bir bakış atıyor. “Ne?”

“Söylemek bana düşmez.” Kapuçinosundan bir yudum alırken bardağın üstünden gizlice bana bakıyor.

Şimdi ne oldu? Annalise biraz değişik huyludur, hatta biraz çocukça davranışları vardır. Birden susar, somurtup içine kapanır, sonra bir öğreniriz ki bir gün önce bir hasta dosyasını sorarken fazla sabırsız konuşmuşsundur ve buna darılmıştır.

Ruby ise tam tersi. Pürüzsüz, sütlü kahve tenli, iri memeli, anaç bir kızdır ve her yerinden sağduyu fışkırır. Onun yanında kendinizi çok daha akıllı başında, sakin, keyifli ve güçlü hissedersiniz. Bu fizik tedavi merkezinin bu kadar tutmasının sebebi biraz da bu.

Yani Annalise ve ben işimizde iyiyiz ama Ruby yıldızımız. Herkes onu sever. Erkekler, kadınlar, yaşlılar, çocuklar. Aynı zamanda iş kurarken sermaye yatıran da oydu*, o yüzden aynı zamanda patronum sayılır.

“Günaydın bebeğim.” Ruby terapi odasından çıktığında yüzünde her zamanki ışıltılı tebessümüyle selam veriyor. Saçlarını geri tarayıp sıkı bir topuz yapmış, iki yandan burduğu tutamları tutturmuş. Annalise de, Ruby de saç modellerine çok özen gösterir—hatta aralarında bir çekişme var diyebilirim.

“Şimdi iyi dinle, gerçekten çok can sıkıcı bir durum ama sana birkaç disiplin kuralı hatırlatmak için bir konuşma yapmam gerek.”

“Ne?” Ağzım açık kalıyor.

“Benim hatam değil, bana bakma!” Ellerini havaya kaldırıyor. “Tedavi ettiğim şu yeni vücuttan, hani şu güzel yüzlü koca kıçlı kızdan dolayı akreditasyon almak istiyorum. Uygunluk koşulları el kitabını okuyordum ve çalışanlarınız hastalarla sohbet ediyorsa, onlara iyi bir disiplin vermeniz gerektiği ya-

* Ya da daha doğrusu, babası koydu. Adamın zaten fotokopici zinciri var.

zıyordu. Zaten yapmalıydık, biliyorsun ama şimdi müfettişler gelene kadar notları hazırlamalıyım. Çabucak hallederiz.”

“Ben kimseyle *sohbet etmedim*,” diyorum savunmaya geçerek. “O *benimle* sohbet ediyordu!”

“Bence buna değerlendirme heyeti karar vermeli, öyle değil mi?” diye lafımı kesiyor Annalise, gestapo gibi. O kadar ürkütücü görünüyor ki, gözüm korkuyor. “Sana iş ahlakına aykırı davrandığını *söylemiştim*!” diye ekliyor. “Dava edilmen lazım.”

“Dava edilmek mi?” Ruby’ye dönüyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Magnus ilk evlenme teklif ettiğinde Ruby bu kadar romantik bir hikaye karşısında gözyaşlarını zor tuttuğunu itiraf etmişti ve evet, kurallara aykırıymış ama ona göre, aşk her şeyi fethedermiş ve *lütfe*n nedimem olabilir miymiş?

“Annalise, *dava edilmek* derken ciddi değilsin?” Ruby gözlerini deviriyor. “Hadi ama. Değerlendirme heyetini toplayalım.”

“Değerlendirme heyetinde kim var?”

“Biz,” diyor Ruby güleç bir şekilde. “Ben ve Annalise. Biliyorum, dışarıdan da birisinin olması lazım ama kimi çağırabileceğimizi bilemedim. Müfettişlere birisini bulduğumuzu ama hasta olduğunu söylerim.” Kol saatine bakıyor. “Tamam, yirmi dakikamız var. Günaydın Angela!” diye ekliyor neşeli bir havayla, o sırada içeri giren danışmadaki kıza. “Telefon bağlama, olur mu?”

Angela sadece kafa sallayıp burnunu çekiyor ve sırt çantasını yere atıyor. Erkek erkadaşının bir müzik grubu var, o yüzden sabahları pek hoşsohbet olmaz.

Ruby toplantı odasına doğru önümüzden yürürken omzunun üstünden, “Ah, Poppy,” diyor. “Sana hazırlanman için iki hafta öncesinden ihtar çekmeliydim. İhtiyacın yok ama, değil mi? Çektik desek olur mu? Çünkü düğününe bir haftadan biraz fazla zaman kaldı ve bu durumda seni balayından kaldırıp

getirmemiz ya da sen dönene kadar ertelememiz gerekirdi ama ben *gerçekten* kağıt işini bir an önce bitirmek istiyorum...”

Odanın ortasında duran sandalyeye oturmamı işaret ediyor, Annalise ve ikisi masanın arkasındaki yerlerini alıyorlar. Her an gözüme parlak bir ışık tutulabilir diye bekliyorum. İğrenç bir durum. Her şey birden nasıl değişti. Şimdi ikisi de bana karşı.

“Beni işten mi *ataca*sınız yoksa?” Saçma sapan bir paniğe kapılıyorum.

“Hayır! Tabii ki hayır!” Ruby tükenmez kaleminin kapağını açıyor. “Saçmalama!”

“Olabilir de,” diyor Annalise, bana içimi karartan bir bakış fırlatarak.

Baş Konuşmacı rolünden çok memnun olduğu belli. Ben asıl olayın ne olduğunu biliyorum gerçi. Magnus’u ben kap-tım, o alamadı ya, ondan.

İşte olay şu. Annalise içimizde en güzelimiz. Ben bile şu kız halimle sabahtan akşama kadar oturup onu seyredebilirim. Geçen sene yoldan geçen birine, “Önümüzdeki bahara kadar şu üç kızdan sizce hangisi kendine birini bulup nişanlanmış olur?” diye sorsanız, hiç düşünmeden, “Annalise,” derdi.

O yüzden onun bakış açısını da anlıyorum. Aynaya bakıp kendini (Yunan tanrıçası) ve ondan sonra da karşısında beni (sıksa bacak, siyah saçlar, en düzgün özelliği uzun kirpikler) görüyor kesin ve *nasıl yani*, diye düşünüyor.

Artı, dediğim gibi, Magnus esasında onun hastası olarak randevu almıştı. Son anda randevularımızı değiştirdik. Ki *benim hatam değildi*.

“Evet.” Ruby not defterinden kafasını kaldırıp bakıyor. “Elimizdeki verileri bir gözden geçirelim, Bayan Wyatt. Geçen sene 15 Aralık’ta, burada, kliniğimizde Dr. Magnus Tavish adlı hastayı tedavi ettiniz.”

“Evet.”

“Rahatsızlığı neydi?”

“Kayak yaparken burkulan ayak bileği.”

“Peki bu randevu esnasında Bay Tavish size karşı herhangi bir... uygunsuz ilgi ve alaka gösterdi mi? Ya da siz ona gösterdiniz mi?”

Magnus’un muayene odama ilk girdiği anı anımsamak için zihnimi zorluyorum. Üstünde gri, uzun bir kaban vardı, dağınık saçları yağmurdan nemlenmiş, parlıyordu, yürüdüğü için yüzü al aldı. On dakika geç kalmıştı, anında içeri girdi, ellerimi tutarak o tatlı, görgülü sesiyle şöyle dedi, “Çok özür dilerim.”

“Ben... eee... hayır,” diyorum savunmaya geçerek. “Standard bir randevuydu.”

Ağızımdan çıkarken bile doğru olmadığını biliyorum. Standard bir muayenede hastanın kolunu tutunca yüreğiniz yerinden fırlayacak gibi atmaz. Ensenizdeki tüyler diken diken kalkmaz. Elini gereğinden azıcık daha uzun tutmazsınız.

Hoş, bunların hiçbirini dile getiremem. Gerçekten işimden olabilirim.

“Hasta birkaç defa daha geldi ve tedavisini uyguladım.” Sakin ve profesyonel konuşmaya çalışıyorum. “Birbimize karşı hislerimizin farkına vardığımızda tedavisi sona ermişti. O yüzden de gayet etik bir ilişkiydi.”

“Kendisi bana ilk görüşte aşk olduğunu söyledi!” diye yapıştiriyor Annalise. “Bunu nasıl açıklayacaksın? Birbirinize karşı o anda güçlü bir çekim duymuşsunuz ve oracıkta, koltukta üstüne saldırıp sana sahip olmak istemiş. Senin üniformalı halin kadar seksi bir şey hayatında görmediğini söyledi.”

Magnus’u alnından vuracağım. Böyle anlatmak zorunda mıydı?

“İtiraz ediyorum!” Ters ters bakıyorum. “Öne sürdüğünüz kanıt alkol etkisi altındayken, üstelik profesyonel olmayan bir ortamdayken söylenmiş bir söz. O yüzden de mahkemede sunulamaz.”

“Evet, sunulabilir! Ve senin bir *iş yeminin var!*” Parmağını bana doğrultuyor.

“İtiraz kabul edildi,” diye lafını kesiyor Ruby ve yazarken kafasını kaldırıp bakıyor, gözlerinde dalgın, derin bir bakış. “Gerçekten ilk görüşte aşk mıydı?” Öne doğru eğilerek oturuyor ve üniformasının içinde zor zaptedilen memeleri her yana yayılıyor. “*Anlamış mıydın?*”

Gözlerimi kapatıp o günü kafamda canlandırmaya çalışıyorum. Ne anlamıştım, bilmiyorum ama ben de onu oracıkta yere atıp üstüne atlamak istemiştim.

“Evet,” diyorum. “Sanırım.”

“Ne kadar *romantik*.” Ruby iç çekiyor.

“Ve yanlış!” Annalise keskin bir dille araya giriyor. “Sana en ufak bir ilgi gösterdiği saniye şöyle demeliydin, *bu davranışlarınız hiç uygun değil, beyefendi. Seansı sona erdirmek ve sizi başka bir terapistle yönlendirmek istiyorum.*”

“Ah, başka bir terapist tabii!” Kısa bir kahkaha atıyorum kendimi tutamayıp. “Mesela *sana* mı?”

“Belki. Ya da başkasına.”

“Peki ya sana ilgi gösterseydi?”

Annalise mağrur bir edayla başını dimdik tutuyor. “Etik ilkelerimden ödün vermeden durumu idare ederdim.”

“Bizimki de etikti!” diyorum sabrım taşarak. “Tamamen etikti!”

“Ya öyle mi?” Bir savcı gibi gözlerini kısarak bakıyor. “Sizi ilk başta benimle randevunuzu değiştirmeye iten şey neydi, Bayan Wyatt? Aslında hastayı Google’den araştırıp onu kendinize istediğinize mi karar vermiştiniz?”

O defteri kapatmadık mı daha önce?

“Annalise, randevu değiştirmek isteyen *sendin!* Ben hiçbir şey teklif etmedim. Adamın kim olduğundan haberim bile yoktu! Kusura bakma, elinden kaçırmış gibi hissediyorsan, şansına küs. Kimseyle randevunu değiştirme bir daha o zaman!”

Annalise bir saniye için ağzını açamıyor. Suratı pespembe oluyor.

“Biliyorum ya,” diye patlıyor en sonunda ve alnına bir yumruk atıyor. “Biliyorum. Ne kadar *salağım*. Ne diye değiştirdim?”

“Eee, ne olmuş yani?” diye atlıyor Ruby kenardan. “Annalise, aş artık bunu. Magnus senin kaderin değilmiş, Poppy’nin kısmetiymiş. Ne fark eder?”

Annalise’te ses yok. Hiç aklına yatmadığı belli.

“Haksızlık ama,” diye mırıldanıyor en sonunda. “Londra Maratonu’nda tanıştığım kaç bankacıya mesaj attım, haberin var mı? Ne emekler harcadım, biliyor musun?”

Annalise birkaç sene önce Londra Maratonu’nu keşfetti, televizyonda görmüş ve kırklı yaşlarında, düzgün vücutlu, dinç ve hatta tek yaptıkları koşmak olduğu için muhtemelen bekar erkeklerle dolu olduğunu fark etmiş ve *tamam, belki kırk biraz fazla büyük ama adamlar amma iyi kazanıyordur düşünsene*, demişti.

O zamandan beri de her sene gönüllü fizyoterapist olarak başvuruyor.

Çekici erkekleri gördüğü an yanlarında bitiyor ve baldır kaslarını falan gevşetiyor, bir yandan da o masmavi gözlerini yüzlerine dikerek her zaman bu koşu için toplanan paraya başvış yaptığını söylüyor.*

* Aynı zamanda bileğini burkan zavallı kadınları da görmezden geliyor. Kızlara söylüyorum, Annalise görevliyken o maratonu koşmayın.

Doğrusu, bu sayede hatırı sayılır sayıda kişiyle tanıştı ve çıktı -hatta adamlardan biri onu Paris'e bile götürdü- ama uzun süreli ya da ciddi bir ilişki bulamadı, ki onun asıl istediği bu. Ancak asla kabul etmemekle birlikte, çok seçicidir. Her zaman *gayet hoş, özü sözü bir, karakterli bir adam* aradığını söyler ama bu tarzda, aşkı için yanıp tutuşan bir sürü çocuk buldu ve hepsini terk etti, hatta yakışıklı oyuncuyu bile (tiyatroları o sezon sonunda bitti ve çocuk başka iş bulamadı).

Annalise'in asıl aradığı, dolgun maaşlı ve/veya unvanlı, Gilette reklamlarından fırlamış bir erkek. Tercihen her ikisi birlikte. Sanırım o yüzden Magnus'u kaçırdığına bu kadar yarıyor çünkü Magnus da 'Dr.' Bir keresinde bana ileride 'Profesör' olacak mı diye sormuştu, muhtemelen evet dedim ve suratı mosmor oldu.

Ruby bir şeyler daha karalıyor, sonra tükenmez kaleminin kapağını takıyor. "Eh, sanırım tüm verilerin üstünden geçildi. Aferin millet."

"Bir uyarı falan vermeyecek misin?" diye soruyor Annalise dudaklarını büzerek.

"Ah, doğru ya." Ruby kafa sallıyor, boğazını temizliyor. "Poppy, bir daha yapma."

"Tamam." Omuz silkiyorum.

"Ben bir kağıda yazarım, onu müfettişe gösteririm ve çenesi kapanır. Bu arada söyledim mi, nedime elbisesinin içine giymek için mükemmel askısız sutyeni buldum!" Ruby her zamanki şen şakrak haline dönerek bana gülüyor. "Deniz mavisi, saten. Çok güzel."

"Harika!" Ayağa kalkıp Costa Coffee tepsisine gidiyorum. "Kahvelerden biri bana mı?"

"Sana beyaz çikolatalı aldım," diyor Annalise gıcık gıcık. "Nutmeg attım biraz da."

Kahveme uzandığım sırada Ruby küçük bir çığlık atıyor. "Poppy! Yüzüğünü hala bulamadın mı?"

Kafamı kaldırıp bakınca Annalise ve Ruby'nin bakışlarını parmağıma diktiğini görüyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum mutsuzca. "Yani, bir yerden çıkacak eminim de..."

"Kahretsin." Annalise eliyle ağzını kapatıyor.

"Ben de buldun sanmıştım." Ruby kaşlarını çatıyor. "Birisi, bulduğunu söylemişti sanki."

"Hayır. Henüz değil."

Tepkilerinden pek memnun olduğumu söyleyemeyeceğim. Hiçbiri ne bir "Merak etme," ne de "Olur böyle şeyler," diyor. İkisi de dehşete kapılmış durumda, Ruby bile.

"Eee, ne yapacaksın peki?" Ruby kaşlarını çatıyor.

"Magnus ne dedi?" diye soruyor Annalise.

"Şey..." Vakit kazanmak için kahvemden bir yudum alıyorum. "Ona daha söylemedim."

Ruby uzun bir nefes veriyor.

"Değeri ne kadardı?" Düşünmek istemediğim ne kadar soru varsa, Annalise hepsini tek tek sorsun, olur mu?

"Oldukça yüksekti sanırım. Yani, sigortası vardı gerçi..." Sesim gittikçe zayıflıyor.

"Eee, Magnus'a ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" Ruby'nin yüzünde onaylamayan bir ifade var. Bu bakıştan nefret ediyorum. Bana kendimi değersiz ve rezil hissettiriyor. Hani bir keresinde ultrason çekerken mesaj yazdığımı yakalaması gibi.* Ruby, nedense etkilemek istediğiniz tiplerden biri.

"Bu gece. İkinci de görmediniz, değil mi?" diye soruyorum bir ümitle.

* Acil bir durumdu, diye savunmamı yapabilirim. Narasha erkek arkadaşından ayrılmıştı. Ayrıca da hasta ne yaptığımı görmüyordu bile. Ama evet, doğru bir hareket olmadığını kabul ediyorum.

Gene de çok saçma bir soru, sanki birden, “Ay evet, benim çantamdaymış!” diyecekler de.

İkisi de omuz silkip sessizce, “Hayır,” diyor. Annalise bile halimize üzülüyor.

Of, Tanrım. Yandım ben.

Saat altı olduğunda iyice kötüleşiyor durum. Annalise, Google’dan pırlanta yüzükleri araştırdı.

Ben mi istedim yapmasını? Hayır. Magnus bana yüzüğün değerini hiç söylemedi. Parmağıma ilk taktığı zaman şakayla karışık ne kadar diye sormuştum ve o da aynı şakacılıkla *tıpkı senin gibi eşsiz* diye cevap vermişti. Gerçekten çok romantik ve şekerdi. Bluebird’de yemek yiyorduk ve evlenme teklif edeceği aklımın ucundan geçmiyordu. Hem de hiç.*

Her neyse, diyeceğim o ki, yüzüğün değerini hiçbir zaman öğrenemedim ve öğrenmek de istemedim. Zihnimin bir köşesinde Magnus’a söylemek üzere bazı cümleler hazırlıyorum.

“E ben o kadar kıymetli bir yüzük olduğunu bilmiyordum! *Söyleseydin* keşke!” gibi...

Tabii bunu diyecek yürek bende yok, o ayrı. Yani, hangi salak, banka kasasından çıkarılmış zümrüt bir yüzüğün değerli bir şey olduğunu anlamaz? Yine de kafamda kesin bir rakam olmaması beni rahatlatan bir şey.

Fakat şu anda Annalise, internetten çıkış aldığı bir sayfayı gözüme sokuyor.”

“Art Deco, iyi kalitede zümrüt yüzük, etrafı mini pırlantalı,” diye okuyor. “Tahmini değeri: 25.000 £.”

* Biliyorum kızlar hep aynı şeyi söyler ve aslında, “Ona bir ultimatom çektim ve kendisi bu fikri akıl ettiğini zannetti ve altı hafta sonra, piyango!” Ama benimki öyle değildi. Ciddi ciddi hiç beklemiyordum. Eh, daha bir *ay* olmuş yani, beklenir mi?

** Ki bunu öğle arasında yapmadığından eminim. Asıl disiplin konuşması çekilmesi gereken o.

Ne? İç organlarım yer değiştiriyor. Hadi canım, olamaz.

“Bana o kadar pahalı bir şey vermemiştir.” Sesim titriyor. “Akademisyenler *fakir* olur.”

“Adamın nesi fakir! Ailesinin evine baksana. Babası meşhur bir sima! Bak mesela, bu da otuz binmiş.” Bir başka yüzük resmi gösteriyor. “Seninkinin aynısı. Sence de öyle değil mi Ruby?”

Bakamıyorum.

“*Ben olsam* hayatta parmağımdan çıkarmazdım,” diye ekliyor Annalise, kaşlarını kaldırıp ve suratına bir tane patlatasım geliyor.

“Yüzüğü eline denemek isteyen *sendin!*” diyorum köpürerek. “Sen akıl etmeseydin, yüzüğüm hala bende olacaktı!”

“Hayır, ben akıl etmedim,” diye kafa tutuyor inatla. “Ben herkes takarken denedim. Zaten masada elden ele dolaşıyordu!”

“Eh, kimin fikriydi o zaman?”

Bir kez daha hafızamı zorluyorum ama dün bile hayal meyal hatırlıyorsam, bugün hepten silinmiştir.

Bir daha asla Poirot hikayelerine inanmayacağım. Asla. Tanıklar habire, “Evet, saatin tam 15:06 olduğunu hatırlıyorum çünkü şeker maşası almak için uzanırken saate bakmıştım ve Leydi Favisham da kesinlikle şöminenin sağ tarafında oturuyordu,” diye anlatır ya.

Zırva. Leydi Favisham’ın nerede olduğundan haberleri yok da, Poirot’ya rezil olmamak için. Adamın ipucuna ulaşması bir mucize!

“Gitmem lazım.” Annalise’in başka pahalı yüzüklerle gözü-mü korkutmasına fırsat bırakmadan arkamı dönüyorum.

“Magnus’a söylemeye mi?”

“Önce Lucinda ile düğün randevum var. Sonra Magnus ve ailesi.”

“Bizi haberdar et. Mesaj at!” Annalise kaşlarını çatıyor. “Hey, bu arada, Poppy, neden numaranı değiştirdin?”

“Ha, şu mesele. Otelde daha iyi sinyal bulmak için dışarı çıkmıştım, telefon şöyle elimdeydi ve...”

Birden susuyorum. Bir daha düşündüm de, kapkaç mapkaç, çöpteki telefon ve Sam Roxton hikayesini anlatamayacağım şimdi. Biraz fazla sıradışı ve mecalim yok.

Onun yerine omuz silkiyorum. “Anlarsınız ya işte... Telefonumu kaybettim. Yeni bir tane aldım. Yarın görüşürüz.”

“Bol şans hanımefendi.” Ruby yaklaşıp çabucak sarılıyor.

“Mesajları unutma!” Kapıdan çıkarkan Annalise’in arkamdan seslendiğini duyuyorum. “Saat başı güncelle!”

Annalise insanların toplumun gözünün önünde idam edildiği dönemde yaşasa harika olurmuş. Baltayı daha yakından görebilmek için en önde durur, kaçırana olursa diye iğrenç ayrıntıları not düştüğü bir rapor yazıp köy meydanına asardı.

Ya da, anlarsınız ya, Facebook öncesi insanlar duyurular için nereyi kullanıyorsa oraya.

Neden acele edip kendimi paraladım bilmiyorum çünkü Lucinda, her zamanki gibi geç kaldı.

Aslında neden düğün organizatörü tutmak için kendimi paraladığımı da bilmiyorum. Fakat bu düşünceyi sadece içimden geçiriyorum çünkü Lucinda, Tavishler’in eski aile dostu ve ne zaman ondan bahsetsem Magnus, sanki üremek zorunda olan nesli tükenmiş iki pandaymışız gibi kaşlarını kaldıırarak “İyi geçiniyor musunuz?” diye soruyor.

Tamam, Lucinda’yı *sevmiyorum* diyemem. Sadece beni çok strese sokuyor. Sürekli kısa mesaj çekip son gelişmeleri ya da nerede olduğunu ve ne yaptığını yazıyor ve benim için ne çileler çektiğini anlatıp duruyor. Mesela peçete meselesi büyük olay oldu, üstüne destanlar yazılıp anlatıldı, yok bulması çok uzun sürmüş, yok Walthamstow’daki bir kumaş toptancısına üç kere gidip gelmek zorunda kalmış.

Aynı zamanda öncelikleri de biraz garip. Mesela dünya kadar para verip Bilgi İşlemci bir *Düğün Uzmanı* tuttu, adam da bize tüm misafirleri son gelişmelerden haberdar edecek bir kısa mesaj alarm sistemi* ve misafirlerin üye olup düğünde ne giyeceklerini yazdığı, böylece insanların *pişti* olmasını önleyen bir internet sitesi** önerdi. Bu arada tüm bunları yaparken istediğimiz catering şirketini aramayı erteleyip durdu ve adamları elimizden kaçırdık.

Claridge's'ın lobisinde buluşuyoruz. Lucinda otel lobilerine bayılıyor, nedenini sormayın. Sabırla yirmi dakika boyunca oturuyor, açık çayımı içiyorum, keşke randevuyu iptal etseydim diye pişmanlık duyarken aynı zamanda da Magnus'un anneleriyle tanışma anı geriliminin verdiği mide bulantısıyla savaşıyorum. Ciddi ciddi kadınlar tuvaletine gidip kussam mı diye düşünürken Lucinda birden çıkageliyor. Simsiyah saçları kabarık, Calvin Klein parfüm bulutu içinde ve kolunun altında değişik temaları gösteren altı pano. Sivri burun, minik topuklu, süet botları mermer zeminde takur tukur ediyor ve pembe kaşmir kabanı iki kanat gibi arkasında dalgalanıyor.

Hemen peşindeyse *asistanı* Clemency. (Boğaz tokluğuna çalışan on sekiz yaşındaki bir kıza asistan denebilirse tabii. Bana göre daha çok bir köle.) Clemency çok kokoş, çok şeker ve Lucinda'dan ödü patlıyor. Lucinda'nın *The Lady*'de çalışacak stajyer için verdiği iş ilanına cevaben aramış ve bana sürekli deneyimli bir profesyonelden*** işin özünü kapmanın ne kadar harika bir fırsat olduğunu söyleyip duruyor.

* Ki hiç kullanmadık.

** Ki hiç kimse üye olmadı.

*** Şahsen ben Lucinda'nın sözde 'deneyiminden' şüpheliyim. Ne zaman yaptığı diğer düğünleri sorsam, sadece bir tanesinden bahsediyor, o da gene bir arkadaşı içinmiş ve bir restoranda düzenlenmiş, otuz kişilik bir organizasyonmuş. Elbette bunu asla Tavishler'in yanında dile getirmiyorum. Ya da Clemency'nin. Ya da hiç kimsenin.

“Eh, rahiple konuştum. İsteddiğiniz düzenlemeler *yapılmıyor*. O uyuz papaz kürsüsü orada kalacak.” Lucinda uzun bacakları, Joseph pantolonuyla koltuklardan birine yayılarak oturuyor ve kolunun altındaki panolar düşüp yere saçılıyor. “İnsanlar neden biraz daha *yardımcı* olamıyor anlamıyorum? Ne yapacağız şimdi? Cateringcilerden de haber çıkmadı zaten...”

Anlattıklarını dikkatlice dinleyemiyorum. Aklımdan keşke önce Magnus’la tek başıma buluşma planı yapsaydım ve yüzüğü anlatsaydım diye geçiriyorum. Ondan sonra anne babasıyla birlikte uğraşırdık. Acaba çok mu geç? Yoldan bir mesaj atıversem?

“...ayrıca hala trompetçi bulamadım.” Lucinda takma tırnaklı iki parmağını alnına dayamış, derin bir nefes veriyor. “Yapacak o kadar çok iş var ki. Deli gibi. *Deli* gibi. Clemency de nikah töreni programını bilgisayarda yazsaydı çok işe yarayacaktı,” diye ekliyor vahşice.

Zavallı Clemency pancar gibi kızarıyor ve anlayışlı bir şekilde tebessüm ediyorum kızı. Kız ileri derecede disleksik ve ‘ilahi’ yerine ‘illaki’ yazmış yanlışlıkla, her şey sil baştan yeniden yazıldı.

“Onu sonra düşünürüz!” diyorum moral verircesine. “Merak etme!”

“Söylüyorum bak, şu iş bitsin, kendimi bir hafta bir spa merkezine atacağım. *Ellerim* ne hale geldi gördün mü?” Lucinda ellerini burnumun dibine sokuyor. “Stresten işte!”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Elleri bana göre son derece normal vaziyette. Gene de sözünden çıkmayıp ellerine bakıyorum.

“Gördün mü? Mahvoldular. Hepsi senin düğünün uğruna, Poppy! Clemency, git bana bir cin tonik söyle!”

“Tamam. Peki.” Clemency aynı saniye yerinden fırlıyor.

Biraz sinir olsam da, kendimi tutmaya çalışıyorum. Lucinda'nın iki lafından biri böyle yorumlar zaten: "Hep senin düğünün için." "Seni mutlu edebilmek adına, Poppy!" "Gelin her zaman haklıdır!"

Bazen çok imalı konuşuyor, ben de rahatsız oluyorum. Düğün organizatörü olmasını ona *ben* mi söyledim yani? Artı, bayağı da para ödüyoruz, değil mi? Yine de bir şey demek istemem çünkü Magnus'ların eski arkadaşı falan filan.

"Lucinda, merak ediyorum, araba ayarlandı mı?"

Meşum bir sessizlik çöküyor. Lucinda'nın içinde kabaran öfkeyi sezinleyebiliyorum, burun delikleri seğirmeye başlıyor. Nihayet, tam Clemency'nin geldiği saniye patlıyor.

"Ah, kahretsin *be!* Hay sıçayım... Clemency!" Tüm gazabını tir tir titreyen kıza yöneltiyor. "*Neden* araba olayını bana hatırlatmadın? Arabaya ihtiyaçları var! Araba kiralamamız lazım!"

"Ben..." Clemency çaresizce bana bakıyor. "İmmm... şey ben bilmiyordum."

"Hep yapacak bir iş var!" Lucinda sanki kendi kendine konuşuyor. "Her dakika düşünecek bir şey var. Hiç bitmiyor. Ne kadar koşturursam koşturayım, gerisi geliyor, gerisi geliyor..."

"Dinle, araba işiyle ben ilgileneyim mi?" diyorum çabucak. "Halledebilirim ben."

"Yapar mısın?" Lucinda birden canlanıyor. "Olabilir mi? Sadece biliyorsun, tek çalışıyorum ve *bütün* haftayı ayrıntıları düşünmekle geçirdim, *hep senin* düğünün için, Poppy..."

O kadar stresli görünüyor ki, haline üzülüyorum.

"Tamam! Sorun değil. Sarı Sayfalar'dan bakarım hemen."

"Saçların ne alemde, Poppy?" Lucinda birden tüm dikkatini kafama çeviriyor ve içimden sessizce saçımın o anda bir santimcik daha uzamasını diliyorum.

"Fena değil. Topuz olur herhalde. Kesinlikle." Hissettiğimden daha pozitif konuşmaya çalışıyorum.

Lucinda tam da evlenme teklifi alacağım sırada saçımı omzumun üstünde kestirmekle ne kadar salakça ve akılsızca bir iş yaptığımı daha önce yüz kere vurguladı da.* Ayrıca gelinlik seçerken kireç gibi yüzümle** beyaz bir gelinliğin asla iyi olmayacağını, o yüzden de fıstık yeşili giymem gerektiğini belirtti. Kendi *düğünümde*. Şansıma gelinlikçinin sahibi araya girdi de, Lucinda'nın saçmaladığını söyledi: Koyu renk saçlarım ve gözlerim gelinliği mükemmel ortaya çıkaracakmış. Ben de ona inanmayı tercih ettim.

Cin toniği geliyor ve Lucinda koca bir yudum yuvarlıyor. Bense çayımdan bir yudum daha alıyorum. Zavallı Clemency bir şey içmiyor ama zaten sandalyesinin içine göçmek ve hiç dikkat çekmemek ister gibi bir hali var.

"Ve... konfeti bulacaktın?" diye ekliyorum dikkatli bir şekilde. "Ama onu da ben yapabilirim," diye geri adım atıyorum Lucinda'nın yüz ifadesi karşısında. "Rahibi ararım."

"Harika!" Lucinda derin bir oh çekiyor. "Çok memnun olurum! Çünkü tek çalışıyorum ve aynı anda sadece *bir* yerde olabilirim—" Bir anda lafını bırakıyor ve gözleri parmağıma odaklanıyor. "Yüzüğün nerede, Poppy? Aman Tanrım, hala *bulamadın* mı?"

Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde tam anlamıyla kafayı sıyırmak üzere gibi görünüyor ve midem bulanmaya başlıyor.

"Henüz değil. Ama ortaya çıkacak. Eminim. Oteldeki çalışanlar arıyor..."

"Daha Magnus'a söylemedin?"

"Söyleyeceğim!" Güçlkle yutkunuyorum. "Yakında."

"Ama aile yadigarı değil miydi?" Lucinda'nın ela gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Nasıl tepki verecekler?"

Yoksa bana *sinir krizi* geçirtmeye mi çalışıyor?

* Medyum falan mı olmam lazımdı?

** Onun deyimiyle, *ölü gibi beyaz*.

Telefonum titriyor ve elime alıyorum, dikkatimi dağıtacak bir şey olmasına seviniyorum. Magnus'tan gelen mesajı görmemle içimdeki gizli umut -hani belki anne babası gribe yakalanır ve akşamı iptal edebilirler ümidi- suya düşüyor:

Yemek saat 8'de, bütün aile burda, sabırsızlanıyoruz!

"Yeni telefonun bu mu?" Lucinda eleştirel bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Sana ilettiğim mesajları aldın mı?"

"Evet, teşekkürler." Kafa sallıyorum. Yaklaşık otuz beş tane, hepsi de gelen kutusunda birikti.

Telefonumu kaybettiğimi duyunca Lucinda olan bitenden geri kalırım diye *tüm mesajlarımı sana e-posta olarak ileteceğim* diye tutturdu. Doğrusu, oldukça iyi bir fikirdi. Magnus'un ve işyerindeki kızların da tüm mesajlarını iletmelerini sağladım.

Ned Murdoch, artık her kimse, nihayet Sam ile temasa geçti. Sabahtan beri bu e-postayı bekliyordum. Dikkatimi tam ver-meyerek mesaja bakıyorum ama bana pek de sarsıcı gelmiyor.

"Cvp: Ellerton'ın teklifi. Sam merhaba. Birkaç nokta var. Ekteki dosyada görürsün..." falan filan.

Neyse, hemen adama yollayayım en iyisi. *İlet* seçeneğine tuşlayıp e-postanın gittiğinden emin oluyorum. Ardından parmaklarım sinirden zangır zangır titreyerek Magnus'a bir mesaj yazıyorum.

Harika! Annenleri görmek için sabırsızlanıyorum!!! Çok heyecanlı!!!! J J J

Not: Önce dışarıda buluşabilir miyiz? Bir şey konuşmak istiyorum. Çok küçük bir şey. Xxxxxxxx

DÖRT

Artık tarihi bir içgörü geliştirdim. *Şu anda* Fransız Devrimi zamanında giyotine yürüyen insanların ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Metrodan çıkıp dün aldığım şarabı sıkı sıkı tutarak yokuştan yukarı yürürken adımlarım gittikçe yavaşlıyor. Daha da yavaşlıyor.

Hatta, fark ettim ki, artık yürümüyorum bile. Duruyorum. Tavishler'in evine bakıyor, zorlukla yutkunuyorum ve kendi kendime hadi yürü diyorum.

Geniş çaplı düşün, Poppy. Topu topu bir yüzük.

Topu topu müstakbel kayınvaliden ve kayınpederin.

Sadece bir anlaşmazlıktı. Magnus'a göre,* aslında anne babası hiçbir zaman benimle evlenmesini istemediklerini açıkça söylememiş. Sadece *ima etmişler*. Belki fikir değiştirmişlerdir!

Artı, bir pozitif yan keşfettim. Evimin sigortası kayıp eşyaların parasını ödüyor zaten. Bu da bir şeydir. Hatta yüzük olayını anlatmaya sigorta konusundan ve ne kadar faydalı bir şey olduğundan *girsem* diye düşündüm.

* En sonunda öğle arasında ağzından almayı başardım da.

“Biliyor musun Wanda, geçen gün HSBC’nin bir broşürünü okuyordum—”

Of Tanrım ya, kimi kandırıyorum? Durumu kurtarmanın hiç yolu yok. Tam bir kabus. En iyisi bir an önce başlayıp kurtulmak.

Telefonum cırlıyor ve eski günlerin hatırına cebimden çıkarıyorum. Umut etmeyi çoktan kestim ne de olsa.

“Bir yeni mesajınız var,” diyor o tanıdık telesekreter sesi.

Kadının sesini o kadar çok duydum ki, sanki onu *taniyorum*. Kim bilir kaç kişi onu dinledi, yürekleri heyecan ya da korkuyla atarken bir an önce cümlesini bitirsin istedi? Oysaki kadın her seferinde bir o kadar telaşsız, kaygısız, sanki sizin birazdan duyacaklarınız onun hiç *umrunda* değil. Bence aslında farklı telesekreter seçenekleri bulunmalı ve seçebilmelisiniz. Mesela: “Bil bakalım ne oldu! Manyak haberler var! Sesli mesajını dinle! Oley!” Ya da: “Şöyle otur tatlım. Bir içki al. Sana bir mesaj geldi ve pek iyi değil.”

1’e basıyorum, telefonu öbür elime alıp tekrar ağır ağır yürümeye başlıyorum. Mesaj ben metrodayken bırakılmış. Muhtemelen Magnus’tur, neredeyim diye soruyordur.

“Merhaba, Berrow Otel’den arıyoruz, Poppy Wyatt’a bir mesajımız var, anlaşılan yüzüğünüz dün *bulunmuş*. Ne var ki yangın alarmından sonra çıkan karışıklıktan dolayı—”

Ne? Ne?

İçim neşeyle doluyor. Gerisini dinleyemiyorum. Kelimeleri algılayamıyorum. Bulmuşlar işte!

Mesajı kapattım bile. Hızlı aramadan konsiyerjin numarasına bastım. Onu seviyorum. Onu *seviyorum!*

“Berrow Otel—” Konsiyerjin sesi bu.

“Merhaba!” diyorum nefes nefese. “Ben Poppy Wyatt. Yüzüğümü bulmuşsunuz! Siz bir numarasınız! Hemen gelip alayım mı?”

“Bayan Wyatt,” diye lafımı kesiyor. “Mesajı dinlediniz mi?”

“Şey... bir bölümünü.”

“Maalesef...” Duruyor. “Maalesef yüzüğün nerede olduğundan şu anda emin değiliz.”

Kalakalıyorum, telefona bakıyorum. Az önce duyduğumu sandığım şeyi mi söyledi?

“Bulduk dediniz?” Sakin olmaya çalışıyorum. “Nerede olduğundan nasıl emin olamazsınız?”

“Çalışanlarımızdan birine göre, garsonlardan biri yangın alarmı çaldığında halının üstünde bir zümrüt yüzük bulmuş ve misafirlerden sorumlu müdürümüz Bayan Fairfax’a teslim etmiş. Fakat sonrasında yüzüğe ne olduğundan emin değiliz. Kasamızdan ya da her zamanki güvenli yerlerden çıkmadı. Çok üzgünüz ve elimizden geleni yapıp size...”

“E, Bayan Fairfax’a sorsanıza!”

Sabırsızlığımı gizlemeye çalışıyorum. “Sorun bakalım ona ne yapmış?”

“Elbette. Ne yazık ki kendisi tatile çıktı ve çok uğraşmamıza rağmen ona ulaşamadık.”

“Yoksa yüzüğü *cebine mi indirdi?*” diyorum dehşetle.

O kadını bulacağım. Ne pahasına olursa olsun. Dedektifti, polisti, İnterpol’dü, ne gerekiyorsa...

Kendimi mahkemede hayal ediyorum, plastik bir delil torbasında duran yüzüğü gösteriyorum, Costa del Sol’de saklandığı gizli yerde güzelce bronzlaşan teniyle karşımda oturan orta yaşlı bir kadın bana pis pis bakıyor.

“Bayan Fairfax otuz yıldır otelimizin sadık bir çalışanıdır ve misafirlerimize ait sayısız kıymetli eşya elinden geçmiştir.” Adam biraz alınmışa benziyor. “Böyle bir şey yaptığına inanmamız çok güç.”

“O zaman yüzük otelde bir yerde olmalı?”

İçimde bir umut ışığı yanıyor.

“Biz de onu öğrenmeye çabalıyoruz. Tabii ki elimize en ufak bir bilgi ulaşır ulaşmaz, sizinle iletişime geçeceğim. Bu numarayı kullanmaya devam edebilirim, değil mi?”

“Evet!” İçgüdüsel olarak telefonu daha sıkı tutuyorum. “Bu numarayı kullanın. Lütfen en ufak bir şey duyarsanız hemen arayın. Teşekkürler.”

Telefonu kapattığımda nefes nefeseyim. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Yani bu iyi haber. Sayılır. Değil mi?

Fakat işte hala yüzük güvenli bir şekilde parmağımda değil. Herkes gene endişede olacak. Magnus’un anneleri beni uçarı bir şey, sorumsuzun teki sanacak ve onlara bu stresi yaşattığım için beni asla affetmeyecekler. Sonuç olarak gene de beni bekleyen bir kabus var.

Ancak— Ancak ben—

Yok ya. Yapamam öyle bir şey.

Yapabilir miyim?

Kaldırımda direk gibi dikiliyorum, kafamda bin tilki dolaşıyor, hiçbirinin kuyruğu birbirine değmiyor. Tamam. Şimdi doğru düzgün düşünelim. Mantıklı ve dürüstçe. Eğer yüzük *gerçekten* kayıp değilse...

Ana caddede yürürken Boots’un önünden geçmiştim, 400 metre gerideydi. Ne yaptığının bilincinde olmaksızın gerisin geri yürüyorum. Dükkanı kapattıklarını söyleyen satış görevlisine aldırmadan başım önümde en yakındaki ilkyardım rafına gidiyorum. Eldivenimsi bir şey var, bir de yara bantları. Hep-sini alıyorum.

İki dakika sonra yokuşu tekrar çıkıyorum. Elim yara bantlarıyla kaplı, yüzük takıp takmadığının anlaşılması mümkün değil ve yalan söylemek zorunda değilim, sadece, “Elim yanıkken yüzük takmak çok zor,” diyebilirim. Doğru bir şey.

Tam eve varmak üzereyken telefon bipliyor ve Sam Roxton’dan bir mesaj geliyor.

Ekli dosya nerede?

Tipik. Ne bir selam, ne bir giriş. Neler olup bittiğinden haberdar olmamı bekliyor tabii ki. Onun tarzında yazıyorum.

Ne demek istiyorsun?

Ned Murdoch'tan gelen e-posta. Ekli belge yoktu.

Benim hatam mı! Ben mesajı ilettim sadece. Eklemeyi unutmuşlar demek ki. Tekrar göndermelerini istesene? Ekli dosyayla BİRLİKTE? Direkt senin bilgisayarına?

Biliyorum, sabrı taşmış biri gibi yazıyorum ve o da hemen anlıyor tabii.

Telefonu paylaşma fikri senindi, hatırlatırım. Eğer sıkıdıysan, ofisime gönderebilirsin.

Hemencecik cevabı yazıyorum.

Hayır, hayır! Sorun yok. Belge gelirse hemen iletirim sana. Merak etme. E-postaları senin adresine transfer ettireceksin sanıyordum???

Bilgi işlemdekiler hemen hallederiz dedi. Ama atıyorlar.

Kısa bir sessizlik oluyor, ardından Sam yazıyor:

Yüzüğü buldun mu bu arada?

Sayılır. Otel bulmuş ama gene kaybetmiş.

Tipik.

Biliyorum.

Şu anda yürümeyi kestim, bir duvara yaslanmış yazıyorum. Eve girmem gereken zamanı ertelediğimin farkındayım ama elimde değil. Beni ya da Magnus'u ya da hiç kimseyi tanımayan birisiyle elektronik ortamda bu konuşmayı yapmak beni rahatlatıyor. Birkaç saniye sonra konuşma isteğiyle şunu yazıyorum:

Yüzüğü kaybettiğimi anne babasına söylemeyeceğim.
Sence çok mu kötü?

Kısa bir sessizlik, ardından:

Neden söyleyeceksin ki?

Ne kadar saçma bir soru bu? Gözlerimi devirerek tuşlara basıyorum.

Çünkü onların yüzüğü!

Cevabı anında geliyor:

Onların değil. Senin yüzüğün. Onları ilgilendirmez. Büyütme.

Nasıl yani büyütme? Aksi aksi cevabımı yazıyorum hemen.

Aile YADİGARİ bir yüzük. Birazdan onlarla yemek yiyeceğim. Yüzüğü parmağımda görmek isterler. Büyütecek bir şey var yani, sağol.

*

Bir süre ses çıkmıyor ve konuşmamızı sonlandırdığını zannediyorum. Ardından, tam hareket etmeye hazırken yeni bir mesaj düşüyor.

Kayıp yüzüğü nasıl açıklayacaksın?

Bir saniye durup içimde münazara yapıyorum. Bir başkasının fikrini neden sormayayım? Ekranı dikkatlice ayarlayıp elimin resmini çekiyorum ve kısa mesaj atıyorum. Beş saniye sonra cevap:

Dalga geçiyorsun.

Biraz sinirlenerek hemen tuşlara basıyorum:

SEN olsan ne yapardın?

Aklıma gelmeyen parlak bir fikir önermesini bekliyorum. Ama sıradaki mesaj aynen şu:

Bu yüzden erkekler yüzük takmıyor.

Harika. Çok yardımcı oldu. Alaycı bir şey yazmaya hazırlanırken bir sonraki mesajını görüyorum.

Biraz abartı olmuş. Yara bantlarından tekini çıkar.

Sıkıntıyla elime bakıyorum. Belki de doğru söylüyor.

Tamam. Sağol.

*

Yara bandından birini çıkarıyor ve çantama tıkıyorum, o sırada Magnus'un sesini duyuyorum.

"Poppy! Ne yapıyorsun?" Kafamı kaldırıp bakınca bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Bir telaşla telefonu çantama atıp fermuarı çekiyorum. Başka bir mesaj geldiğini gösteren bir bip daha çıkarıyor ama onu da sonra okurum artık.

"Merhaba Magnus! Burada ne arıyorsun?"

"Süt almaya çıktım. Bitmiş de." Tam önümde durup iki elini omzuma koyuyor ve şefkatli bir şaşkınlıkla yüzüme bakıyor. "Ne oldu? Zor anı mı erteliyorsun yoksa?"

"Yok canım!" Savunmaya geçercesine bir kahkaha atıyorum. "Tabii ki hayır. Eve geliyordum işte."

"Benimle ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum."

"Ya...?" İstemdişi bir şekilde bakışım bandajlı elime kayıyor ve başka tarafa kaçıyor.

"Hayatım, dinle. Annemle babamı kafana takıp üzölmeyi bırakmalısın. Seni doğru düzgün tanıdıkları zaman sevecekler. Emin ol. Eğlenceli bir akşam geçireceğiz. Tamam mı? Rahat ol ve kendin ol."

"Tamam." Evet anlamında başımı sallıyorum sonunda, sonra Magnus bana sarılıyor ve sarıp sarmalanmış elime bakıyor.

"Elin hala kötü mü? Yazık sana."

Yüzükten bahsetmedi bile. İçime bir umut doğuyor. Belki de bu akşam her şey güzel gider.

"Eee, annenle babana provayı haber verdin mi? Yarın akşam, kilisede."

"Evet." Gülümsüyor. "Merak etme. Herkes hazır."

Magnus'la birlikte yürürken içimden düşünüyorum uzun uzun. O eski taş kilise. İçeri girerken çalacak olan müzik. Yeminler.

Biliyorum bazı gelinler müzik ve çiçeğe ya da gelinliğe çok özeniyor. Ama benim asıl derdim yemin kısmı. *İyi günde kötü*

günde... Yoksullukta zenginlikte... Sana burada bağlılık yemini mi ediyorum...

Ömrüm boyunca bu büyülu sözcükleri hep duydum. Aile düğünlerinde, film sahnelerinde, hatta kraliyet nikahlarında. Aynı kelimeler, asırlar boyunca elden ele geçen şiirler gibi tekrar tekrar söylendi. Şimdiyse biz birbirimize söyleyeceğiz. Omurgam titriyor.

“Yeminlerimizi edeceğimiz anı dört gözle bekliyorum,” diyorum kendimi tutamayıp, Magnus’a daha önce söylemiştim aslında, yaklaşık yüz kere.

Kısacık bir süreliğine, nişanlanmamızdan hemen sonra Magnus nikah dairesinde evleniriz diye düşündü. Pek dindar biri sayılmaz, anneleri de öyle. Fakat ona hayatım boyunca hep kilisede yemin etme anını nasıl da *beklediğimi* açıkladıktan sonra lafını geri aldı ve bundan daha harika bir şey düşü-nemediğini söyledi.

“Biliyorum.” Elimi sıkıyor tekrar. “Ben de.”

“Klasik sözleri söylemek sorun değil gerçekten, değil mi?”

“Tatlım, bence çok güzel bir şey.”

“Bence de.” Mutlu mutlu iç geçiriyorum. “Çok romantik.”

Ne zaman Magnus’la kendimi altarın önünde, el ele, açık ve duru bir sesle o sözleri birbirimize söylerken hayal etsem, bundan daha önemli bir şey yokmuş gibi hissediyorum.

Ancak yirmi dakika sonra eve yaklaşırken güvenli battaniyem gene üstümden çekilmiş gibi oluyorum. Tavishler kesinlikle dönmüş. Evin bütün ışıkları yanıyor ve camlardan dışarı yayan opera müziği duyuluyor. Bir keresinde Antony’nin bana *Tannhäuser* sever miyim diye soruşunu ve ben sigara içmem diye cevap verişimi hatırlıyorum.

Of, Tanrım. Ne diye kısa dönemli bir opera kursuna yazılmadım?

Magnus bir cakayla ön kapıyı ardına kadar açıyor, sonra dilini damağına değdirip cıklatıyor.

“Kahretsin. Dr. Wheeler’ı aramayı unuttum. İki dakikaya geliyorum.”

İnanmıyorum. Merdivenleri ikişer üçer çıkıp çalışma odasına gidiyor. Beni *yalnız bırakamaz* burada.

“Magnus.” Panik yapmamaya çalışıyorum.

“Sen geç, hemen gelirim. Annemler mutfakta. Ah, sana balayımız için bir şey aldım. Açsana!” Havadan bir öpücük gönderip gözden kayboluyor.

Koridordaki pufun üstünde kurdeleyle bağlanmış devasa bir paket duruyor. Vay be. Bu mağazayı biliyorum, pahalı bir yer. Paketi çekiştirerek açarken pahalı uçuk yeşil kağıdı da yırtıyorum ve içinden gri beyaz desenli bir kimono çıkıyor. Nefes kesici güzellikte, hatta içine giymek için takım bir atleti de var.

Hiç düşünmeden ön taraftaki, kimsenin kullanmadığı küçük oturma odasına dalıyorum ve üstümü ve hırkamı çıkarıp atleti giyiyorum, kimonoyu sırtıma geçiriyorum. Biraz fazla büyük ama muhteşem bir şey. İpeksi pürüzsüzlük ve lükse sahip olma hissi.

Çok hoş bir hediye. Gerçekten öyle. Ancak doğrusu şu anda Magnus’un yanımda durmasını, elimi sıkıca tutmuş, moral vermesini tercih ederdim. Üstümü tekrar çıkarıyorum, hediyemi buruşuk paket kağıdının arasına kutuya koyuyorum ve bunları yaparken de hiç acele etmiyorum.

Magnus’tan hala eser yok. Bu anı daha fazla erteleyemem.

“Magnus?” Wanda’nın tiz, ayırt edilen sesi mutfaktan sesleniyor. “Sen misin?”

“Hayır, benim! Poppy!” Gerilmekten boğazım öyle bir kuruyor ki, bir yabancı konuşuyor sanki.

“Poppy! İçeri gel!”

Rahat ol. Kendin ol. Hadi ama.

Şarabımı sıkı sıkıya tutup mutfğa yöneliyorum, içerisi sıcacık ve Bolonez sos kokuyor.

“Merhaba, nasılsınız?” diyorum gergince ve aceleyle. “Şarap aldım. Umarım seversiniz. Kırmızı şarap.”

“*Poppy*.” Wanda üstüme doğru atılıyor. Çılgın saçlarına yeni kına yakmış belli ve üstünde tuhaf, geniş bir elbise, ayağında da lastik tabanlı bilekten bağlamalı babetler var. Cildi her zamanki gibi bembeyaz ve süsten uzak, bunun yanında son derece yanlışı bir tonda kırmızı ruj sürmüş. Yanağı yanağıma sürtünüyor ve bozuk parfüm kokusu uçuşuyor.

“Nişanlı!” Gülünç görünecek derecede vurgulu söylüyor bu kelimeyi. “Sözlü!”

“Müstakbel eş,” diye araya giriyor Antony de, masadan kalkıp. Kitabının arkasındaki fotoğrafta giydiği tüvit ceketini giymiş ve beni gene aynı huzursuz edici, boncuk bakışlarıyla tepeden tırnağa süzüyor.

“*Ve Sariasma evlenir alacalı eşiyile, Zambak’sa arının geliniydi*. Bak, koleksiyonun için bir tane daha, canım?” diye ekliyor Wanda’ya dönüp.

“Çok doğru! Hemen bir kalem lazım. Nerede kalem var?” Wanda tezgahı çoktan doldurmuş kağıtlar arasında kalem aramaya başlıyor. “*Saçma sapan* tembel imgelemle yazılmış antropomorfizm zaten feminizmi *heba* etti. *Evlenir alacalı eşiyile*. Soruyorum sana, *Poppy*!” Bana dönüyor ve kaskatı bir tebesüm ediyorum.

Neden bahsettiklerini anladıysam ne olayım. Hiç. Niye normal insanlar gibi, “Naber nasılsın?” diyemiyorlar?

“Antropomorfizme kültürel yaklaşım konusundaki kişisel fikrin nedir? Genç bir kadının bakış açısından?”

---

* Magnus, Wanda’nın hayatı boyunca hiç güneşlenmediğini ve sezlongda uzanmak için tatile giden insanların birkaç tahtalarının eksik olduğunu düşündüğünü söylemişti. Bu durumda, ben o insanlar sınıfına giriyorum.

Antony'nin tekrar benden tarafa baktığını fark edince midem hopluyor. Of güzel Tanrım. Benimle mi konuşuyor?

Antro-neymiş? Keşke sorularını bir kağıda yazıp elime verse ve beş dakika düşünme süresi (artı bir sözlük imkanı) tanısa, zekice bir şeyler uydurma fırsatım olabilirdi. Yani, ben de üniversitede *okudum*. İçinde uzun kelimeler olan yazılar ve bir tez* yazdım. Hatta bir keresinde dilbilgisi öğretmenim *beynimin hep arayış içinde* olduğunu söylemişti."

Ama beş dakikam yok. Konuşmamı bekliyor. O parlak bakışında öyle bir şey var ki, dilim unufak oluyor sanki.

"Şey. Immm... Bence bu... bu... ilginç bir tartışma konusu," diyorum cılızca. "İçinde bulunduğumuz dönem ve güne göre çok mühim. Eee, yolculuk nasıldı?"

"Anlatılmaz." Wanda not aldığı kağıttan kafasını kaldırıyor. "İnsanlar *niye* uçağa biner? Niye?"

Bir cevap bekleyip beklemediğinden emin değilim.

"Immm... Tatile falan çıkarken—"

"Bu konuda bir makale üzerinde çalışmaya başladım bile," diye lafımı kesiyor Wanda. "Göçme Dürtüsü. İnsanlar niçin yeryüzü üzerinde kendilerini bir yerden bir yere savurma zorunluluğu içindeymiş gibi hissediyorlar? Yoksa atalarımızın o kadim göç etme yollarını mı takip ediyoruz?"

"Burroughs okudun mu hiç?" diyor Antony ilgiyle. "Kitabı değil, doktora tezini."

Daha kimse bir şey içer miyim diye sormadı. Sessizce, fonla bir olup kaybolmaya çalışarak mutfak alanına süzülüp kendime bir şarap koyuyorum.

"Anladığımı kadarıyla Magnus sana büyükannesinin züm-rüt yüzüğünü vermiş?"

* 'Total Diz Artroplastisini Takiben Meydana Gelen Mütemadi Pasif Hareketlerin İncelemesi'. Evde duruyor hala plastik dosyasında, gösterebilirim.

** Tam olarak ne arayışında olduğunu belirtmedi.

İğne batırılmış gibi yerimden fırlıyorum. Yüzük meselesi açıldı bile. Wanda'nın sesinde bir kinaye mi gizliydi, ben mi uyduruyorum? Yoksa *biliyor* mu?

"Evet! Çok... çok güzel bir yüzük." Ellerim öylesine titriyor ki, şarabımı dökmek üzereyim.

Wanda hiçbir şey demiyor, sadece Antony'ye yandan bir bakış fırlatıyor ve manalı manalı kaşlarını kaldırıyor.

Bu neydi şimdi? Kaşlar niye kalktı? Ne düşünüyorlar? Kahretsin, kahretsin, yüzüğü görmek isteyecekler, dananın kuyruğu kopacak...

"Yanmış ele yüzük takmak çok zor," diye yumurtluyorum ümitsizce.

İşte. Yalan değil. Pek sayılmaz.

"*Yanmış* mı?" Wanda olduğu yerde tam tur dönüp bandajlı elimi inceliyor. "Canım yavrum. Paul'e görünmen lazım."

"Paul." Antony kafa sallıyor. "Kesinlikle. Hemen ara, Wanda."

"Bizim komşumuz," diye açıklıyor Wanda. "Dermatolog. Bir numaradır." Telefonu aldı bile, eski moda kıvrıcık kordonu da koluna doluyor. "Hemen sokağın başında oturuyor."

Sokağın başında mı?

Dehşetten inme iniyor bacaklarıma. Olay nasıl böyle bir anda sarpa sardı? Doktorun çantasını almış, iki dirhem bir çekirdek, mutfığa girip "Bir bakalım ne olmuş," diyerek bandajlı elime uzandığını ve herkesin başımıza üşüştüğünü hayal ediyorum.

Bir çırpıda yukarı koşup kibrit mibrit mi bulsam? Ya da kaynar su? Doğrusu gerçeği itiraf etmektense bu cefayı çekmeye razıyım.

"Hay aksi. Evde değil." Ahizeyi yerine koyuyor.

"Çok yazık," diyebiliyorum, aynı anda da Magnus mutfak kapısında beliriyor, arkasında da Felix, "Selam Poppy," diyor ve hemen önceden okurken açık bıraktığı kitabına gömülüyor.

“Evet!” Magnus bir bana, bir annelerine bakıyor ve odadaki havayı idrak etmeye çalışıyor. “Nasılsınız? Poppy bugün her zamankinden de güzel olmamış mı? Çok tatlı, değil mi?” Saçlarımı elinin içinde yumruk gibi tutup kaldırıyor, tekrar bırakıyor.

Keşke yapmasaydı. Şeker davranmaya çalıştığının farkındayım ama içim tuhaf oluyor. Wanda ise bu harekete nasıl karşılık vereceğini kestiremediğinden afallıyor.

“Çok etkileyici.” Antony sanki birisinin bahçesine iltifat edercesine kibarca gülümsüyor.

“Dr. Wheeler’a ulaşabildin mi?” diye soruyor Wanda.

“Evet.” Magnus kafa sallıyor. “Odak noktasının kültürel yaradılış *olduğunu* söyledi.

“Eh, ben yanlış okudum herhalde,” diyor Wanda alınganca. “Yazılarımızı aynı jurnalde yayınlatabilir miyiz diye anlamaya çalışıyoruz.” Wanda bana dönüyor. “Conrad ve Margot da dahil, altımız birden. Aile çabası, anlarsın ya. Felix de dizini yazacak. Herkes dahil olacak!”

Ben hariç herkes cümlesi kafamın içinde çakıyor.

Ki çok saçma. Çünkü hiç kimsenin okumadığı, adı sanı belli olmayan bir jurnalde akademik yazı yazmak *istiyor* muyum? Yo. Yapabilir miyim? Yo. Kültürel yaradılışın ne olduğundan haberim var mı? Yo.*

“Biliyorsunuz, Poppy’nin de kendi alanında basılmış yazıları mevcut,” diye aniden duyuruyor Magnus, adeta aklımdan geçenleri okur ve beni savunmaya kalkar gibi. “Değil mi, sevgilim?” Gururla gülümsüyor yüzüme. “Tevazu gösterme şimdi.”

“Basılmış yazın mı var?” Antony canlanıyor ve hiç duymadığı bir ilgiyle bakıyor. “Ah. İşte bu enteresan. Hangi *jurnal*?”

* Gerçi dipnot olayında aşmış durumdayım. Beni dipnot sorumlusu yapabilirler.

Çaresizce Magnus'a bakıyorum dik dik. Neden *bahsediyor*?
"Hatırlasana!" diye bana akıl veriyor. "Hani şu aylık fizyoterapi dergisine bir şey göndermiştin?"

Of, Tanrım. Olamaz.

Antony ve Wanda cevabımı bekliyor bıkmadan. Hatta Felix bile ilgilenerek kafasını kaldırdı. Resmen fizyoterapinin göçebe kabileler arasında yarattığı kültürel etki üzerine çığır açan bir şey söylememi umuyorlar.

"*Haftalık Fizyoterapist Görüşleri* dergisiydi," diye mırıldanıyorum sonunda, yere bakarak. "Sürelî yayın bile sayılmaz. Daha çok... bir dergiydi. Bir keresinde benim gönderdiğim bir mektubu yayınlamışlardı."

"Araştırmandan bir parça mıydı?" diyor Wanda.

"Hayır." Yutkunuyorum. "Hastaların tenlerinin kötü kokmasıyla ilgiliydi. Gaz maskesi takabiliriz diye önermiştim. Şey işte... anlarsınız ya. Komikliğine."

Sessizlik oluyor.

Yerin dibine girmek istiyorum, kafamı kaldıramıyorum.

"Ama mezun olmadan önce tez yazmıştın," diye öne çıkıyor Felix. "Anlatmıştın bana?" Şaşırarak ona dönüyorum ve bana ciddiyetle, yüreklendirici bakışlarla bakıyor.

"Evet, yani... bir yerde basılmamıştı tabii." Beceriksizce omuz silkiyorum.

"Bir ara okumak isterim."

"Tamam." Gülümsüyorum ama cidden, halim acınası. Tabii ki okumak istemiyor, kibarlıktan söyledi. Ki hoş bir şey fakat halimi daha da trajik görmeme sebep oluyor, ne de olsa ben yirmi dokuz yaşındayım, oysa on yedi. Artı, annelerinin önünde özgüvenimi şişirmek istediye de, işe yaramadı çünkü kimse kulak vermiyor.

"Mizah elbette insanın kültürel anlatımına dahil etmesi gereken bir ifade biçimi," diyor Wanda şüpheyile. "Bence Jacob

C. Goodson'ın, 'İnsanlar Niçin Şaka Yapar' üzerine yaptığı çalışma çok ilginçti..."

"Sakin o 'İnsanlar Şaka Yapar Mı?' olmasın?" diye düzeltiyor Antony. "Öne sürdüğü tez de..."

Gene başladılar. Derin derin nefes veriyorum, yanaklarım ya-
nıyor. Bunlarla başa çıkamam. Tatil matil, *EastEnders* ya da bu
konular dışında herhangi bir şey konuşabilecek birini istiyorum.

Tamam, Magnus'u seviyorum falan. Ama içeri gireli beş
dakika oldu ve sinir krizinin eşiğindeyim. Her sene Noel top-
lantılarında nasıl hayatta kalacağım? Ya çocuklarımız da aşırı
zeki olursa, ne dediklerini anlamazsam ve doktoram yok diye
beni hor görürlerse?

Havaya acı bir koku yayılıyor ve birden Bolonez sosun di-
binin tuttuğunu fark ediyorum. Wanda ise ocağın yanında
dikiliyor, Aristoteles'den inciler sayarken ruhu bile duymuyor.
Nazikçe kepçeyi avcundan çekip sosu karıştırıyorum. Çok şü-
kür, bunu yapmak için Nobel ödüllü olmak gerekmiyor.

En azından akşam yemeği servis etmek kendimi biraz işe yarar
hissettirdi. Yarım saat sonra hala masanın etrafındayız ve gene
dili tutuk moduma döndüm.

Antony ve Wanda'nın neden Magnus'la evlenmemi isteme-
diği belli. Beni kesin kalınkafalının teki sanıyorlar. Bolonezli
makarnanın yarısını yuvarladık ve ağzımdan tek kelime çık-
madı. O kadar zor ki. Konuşma aynen upuzun bir tır ya da
tren gibi. Ya da belki bir senfoni. Evet. Ve ben de flütüm. Ken-
dimce bir melodim var, çalmak istiyorum ama beni parçaya
katacak bir orkestra şefi yok. O yüzden de ağzımı açmaya ve
korkup tekrar kapatmaya devam ediyorum.

"...yetkili editör maalesef başka bir yan buldu. Onun için
kitabımın yeni edisyonu çıkmayacak." Antony kederli bir ses
çıkartıp Fransızca bir kelime söylüyor.

Birden gözlerim açılıyor. İlk kez konunun neyle ilgili olduğunu anlıyorum ve söyleyecek bir şeyim var!

“Çok kötü!” diye lafa giriyorum destekleyici bir tonla. “Neden yeni edisyonu basmıyorlar?”

“Okuyucu kitlesi lazım. Talep lazım.” Antony dramatik bir edayla iç çekiyor. “Ah neyse. Önemli değil.”

“*Tabii ki önemli!*” Alev alev oluyorum. “Hadi hepimiz okuyucu ağzıyla editöre mektup yazalım, kitabın ne kadar iyi olduğunu ve yeni bir edisyon istediğimizi söyleyelim?”

Mektupları planlamaya başladım bile. *Sayın editör, bu harika kitabın yeni edisyonunun çıkmamasına çok şaşırdım.* Farklı fontlarla çıkış alırız, ülkenin değişik yerlerinden postaya atarız—

“Peki sen şahsen bin kopya satın alır mıydın?” Antony şahin gibi keskin gözlerini kilitliyor bana.

“Ben... eee...” Duraksıyorum, uyuştum sanki. “Belki...”

“Çünkü maalesef Poppy, eğer yayıncı bir bin adet daha basarsa ve satamazsa, daha da kötü bir duruma düşerim.” Bana haince gülüyor. “Anlıyor musun?”

Böcek gibi ezilmiş ve aptal gibi hissediyorum.

“Doğru,” diye mırıldanıyorum. “Evet. Ben... anlıyorum. Pardon.”

Duruşumu bozmadan tabakları temizlemeye başlıyorum. Magnus bir kağıda Felix’e gereken bir tartışmayla ilgili önemli noktaları yazıyor ve duyduğundan emin değilim. Bana dalgın bir bakış atıyor ve yanından geçerken popomu sıkıyor. Doğrusu, hiç de moral vermiyor bu bana.

Ancak tatlımızı yemek üzere tekrar masaya geçtiğimizde Magnus çatalını kaseinin kenarına vurup ayağa kalkıyor.

“Kadehimi Poppy’ye kaldırmak istiyorum,” diyor kararlı bir şekilde. “Ve ailemize hoşgeldin demek istiyorum. Güzel olmanın yanı sıra, ilgili, komik ve harika bir insan. Ben çok şanslı biriyim.”

Adeta masada oturanlardan karşı çıkan var mı diye meydan okurcasına bakıyor, ben de minnettarcı izliyorum.

“Annemle babama kocaman bir hoşgeldiniz demek istiyorum ayrıca.” Magnus kadehini kaldırıyor ve diğer ikisi kafa sallıyorlar. “Yokluğunuzda sizi özledik!”

“Ben özlemedim,” diye sokuşturuyor Felix ve Wanda havlar gibi kahkaha atıyor.

“Tabii ki özlemedin kötü çocuk!”

“Ve *son olarak...*” Magnus gene çatalını bardağına vurup dikkatleri topluyor. “...elbette... anneme iyi ki doğdun diyorum. En iyi dileklerimiz senin için...” Annesine havadan öpücük gönderiyor.

Ne? Az önce ne dedi? Tebessümüm dudağımda donuyor.

“Duyduk duymadık demeyin!” Antony kadehini kaldırıyor. “Mutlu yıllar Wanda, aşkım.”

Magnus’un annesinin *doğumgünü* müymüş? İyi de bana söylemedi. Kart almadım. Hediye almadım. Bana bunu nasıl yapar?

Erkekler *işe yaramaz*.

Felix sandalyesinin altından bir paket çıkarıp Wanda’ya veriyor.

“Magnus,” diye fısıldıyorum çaresizce, yerine otururken. “Annenin doğumgünü olduğunu söylememiştin. Hiç bahsetmedin ya! Bana haber vermeliydin!”

Panikten kekeleyorum resmen. Nişanlandığımızdan beri anneleriyle ilk görüşmem, zaten beni sevmiyorlar, bir de üstüne bu.

Magnus hayretler içinde. “Hayatım, sorun ne?”

Nasıl bu kadar kıt beyinli olabiliyor?

“Bir hediye *alırdım!*” diyorum Wanda paketini açtığı, dökülün eski bir kitap karşısında, “Şahaneymiş Felix!” diye bağırırken çaktırmadan.

"Ah!" Magnus elini havada sallıyor. "Dert etmez. Stres olmayı bırak. Sen bir meleksin ve herkes seni seviyor. Sana aldığım kupayı beğendin mi bu arada?"

"Ne kupası?" Ne dediğini takip edemiyorum bile.

"Üstünde *Yeni Evliyiz* yazan kupayı. Holdeki rafa koymuştum? Balayımız için?" diye hatırlatıyor ifadesiz bakışım karşısında.

"Söyledim ya sana! Çok hoşuma gitti, komik bir şey."

"Ben kupa filan görmedim." Boş boş bakıyorum. "Bana o büyük kurdeleli kutuyu aldın sandım."

"Ne büyük kutusu?" diyor o da şaşkınlıkla.

"Ve şimdi hayatım," diyor Antony önemli bir edayla Wanda'ya, "çekinmeden söylemeliyim ki, bu sene senin hediyye *kesenin ağzını* biraz açtım. Bir dakika beklersen..."

Ayağa kalkıp hole yöneliyor.

Oh Tanrım. İç organlarım eriyip su birikintisine dönüşüyor. Hayır. Lütfen. Hayır...

"Sanırım..." diye başlıyorum ama sesim kısılıyor. "Sanırım ben galiba... yanlışlıkla..."

"*Nasıl ya—*" Antony'nin nidası mutfaktan duyuluyor. "Ne olmuş buna?"

Bir saniye sonra elinde kutuyla içeri giriyor. Darmadağın. Her tarafta yırtık pelür kağıdı uçuşuyor. Kimono torbadan düşüyor.

Beynim zonk zonk atıyor.

"Çok özür dilerim..." Kelimeleri zorlukla çıkarıyorum. "Sandım ki... Ben şey... benim hediyem zannettim. O yüzden de... açtım."

Ölüm sessizliği çöküyor odaya.

Magnus'un ki de dahil tüm suratlar donakalıyor.

"Tatlım..." diye cılızca lafa başlıyor, sonra da ne diyeceğini bilememiş gibi dışarı fırlıyor.

“Zıyanı yok!” diyor Wanda çabucak. “Verin bana. Paket kağıdı önemli değil.”

“Ama bir şey daha olması lazımdı!” Antony pelür kağıtları dürtüp yokluyor. “Diğer parça nerede? İçinden çıktı mı?”

Birden neden sözettiği kafama dank ediyor ve içimden uzun bir feryat koparıyorum. Ne zaman her şey daha kötüye gidemez diye düşünsem, sanki balon gibi şişiyor. Yepyeni, korkunç boyutlara ulaşıyorlar.

“Bence... Şeyi mi kastediyorsun...” Geveliyorum, yüzüm bir pancar. “Bunu mu?” Bluzumun içinden atleti bir kenarından tutup çekiyorum ve millet hayalet görmüş gibi bakıyor.

Yemek masasında, üstümde müstakbel kayıinvalidemin çamaşırıyla oturuyorum. Adeta sabah kalkarken, “Aman Tanrım. Böyle bir şeyin olduğunu düşünsene!” diyerek uyandığınız, acayip bir rüya gibi.

Masada oturan insanların suratında hiçbir kas çalışmıyor, sadece çeneler ardına kadar açık, adeta *Çığlık* tablosundan bir dizi gibi.

“Ben... kuru temizlemeye veririm,” diye fısıldıyorum sonunda. “Özür dilerim.”

Tamam. Bu akşam da mümkün olduğunca felaket gitti. Tek bir çözüm var, o da sinirlerim yatışıp uyuşana ya da sızıp kalana kadar şarap içmeye devam etmek. Artık hangisi önce olursa.

Yemek faslı sona erdi ve herkes atlet olayını atlattı. Sayılır.

Aslında bunu bir aile esprisine dönüştürmeye karar verdiler. Bir bakıma şeker bir şey ama Antony uzun uzun düşündüğü şakaları patlatmasa daha iyi olacak. Mesela, “Çikolata mı yesek? Tabii Poppy hepsini bizden önce *mideye indirmediyse?*” Biliyorum, biraz daha şakacı olmalıyım ama her duyduğumda içim büzülüyor.

Şu anda salondaki bin yıllık, minderleri yarı göçmüş, yarı tümsek kalmış koltuklarda oturmuş Kelime Oyunu oynuyo-

ruz. Tavish ailesi tam bir Kelime Oyunu delisi. Kendi etrafında dönen özel bir tahtaları ve şık harf koyma yerleri, hatta 1998'ten beri skorları yazmada kullandıkları siyah deri bir defterleri bile var. Şu anda Wanda lider, ikinci ise Magnus.

İlk önce Antony başladı ve BOZGUN yazdı (74 puan). Wanda İRİDYUM oluşturdu (65 puan). Felix'ten bir OBE-LİSK (80 puan) geldi. Magnus da KOTARMA ile 65 puan aldı.* Ben de AMA yazdım (5 puan).

Bizim aile içinde oynasaydım AMA, *iyi* kelime sayılacaktı. Beş puan gayet kaydadeğer olacaktı. Kimse bana acıyarak bakmayacak, boğazını temizlemeyecekti ve ezik hissetmeyecektim.

Eski günlere özlem duyma gibi bir huyum yoktur. Benim tarzım değil. Oysa şu anda burada, başarısızlığın dibine vurmuşken, dizlerimi göğsüme çekmiş, tozlu Tavish kitaplarının, kilimlerin ve eski odun ateşinin kokusunu içime çekerken elimde değil. Ufacık bir aralık. Bir anı penceresi açılıyor. Ailemle mutfaktayız. Ben ve erkek kardeşlerim Toby ve Tom, Kelime Oyunu tahtası önümüzde, kızarmış ekmek ve nutella yiyoruz. Çok net hatırlıyorum; hatta kızarmış ekmek kokusu burnumda. Toby ve Tom o kadar sinir olmuştu ki, kağıttan bir sürü yeni harf yapmış ve istediğin kadar alınabileceğine karar vermişti. Odanın her yanı matbu harflerle kaplı küçük-kare şeklinde kağıtlarla dolmuştu. Tom kendine beş altı tane Z, Toby de on tane E almıştı. Yine de her seferinde dört puanı zor topluyor ve bağırış çağırış, "Haksızlık!" diye kavgaya tutuşuyorlardı.

Gözlerimin dolduğunu hissediyor ve hızlıca kirpiklerimi kırıştırıyorum. Salaklaştım. *Saçmaladım*. Bir, bu artık yeni ailem ve onlarla bir bütün olmaya çalışıyorum. İki, Toby ve Tom başka şehirlerde üniversiteye gidiyor. Sesleri kalınlaştı ve

* Çoğu kelimenin anlamını bilmiyorum.

Tom'un sakalı var. Hiç Kelime Oyunu oynamıyoruz. Hatta oyunu nereye kaldırdık bilmiyorum. Üç—

“Poppy?”

“Evet. Tamam! Ben sadece... düşünüyorum...”

İkinci tur başladı. Antony BOZGUN'u, BOZGUNCU yaptı. Wanda aynı anda OD' ve OVAL diye iki kelime oluşturdu. Felix İTİNA yazdı ve Magnus PAK koydu ve Felix tek başına kullanılmaz diye karşı çıktıysa da, araştırıp doğru olduğunu öğrendiler ve Magnus kelimenin iki katı karesine denk düşürdüğü için bir sürü puan aldı. Şimdi Felix kahve yapmaya gitti, bense son beş dakikadır umarsızca harflerimi karıştırıyorum.

Kelime yazmayı gözüm yemiyor neredeyse, o kadar rezil oldum ki. Oyuna baştan evet dememeliydim. Aptal harflere bakıyorum, bakıyorum ve en hızlı yapabildiğim kelime bu.

“B-İ-T,” diye okuyor Antony dikkatlice, harflerimi yerleştirirken. “Bit. Hani şu kafada yaşayan asalak?”

“Aferin sana!” diyor Magnus canlı canlı. “Altı puan.”

Ona bakamıyorum. Elimdeki son iki harfle oynuyorum ezik gibi. A ve L. Sanki çok işime yarayacakmış gibi.

“Hey Poppy,” diyor Felix, tepsiyle odaya girip. “Mutfakta telefonun çalışıyor. Ne yazdın? Ha, bit mi...” Oyun tahtasına bakıp gene ağzını yamultuyor ve Wanda ile göz göze geliyorlar.

Daha fazla dayanamayacağım.

“Kim aramış diye bakıp geliyorum, tamam mı?” diyorum. “Önemli bir şey olabilir.”

Mutfağa kaçıyorum, telefonumu çantamdan çıkarıp eski model fırından gelen sıcaklık hoşuma gittiğinden sırtımı yaslıyorum. Sam'den üç mesaj, birisi, “*Bol şans,*” diye başlıyor, iki saat önce yollamış. Ardından yirmi dakika sonra, “*Bir iyilik rica edicem*” ve arkasından “*Orda mısın?*” yazmış.

* Bu da başlı başına bir kelimeymiş.

Arayan da oydu. En iyisi bakayım neymiş. Numarasını çeviriyorum, tezgahta kalan pasta kırıntılarını suratsızca parmaklıyorum.

“Harika. Poppy. Bana büyük bir iyilik yapar mısın?” diyor bağlantı kurulur kurulmaz. “Masamdan uzaktayım ve telefonumla bir sorun yaşıyorum. Hiçbir şey gönderilmiyor ve Viv Amberly’ye bir e-posta atmam lazım. Bir sakıncası yoksa?”

“Ah tamam, Vivien Amberley,” diye başlıyorum bilgece. Derken lafımı yutuyorum.

Belki de Vivien Amberley ile ilgili ne var ne yok okuduğumu belli etmemeliyim. Strategy’de çalışıyor ve bir başka danışmanlık şirketinde işe baş vurdu. Sam onu elinden kaçırmamak için çırpınıyor ama hiçbir şey işe yaramamış, kadın yarın istifasını vereceğini söylüyor.

Tamam. Biliyorum, fazla burnumu soktum. Ama insan başkalarının e-postalarını okumaya bir başladı mı, kendini tutamıyor. Öncesinde neler olduğunu öğrenmeniz gerekiyor. Mekik dokuyarak uzamış mesajlar dizisinde aşağı inip inip devamını okumak ve hikayeyi tamamlamak resmen bağımlılık yapıyor. Hep geriye doğru. Sanki hayatın ufak rulolarını geriye sarar gibi.

“Çabucak bir e-posta atarsan, sana müteşekkiri kalırım,” diyor Sam. “Benim e-posta hesaplarımdan birinden. Vivienamberley@skyhinet.com adresine, not aldın mı?”

Cidden ya. Neyim ben, kişisel asistanı mı?

“Şey... pekala,” diyorum gıcık gıcık, kadının adresini seçerek. “Ne diyeyim?”

“Merhaba Viv. Seninle bu konuyu yeniden etraflıca konuşmak isterim. Lütfen yarın ne zaman uygunsan, arayıp görüşme ayarla. Bir yolunu bulacağımızdan eminim. Sam.”

Bandajlı olmayan elimle düzgünce yazıyorum, sonra tereddüt ediyorum.

“Gönderdin mi?” diyor Sam.

Başparmağım tuşun üstünde, basmaya hazır bekliyor. Ama yapamıyorum.

“Alo?”

“Ona Viv diye hitap etme,” diye yumurtluyorum. “Nefret ediyor. Kendisine Vivien denmesini seviyor.”

“Ne?” Sam küçük dilini yutuyor. “Nasıl yani—”

“Bana iletilen eski bir e-postaydı. Peter Snell’den ona Viv dememesini istemişti ama adam fark etmedi. Jeremy Atheling de. Şimdi sen de aynısını yapıyorsun!”

Kısa bir sessizlik oluyor.

“Poppy,” diyor Sam sonunda ve o koyu renk kaşlarının çatıldığını seziyorum. “E-postalarımı mı okuyorsun?”

“Hayır!” diye savunmaya geçiyorum. “Sadece bir ikisine göz attım...”

“Viv olayından emin misin?”

“Evet! Elbette!”

“Şimdi o e-postayı arıyorum...”

Beklerken bir parça pasta süsünü ağzıma tıkıyorum —derken Sam gene hatta. “Haklısın.”

“E herhalde haklıyım!”

“Tamam. O zaman adını Vivien olarak değiştirir misin?”

“Bir dakika...” Yazdıklarımı düzenleyip gönderiyorum. “Oldu.”

“Teşekkürler. İyi kurtardın. Çok zekice. Hep böyle zeki misindir?”

Ya tabii. Zeka küpüyüm, ne demezsin! Kelime Oyunu’nda tek bulabildiğim kelime *Bit*.

“Evet, her zaman,” diyorum alaycı alaycı ama Sam’in ses tonumu anladığını sanmıyorum.

“Eh, sana borçluyum. Ve akşam akşam rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece acil bir durumdu.”

“Merak etme. Anlıyorum,” diyorum anlayışla. “Biliyormusun, bence Vivien aslında Beyaz Küre Danışmanlık’ta kalmak istiyor.”

Hooop. Ağzımdan kaçtı.

“Ya, sahi mi? Yazışmalarımı okumuyorsun sanıyordum.”

“Okumuyorum ki!” diyorum hemen. “Yani... anlarsın ya. Bir iki tane açmış olabilirim. Genel izlenimi kapmak için.”

“Genel izlenim ha!” Kısa bir kahkaha atıyor. “Tamam öyleyse, Poppy Wyatt, ne tür bir izlenim kaptın? Diğer herkesin fikrini sordum, senin de çorbada tuzun oluversin bari! Neden en üst düzey stratejistim, ona arzu ettiği her şeyi, terfiden tut, paraya, iyi profile kadar her şeyi sunduğum halde, daha düşük kalitede bir şirkete geçmek gibi bir adım atıyor?”

“Eh, sorun da bu zaten,” diye lafını kesiyorum şaşırarak. Anlamamış mı acaba? “O bunların hiçbirini istemiyor. Baskı onu çok strese sokuyor, özellikle de medyayla ilgili konularda. Mesela son dakika haber verip Radyo 4’e göndermeniz gibi.”

Hatta uzun bir sessizlik oluyor.

“Tamam... neler oluyor burada?” diyor Sam nihayet. “Sen öyle bir şeyi nereden biliyorsun?”

Kurtuluşum yok.

“Ekspertizinde yazıyordu,” diye itiraf ediyorum en sonunda. “Bu akşam metroda çok canım sıkıldı ve ekteki belgedeydi—”

“Hayır, ekspertiz raporunda *yoktu*.” Oldukça ters cevap veriyor. “İnan bana, belgeyi baştan sona kaç kere okudum, medyada çıkmakla ilgili bir şey yazmı—”

“En sonuncusu değil.” Utançtan yerin dibine girerek yüzümü buruşturuyorum. “Üç yıl önceki raporunda.” Onu da okuduğumu itiraf ettiğime inanamıyorum. “Artı, sana gönderdiği o düzenli e-postada şöyle yazmış. *Sana sorunlarımı anlattım, hoş, kimse oralı olmadı ya*. Bence bunu demek istemiş.”

İşin aslı, Vivien'e karşı bir yakınlık hissediyorum. Ben ol-
sam ben de Radyo 4'e çıkıyorum diye kafayı yerdim. Sunucu-
lar Antony ve Wanda'yı aratmaz.

Bir sessizlik daha oluyor, o kadar uzuyor ki, Sam kapattı
mı, kapatmadı mı şüpheye düşüyorum.

"Haklı olabilirsin," diyor sonunda. "Mantıklı bir şeye par-
mak basmış olabilirsin."

"Sadece bir fikir işte," diye anında geri adım atıyorum.
"Yani, büyük ihtimal yanılıyorum."

"İyi de neden bana böyle bir şey *desin*?"

"Belki de utanmıştır." Omuz silkiyorum. "Belki de o şu ana
kadar kendini ifade ettiğini ve senin hiçbir şey yapmayacağını
düşünüyor. Belki de başka işe geçmek daha kolayına geliyor."

"Tamam." Sam nefes veriyor. "Teşekkürler. Bu işi kovala-
yacağım. Seni aradığıma çok sevindim ve geceni mahvettim,
kusura bakma."

"Sorun değil." Karamsarca omuzlarımı çökertiyor, birkaç
kek kırıntısı daha yalıyorum parmağımdan. "Doğrusu ben de
kaçmaya yer arıyordum."

"O kadar iyi yani, hı?" Çok eğleniyor. "Bandaj olayı nasıl
gitti?"

"Bandaj olayı şu anda en ufak sorunum, inan ki."

"Ne oldu?"

Sesimi alçaltıyorum ve kapıya göz atıyorum. "Kelime Oyu-
nu oynuyoruz. Kabus gibi."

"Kelime Oyunu?" Şaşıyor. "Kelime Oyunu iyidir."

"Dahiler ailesiyle birlikte oynuyorsan hiç değil. Millet irid-
yum falan yazıyor. Bense *bit*."

Sam gülme krizi geçiriyor.

"Seni güldürdüğüme sevindim," diyorum somurtukça.

"Tamam, yapma ama." Susuyor. "Sana borçluyum. Bana
harflerini söyle. Sana iyi bir kelime yazarım."

“Hatırlamıyorum ki!” Gözlerimi deviriyorum. “Mutfak-tayım.”

“Bazılarını hatırlarsın. Dene bakalım.”

“Tamam. Elimde V var. Bir de Z.” Muhabbet o kadar tu-haflaştı ki, kıkırdamaya başlıyorum.

“Git, diğerlerine de bak. Kısa mesaj at bana. Sana bir ke-lime yazarım.”

“Seminervedin sanıyordum!”

“Aynı anda hem seminerde olup hem Kelime Oyunu oy-nayabilirim.”

Ciddi mi? Hayatımda duyduğum en saçma, en alakasız fi-kirdi bu.

Artı, hileye girer.

Artı, Sam’in Kelime Oyunu’nda iyi olduğu ne malum?

“Tamam,” diyorum birkaç saniye sonra. “Varsın.”

Telefonu kapatıp salona dönüyorum, oyun tahtası bir yığın daha imkansız kelimeyle dolmuş. Birisi UG yazmış. Eskimo dili falan mı?

“Tamam mısın Poppy?” diyor Wanda parlak, yapay bir sesle ve anında benim hakkımda konuştuklarını anlıyorum. Muhtemelen Magnus’a benimle evlenirse, onu miraslarından reddedeceklerini falan söylüyorlardı.

“Güzel!” diye neşeli konuşmaya çalışıyorum. “Bir hastam aradı,” diye ekliyorum, sırtımda parmaklarımı üst üste geçire-rek. “Bazen çevrimiçi danışmanlık yapıyorum, o yüzden mesaj göndermem gerekebilir, sakıncası var mı?”

Kimse cevap vermiyor. Herkes gene harflerine eğilmiş.

Telefonu birazcık kaldırıp oyun tahtasını ve harflerimi gö-rüntüye alıyorum. Sonra da fotoğraf çekme tuşuna basıyorum.

“Bir aile hatırası alayım dedim!” diyorum hemen, flaş ya-nınca tüm kafalar bana döndüğü için. Fotoğrafı Sam’e gönde-riyorum.

“Sende sıra Poppy,” diyor Magnus. “Yardım ister misin hayatım?” diye ekliyor bıyık altından.

Kibar olmaya çalıştığının farkındayım. Fakat söyleyiş tarzı beni itiyor.

“Sorun değil, teşekkürler. İyiyim ben.” Önümdeki harfleri ileri geri oynatmaya başlıyorum, kendimden emin görünüyorum.

Bir iki dakika sonra telefonuma bakıyorum eğilip, hani olur ya mesajın biri sessizce belirmiştir diye ama hiçbir şey yok.

Diğer herkesin gözü kendi harflerinde ya da oyun tahtasında. Sessiz ve yoğun bir atmosfer hakim odaya, sanki sınavdayız. Harflerimi biraz daha itip tutuyorum, akla hayale sığmaz bir kelimenin birden beynimde canlanmasını diliyorum. Fakat ne yaparsam yapayım, iğrenç bir durum. BAR ya da RAB yazabiliyorum.

Telefonumdan hala çıt çıkmadı. Sam bana yardım etme konusunda dalga geçti herhalde. *Tabii ki* dalga geçti. Kendimi küçücük hissediyorum. Sam acaba ekranında Kelime Oyunu tahtası resmi görünce ne düşünecek?

“Bir fikrin var mı, Poppy?” diyor Wanda teşvik edici bir sesle, sanki anormal bir çocukmuşum gibi. Birden acaba ben mutfaktayken Magnus anne babasına, bana karşı kibar olmalarını mı tembihledi diye merak ediyorum.

“Sadece iki seçenek arasında kararsız kaldım.” Neşeli bir gülüş çakmaya çalışıyorum.

Tamam. Bunu yapmak zorundayım. Daha fazla erteleyemem. BAR yazacağım.

Yok, RAB.

Aman, ne fark eder?

Kalp atışlarım ağırlaşarak A ve R’yi tahtaya koyuyorum, tam o sırada mesaj geliyor.

WHAIZLED. BOZGUNCU'nun Z'sini kullan. Kelimenin üç katı kazanıyorsun, artı bonus 50 puan.

Aman Tanrım.

Kendimi tutamayıp gülüyorum ve Antony garip garip bakıyor. "Pardon," diyorum hızlıca. "Sadece... hastam espri yapıyor burada." Telefon tekrar bipliyor.

İskoçça bir kelime bu arada. Robert Burns kullanır.

"Kelimen bu mu, Poppy?" Antony yazdığım şeye acıyarak bakıyor. "Bar? Çok iyiymiş. Tebrikler!"

İçtenliği ve neşesi ısırap verici.

"Afedersiniz," diyorum çabucak. "Benim hatam. Bir daha düşündüm de, sanırım onun yerine bu kelimeyi yazacağım."

Şaşkınlık sessizliği yaşanıyor.

"Poppy, hayatım," diyor Magnus nihayet. "*Gerçek* bir kelime olması lazım, biliyorsun, kafandan uyduramazsın—"

"Ah, bu kelimeyi bilmiyor musunuz?" Şaşırmış gibi konuşuyorum. "Kusura bakmayın. Genel kültür olarak saydım."

"*Whay-zled?*" diye okumaya çalışıyor Wanda. "Nasıl telaffuz ediyorsun acaba?"

Of Tanrım. En ufak bir fikrim yok.

"Sadece... eee... bölgeden bölgeye değişiyor. Tabii ki geleneksel İskoç aksanıyla söyleniyor, diye ekliyorum bilge bir Stephen Fry edasıyla*. "Robert Burns kullanıyor. Geçen akşam onunla ilgili bir belgeselde izledim. Çok severim şiirlerini aslında."

"Burns şiiri sevdiğini bilmiyorum." Magnus gafil avlanıyor.

"Ah, evet," diyorum mümkün olduğunca ikna edici bir şekilde. "Hep sevmişimdir."

* Stephen Fry IQ'lu gibi demek istedim. *Jeeves ve Wooster* değil. Gerçi Jeeves de Burns şiirinden bir parça biliyordur.

“*Whaizled* hangi şiirinde geçiyormuş bu arada?” diye tutturuyor Wanda.

“Bu...” Yutkunuyorum. “Aslında çok güzel bir şiirdir, adını şu anda hatırlamıyorum ama şöyle gidiyor...”

Duraklıyorum, Burns şiiri tek başına yeter bugünlük. Bir keresinde Hogmanay’de bir partiye gittim ve tek kelime anlamamıştım.

Duraksıyorum, Burns şiirleri nasıldı acaba diye hatırlamaya çalışıyorum, tek kelimesi kalmamış beynimde.

“*Whaizled* adında... vermeselerdi ona... Falan filan!” Canlı bir yüz ifadesiyle susup duruyorum. “Sizi sıkımayayım.”

Antony harflerimi tahtaya dizdiğim anda eline aldığı ve araştırma yaptığı sözlüğün N-Z cildinden kafasını kaldırıp bakıyor.

“Oldukça doğru.” Hayretler içinde sanki. “*Whaizled*. İskoç aksanında bir kelime. Eh. Çok etkileyici.”

“Bravo Poppy.” Wanda toplamayı yapıyor. “Kelimenin üç katı hanesi, artı elli puan bonus... hepsi ne etti... 131 puan! Şu ana kadarki en yüksek skor!”

“Yüz otuz bir mi?” Antony’nin kalbine inecek. “Emin misin?”

“Tebrikler Poppy!” Felix eğilip tokalaşıyor benimle.

“Büyütülecek bir şey değildi canım.” Alçakgönüllü bir şekilde sırtıyırım. “Devam edelim mi?”

BEŞ

Kazandım! Kelime Oyunu*’nu kazandım! Herkesin ağzı açık kaldı. Hiç de öyle değilmiş gibi yaptılar ama bal gibi de öyleydiler. Kalkan kaşlar ve şaşkın bakışlar sıklaştı ve oyun ilerledikçe daha az gizlendi. En son bir tekstil terimiyle kelimenin üç katını da yakalayınca Felix ciddi ciddi alkışa başladı ve “Bravo!” diye nara attı. Daha sonra mutfağı toplarken Wanda bana hiç linguistik okumayı düşündüm mü diye sordu.

Adım aile Kelime Oyunu defterine yazıldı ve Antony bana yani kazanana özel Porto şarabı ikram etti ve herkes alkışladı. Çok tatlı bir andı.

Tamam. Hile yaptım. Kötü bir davranıştı. Doğrusu birisinin foyamı meydana çıkarmasını umuyordum. Ama telefonu sessize aldım ve kimse başından beri Sam’le mesajlaştığımı çıkmadı.*

Ve evet, *tabii ki* vicdan azabı duydum. Oyunun ortasında Sam’e hayranlıkla mesaj atarken daha da kötü hissettim kendimi.

---

* Antony ve Wanda işleri gereği hiç sınav gözetmenliği yapmamış mı? Merak ettim yani.

Bu kadar kelimeyi nereden biliyorsun?

Cevap:

Bilmiyorum. İnternet buluyor.

İnternet mi?

Bir an için diyecek yanıt bulamıyorum. Kelimeleri kendi *düşünüyor* zannetmiştim, scrabblekelimeleri.com gibi bir yerlerden araklamıyor sanıyordum. Hemen yazdım:

Ama bu HİLE!!!

Cevap yazdı:

O çizgiyi çoktan geçtin. Ne farkı var?

Ve ekledi:

Beni dahi sandığın için de sağol.

Hemen arkasından da tabii ki kendimi gerizekalı gibi hissettirdim.

Haklıydı. İnsan hile yapmaya başladı mı bir, metodlarının ne olduğu önemli mi?

Biliyorum, gelecekte çıkacak problem biriktiriyorum şu anda. Biliyorum, Sam Roxton her daim hattın diğer ucunda bana kelime yetiştirmeyecek. Aynı olayı yineleyemeyeceğimi de biliyorum. O yüzden de, yarından itibaren aile Kelime Oyunu turnuvasından emekli olmaya karar verdim. Kısa ve parlak bir kariyerdi. Ve bitti.

Övgülerinde çok cömert olmayan tek kişi Magnus'tu, bu da biraz şaşırtıcı. Tamam, aferin falan dedi herkes gibi ama özellikle tutup bir sarılmadı ya da bu kadar kelimeyi nereden biliyorum diye sormadı. Arkasından Wanda ona, "Magnus, bize Poppy'nin bu kadar yetenekli olduğunu söylememiştin!" dediğinde hızlıca bir gülüş çakıp "Size Poppy her konuda müthiştir demiştim," diye karşılık verdi. Ki bu da hoş ama aynı zamanda anlamsız.

Mesele şu ki... Magnus ikinci oldu.

Beni *kıskanmış* olamaz, değil mi?

Saat on bir oldu ve benim evime döndük. Bir yanım gidip Magnus'la bunu konuşmak istiyor, ama şu anda "Dante'de Semboller ve Sembolik Düşünceler" adlı bir konferans metni üzerinde çalışmaya dalmış, konuşması yarın. Böylece de kol-tuğa kıvrılıp daha önceden Sam'e gelen e-postaları iletmeye koyuluyorum.

Birkaç mesaj sonra can sıkıntısıyla dilimi damağıma bastırıyorum. E-postaların yarısı hatırlatma ve kovalamaca. Sam hala Chiddingfold Otel'in konfirmasyonu için aramadı ya da dışçisinden randevu almadı. Ya da dilediği zaman gidip onu almasını bekleyen yeni James&James takım elbiseyi almadı. İnsan yeni bir giysiyi nasıl gözardı eder?

Anında cevap yazdığı sadece birkaç kişi var. Birisi Vicks denen bir kız, PR sorumlusu. Çok işkadını-vari ve kısa cümleler kuruyor, aynı Sam gibi yani ve birlikte başlattıkları bir basın organizasyonunda ona danışıyor. Çoğu zaman mesajlarına Violet'in adresini de ekliyor ama ben e-postayı iletene kadar Sam cevap göndermiş oluyor. Diğeri de Malcolm denen adam, hemen hemen her saat başı bir konuda Sam'in fikrini

---

* Magnus bana uzmanlık alanının Semboller olduğunu ilk söylediğinde *Timballer* dedi zannetmiştim. Hani birbirine çarpıp çalman davul zilleri. Tabii bunu ona hayatta itiraf etmem.

soruyor. Ayrıca tabii ki Sör Nicholas Murray, belli ki çok kodaman, önemli ve hükümette çalışıyor.* Sam'le ikisi can ciğer kuzu sarması, e-postaların gidişatı beni yanıltmıyorsa. İki eski dost gibi sohbet ediyorlar. Söylediklerinin yarısından bir şey çıkaramıyorum -özellikle de aralarındaki esprilerden- ama ruh halleri çok belli ve Sam'in, Sör Nicholas'tan gelen e-postaları diğer herkesinkinden daha fazla.

Sam'in şirketi belli ki bir çeşit akıl danışma yeri. Şirketlere işlerini nasıl yönetmeleri gerektiğini söylüyorlar ve bir sürü *ko-laylaştırma* sağlıyorlar, o da her neyse artık. Galiba uzlaşmacı ya da arabulucu gibi bir şeyler. Çok başarılı olmalılar çünkü Sam çok popüler bir tip. Sırf bu hafta üç kokteyl daveti aldı, önümüzdeki hafta da özel bir banka onu bir çekime bekliyor. Blue denen bir kız üçüncü kez e-posta attı mesela, Sam'i Johnson Ellison'ın Greene Perakende ile iş evliliğini kutlamak üzere Savoy'da düzenlenen, caz orkestralı, kanepeli ve hediye çantalı bir davete çağırdı.

Sam hala cevap yazmadı. Hala.

Onu bir türlü anlamıyorum. Ben böyle harika bir yere çağırılıyordım, anında geri dönerdim: "Evet lütfen! Çok teşekkürler! Dört gözle bekliyorum! J J J" Ne var ki Sam daha mesajların varlığını bile *tanımadı*.

Gözlerimi devirip her bir e-postayı kendisine iletiyorum, arkasından da bir kısa mesaj gönderiyorum:

Kelime Oyunu için tekrar tşk! Yeni e-postaları gönderdim.

Poppy

*

* Gizlice mesaj karıştırdığımdan değil ha! Ama insan bir şeyleri başkasına iletirken şöyle bir göz atmadan ve 'parlamento' ya da 'Başbakanlık Binası' gibi göndermeleri yakalamadan duramıyor.

Bir saniye sonra telefonum çalıyor. Arayan Sam.

“Ah, merha—” diye başlıyorum.

“Tamam, sen bir dahisin,” diye lafımı kesiyor. “Vivien mesaiye kalmıştı. Onu yakaladım ve ayaküstü sohbet ettim. Ve bu sorunu gündeme getirdim. Her şey ortaya çıktı. Haklıymışsın. Yarın tekrar konuşacağız ama galiba kalıyor.”

“Ah,” diyorum memnun olarak. “Çok iyi.”

“Hayır,” diyor Sam kararlı bir sesle. “Çok iyi az kalır. Harika. İnanılmaz. Bana ne kadar zaman ve para ve huzur kazandırdığının farkında mısın? Sana borçluyum, hem de fena.” Duraklıyor. “Ah, ve haklısın, kendisine Viv denmesinden nefret ediyor. O yüzden sana iki kat borçluyum.”

“Sorun değil! Ne zaman istersen.”

“Eee... diyeceklerim bu kadar. Seni tutmayayım.”

“İyi geceler. Sorunun çözülmesine sevindim.” Telefonu kapatırken aklıma bir şey geliyor ve hemen yazıyorum:

Dişçi randevunu aldın mı? Dişlerin çürüyecek!!!

Birkaç saniye sonra bir bip sesi:

Şansımı zoluyorum.

Şansını mı zorluyor? Kafayı mı yemiş? Teyzem dişçi muayenehanesinde çalışan bir hemşire, o yüzden bu konuları iyi bilirim.

İnternette kısa bir araştırmayla en iğrenç, en pis çürük diş resmini buluyorum. Simsiyah dişler, hatta bazıları dökülmüş. Hemen *paylaş/gönder* seçeneğini bulup Sam’e mesaj atıyorum. Bir saniye geçmeden telefona yeni mesaj düşüyor:

İçeceğimi üstüme döktüm sayende.

*

Kıkırdayıp cevap veriyorum:

Korkmalısın!!!!

Utanmasam, “Dişlerin dökülse Willow senden hiç etkilenmez!!!” diye ekleyeceğim. Ama birden bir garip hissedip duruyorum. Bir yerde çizgiyi çekmek gerek. Bu kadar mesaj trafiğine rağmen adamı doğru düzgün *tanımıyorum* sonuçta. Nişanlısınıysa kesinlikle hiç *tanımıyorum*.

Gerçi doğrusu, kadını tanıyor gibiyim. Hem de iyi bir şekilde değil.

Hayatımda hiç Willow gibi birine ya da bir şeye rastlamadım. İnanılmaz biri. Bu telefon elime geçtiğinden beri Sam’e yirmi e-posta göndermiştir. Her biri öncekinden beter. En azından doğrudan Violet’in adresine mesaj yollamaktan ümidi kesti. Fakat hala e-postalarını Sam’in kişisel asistanına da cc’lemeye devam ediyor, sanki Sam’e bir şekilde ulaşayım da kim ne görürse görsün umrumda değil dercesine.

Hem ayrıca en özel hislerini e-posta atmak zorunda mı? Normal insanlar gibi böyle konuşmaları *yatakta* yapamıyorlar mı?

Bu akşam mesela dün gece gördüğü rüyaya takılmış vaziyette, Sam’i rüyasında görmüş ve boğuluyor gibi hissetmiş ama yine de üstünde durmamış ve Sam *ne kadar zehirli sarımaşık olduğunun* bilincinde miymiş? Onun RUHUNU ÇÜRÜTTÜĞÜNÜN farkında mıymış???

Asıl SEN ne kadar zehirli olduğunun farkında mısın,
Willow Cadısı?

Sonradan sildim tabii. Doğal olarak.

En can sıkıcı şeyse Sam'in cevaplarını hiçbir zaman görememişim. Karşılıklı bir trafik yok; Willow hep yeni bir ileti başlatıyor. Bazen çok arkadaşça oluyor. Mesela dün şöyle yazmış, "Sen gerçekten, gerçekten çok özel bir erkeksin. Biliyorsun, değil mi Sam?" Ki çok şeker bir mesajdı. Ama onda dokuz yakınma ve mızızlanma. Sam için üzülüyorum.

Her neyse. Onun hayatı. Onun nişanlısı. Bana ne.

"Hayatım!" Magnus odaya giriyor ve düşüncelerimin akışını durduruyor.

"Ah merhaba!" Çabucak telefonu kapatıyorum. "Çalışman bitti mi?"

"Ben seni rahatsız etmeyeyim." Telefona doğru başını sallıyor. "Kızlarla mı muhabbet?"

Yorumsuzca tebessüm ediyorum ve telefonu cebime sokuyorum.

Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Kötü bir şey. Magnus'tan bir şeyler saklıyorum. Ona yüzüğü ya da telefonu falan anlatmıyorum. Ama nereden başlayabilirim? Hem belki sonradan söylediğime pişman olurum. Ya her şeyi itiraf edersem ve kıyamet koparsa ve yarım saat sonra yüzüğün bulunduğunu öğrenirsem, pisi pisine olmaz mı?

"Beni biliyorsun!" diyorum sonunda ve kısa bir kahkaha atıyorum. "Bu gece için annenlerle ne konuştunuz?" Hemen *asıl* öğrenmek istediğim konuya geçiyorum, yani anneleri benim hakkımda ne düşünüyor ve fikirlerini değiştirdiler mi?

"Ah, annem ve babamla." Sabırsızca bir hareket yapıyor ve koltuğa çöküyor. Koltuğun kolçağına parmaklarını vuruyor, gözleri uzaklara dalıyor.

"İyi misin?" diyorum yavaşça.

"Harikayım." Bana dönüyor ve bakışlarındaki gölgeler düşüyor. "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Tabii ki hatırlıyorum."

Bacağımı okşamaya başlıyor. “Tam bir demir-kadın bekleyerek oraya gelmiştim. Ama karşıma *sen* çıktın.”

Keşke Ruby’ye demir-kadın demese. Çünkü öyle değil. Çok güzeldir, tatlıdır ve seksidir, sadece kolları azıcık *kashdır*. İçimdeki rahatsızlığı saklayıp gülümsemeye devam ediyorum.

“O beyaz üniformanın içinde bir melek gibiydin. Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmemişim.” Eli bacağım-dan yukarı doğru kayıyor. “Seni o anda, oracıkta arzuladım.”

Magnus bu hikayeyi anlatmaya, ben de dinlemeye bayılırım.

“Ben de seni arzuladım.” Öne eğilip nazikçe kulak memesini ısıyorum. “Seni görür görmez.”

“Biliyorum, fark ettim. Belli oluyordu.” Üstümdeki bluzu çıkarıyor ve omzuma burnunu sürtmeye başlıyor. “Hey Poppy, bir gün gene o odaya girelim,” diye fısıldıyor. “Hayatımın en müthiş seksiydi. Sen o beyaz üniformanın içinde, koltuğun üstünde, masaj yağları... Tanrım...”

Eteğimi çekiştirmeye başlıyor ve koltuktan aşağı yuvarlanıyoruz. Telefonuma bir mesaj daha düşse de, farkında bile değilim.

*

* Tamam. İtiraf ediyorum. Disiplin amaçlı görüşmeye alındığımda tüm gerçekleri söylemedim.

İşin aslı: Son derece profesyonellik dışı davrandığımın farkındayım. Meslekten ihraç edilmeliydim. Fizyoterapi etiği el kitabının resmen ilk cümlesi şudur, “Her ne olursa olsun, hastanızla koltukta seks yapmayın.”

Fakat ben de derim ki: Yanlış bir şey yapmışsanız, eğer kimseye zarar vermemişseniz, kimse duymamışsa, yine de cezalandırılmalı ve kariyerinizden mi olmalı-sınız? Daha geniş perspektifli olmak gerekmez mi?

Artı, yalnızca bir kere yaptık. Ve kısacıktı. (Kötü anlamda değil. Sadece hızlıydı.)

Ayrıca Ruby de bir kere ofisi parti vermek için kullanmıştı ve bütün yangın kapılarını açık tutmuştu, ki bu da can güvenliği ve sağlığa aykırı. İşte. Kimse kusura değil.

Aradan zaman geçtikten sonra ve yatmaya hazırlanırken, vücuduma losyon sürüyorum* ve Magnus bombayı patlatıyor.

"Ah, annem aradı bugün." Sesi boğuk ve dışmacunu dolu. "Cildiyeyle ilgili."

"Ne?"

Ağızındakini tükürüp siliyor. "Paul. Komşumuz. Eline bakmak için nikah provasına geliyor."

"Ne?" Elimi otomatik olarak sertçe sıkıyorum ve bütün banyo kreme bulanıyor.

"Annem yanıkların çok ciddiye alınması gerektiğini düşünüyor ve bence haklı."

"Hiç gerek yoktu!" Paniklediğimi belli etmemeye çalışıyorum.

"Tatlım benim." Kafamı öpüyor. "Ayarlandı bile."

Banyodan çıkıyor ve yansımama bakakalıyorum. O mutlu seks sonrası ışıltım kayboluyor. Yeniden o dehşetin karanlık kuyusuna düştüm. Ne yapacağım? Sonsuza dek kaçamam.

Elim yanık değil. Nişan yüzüğüm yok. Kelime Oyunu'nda yazılacak kelimeleri ansiklopedi yutmuş gibi bilmiyorum. Tam bir üçkağıtçıyım.

"Poppy?" Magnus manalı manalı banyonun kapısında bitiyor. Yatmak istediğini biliyorum çünkü yarın sabah erkenden Brighton'a gitmesi gerek.

"Geliyorum."

Peşinden yatağa giriyor, kolunun altına kıvrılıyorum ve başarılı bir şekilde huzurla uykuya dalan bir insan izlenimi çiziyorum. Fakat içim içimi yiyor. Ne zaman beynimi susturmaya çalışsam, bir milyon fikir yeniden akın ediyor. Dermatolog Paul'un randevusunu iptal etsem, Wanda şüphelenir mi? Elim

* Düşün öncesi diyetimin bir parçası, günlük nemlendirme, günlük bakım, haftada bir yüz maskesi ve göz maskesi, her gün yüz mekik ve sakın kalmak için her türlü meditasyon. Şu ana kadar sadece vücut losyonu kuralını uygulayabildim ya, neyse.

yanıkmiş numarası yapabilir miyim? Ya Magnus'a her şeyi şu anda söyleyiversem?

Şu son senaryoyu kafamda canlandırmaya çalışıyorum. En mantıklısı bu, biliyorum. Kim olsa aynısını öğütlerdi. Magnus şoka girecek. Anne babası beni hep aile yadigarı yüzüğü kaybeden kız olarak hatırlayacak. Sonsuza dek öyle kalacağım. Her şeye bir gölge düşürecek bu.

Ama ne var ki, bilmek *zorunda* değilim. Bu olay meydana çıkmak *zorunda* değil. Bayan Fairfax her an arayabilir. O zamana kadar dayanabilirsem...

Yüzüğü güvenli bir şekilde geri almak, sessizce yeniden parmağıma takmak ve kimsenin ruhunun duymamasını istiyorum. İstedğim bu.

Saate bakıyorum, gece 02:45. Sonra Magnus'a bakıyorum, huzurla nefes alıp veriyor ve o anda mantıksızca ona gıcık oluyorum. Ona göre hava hoş.

Hemen bacaklarımı yorgandan çıkarıyorum ve sabahlığıma uzanıyorum. Dergilerin sıkıntılarınizi bir kağıda dökmenin' uykusuzluğa birebir olduğu tavsiyesine kulak vermeyip bir diğer tavsiyeye uyacağım ve bir bitki çayı falan içeceğim.

Telefonum mutfakta şarj oluyor ve suyun kaynamasını beklerken tembel tembel bütün mesajları tarıyorum ve Sam'e iletiyorum. Diz kapağı bağlarından ameliyat olmuş bir hastamdan bir mesaj gelmiş, sıkıntısı varmış ve hemen güven verici bir cevap atıp yarın biraraya sıkıştırırım diyorum.** Vanilyalı papatya çayına sıcak su dökerken cep telefonum bip diye bağıyor ve yerimden fırlıyorum.

* Yok artık, erkek arkadaşınız şıp diye bulsun diye mi?

** Bütün hastalara cep telefonumu vermem. Sadece uzun zamandır gelenlere, acil durumlara ve desteğe ihtiyacı var gibi görünenlere veririm. Bu adam her zaman bir şeyi olmadığını söyleyen ve günün birinde acıdan kireç gibi bir suratla çıkagelen tiplerden. Beni ne zaman isterse arayabileceğini söyleyerek ısrar etmek zorunda kaldım, hatta karısına da tembihledim, yoksa asil bir ruhla savaşırdı.

*

Bu saatte neden ayaktasın?

Sam. Başka kim olabilir ki? Çayımı alıp oturuyor, bir yudum içiyorum. Ve yazıyorum:

Uykum kaçtı. Peki SEN bu saatte ne yapıyorsun?

L. A.'den birisiyle konuşmak için bekliyorum. Niye uykun kaçtı?

Yarın hayatımın sonu.

Tamam, biraz abartı bir ifade kullanmış olabilirim ama şu anda aynen öyle hissediyorum.

Neden uykunun kaçtığı belli. Peki niye hayatın sona eriyor?

Madem çok bilmek istiyor, anlatırım. Çayımı yudumlaya yudumlaya, beş mesaj uzunluğunda yüzüğün bulunup yeniden ortadan kaybolması hikayesini döşüyorum. Ve dermatolog Paul'un elime bakmak istemesini. Ve Tavishler'in zaten yüzük meselesine yeterince cahil kaldıklarını, kaybolduğundan haberleri bile olmadığını. Ve kapana kısıldığımı. Kendimi hani bir kuruşu daha olsa da rulet çemberinde bir el daha kalsa belki her şey daha iyi gider diyen ama tek bir çipi kalmayan bir kumarcı gibi hissettiğimi.

Öyle bir hınçla yazıyorum ki, omuzlarım tutuluyor, omuzlarımı birkaç kez çeviriyor, çayımı yudumluyorum ve tam sindirimi kolaylaştırıcı bisküvinin paketini açmak üzereyken yeni mesajım geliyor.

*

Sana borçluyum.

Kelimeleri okuyup omuz silkiyorum. Tamam. Bana borçluymuş. Ne olmuş? Bir saniye sonra mesajın devamı geliyor.

Sana bir çip bulabilirim.

Afallayarak ekrana bakıyorum. Çip lafının bir *metafor* olduğunun farkında herhalde? Gerçek bir poker çipi getirmeyecek bana?

Ya da bir bilgisayar çipi?

Gündüz trafiği uğultusu olmadığından oda anormal derecede sessiz, arada bir buzdolabından tuhaf titreme sesleri geliyor, o kadar. Yapay ışıklı ekrana gözlerimi kırıştıtarak bakıyorum, kurumuş gözlerimi ovuşturuyorum ve telefonu kapatıp yatmaya mı gitsem diye düşünüyorum.

Nasıl yani?

Neredeyse aynı saniye cevabı geliyor, mesajının bir tuhaf olduğunu fark etmiş sanki.

Kuyumcu bir arkadaşım var. Televizyon kanallarına taklit takı yapıyor. Çok gerçekçidir. Sana zaman kazandırır.

Sahte yüzük mü?

Sanırım çok ama çok kalınkafalıyım. Çünkü bu aklımın ucundan bile geçmemiştii.

ALTI

Tamam. Sahte yüzük çok kötü bir fikir. Bir milyon sebep sayılabilir. Örneğin:

- Dürüst değil.
- Muhtemelen inandırıcı görünmeyecek.
- Ahlaki açıdan yanlış.*

Tüm bunlara rağmen, ertesi sabah saat onda Hatton Garden'dayım, uzun adımlarla yürüyorum, gözlerim fıldır fıldır. Hatton Garden'a hiç gelmemiştim, böyle bir yer olduğunu bile bilmiyordum. Bir sokak dolusu *kuyumcu*?

Burada ömrüm boyunca görmediğim kadar çok pırlanta varmış. Sağda solda tabelalar en uygun fiyat bizde, en yüksek karatlı taşlar ve en farklı tasarımlar burada diye bağırıyor. Burası resmen alyans kenti. Çiftler el ele yürüyor, çoğu zaman da kızlar vitrinde bir yüzüğü gösteriyor ve erkekler önce gülümsüyor, kızlar arkasını dönünce de kusacakmış gibi görünüyorlar.

---

* Dürüst değilse ahlaki açıdan da yanlış olmuyor mu aynı zamanda? Antony ile bu ahlaki soruyu münazara edebilirdim. Farklı koşullar altında olsaydım.

Hayatımda hiç kuyumcuya gitmedim. Yani buradakiler gibi, adamakıllı, yetişkinler için yapılmış olanlara. Benim tüm takılarım pazarlardan ve Topshop'tan, o tarz yerlerden alınmıştır. Annemler on üçüncü yaşgünümde bana bir çift top inci küpe hediye etmişti ama satın alırken onlarla değildim. Kuyumcu ve takıcılar, önünden yürüyüp geçtiğim, başka insanlar için olduğunu düşündüğüm dükkanlardı hep. Fakat şimdi madem ki buradayım, elimde olmadan alıcı gözüyle bakıyorum.

Kim örümcek şeklinde, sarı pırlantalardan yapılmış bir broşa 12.500 pound verir ki? Benim için tam bir muamma, aynı televizyonda satılan, kıvrık hatlı ve kolçaklı o koltukları kimin aldığı sorusunun cevabı gibi.

Sam'in arkadaşının dükkanının adı Mark Spencers Designs ve çok şükür sarı örümcek satılmıyor. Onun yerine, pırlantalı platin alyanslar ve 'Nişanlı çiftlere şampanya ikramımız vardır. Yüzük seçme deneyiminizi özel kılıyoruz,' yazan bir tabela var. Replika ya da sahte yüzüğe dair bir işaret yok ve gerilmeye başlıyorum. Ya Sam beni yanlış anladıysa? Ya utançtan yerin dibine girip günün sonunda gerçek bir zümrüt yüzük satın alırsam ve hayatım boyunca da taksidini ödemek zorunda kalırsam?

Hem ayrıca Sam *nerede*? Uğrayıp beni arkadaşıyla tanıştıracasına söz vermişti. Söylediğine göre hemen şu köşede çalışıyormuş –gerçi tam olarak adresini söylemedi. Dönüp sokağı baştan aşağı inceliyorum. Sam'le hiç doğru düzgün yüz yüze görüşmemiş olmak biraz garip.

Yolun diğer tarafında kahverengi saçlı, hızlı hızlı yürüyen bir adam var ve bir an için belki de odur diye düşünürken derin bir ses yanımda konuşuyor, "Poppy?"

Dönüyorum ve tabii ki *bu* o: Bana doğru yürüyen kahverengi dağınık saçlı, adam. Otelin lobisinde iki saniyelik karşılaşmamızdan aklımdan kaldığından daha uzun ama o dikkat

çekici gür kaşları ve çukura kaçmış gözleri aynı. Koyu renk bir takım elbise ve kırışksız, bembeyaz bir gömlek giymiş, antrasit kravat takmış.

Kısacık bir gülüş çakıyor ve dişlerinin inci gibi olduğunu fark ediyorum.

Eh. Dişçiye gitmezse bu beyazlığı koruması uzun sürmeyecek.

“Merhaba. Poppy.” Yaklaşınca tereddüt ediyor, sonra elini uzatıyor. “Doğru düzgün tanışmamıza sevindim.”

“Merhaba.” Yavaşça gülümsüyorum ve tokalaşıyoruz. Hoş bir el sıkışı var. Sıcak ve pozitif.

“Evet, Vivien kesinlikle bizimle çalışmaya devam ediyor.” Başını yana eğiyor. “Tavsiyen için tekrar teşekkürler.”

“Sorun değil!” Beceriksizce omuz silkiyorum. “Bir şey değil.”

“Cidden. Benim için önemliydi, çok sağol.”

Yüz yüze konuşmak çok tuhaf. Alnındaki çizgi ve hatları görmek, saçının rüzgarda dalgalanışını fark etmek dikkatimi dağıtıyor. Mesajlaşıırken her şey daha kolaydı. Acaba o da benim gibi hissediyor mu diye merak ediyorum.

“Evet.” Kuyumcuyu işaret ediyor. “Gidelim mi?”

Bu dükkan cidden çok havalı ve pahalı. Acaba Willow’la nişan yüzüklerini buradan mı seçmişlerdi? Kesin öyle. Dilimin ucuna geliyor, sormak üzereyim ama nedense Willow’un adını anamıyorum.

Utaniyorum. İki hakkında biraz fazla şey biliyorum.

Çoğu çiftle bir barda ya da evlerinde görüşürsünüz. Havadan sudan bahsedersiniz. Tatiller, uğraşlar, Jamie Oliver’dan yemek tarifleri. Ancak bir zaman sonra özel konulara girersiniz. Ama bu ikisini düşününce kendimi bir taraflarındaki kıla kadar öğrendiğiniz bir belgeselin tam orta yerine atılmış ve onların da bundan haberi yokmuş gibi hissediyorum.

Dün akşam Willow'un gönderdiği eski bir e-posta buldum, şöyle diyordu, "Bana ne kadar ACI çektiğini biliyor musun, Sam? Yaptırdığım onca gıcık AĞDANIN dışında tabii?"

Ki keşke hiç okumasaydım diyorum. Kadınla bir gün tanışsam aklıma tek bir şey gelecek. Ağda.

Sam zili çaldı ve beni şık, loş ışıklı dükkandan içeri alıyor. Hemen güvercin grisi bir takım giymiş kızın teki yanımızda bitiyor.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" Yumuşacık, bal gibi bir ses tonuyla konuşuyor ve tüm dükkanın huzurlu dekoruna uygun görünüyor.

"Mark'la görüşmeye geldik," diyor Sam. "Ben Sam Roxton."

"Doğrudur." Güvercin grisi takım elbiseli başka bir kız kafa sallıyor. "Sizi bekliyor. Eşlik eder misin, Martha."

"Bir kadeh şampanya alır mısınız?" diyor Martha, birlikte yürürken bana bilen bir bakış atarak. "Beyefendi? Şampanya?"

"Hayır teşekkürler," diyor Sam.

"Ben de almayayım," diye ekliyorum.

"Emin misiniz?" Gözlerinde bir kıvılcım. "İkiniz için de büyük bir an. Hafif gevşemek için küçük bir kadeh?"

Aman Tanrım! Bizi nişanlı bir çift sandı.

Yardım istercesine Sam'e bakış atıyorum –ama telefonunda bir şeyler yazıyor. Bir avuç yabancınn önünde aile yadigarı yüzüğü kaybetme hikayemi anlatıp dehşete düşerek nefeslerini tutuşlarını dinlemeye hiç niyetim yok.

"İyiyim, gerçekten," diye beceriksizce gülümsüyorum. "Şey değil. Yani biz şey değiliz—"

"Kol saatiniz harika!"

Martha'nın dikkati başka yana kayıyor. "Vintage Cartier mi? Bu modelini hiç görmemiştım."

"Teşekkürler." Sam kafa sallıyor. "Paris'te bir müzayededen almıştım."

Şimdi ben de fark ettim, Sam'in kol saati şahane bir şey. Eski deri kayışlı ve dümdüz altın yuvarlak kısmı da başka bir çağdan kalma gibi. Üstelik de Paris'ten almış. Çok havalı.

"Vay canına." Yan yana yürürken Martha koluma giriyor ve kız kıza muhabbete başlayarak sesini alçaltıyor. "Amma zevkli adam. Çok şanslısın! Buraya gelen her erkek için aynı şeyi söyleyemem. Bazıları iğrenç şeyler beğeniyor. Ama kendisine vintage Cartier satın alan bir adam doğru yolda demektir!"

Acı çekiyorum. Ne diyebilirim?

"Eee... evet," diye mırıldanıyorum yere bakarak.

"Ah, afedersin, seni utandırmak istemezdim," diyor Martha etkileyici bir şekilde. "Lütfen şampanya konusunda karar değiştirirsen bana haber ver. Mark'la iyi bir görüşme dilerim!" Bizi her iki yanı metal dolaplarla kaplı, beton zeminli, kocaman bir arka odaya sokuyor. Kot pantolonlu, çerçevesiz gözlüklü bir adam çalışma masasından kalkıp sıcak bir edayla Sam'i selamlıyor.

"Sam! Uzun zaman oldu!"

"Mark! Naber, nasılsın?" Sam, adamın sırtına bir şaplak atıyor, sonra yana çekiliyor. "Tanıştırayım, Poppy."

"Memnun oldum, Poppy." Mark elimi sıkıyor. "Eh, anladığım kadarıyla bir yüzük replikasına ihtiyacın varmış."

Anında paranoya ve vicdan azabı duyuyorum. Duyduk duymadık kalmasın diye bir de borazan çalsaydı.

"Sadece çok kısa süreliğine." Sesim fısıltı gibi. "Gerçek yüzüğü bulana kadar. Ki gerçekten, gerçekten çok yakında çıkacak."

"Anladım." Kafa sallıyor. "Yine de bir replikasının bulunması işe yarar. Seyahat ve benzeri amaçlar için sürekli replika yapıyoruz zaten. Normalde yalnızca kendi tasarımı olan takıların taklidini üretiyoruz ama arkadaşımız için bir istisna yapabiliriz." Mark, Sam'e göz kırpmıyor. "Gerçi *aramızda* kalsa iyi olur. İşyerimizin saygınlığını zedelemek istemeyiz."

“Evet!” diyorum çabucak. “Tabii ki. Ben de duyulsun istemiyorum. Aynı fikirdeyim.”

“Bir resim var mı? Fotoğraf falan?”

“İşte.”

Bu sabah bilgisayardan çıkış aldığım resmi uzatıyorum. Magnus’la ikimizin, bana evlenme teklif ettiği restoranda çekilmiş bir resmimiz. Yan masadaki çiftten resmimizi çekmesini rica etmiştik, sol elim gururla yukarıda duruyor ve yüzük gayet net ortada. Sarhoş gibi görünüyorum –ki resmen başım dönüyordu.

İki adam da sessizce resme bakıyor.

“Demek evleneceğin adam bu,” diyor Sam sonunda. “Kelime Oyunu canavarı.”

“Evet.”

Ses tonunda öyle bir tını gizli ki, savunmaya geçiyorum. Neden, hiçbir fikrim yok.

“Adı Magnus,” diye ekliyorum.

“Akademişyen değil miydi?” Sam kaşlarını çatıyor. “Televizyona program yapıyordu?”

“Evet.” Bir anda koltuklarım kabarıyor. “Aynen.”

“Dört karatlık bir pırlanta sanırım?” Mark Spencer kısarak baktığı gözlerini kaldırıyor.

“Galiba,” diyorum çaresizce. “Emin değilim.”

“Nişan yüzüğünün kaç karat olduğunu bilmiyor musun?”

İki adam da bana tuhaf bir bakış atıyor.

“Ne?” Kızardığımı hissediyorum. “Kusura bakmayın. Kaybedeceğimi bilmiyordum.”

“Çok şekermiş,” diyor Mark yamuk bir gülüşle. “Çoğu kız en ince ayrıntısına kadar tüm özelliklerini bilir. Sonra da aynıının siparişini verir.”

“Ah. Şey.” Utancımı gizlemek için omuz silkiyorum. “Aileden kalma bir yüzüktü. Üstünde fazla konuşmadık.”

“Elimizde bir sürü tek taş mevcut. Bir bakayım...” Mark sandalyesini geri itip çekmeceleri karıştırmaya başlıyor.

“Eee, yüzüğü kaybettiğini hala bilmiyor yani?” Sam, başparmağıyla Magnus’un resmini gösteriyor.

“Henüz değil.” Alt dudakımı ısırıyorum. “Umarım bir yerden çıkacak ve...”

“Hiçbir zaman kaybettiğini öğrenmesine gerek kalmayacak,” diye cümlemi bitiriyor Sam. “Bu sırrı mezara kadar taşıyacaksın.”

Vicdan azabından içim sızlayarak gözlerimi kaçırıyorum. Hoşlanmıyorum bundan. Magnus’tan sır saklamayı sevmiyorum. Nişanlısının arkasından iş çeviren tiplerden olmak istemiyorum. Fakat başka yolu yok.

“Bu arada, Violet’in e-postaları hala bu telefona geliyor.” Konuyu dağıtmak için elimdeki telefonu sallayarak konuşuyorum. “Sizin teknik ekip sorunu hallediyor sanmıştım?”

“Ben de öyle.”

“Eh, yeni mesajların var. Fun Run’a dört kez davet edildin.”

“Hımmm.” Belli belirsiz kafa sallıyor.

“Cevap yazmayacak mısın? Ayrıca Hampshire’daki konferans sırasında kalacağın otel? Bir geceliğine mi, yoksa iki geceliğine mi ihtiyacın var?”

“Bakarız. Emin değilim.” Sam hiç oralı değil, sinir oluyorum birden.

“Sen hiç e-postalarına *cevap* yazmaz mısın?”

“Öncelik sırasına göre.” Sakince ekranına dokunuyor.

“Aaa, Lindsay Cooper’ın doğumgünüymüş!” Şimdi kişiden kişiye dolaşmış bir e-postayı okuyorum. “Lindsay pazarlama departmanında. İyi ki doğdun demek ister misin?”

“Hayır, istemem.” O kadar kararlı ve katı ki, sanki bana hakaret etmiş gibi hissediyorum.

“Bir iş arkadaşına iyi ki doğdun desen ne olur?”

“Tanımıyorum ki.”

“Evet, tanıyorsun! Birlikte çalışıyorsunuz.”

“Ben 243 kişiyle birlikte çalışıyorum.”

“Ama bu geçen gün internet sitesi stratejisi fikrini bulan kız değil miydi?” diyorum birden, eski bir e-posta yazışmasını hatırlayarak. “Hepiniz ne kadar memnun kalmıştınız?”

“Evet,” diyor Sam boş boş. “Bununla ne alakası var ki?”

Hay, inatçı keçi. Lindsay’nin doğumgününe dair umudumu keserek sıradaki e-postaya geçiyorum.

“Peter, Air France anlaşmasını nihayete erdirmiş. Pazartesi takım toplantısının hemen ardından sana ayrıntılı bir rapor vermek istiyormuş. Tamam mı?”

“İyi.” Sam kafasını bile kaldırmıyor. “Bana ilet. Teşekkürler.”

Eğer e-postayı ona iletirsem, günlerce el değmeden duracak.

“Ben cevap yazayım mı?” diye teklif ediyorum. “Nasıl sen de buradasın, e-posta önümüzde açık? İki dakika sürer.”

“Ah.” Şaşıyor. “Sağol. Sadece *evet* de, yeter.”

“Evet,” diye dikkatlice tuşluyorum. “Başka bir şey.”

“*Sam*, diye ekle.”

Hiç tatmin olmayarak ekrana bakıyorum. “Evet. Sam. Çok çıplak bir mesaj. Kısacık.”

“Hani şöyle bir *aferin* falan eklesek?” diye öneriyorum. “Ya da *Başarmışsın! Oleeey!* Ya da yalnızca, *En iyi dileklerimle ve her şey için teşekkürler?*”

Sam hiç etkilenmiş görünmüyor. “*Evet, Sam, yeterlidir.*”

“Tipik,” diye mırıldanıyorum bıyıkaltından. Ancak sanırım dilediğim kadar bıyıkaltına gizleyemedim yorumumu ki, Sam kafasını kaldırıp dönüyor.

“Efendim?”

Dilimi ısırmalıyım biliyorum. Ama o kadar sabrım taşıtı ki, kendimi tutamıyorum.

“Çok hızlısın! E-postaların kısacık! İğrençler!”

Uzun bir sessizlik oluyor. Sam odadaki sandalyeler dile gelmiş gibi afallamış görünüyor.

“Kusura bakma,” diyorum en sonunda, ne yapacağımı bilemeyerek omuz silkip. “Ama yalan değil.”

“Tamam,” diyor Sam nihayet. Eğri oturalım, doğru konuşalım. İlk olarak, bu telefonu ödünç almak, sana e-postalarımı okuyup eleştirme hakkı tanımaz.” Duraksıyor. “İkincisi, kısa iyidir.”

Konuştuğuma konuşacağıma pişman oldum zaten. Ancak geri adım atamam.

“O kadar kısa değil ama,” diye karşı çıkıyorum. “Ayrıca bir sürü insanı da görmezden geliyorsun! Çok kaba!”

İşte. Söyledim.

Sam bana pis pis bakıyor. “Dediğim gibi, öncelik sırasına koyuyorum. Evet, artık yüzük işin hallolduğuna göre belki telefonu bana geri verirsin ve e-postalarım daha fazla içine dert olmaz.”

Aman Tanrım. Bana *bu yüzden* mi yardım ediyor? Telefonu geri vereyim diye mi?

“Hayır!” Sıkı sıkı tutunuyorum. “Yani... lütfen. Hala ihtiyacım var. Otel beni her an arayabilir, Bayan Fairfax’e bu numarayı verecekler...”

Biliyorum, mantıkdışı ama bu telefonu iade ettiğim anda yüzüğü bulma şansımı tamamen kaybedeceğime inanıyorum.

Ne olur ne olmaz diye telefonu arkamda tutuyor ve yalvaran gözlerle Sam’e bakıyorum.

“Tanrım.” Sam nefes veriyor. “Çok saçma. Bu öğleden sonra yeni kişisel asistan adaylarımdan biriyle mülakat yapacağım. Şirket telefonu bu. Öyle el koyamazsın!”

“Koymayacağım! Ama birkaç gün daha kalabilir mi? Artık e-postalarını eleştirmeyeceğim,” diye ekliyorum uysalca. “Söz.”

“Tamamdır!” Mark lafımızı kesiyor. “İyi haber. Aynı şekilde bir taşlı yüzük buldum. Şimdi bakman için taşları seçeceğim. Bir saniye izninizle...”

Mark odadan çıkarken telefonuma yeni bir mesaj geliyor.

“Willow mesaj attı,” diyorum, önüme bakarak. “Bak.” El-lerimi gösteriyorum. “Hemen sana iletiyorum. Hiçbir yorum yapmıyorum. Hem de hiç.”

“Hımmm.” Sam daha önce de Willow’dan bahsettiğimde yaptığı gibi aynı yorumsuz homurtumsu sesi çıkarıyor.

Tuhaf, kısa bir sessizlik yaşıyor. Şimdi şöyle olması lazım, ben kibarca, “Eee, nasıl tanıştınız?” ya da “Ne zaman evleniyorsunuz?” diye sormalıyım ve arkasından hediye listeleri ve catering fiyatları hakkında sohbete başlamalıyız. Ancak nedense içimden gelmiyor bu konuyu açmak. İlişkileri o kadar acayip ki, nereye varırız bilmiyorum.

Sam çok homurdanan ve az konuşan bir tip olabilir ama onu Willow gibi kendisiyle kafayı bozmuş, mızımız bir kaltağın tekiyle hayal edemiyorum. Özellikle şimdi kanlı canlı karşılaşınca böyle düşünüyorum. Kadın gerçekten, gerçekten, *gerçekten* çok çekici bir tip olmalı, diye karar veriyorum. Hani süpermodel standartlarında. Kadının göz kamaştıran dış görünüşü Sam’in gözünü öyle bir kör etmiş ki, başka şey göremez olmuş. Tek açıklaması bu bence.

“Lindsay’nin doğumgünüyle ilgili e-postaya bir sürü kişi cevap yazdı,” diye gözlemleyerek sessizliği dolduruyorum. “Belli ki *onların* bu konuda bir sorunu yok.”

“Toplu e-postalar şeytan işidir.” Sam bir saniye düşünmeden böyle diyor. “Onlara cevap yazacağıma, çeker kendimi vururum.”

---

* Ki çok yazık çünkü sormak için yanıp tutuştuğum bir şey var: Neden Willow hala benim *üzerimden* mesaj gönderiyor, ortada bir Violet olmadığını bile bile? Hem ayrıca insan sevgisiyle iletişime geçmek için kişisel asistanım mı kullanır?

Eh, *çok hoş* bir yaklaşım doğrusu.

Şu Lindsay denen kız çok popüler biri olsa gerek. Yirmi saniyede bir "Doğumgünün Kutlu Olsun Linday! Her nasıl kutluyorsan, çok eğlen!" gibilerinden yeni bir cevap çıkıyor ekranda. Telefon zırlıyor, yanıp sönüyor. Sanki bir parti var. Ve sadece Sam katılmayı reddediyor.

Ah, dayanamayacağım. İyi ki doğdun, yazmak ne kadar zor olabilir? İnsan niye yazmaz? Hepi topu üç kelime.

"Senin adına iyi ki doğdun yazabilir miyim?" diye yalvarıyorum. "Hadi ama. Sen bir şey yapmak zorunda değilsin. Ben yazacağım."

"Of ya!" Sam kendi telefonundan kafasını kaldırıp bakıyor. "Tamam. Neyse. İyi ki doğdun yaz. Ama sakın gülen surat, öpücük falan gönderme," diye ekliyor uyarıcı bir ses tonuyla. "Sadece *İyi ki doğdun. Sam.*"

"İyi ki doğdun, Lindsay!" yazıyorum kafa tutarcasına. "Umarım günün iyi geçiyordur. Web sitesiyle ilgili bulduğun stratejiden dolayı tekrar tebrikler, harikaydı. En iyi dileklerimle, Sam."

Neden bu kadar çok tuşa bastığımı merak edip sormasın diye hemencecik gönderiyorum.

"Dişçi ne olacak?" Şansımı zorlamaya kararlıyım.

"*Nasıl* yani ne olacak?" diye soruyor ve sabrım taşıyor fena halde. Neden bahsettiğimi anlamamış gibi mi yapıyor, yoksa sahiden unuttu mu?

"İşte geldim!" Kapı açılıyor ve Mark, elinde koyu mavi kadife bir tepsiyle giriş yapıyor. "Taklit zümrütlerimiz bunlar."

"Vay canına," diye nefesim kesiliyor ve telefonu unutuyorum.

Önümde on sıra ıslıl ıslıl zümrüt duruyor. Yani, gerçek değiller ama açıkçası söylemeseydi, hayatta farkı anlamazdım.*

* Düşündürücü: Eğer zümrütün sahtesi *yapılabiliyorsa*, o zaman neden aslına bu kadar para harcıyoruz? Ayrıca: Bunlardan bir çift küpe alsam mı?

“Kaybettiğin yüzükteğine benzediğini düşündüğün herhangi bir taş görebiliyor musun?”

“Şu.” Ortada duran oval şeklindeki bir taşı gösteriyorum. “Neredeyse aynı biçimde. İnanılmaz bir şey bu!”

“Harika.” Küçük bir cımbızla taşı alıyor ve minik plastik bir kaba koyuyor. “Pırlantalar tabii ki daha ufak ve daha az dikkat çeken bölüm olacak, o yüzden uygun bir şey bulacağımızdan eminim. Biraz eskitme ister misin?” diye ekliyor. “Parlaklığını alayım mı?”

“Yapabilir misiniz?” diyorum hayretler içinde.

“Her şey yapılabilir,” diyor büyük bir özgüvenle. “Bir kere sinde bir Hollywood filmi için kraliyet tacının taklidini yaptık. Sonunda hiç kullanmadılar ama tıpa tıp aynısıydı.”

“Vay canına. Şey... tamam, lütfen!”

“Sorun değil. Bu durumda her şey...” Kol saatine bakıyor. “Üç saate bitmiş olur?”

“Harika!”

Ayağa kalkıyorum, şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereyim. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum. Hatta öyle bir rahatladım ki, sarhoş gibiyim. Yüzük, beni birkaç gün idare eder ve sonra gerçeğini geri alırım ve hiç sorun kalmaz.

Asıl satış alanına geri dönerken etrafla ilgilenmek geliyor içimden. Martha yazdığı defterden kafasını kaldırıyor ve güvercin grisi giymiş iki kız da kapının orada fısıldaşıp beni gösteriyorlar. Mark bizi tekrar Martha'ya götürüyor, kızın da ağzı kulaklarında.

“Bu tatlı insanlarla ilgilenir misin, Martha?” diyor Mark, kıza ikiye katlanmış bir kağıt verip. “Ayrıntılar burada yazıyor. Güle güle.”

Sam'le sıcak bir şekilde tokalaşıyorlar, sonra Mark gene dükkanın arka tarafında gözden kayboluyor.

“Çok mutlu görünüyorsun!” diyor Martha gözleri pırılda-
yarak.

“Çok mutluyum!” İçim içime sığmıyor. “Mark çok başarılı.
Neler yapabildiğine *inanamadım!*”

“Evet, çok özeldir. Ah, senin adına çok sevindim.” Kolumu
sıkıyor. “İkiniz için de ne harika bir gün.”

Ah... kahretsin. Bir anda ne demek istediğini çağırıyor.
Sam’e keskin bir bakış fırlatıyorum, oysaki o bir şey okumak
için kenara çekilmiş ve ruhu duymadı.

“Eee, çok merak ediyoruz da,” Martha’nın gözlerinde bir
kıvılcım çağırıyor, “ne seçtiniz?”

“Şey...”

Bu konuşma kesinlikle ters yola saptı. Ama nasıl geri dön-
düreceğimi bilmiyorum.

“Martha, vintage Cartier saatten bahsettil!”

Güvercin grisi giymiş başka bir kız lafa karışıyor ve iki kızın
daha kulak kesilmek için sokulduğunu fark ediyorum.

“Biz burada tahmin yürütüyorduk.”

Martha kafasını sallıyor. “Bence Mark sana gerçekten çok
özel ve gösterişli bir şey yapacak. Biraz romantik, harika bir
dokunuş.” Ellerini birleştiriyor. “Belki de kusursuz bir pır-
lanta—”

“Hele o prenses kesim denilen kare taşlı tekaşlar mükem-
mel,” diye ağzının suları akıyor bir başka çalışan kızın.

“Ya da bir antika yüzük,” diye yorum yapıyor başka biri
hevesli hevesli. “Mark’ın bazı *eski* pırlantaları vardır, hikayeleri
bile yazıyor. Bir tane inanılmaz güzellikte uçuk pembe vardı,
gösterdi mi?”

“Hayır!” diyorum çabucak. “İmmm... Anlamıyorsunuz.
Ben buraya— Yani—”

Of Tanrım. Ne diyebilirim? Oturup bütün hikayeyi en ba-
şından anlatamam.

“Güzel yüzükleri severiz.” Martha mutlu mutlu iç geçiriyor. “Ne olduğu önemli değil, gerçekten, yeter ki *senin için* özel olsun. Ah, hadi ama.” Hızırca gülümsüyor. “Öğrenmezsem *çatlarım*.” Ağzı kulaklarında, bir cakayla elindeki kağıdı açıyor. “Ve cevap...”

Sayfada yazanları okurken sesi kesiliyor ve kısa bir an nefesini tutuyor. Bir an için konuşmıyor.

“Ah! Taklit zümrüt,” diyebiliyor sonunda, birisi boğazlıyor muş gibi. “Hoş. Ve sahte pırlantalar. *Çok* güzel.”

Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bana bakan, hayalleri suya düşmüş üç suratla karşı karşıyayım. Martha yıkılmış vaziyette.

“Çok güzel bir yüzük olduğunu düşündük,” diyorum ezik gibi.

“Öyle! Öyle!” Martha resmen kendini zorlayıp canla başla kafa sallıyor. “Eh... tebrikler! Sahte taş almak çok akıllı başında bir davranış.” Güvercin grisi giymiş diğer kızlarla bakışıyor ve onlar da lafa karışıyor.

“Kesinlikle!”

“Çok mantıklı!”

“Harika bir seçim!”

Bu canlı sesler yüz ifadeleriyle o kadar zıt ki. Kızlardan biri utanmasa ağlayacak.

Martha, Sam’in vintage altın Cartier’ine takılmış vaziyette. Aklından geçenleri okuyabiliyorum: *Kendisine gelince vintage Cartier alacak parası var ve kız arkadaşına SAHTE yüzük mü aldı?*

“Fiyatı görebilir miyim?” Sam telefonuna yazmayı bitirdi ve Martha’nın elinden kağıdı alıyor. Okuyor ve kaşlarını çatıyor. “Dört yüz elli pound. Çok fazla. Mark indirim yaparım dedi sanıyordum.” Bana dönüyor. “Sence de çok fazla değil mi bu rakam?”

“Olabilir.” Yerin dibine girmek isteyerek başımla onaylıyorum.

“Neden bu kadar pahalı?” Sam, Martha’ya dönüyor ve Martha profesyonel bir gülüşle cevap vermeden önce gözleri bir kere Cartier saate gidip geliyor.

“Platin olduğu için efendim. Çok değerli, asla bozulmayan bir madde. Müşterilerimizin çoğunluğu bir ömür sürecek bir malzeme kullanılmasına değer veriyor.”

“Eh, biz daha ucuz bir şey tercih edebilir miyiz? Gümüş falan?” Bana dönüyor. “Sen de aynı fikirdesin, değil mi Poppy? Mümkün olduğunca ucuz olsun?”

Dükkanın başka taraflarından nefesi kesildi kesilecek kızlar görüyorum. Martha’nın dehşet içindeki yüzü dikkatimi çekiyor ve kıpkırmızı oluyorum.

“Evet! Tabii ki,” diye mırıldanıyorum. “Hangisi en ucuzsa.”

“Mark’la teyit edeyim,” diyor Martha uzunca bir sessizliğin ardından. Uzaklaşıyor ve kısa bir telefon görüşmesi yapıyor. Tekrar ödeme noktasına döndüğünde hızlı hızlı gözlerini kırıştırıyor ve bana bakamıyor. “Mark ile konuştum, yüzük gümüşe de yapılabilirmiş, bu da fiyatı...” Tuşlara basıp hesaplıyor. “112 pound’a düşürüyor. O seçeneği mi tercih edersiniz?”

“Eh, herhalde yani.” Sam bana bakıyor. “Çok zor bir soru değil ya?”

“Anladım. Elbette.” Martha’nın canlı gülüşü yüzünde dondu. “Tamam... o zaman. Gümüş alyans.” Kontrolünü kaybetmemeye çalışır gibi bir hali var. “Sunum açısından efendim, 30 pound’a deri bir kutu hizmetimiz var ya da 10 pound’a daha sade bir kutuya koyabiliriz. Her iki seçenekte de gül yapraklarıyla süslüyoruz ve kişisel notunuzu yazdırabilirsiniz. İsminizin baş harfleri ya da bir mesaj da olabilir?”

---

* Aslında *bence de* çok kazıktı. Ama buna kendimi hazırlamıştım. Böyle şık bir kuyumcуда satılan bir yüzüğün fiyatını asla sorgulamazdım, hayatta.

“Mesaj mı?” Sam inanamayarak kahkaha atıyor. “Hayır, teşekkürler. Paketleme de olmasın. Öyle dümdüz alacağız. Torba falan ister misin, Poppy?” Bana bakıyor.

Martha gitgide daha kesik nefes alıyor. Bir an, sanki kendine hakim olamayacak sanıyorum.

“Peki!” diyor sonunda. “Kesinlikle. Kutu yok, gül yaprağı yok, mesaj yok...” Bilgisayara yazıyor. “Yüzüğün parasını nasıl ödeyeceksiniz, efendim?” Nezaketini korumak için vargücüyle çabaladığı belli.

“Poppy?” Sam beklenti dolu gözlerle bana dönüyor.

Cüzdanımı çıkarmamla birlikte Martha küçük dilini yutmuş gibi oluyor ve ben utançtan yerin dibine girmek istiyorum.

“Yani... yüzüğün parasını siz ödeyeceksiniz, hanımefendi.” Bariz kelimeleri tek tek zorlukla çıkarabiliyor. “Harika! Gayet... güzel. Hiç problem yok.”

Şifremi girip fişimi alıyorum. Dükkanın içinde daha fazla çalışan toplanıyor ve grup grup dikilmiş, fısıldaşılıyor, beni işaret ediyorlar. Rezillikten tüm bedenim karıncalanıyor.

Sam elbette olan bitenin farkında bile değil.

“Sonra görüşürüz diyelim?” Martha bizi kapıya kadar geçirirken son gücüyle toparlanmaya çalışıyor. “Şampanyanız hazır olacak ve albümünüz için fotoğraf çekimi yapacağız.” Gözlerinde küçük bir ısıltı belirliyor yeniden. “Yüzüğü ilk kez alıp kızın parmağına geçirdiğiniz an *o kadar* özel bir andır ki...”

“Yok, burada gereğinden fazla vakit harcadım zaten,” diyor Sam, dalgın dalgın kol saatine bakarak. “Poppy’ye göndertemez misiniz?”

Martha için bardağı taşıran son damla oluyor bu. Adresimi verdikten sonra birlikte dışarı yürürken birden yüksek sesle, “Yüzüğün bakım ve kullanımıyla ilgili konuşabilir miyiz, hanımefendi? Çok kısa sürecek.” Koluma giriyor ve beni tekrar

dükkanın içine çekiyor, şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde tutuyor beni. “Yedi yıldır nişan yüzüğü satıyorum, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım,” diye aceleyle kulağıma fısıldıyor. “Biliyorum adam Mark’ın arkadaşı. Çok yakışıklı, farkındayım. Ama... *emin* misin?”

Nihayet sokağa çıktığımda Sam sabırsızlık içinde beni bekliyor.

“Ne oldu ki? Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet! Bir şey yok!”

Yüzüm domates gibi oldu ve bir an önce buradan uzaklaşmak istiyorum. Kuyumcuya doğru bir bakış atınca Martha’nın heyecanlı heyecanlı diğer kızlara bir şey anlattığını, arada bir de yüzünde inanamayan bir ifadeyle Sam’i işaret ettiğini görüyorum.

“Neler oluyor?” Sam kaşlarını çatıyor. “Sana pahalı yüzüğü satmaya falan çalışmadı, değil mi? Çünkü öyleyse Mark’a söyleyecek iki çift lafım olur—”

“Yok canım! Öyle bir şey değil.” Duraksıyorum, ona söylemeyecek kadar utanç içindeyim.

“Ne öyleyse?” Sam bana bakıyor.

“Seni benim nişanlımsın ve yüzüğün parasını bana ödettin sanmış,” diye itiraf ediyorum sonunda. “Seninle evlenmememi söyledi. Çok endişelenmiş.”

Martha’nın kuyumcuda anlattığı, cömertlikle yatakta cömertlik ve birbirleriyle yakın bağlantısı üzerine teorisini anlatmayacağım.*

Sam’in kafasına dank etmesiyle yüz ifadesi değişiyor.

“Ah çok komik.” Kahkahalar atmaya başlıyor. “Çok komik. Hey.” Duraksıyor. “Benim ödememi *istemiyordun*, değil mi?”

* “Sana grafiğini çizebilirim, Poppy. *Grafiğini*.”

“Hayır, tabii ki hayır!” diyorum şok olmuş gibi. “Saçmalama! Sadece bütün dükandakiler senin ucuzcunun teki olduğunu düşündükleri için kötü hissettim, ki sen bana burada muazzam bir iyilik yapıyorsun. Gerçekten çok üzgünüm.” Suratımı buruşturuyorum.

Sam afallıyor. “Ne önemi var ki? Onların, hakkımda ne düşündüğü hiç umrumda değil.”

“Azıcık umrundadır gene de.”

“Bir gram değil.”

Yakından bakıyorum. Yüz ifadesi sakın. Bence ciddi. Umrumda değil. İnsanın nasıl hiç umrumda olmaz?

Magnus olsa umursardı. Her zaman satıcı kızlarla flört eder ve onu televizyondan tanıyorlar mı diye anlamaya çalışır. Hatta bir keresinde bizim buradaki market, kartını kabul etmediğinde ertesi gün üşenmedi oraya gitti ve bankasının nasıl *büyük* bir sıkıntı yaşadığını açıkladı.

Eh iyi. Şimdi kendimi o kadar kötü hissetmiyorum.

“Starbucks’tan bir kahve alacağım.” Sam sokakta bir tarafa doğru yürümeye başlıyor. “İster misin?”

“Ben alırım.” Arkasından koşturuyorum. “Sana borçluyum. Hem de acayip.”

Öğle molasının bitimine kadar kliniğe dönmek zorunda değilim çünkü Annalise’in sabah yarım gününü benimkiyle değiştirmesini ayarlamıştım. Yüklü bir rüşvet karşılığı.

“Sör Nicholas Murray diye bir adamdan bahsetmiştim ya, hatırlıyorsun?” diyor Sam, kahvecinin kapısını açarken. “Bir belge gönderecek. Kendi e-posta adresimi kullanmasını söyledim ama olur da, yanlışlıkla seninkine gönderirse, *hemen* bana iletir misin lütfen?”

“Tamam. Bayağı ünlü biri, değil mi?” diye eklemekten duramıyorum. “1985’te dünyayı sallayanlar listesinde 18 numarada değil miydi?”

Dün gece biraz Google'da araştırma yaptım ve Sam'in şirketi hakkında uzmanım. Onların ciğerini biliyorum. Bilgi yarışmasına katılabilirim. Bir PowerPoint sunum hazırlayabilirim. Hatta keşke birisi öyle bir şey isteseydi! Beyaz Küre Danışmanlık hakkında bildiğim gerçekler (herhangi bir sıralamaya göre değil):

1. 1982 yılında Nicholas Murray tarafından kurulmuş ve şimdiye çok uluslu bir şirket tarafından satın alınmış.

2. Sör Nicholas hala şirketin CEO'su. Anladığım kadarıyla, sadece teşrif etmekle bir toplantının havasını değiştirebiliyor, bir kafa sallamayla bir ihaleyi durdurabiliyormuş. Hep çiçekli gömlek giyiyormuş. Adamın huyu böyle.

3. Muhasebe Müdürü, Sör Nicholas'ın koruması altındaymış ama yakın zamanda şirketten ayrılmış. Adı Ed Exton.*

4. Ed ve Sör Nicholas'ın dostluğu seneler içinde zarar görmüş, kopmuşlar ve Ed, Sör Nicholas'ın unvanını aldığı geceki partiye katılmamış bile.**

5. John Gregson denen bir adam bir öğle yemeği sırasında politik açıdan yanlış bir şaka yapınca büyük bir skandal yaşamışlar ve adam istifasını vermek zorunda kalmış.*** Bazı insanlar haksızlık olduğunu düşünmüş ama yönetim kurulunun yeni başkanının *uygunsuz davranışlara sıfır toleransı***** varmış.

6. Sör Nicholas halen yeni 'Mutluluk ve İyi Hissetme' komitesiyle ilgili başbakana danışmanlık yapıyormuş, ki gazeteler çok eleştirmişti bu komiteyi. Hatta bir tanesi Nicholas'ı astlarını geçmiş olarak tanımlamıştı ve yaprakları dökülmüş

* Aha! *The Groucho Club*'dakiyle aynı Ed, zehirli sarmaşık. Bana Poirot da diyebilirsiniz.

** *Daily Mail* magazin sayfalarından.

*** Gazetede okuduğumu hayal meyal hatırlıyorum.

**** Ne diyebilirim, iyi ki benim patronum değil.

bir çiçek şeklinde çizilmiş bir karikatürünü basmıştı. (Sam'e bundan bahsetmeyeceğim.)

7. Geçen sene kağıt geri dönüşüm programlarıyla ödül kazanmışlar.

“Geri dönüşüm başarınızı kutlarım bu arada,” diye ekliyorum, bildiğimi göstermek için. “*Mükemmelliği hedefleyen her şirket için çevreci sorumluluk temel kilit noktalarından biridir, konulu açıklamayı duydum. Çok doğru. Biz de geri dönüşüm yapıyoruz.*”

“Ne?” Sam gafil avlanıyor, hatta şüpheli konuşuyor. “Nerede gördün?”

“Google. Yasalara aykırı değil!” diye ekliyorum, yüz ifadesi karşısında. “Sadece *ilgimi* çekti. Sürekli e-postalarını gönderiyorum ya, sizin şirket hakkında biraz araştırma yapmak istedim.”

“Ah tabii yaptın, yapmaz mısın?” Sam bana kuşkulu kuşkulu bakıyor. “Küçük boy kapuçino lütfen.”

“Demek Sör Nicholas, başbakana danışmanlık yapıyor! Çok havalı!”

Bu kez Sam cevap bile vermiyor. Cidden. Harika bir büyükelçi olduğu söylenemez.

“*Sen* de başbakanlık binasına gittin mi?” diye ısrar ediyorum. “Nasıl bir yer?”

“Kahve siparişini vermeni bekliyorlar.” Sam kasadaki kızı işaret ediyor.

Elbette ser verip sır vermeyecek. Tipik. Duyan da yaptığı işle ilgiliyim diye *memnun olur* zanneder.

“Bana da bir yağsız latte.” Cüzdanımı çıkarıyorum. “Ve çikolatalı mafın. Mafın ister misin?”

“Hayır, sağol.” Sam başını iki yana sallıyor.

“Muhtemelen senin için daha iyi,” diye bilgece kafa sallıyorum. “Dişçiye gitmeyi reddettiğine göre.”

Sam bana boş boş bakıyor, bunun anlamı, “O konuya girme,” ya da “Dinlemiyorum,” ya da “Ne dışçısı?” olabilir.

Sam’ın nasıl bir tarzı olduğunu tanımaya başladım. Adeta bir açma kapama düğmesi var. Ve açma düğmesini ancak uğraşabileceği zamanlarda açıyor.

Tekrar internet tarayıcıma tıklıyorum, iğrenç dış resmi arayıp sessizce ona e-posta atıyorum.

“The Savoy’daki davet bu arada,” diyorum içeceklerimizi almaya giderken. “Kabul ettiğini bildirmen lazım.”

“Ah, gitmeyeceğim ki,” diyor, ayan beyan ortadaymış gibi.

“Nedenmiş?”

Bakakalıyorum.

“Gitmek için bir sebebim yok da ondan.” Omuz silkiyor. “Sosyal etkinliklere katılamayacağım kadar yoğun bir hafta.”

İnanmıyorum. Nasıl The Savoy’a gitmek istemez? Tanırım, üst düzey işadamlarına göre hava hoş, değil mi? Bedava şampanya falan filan, bayık şeyler. Hediye çantaları, bir parti daha, ah ne zor, ne sıkıcı ve zor iş.

“Eh, o zaman onlara haber vermen lazım.” Onaylamayışımı saklamıyorum bile. “Aslında, şimdi yapacağım. *Sevgili Blue, davetin için teşekkürler,*” diye dışımdan okuyarak yazıyorum. “*Maalesef Sam bu etkinliğe katılamayacak. En iyi dileklerle, Poppy Wyatt.*”

“Yapmak zorunda değilsin.” Sam şaşkınlık içinde bana uzun uzun bakıyor. “Ofisteki diğer asistanlardan biri bana yardımcı oluyor. Jane Ellis denen bir kız. O da yapabilir.”

Evet, ama *yapacak* mı? Cevabı yapıştırmak istiyorum.

Jane Ellis denen bu kişinin farkındayım, arada sırada Sam’in gelen kutusunda beliriyor. Asıl işi Sam’in iş arkadaşı Malcolm için çalışmak. Eminim yapmak istediği en son şey, günlük iş yükünün üstüne bir de Sam’in ajandasıyla boğuşmak.

“Sorun değil.” Omuz silkiyorum. “Çok kafama takılmıştı.”

Kahvelerimiz tezgaha konuyor ve onunkini uzatıyorum.

“Eee... tekrar teşekkürler.”

“Dert etme.” Kapıyı bana tutuyor. “Umarım yüzüğünü bulursun. Telefonla işin biter bitmez—”

“Biliyorum,” diye lafını kesiyorum. “Sana göndertirim. Aynı saniye içerisinde.”

“Tamam.” Yarım ağız gülümsüyor. “Eh, umarım her şey gönlünce olur.”

Elini uzatıyor ve kibarca tokalaşıyoruz.

“Umarım senin de her şey gönlünce olur.”

Düğünü ne zaman diye sormadım. Belki yarından itibaren bir hafta kaldı, tıpkı bizimki gibi. Hatta aynı kilisede.

Gittiğimde onu kolunda Willow Cadısı’yla göreceğim ve kadın gene Sam’e toksik olduğunu söyleyecek.

Sam uzun adımlarla uzaklaşıyor ve ben de otobüs durağına koşuyorum. Yolcu indiren bir otobüs var ve hemen atlıyorum. Stratham Hill’e geçerim, oradan da yürürüm.

Boş bir yere oturuyorum, dışarı bakıyorum ve Sam’in kaldırımında hızlı hızlı yürüdüğünü görüyorum, yüzü ifadesiz ve duygusuz, neredeyse soğuk. Rüzgardan mı bilmiyorum, ya da yanından geçen biri mi çarptı ama kravatı yamulmuş ve farkında bile değil.

Şimdi de *bu* canımı sıkıyor. Bir mesaj atmazsam çatlarım.

Kravatın yamulmuş.

Otuz saniye bekliyorum, sonra suratının şaşkınlığını izliyorum. Etrafına bakıp kaldırımdan geçenler arasında aranişını fark edince bir tane daha gönderiyorum:

Otobüsteyim.

Otobüs de şu anda hareket etti ama trafik sıkışık olduğu için Sam'le hemen hemen aynı hızdayız. Kafasını kaldırıyor, kravatını düzeltiyor ve bana gülümsüyor.

İtiraf etmeliyim, çok güzel bir gülüşü var. İnsanın kalbini durduracak kapasiteye sahip, özellikle de beklenmedik anda çıkınca.

Yani... anlarsınız ya. Hani kalbiniz durmaya müsaitse.

Her neyse. Lindsay Cooper'dan bir e-posta geliyor ve açıp okuyorum.

Sevgili Sam

Çok teşekkürler! Söylediklerin benim için çok değerli –takdir ettiğini duymak çok güzel! Strateji belgesinde bana yardımcı olan ekip arkadaşlarıma da söyledim ve herkese çok moral oldu!

İyi dileklerle

Lindsay

Sam'in diğer adresi de cc'ye yazılmış, o yüzden Sam de mesajı almış olmalı. İki saniye içinde telefonuma Sam'den bir mesaj düşüyor zaten.

Lindsay'ye ne yazdın??

Kıkırdarak cevabını yazıyorum:

İyi ki doğdun dedim. Senin söylediğin gibi.

Başka??

Anlatmak zorunda olduğumu sanmıyorum. İki kişi salağa yazabilir. Aldığı karşılık:

Dişçıyi aradın mı?

Bir süre bekliyorum ama çıt çıkmıyor. Telefona bir e-posta daha geldi, bu kez Lindsay'nin iş arkadaşlarından biri ve okurken kendimle gurur duyuyorum.

Sevgili Sam

Web sitesiyle ilgili yazdığın nazik yorumlarını Lindsay bize de gönderdi. Bize yazmak için vakit ayırman bizi çok onurlandırdı ve mutlu etti. Teşekkürler ve başka girişimler hakkında konuşmak için de sabırsızlanıyoruz, belki önümüzdeki aylık toplantıda.

Adrian (Foster)

Ha. Gördünüz mü? *Gördünüz* mü?

İki kelimelik e-posta göndermek iyi hoş. Etkili olabilir. İş bitiricidir. Ama *kimse senden hoşlanmaz*. Şimdiyse internet sitesini hazırlayan ekip daha mutlu ve çalışma şevki kazandılar. Hepsi benim sayemde! Sam e-postalarını hep bana göndertmeli.

Anı bir dürtüyle Rachel'in Fun Run ile ilgili bir milyonuncu e-postasını buluyor ve *Cevapla* seçeneğine tıklıyorum.

Selam Rachel

Fun Run'a adımı yazabilirsin. Büyük bir emek ve destek olmak için sabırsızlanıyorum. Tebrikler!

Sam

Sam zaten gayet zinde görünüyor. Tanrı aşkına, Fun Run'a rahatlıkla katılabilir.

Hazır kaptırmışken Sam'e CV'sini gönderebilir mi ve şirketle ilgili fikirlerini paylaşabilir mi diye soran IT departma-

nındaki çocuğa da cevap yazıyorum. Yani Sam *elbette* ilerlemek isteyen insanları teşvik etmelidir, değil mi?

Sevgili James

Memnuniyetle CV'ni görmek ve fikirlerini dinlemek isterim. Lütfen Jane Ellis'ten randevu al ve aktifliğinden dolayı seni tebrik ederim!

Sam

Artık başladım ya, durduramıyorum kendimi. Otobüs tıngır mıngır giderken Sam'in çalışma ortamını sağlık ve güvenlik açısından değerlendirmek isteyen adama e-posta atıyorum, ardından da Jane'e ajandaya yazmasını hatırlatıyorum.* Zona geçirdiği için izinli olan Sarah'ya e-posta atıp nasıl olduğunu soruyorum.

Yanıt gönderilmeyen ve kafamı kurcalayan onca e-posta. Gözardı edilmiş, önemsenmemiş, Sam'le temasa geçmeye çalışan onca zavallı insan. Ben cevaplasam *ne olur* ki? Burada ona büyük bir hizmet veriyorum! Sanki yüzükle ilgili yardımlarının karşılığını ödüyorum. En azından telefonu iade ettiğimde gelen kutusuyla ilgilenilmiş olacak.

Hatta, bir toplu mesaj yazıp herkese harika olduklarını söylesem mi? Neden olmasın? Kime ne zararı var?

Sevgili Personel

Bu yıl şu ana kadar şahane bir iş çıkardığınızı söylemek istedim.

Tuşlara basarken daha da iyi bir fikir geliyor aklıma.

*

* Sam'in haftaıçı bir çarşamba boş olduğunu biliyorum çünkü birisi az önce randevusunu iptal etti.

Bildiğiniz gibi, her birinizin fikirlerini ve görüşlerine değer veriyorum. Beyaz Küre Danışmanlık olarak sizin gibi yetenekli bir grupla çalıştığımız için çok şanslıyız ve bunun hakkını vermek istiyoruz. Şirkette ilgili, benimle paylaşmak istediğiniz herhangi bir fikriniz varsa, lütfen gönderin. Ve dürüst olun!

Herkese en iyi dileklerimle ve yılın geri kalanının da çok iyi geçmesi dileğiyle

Sam

Büyük bir tatminle *Gönder* tuşuna basıyorum. İşte. Motivasyon diye buna denir. Takım ruhu budur! Arkama yaslandığımda parmaklarım yazmaktan uyuşmuş vaziyette. Lattemi yudumluyor, kekimi önüme çekiyorum ve koca bir lokma ağzıma tikiyorum, tam o sırada telefon çalıyor.

Aman ya. Tam vaktini buldu.

Konuşma düğmesine basıp telefonu kulağıma koyuyor ve “Bir saniye,” demeye çalışıyorum ama “Bubabbbbaa,” gibi bir şey çıkıyor. Ağzım yapış yapış hamurla dolu. Nasıl bir malzemeyle yapılıyorsa bu kekler?

“Sen misin?” Gençten, enerjik bir erkek sesi konuşuyor. “Ben Scottie.”

Scottie mi? *Scottie?*

Birden beynimde bir kıvılcım çakıyor. Scottie. Daha önce Violet’in arkadaşının arayıp bahsettiği isim değil mi bu? Hani liposuction’dan söz eden?

“Oldu bitti. Dediğim gibi. Estetik cerrahi. Hiç iz yok. Dahi ekip. Çav, Santa Claus.”

Delirmiş gibi hızla kekimi çiğniyorum ama yine de ağzımdan ses çıkmıyor.

“Orada mısın? Doğru numarayı mı— Aman *ne oluyor ya*—” Yutkunmayı başardığım anda ses yok oluyor.

“Alo? Mesajınızı alabilir miyim?”

Kapattı. Arayan numarayı kontrol ediyorum ama bilinmeyen numara.

Violet’in bütün arkadaşları şimdiye kadar numarasını ezberlemiştir sanırsınız. Dilimi damağıma sürüp cıklatarak çantama elimi sokuyor ve *Aslan Kral* programını buluyorum, hala çantada.

“Scottie aradı,” diye karalıyorum ilk mesajın yanına. “Oldu bitti. Estetik cerrahi. İz yok. Dahi ekip. Çav, Santa Claus.”

Şu Violet denen kızla tanışırsam bir gün, umarım çabalarımı takdir eder. Hatta, umarım tanışırım. Bunca mesajı yok yere not etmedim.

Tam telefonu kaldırmak üzereyken bir grup yeni e-posta daha düşüyor –toplu mesajıma cevaplar mı geliyor hemen? Ekranda alt satırlara doğru iniyorum ve ne hayalkırıcıdır ki, çoğunluğu şirket reklamı falan. Ama sondan ikinci beni durduruyor. Sam’in babasından.

Ben de onu merak ediyordum.

Duraksıyorum –sonra e-postayı açıyorum.

Sevgili Sam

En son e-postamı aldın mı diye merak ettim. Biliyorsun, teknoloji uzmanı değilim, muhtemelen yanlış adrese gönderdim. Ama işte tekrar deniyorum.

Umarım her şey yolundadır ve her zamanki gibi Londra’da kalkınıyorsundur. Başarıyla ne kadar gurur duyduğumuzu biliyorsun. İş haberlerinde seni takip ediyoruz gazetelerden. Muazzam. Eh, senin ileride hep iyi yerlere geleceğini biliyordum.

Dediğim gibi, seninle konuşmak istediğim bir konu var. Hampshire’a yolun düşüyor mu? Çok uzun zaman oldu ve eski günleri çok özleyorum.

Her zaman sevgiyle.

Senin moruk
Baban

En son satıra ulaştığımda gözlerim yanıyor. İnanamıyorum ya. Sam en son e-postaya hiç cevap atmamış mı? Babası da mı umrunda değil? Büyük kavga falan mı ettiler?

Olayın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aralarında ne geçti, hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bilgisayarın karşısına oturmuş, oğlu için içinden geçen duyguları yazıya döken bir baba; yazdıkları görmezden geliniyor ve buna yüreğim dayanamaz. Yapamam. Geçmişte ne olmuşsa olmuş. Hayat kırılanı düzeltmeden durulmayacak kadar kısa. Hayat kin tutulmayacak kadar kısa.

İçimden geldiği gibi yanıtla seçeneğine tıklıyorum. Sam'in kendi babasına da Sam'in azğından cevap yazmaya cesaret edemiyorum, abartı olur. Ama bir temas kurabilirim. Yalnız bir yaşlı adama, sesini duyurduğunu bildirebilirim.

Merhaba

Ben Sam'in özel asistanıyım. Bilginiz olsun diye yazıyorum, Sam önümüzdeki hafta, 24 Nisan'da şirket toplantısı için Hampshire'daki Chiddingfold Otel'de olacak. Eminim sizinle görüşmek ister.

İyi dileklerle
Poppy Wyatt

Gözüm korkup cayarım diye düşünmeden gönderiyorum, sonra birkaç saniye arkama yaslanıyorum. Sam'in özel asistanı ayağına yattım. Babasıyla temasa geçtim. Adamın özel hayatının orta yerine daldım. Bir öğrense kıyameti koparır –hatta tepkisini düşündükçe içim bir tuhaf oluyor.

Ama insan bazen gözünü karartmalı. Bazen insanlara hayatta asıl neyin önemli olduğunu göstermelisiniz. İçimden bir ses doğru şeyi yaptığımı söylüyor güçlü bir şekilde. Belki kolay şey değildi –ama doğru şeydi.

Sam'in babasını çalışma masasında hayal ediyorum, gri başını öne eğmiş. Bilgisayarda yeni e-posta sinyali ötüyor, gelen kutusunu açarken adamın yüzündeki umut ifadesi... birden neşeyle gülümsemesi... köpeğine dönüp başını okşaması ve, "Yakında Sam'i göreceğiz oğlum!" demesi.*

Evet. Doğru şeyi yaptım.

Yavaşça derin bir nefes vererek son e-postayı da açıyorum, Blue'dan gelmiş.

Merhaba

Sam'in The Savoy'daki davete katılamayacağına çok üzüldük. Onun yerine katılabilecek başka birinin adını vermek ister mi? Düşündüğü birisi varsa, lütfen ismini bize gönderin ve davetli listesine ekleyelim.

Saygılarımızla

Blue

Otobüs duruyor; trafik ışıklarında bekliyor. Kekimden bir lokma daha ısıırıp boşluğa dikeyorum gözlerimi.

Başka birisi. Herhangi birisi olabilir.

Pazartesi akşamı bir işim yok. Magnus, Warwick'te geç saatte kadar seminerde olacak.

Tamam. İşte mesele şu. Normalde olsa hayatta böyle süslü kokoş bir yere davet edilmezdim. Fizyoterapistler edilmiyor kardeşim.

Magnus'un çağırıldığı yerler de hep kitap tanıtımları ya da boğuk, sıkıcı üniversite yemekleri. Asla da The Savoy'da

* Biliyorum, belki adamın köpeği yoktur. Sadece içime öyle doğuyor.

olmaz. Ne hediye çanta verilir, ne kokteyl içilir, ne de caz orkestrası çalar. Bu benim tek şansım.

Belki de bir bakıma karma iş başında. Sam'in hayatına girdim, iyi şekilde bir değişiklik yaptım –ve ödülümü alıyorum.

Kararımı vermekle vermemek arasındayken parmaklarım yazmaya başlıyor bile.

"E-postanıza çok teşekkür ederiz," cümlesini kuruveriyorum. "Sam, Poppy Wyatt'ın adını vermek istedi."

YEDİ

Sahte yüzük mükemmel!

Tamam, *kusursuz* değil. Orijinalinden bir parça daha küçük. Ve azıcık daha tenekemsi. Ama diğeriyle kıyaslamadan kim fark edecek? Öğleden sonrasının büyük kısmında yüzüğümü taktım ve bayağı rahat oldu. Hatta, aslından daha hafif, bu da benim için bir avantaj.

Günün son randevusunu da aldım ve ellerimi iki yana koymuş, danışmada dikiliyorum. Bütün hastalar gitti, hatta biraz kararlı davranmam gereken tatlı Bayan Randall bile. İki haftadan önce geri gelmemesini söyledim. Evde tek başına egzersizini *yapabilecek* durumda olduğunu ve tenis kortlarına dönmemesi için hiçbir sebep bulunmadığını söyledim.

Ardından tabii ki her şey ortaya çıktı. Anlaşılan çiftli oyunda partnerini yarıyolda bırakmaktan endişeleniyormuş ve o yüzden bu kadar sık geliyormuş: Güvenini yeniden kazanmak için. Ona kesinlikle hazır olduğunu ve bir dahaki randevusundan önce maçın skorunu bana mesaj atmasını söyledim. Hatta gerekirse kendisiyle *benim* bile tenis oynayacağımı söyledim, buna çok güldü ve haklı olduğumu, saçmaladığımı kabul etti.

O gittikten sonra Angela bana Bayan Randall'ın bir zamanlar Junior Wimbledon'da oynayan manyak iyi bir tenisçi olduğunu anlattı. Vay anasını. Muhtemelen karşılıklı oynamamamız iyi olmuş çünkü benim bekhendim bile yoktur.

Angela da eve gitti. Klinikte sadece ben, Annalise ve Ruby kaldık ve sessizlik içinde sahte yüzüğü inceliyoruz, yalnızca dışarıdaki bahar fırtınasının uğultusu duyuluyor. Bir saniye önce parlak bir gündü, iki saniye bir baktık yağmur camları dövüyordu.

"Mükemmel." Ruby enerjik bir şekilde kafa sallıyor. Bugün saçını yukarıdan atkuyruğu yapmış ve başım oynattıkça sallanıyor. "Çok güzel. Hiç belli değil."

"Ben anlardım ama," diye karşı çıkıyor Annalise hemen. "Yeşilin tonu aynı değil."

"Gerçekten mi?" Huzursuzca bakıyorum.

"Asıl soru şu, Magnus'un gözlem yeteneği nasıl?" Ruby kaşlarını kaldırıyor. "Yüzüğe dikkatlice bakıyor mu hiç?"

"Sanmıyorum—"

"Eh, sen gene de ne olur ne olmaz, ellerini bir süre ondan uzak tut."

"Ellerimi ondan uzak mı tutayım? Nasıl yapacağım ki?"

"Kendine biraz hakim olmak zorundasın!" diyor Annalise suh bir şekilde. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"Ya annesiyle babası?" diye soruyor Ruby.

"Mutlaka görmek isteyeceklerdir. Kilisede buluşacağız, loş olacak ama öyleyken bile..." Birden gerilip dudağımı ısırtıyorum. "Of Tanrım. Gerçek gibi duruyor mu?"

"Evet canım!" diyor Ruby hemen.

Annalise ise eşit derecede kararlı bir sesle, "Hayır," diyor. "Kusura bakma ama öyle. Çok dikkatli inceleyince."

"Eh, çok dikkatli inceletmezsin canım!" diyor Ruby. "Dibi- ne girmeye kalkışırlarsa, dikkat dağıtacak bir şeyler yaparsın."

“Ne gibi?”

“Bayılırsın? Kriz geçiriyormuş gibi yaparsın? Hamile olduğunu söylersin?”

“*Hamile* mi?” Dümdüz bakıyorum suratına ve katıla katıla gülesim geliyor. “Kafayı mı yedin?”

“Yardım etmeye çalışıyorum,” diye savunmaya geçiyor. “Belki de hamile olman *hoşlarına* gider. Belki Wanda büyükanne olma hasreti içindedir.”

“Yok.” Hayır anlamında kafamı sallıyorum. “Hayatta. Keçileri kaçıır.”

“Mükemmel! O zaman da yüzüğe takılmaz. Öfkeden kendini yiyip bitirmekle meşgul olur.” Ruby tatminle kafa sallıyor, sanki tüm sorunlarımı çözdü!

“Öfke nöbeti geçiren bir kayınvalide istemiyorum, teşekkürler.”

“Her şekilde sinirlenecek zaten,” diye belirtiyor Annalise. “Karar sana kalmış, hangisi daha feci? Hamile gelin mi, yoksa paha biçilemez aile yadigarını kaybetmiş şapşal gelin mi? Bence hamile gelin şıkkını seç.”

“Kesin şunu! Hamileyim falan demeyeceğim!” Tekrar yüzüğe bakıp sahte zümrütü elimle ovuşturuyorum. “Bence sorun çıkmayacak,” diyorum, her şeyden çok kendimi ikna etmeye çalışarak. “Bir şey olmaz.”

“Şu Magnus mu?” diyor Ruby aniden. “Karşı kaldırımdaki?”

Bakışını takip ediyorum. İşte orada, yağmurun altında elinde şemsiyesi, trafik ışıklarını bekliyor.

“Kahretsin.” Yerimden fırlıyor ve elimi öylesine sol tarafına indiriyorum. Yok. Çok kasıntı durdum. Sol elimi üniformamın cebine sokuyorum ama kolum tuhaf bir açıda çıkık duruyor.

“Çok kötü.” Ruby beni izliyor. “Cidden kötü.”

“Ne yapmalıyım?” diye inliyorum.

“El kremi.” Hemen kreme uzanıyor. “Hadi. Sana manikür yapıyorum. O yüzden kremin bir kısmını elinde bırakabilirsin. Yanlışlıkla-bilerek.”

“Dahiyane.” Annalise’e doğru bakıyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. “Eee... Annalise? Ne yapıyorsun?”

Ruby’nin Magnus’u fark ettiğinden bu yana geçen otuz saniye içerisinde Annalise dudak parlatıcısını tazelemiş, iki fıs parfüm sıkmış ve atkuyruğundan birkaç tutam seksi saç çıkarıyor.

“Hiç!” diyor istifini bozmadan, Ruby de elime krem sürmeye başlıyor.

Annalise’e kuşkulu bir bakış fırlatıyorum ve aynı anda kapı açılıyor, Magnus içeri girip şemsiyesindeki yağmur sularını silkeliyor.

“Selam kızlar!” Sanki giriş yapmasını bekleyen bir dinleyici kitlesiymişiz gibi bize en parlak gülüşünü çıkarıyor. Ki aslında, bence öyle bir grubuz.

“Magnus! Dur ceketini alayım.” Annalise öne atılıyor. “Sorun değil, Poppy. Sen manikürünü yaptırmana bak. Ben hallederim. Çay ister misin?”

Ooo. *Tipik.* Magnus’un keten ceketini omzundan alışını seyrediyorum. Biraz fazla yavaş ve oyalanarak yapmıyor mu? Hem ayrıca Magnus’un niye ceketini çıkarması gerekiyor ki? Gitmek üzereyiz.

“Az kaldı.” Ruby’ye bakıyorum. “Değil mi?”

“Acele etmeyin,” diyor Magnus. “Vaktimiz bol.” Antrede etrafına bakıyor ve bir nefes çekiyor, sanki güzel bir manzaranın tadına varıyor. “Mmm. Buraya ilk gelişim dün gibi gözümün önünde. Hatırlıyor musun, Pops? Tanrım, ne harikaydı, değil mi?” Davetkar bir kıvılcımla gözleri gözlerime geçiriyor ve hızlı bir şekilde telepatiyle mesajımı gönderiyorum, *Kapacıları gönderiyorum.* Başımı büyük belaya sokacak.

“Bileğin nasıl oldu, Magnus?” Annalise elinde çayla Magnus’a yaklaşıyor. “Poppy arkasından sana üç aylık takip randevusu verdi mi?”

“Yo.” Magnus şaşırıyor. “Yapmalı mıydık?”

“Bileğin iyileşti,” diyorum kararlı bir şekilde.

“Bir bakabilir miyim?” Annalise bana hiç aldırmaz etmiyor. “Poppy artık sana terapi yapamaz biliyorsun. Duyduğu ilgi karmaşıklığa yol açar.” Magnus’un bileğini eline alıyor. “Acı tam olarak neredeydi? Burada mı?” Magnus’un kol düğmesini açıp kolunda yukarı doğru tırmanıyor. “Burada mı?” Sesi hafiften derinleşiyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. “Yoksa... burada mı?”

Tamam. Çizmeyi aştı.

“Teşekkürler Annalise!” Otuz iki dişle sırtıyorum. “Ama artık kiliseye gitmeliyiz. *Düğünümüzle* ilgili görüşme için,” diye imalı imalı ekliyorum.

“Ha yeri gelmişken.” Magnus kısaca kaşlarını çatıyor. “Poppy, bir şey konuşabilir miyiz iki dakika? Biraz odana geçsek?”

“Ah.” İçime pek hoş şeyler doğmuyor. “Tamam.”

Annalise bile afallıyor ve Ruby kaşlarını kaldırıyor.

“Çay Annalise?” diyor. “Biz çıkarız. Acele etmeyin.”

Magnus’u odama sokarken beynimde bir panik havası yaşıyor. Yüzüğü öğrendi. Kelime Oyunu’nu çaktı. Her şeyi biliyor. Soğudu. Proust hakkında konuşabileceği bir eş istiyor kendine.

“Kapı kilitleniyor mu?” Tokmakla oynuyor ve ayarlıyor. “İşte. Mükemmel!” Arkasını döndüğünde gözlerinde yanan ışıktan adım gibi eminim. “Tanrım, Poppy, çok seksisin.”

Bende jetonun düşmesiye beş saniye sürüyor.

“Ne? Yo. Magnus, dalga geçiyorsun herhalde.”

Yüzünde tanıdık, yoğun bir ifadeyle bana doğru yaklaşıyor. Hayatta. Yani, hayatta olmaz.

“Dur!” Üniformamın en üst düğmesine uzanan elini geri itiyorum. “İşyerindeyim!”

“Biliyorum.” Kısa bir an zevkin doruklarındaymış gibi gözlerini kapatıyor. “Buranın havası beni benden alıyor. Belki de üniformandan. Bembeyaz.”

“Eh, yazık sana.”

“Sen de istiyorsun, biliyorsun.” Kulak memelerimi ısırma-ya başlıyor. “Hadi ama...”

Kahretsin, nereden şu kulak memesi hassasiyetimi öğrendi. Bir an -sadece bir ancık için- odağımı kaybediyorum. Ama düğmelerime ikinci girişimde gerçekliğe dönüyorum. Ruby ve Annalise kapının dışında, iki metre ötedeler. *Mümkün değil.*

“Hayır! Magnus, ciddi bir şey konuşmak istiyorsun sanmıştım. Düğün hakkında falan?”

“Neden isteyeyim ki?” Koltuğu arkaya yatırma düğmesine basıyor. “Mmm. Bu yatağı hatırlıyorum.”

“Yatak değil o, profesyonel amaçlı bir koltuk!”

“Yoksa şu masaj yağı mı?” Yakındaki bir şişeye uzanıyor.

“Şşş!” diye dişlerimi sıkıyorum. “Ruby hemen dışarıda. Zaten daha yeni uyarı aldım—”

“Bu şey ne? Ultrason mu?” Ultrason aletini eline alıyor. “Bununla biraz eğlenebiliriz bence. Isınıyor mu?” Gözleri hınzırca parlıyor. “*Titreşim* yayıyor mu?”

Küçük çocuğa laf anlatmaktan farksız.

“Yapamayız! Üzgünüm.” Geri adım atıyorum, aramıza koltuğu alıyorum. “Olmaz. Yapamayız işte.” Üniformamı elimle düzeltiyorum. Magnus’un fena halde suratı asılıyor, bana bağırarak sanıyorum.

“Üzgünüm,” diyorum yeniden. “Ama senden bir öğrencinle seks yapmanı istemek gibi bir şey bu. İşinden atılırdın. Kariyerin sona ererdi!”

* Hatıra muhtemelen cam bardak dayamışlardır.

Magnus karşı fikirde olacak gibi duruyor fakat sonra ne diyecekse vazgeçiyor.

“Eh, harika.” Somurtarak omuz silkiyor. “Harika. Bunun yerine ne yapalım o zaman?”

“Bir sürü şey yapabiliriz!” diyorum canlı canlı. “Sohbet edelim? Düğün işlerini gözden geçirelim? Sekiz günümüz kaldı!”

Magnus cevap vermiyor. Vermesine gerek yok. Hiç hevesi olmadığı o kadar belli ki, psişik bir güç gibi her yanından yayılıyor.

“Ya da bir içki içelim?” diye öneriyorum. “Prova yemeğinden önce puba gitmeye vaktimiz var.”

“Pekala,” diyor ağır ağır sonunda. “Hadi puba gidelim.”

“Buraya geliriz gene,” diyorum yatıştırırcasına. “Başka bir zaman. Belki haftasonunda.”

Ne vaat ediyorum şu anda? Of Tanrım. Neyse, onu o zaman düşünürüm.

Odadan çıkarken Ruby ve Annalise yapmacık yapmacık dergilerinden kafalarını kaldırıp bakıyor, *resmen* okumuyorlardı.

“Her şey yolunda mı?” diyor Ruby.

“Evet, harika!” Eteğimi düzeltiyorum. “Sadece... düğün muhabbeti işte. Duvak muvak, öyle şeyler... neyse, bizim çıkmamız gerek...”

Aynada yansımam gözüme çapıverdi. Yanaklarım kıpkırmızı ve saçma sapan konuşuyorum. Daha fazla kendimi ele veremezdim.

“Umarım her şey iyi gider.” Ruby manalı bir bakış atıyor yüzüğe ve ardından bana.

“Teşekkürler.”

“Bize mesaj at!” diye ekliyor Annalise. “Her ne olursa. Bilmek için *geberiyoruz!*”

*

Unutulmaması gereken şey şu, yüzüğüm Magnus'u kandırdı. E onu kandırıdıysa, anne babasını hayli hayli kandırır? St Edmund's Kilisesi'ne vardığımızda uzun zamandır olmadığım kadar iyimserim. St. Edmund's, Marylebone'da kocaman, ihtişamlı bir kilise, hatta güzelliğinden ötürü burayı seçtik. İçeri girdiğimizde birisi kulak dolduran bir şarkı çalışıyor. Kilise bankları başka bir nikah olduğu için pembe beyaz çiçeklerle süslenmiş ve havada genel bir umut ortamı hakim.

İçimde birden bir heyecan uyanıyor. Sekiz gün içinde o çift biz olacağız! Haftaya yarın, burası beyaz ipekler ve küçük çiçek arajmanlarıyla bezeli olacak. Bütün dostlarım ve ailem heyecanla bekleyecekler. Kilise korosunun yerinde trompetçi olacak, gelinliğimi giyeceğim ve Magnus da tasarımcı marka yeleşle altarda bekleyecek.* Gerçekten, gerçekten oluyor işte!

Wanda'yı hemen görüyorum, kilisenin içinde, eski bir heykeli dikkatlice inceliyor. Bize doğru döndüğünde kendimi zorlayıp tüm özgüvenimle el sallıyorum, sanki her şey muhteşemmiş, can ciğermişiz ve onlardan hiç ödüm patlamıyormuş gibi.

Magnus haklı, diyorum kendime. Aşırı tepki gösterdim. İçime dert olmalarına izin verdim. Büyük ihtimal beni aileye kabul etmek için *sabırsızlanıyorlardı*.

Sonuçta hepsini Kelime Oyunu'nda yendim, değil mi?

"Sadece düşün." Magnus'un kolunu sıkıyorum. "Çok az kaldı!"

"Alo?" Magnus telefonunu açıyor, herhalde titreşimdeydi. "Ah, merhaba Neil."

Harika. Neil, Magnus'un en meraklı, dünden razı öğrencisi ve "Coldplay Eserlerindeki Sembolizm"" adlı bir bitirme tezi yazıyor. Saatlerce konuşurlar artık. Özür dilerim diye

* Sırf yelek, benim gelinliğim kadar tuttu.

** Aslında 'Coldplay Eserlerinde Davullar' daha mantıklı olurdu ama.

ağzını oynatıyor ve kilisenin derinliklerinde gözden kayboluyor.

Telefonunu kapatmıştır zannedersiniz. Ben *benimkini* kapattım mesela.

Aman neyse, boşver.

“Merhaba!” Wanda ortadaki koridordan bize doğru yürürken sesleniyorum. “Seni gördüğüme sevindim. Çok heyecan verici, değil mi?”

Sağ elimi gözüne sokar gibi bir halim yok. Ama saklamıyorum da. Nötr.

“*Poppy*.” Wanda her zamanki teatral havasıyla yanağıma doğru yaklaşıyor. “Sevgili kızım. Gel, seni Paul’le tanıştırayım. Nereye kayboldu? Yanığın nasıl oldu bu arada?”

Bir saniye kıpırdayamıyorum.

Paul. Dermatolojist. Kahretsin. Cildiyeci olayını tamamen unutmuşum. Nasıl unutturum ya? Nasıl bu kadar *salak* olabilirim? Kayıp yüzük yerine bir şey bulduğuma o kadar rahatlamıştım ki, ölümcül bir yara almış olmam gerektiği aklımdan uçmuş.

“Bandajını çıkarmışsın,” diye gözlemliyor Wanda.

“Ah.” Yutkunuyorum. “Evet. Çıkardım. Çünkü... elim çok daha iyi. *Çok* daha iyi.”

“Yine de nemelazım, küçük yara deyip geçmemeli.” Wanda beni koridorda ileri götürüyor ve boyun eğip yürümek dışında yapacak bir şey yok. “Chicago’da bir iş arkadaşımız ayak parmağını kesti, bir şeyim yok diye üstünde durmadı, sonra bir duyduk kangren olmuş! Antony’ye dedim ki—” Wanda birden susuyor. “İşte burada. Nişanlı kız. Gelinimiz. Hastamız.”

Antony ve mor V yaka bir şey giymiş, yaşlıca bir adam taş bir sütunda asılı duran bir resmi incelerken kafalarını ve dikkatli bakışlarını bana çeviriyorlar.

“Poppy,” diyor Antony. “Seni komşumuz Paul McAndrew’la tanıştırayım, ülkenin en ileri gelen dermatologlarından biri. Yanıklar da uzmanlık alanı, ne kadar şanslıyız, değil mi?”

“Harika!” Sesim gerginlikten cırtlak çıkıyor ve ellerimi arkama saklıyorum. “Eh, söylediğim gibi, elim çok daha iyi...”

“Bir göz atalım gene de,” diyor Paul tatlı, gerçekçi bir tavırla.

Kaçış yok. Yerin dibine girerek yavaşça sol elimi uzatıyorum. Herkes pürüzsüz, iyi nemlenmiş cildime uzun uzun bakıyor.

“Yanık tam olarak *neredeydi*?” diye soruyor Paul en sonunda.

“İmmm... burada.” Belli belirsiz başparmağımın orayı işaret ediyorum.

“Sıcak suyla mı haşlandı? Yoksa sigaradan mı yandı?” Elimi elinin içine aldı ve uzman dokunuşuyla inceleyip yokluyor.

“Yok. Sadece... immm... kaloriferde yandı.” Yutkunuyorum. “Çok acıdı.”

“Bütün eli bandajlıydı.” Wanda hayretle anlatıyor. “Savaş kurbanı gibiydi! Daha dün!”

“Anladım.” Doktor elimi bırakıyor. “Eh, şimdi iyi görünüyor, değil mi? Herhangi bir acı? Hassasiyet?”

Sessizce hayır anlamında başımı sallamakla yetiniyorum.

“Nemlendiricili bir merhem yazacağım,” diyor kibarca. “Semptomlar geri dönerse diye. Ne dersiniz?”

Wanda ve Antony’nin birbirlerine baktığını görüyorum. Harika. Beni tam bir hastalık hastası zannediyorlar.

Eh... tamam. Olsun. Varsın olsun. Ben de ailenin hastalık hastası olurum. Bu da benim küçük tuhaflığım oluversin. Daha kötü de olabilirdi. En azından bas bas bağıırıp “Yüzüğümüze ne yaptın, parmağındaki bu değersiz metal de ne?” demediler.

Aklımı okumuşçasına elime bir daha bakış atıyor Wanda.

“Annemin zümrüt yüzüğü, görüyor musun Antony?”
Elimi gösteriyor. “Magnus evlenme teklif edince, Poppy’ye verdi.”

Tamam. Bunu kesinlikle uydurmuyorum. Ses tonunda bariz bir ima gizli. Şimdiyse Antony’ye önemli bir bakış fırlatıyor. Neler oluyor? Yüzüğü kendine mi istemişti yoksa? Acaba Magnus’un başkasına vermemesi mi *gerekiyordu*? Kendimi bir bakışta göremediğim, ancak kibarlıktan bana bir şey diyemedikleri ve hiçbir zaman insanların gerçek düşüncelerini öğrenemeyeceğim, hassas bir aile gerginliğinin ortasına dalmış gibi hissediyorum.

İyi de madem bu kadar özeldi, Wanda yüzüğün sahte olduğunu nasıl fark etmedi? Manyakça bir ruh haliyle, fark etmedikleri için Tavishler beni biraz hayalkırıklığına uğrattıyor. Kendilerini o kadar zeki sanıyorlar –bir sahte zümrütü anlayamadılar.

“Harika bir nişan yüzüğü,” diyor Paul nazikçe. “Gerçek bir eşsiz tasarım, her halinden belli.”

“Kesinlikle!” Kafa sallıyorum. “Antika. Tek kelimeyle eşsiz.”

“Ah Poppy!” diye lafa giriyor Antony, yakınlardaki bir heykeli incelemeyi bırakıp. “Şimdi aklıma geldi. Sana bir şey soracaktım.”

Bana mı?

“Ah evet,” diyorum şaşırarak.

“Magnus’a da sorabilirdim ama galiba senin *alanına* daha çok giriyor.”

“Devam edin.” Nazikçe gülümsüyorum, “Kaç tane nedi-men olacak?” ya da “Hangi çiçekten sipariş verdin?” ya da hatta, “Magnus evlenme teklif edince şaşırdın mı?” tarzı nikahla ilgili bir soru bekliyorum.

“McDowell’ın Kadercilik üzerine yazdığı son kitabı nasıl buldun?” Boncuk boncuk gözlerini bana kenetliyor. “Whittaker’la nasıl kıyaslırsın?”

Bir an için afallamanın doruklarına ulaştığımdan bir tepki veremiyorum. Ne? *Ne* hakkında ne düşünüyorum?

“Ah evet!” Wanda canla başla katılıyor lafa. “Poppy her nasılsa Yunan felsefesi konusunda uzman, Paul. Kelime Oyunu oynarken *aporia* yazarak hepimizi mıhladı, haberin var mıydı?”

Bir şekilde tebessümümü koruyorum.

Aporia.

Sam’in mesaj attığı kelimelerden biriydi. O sırada birkaç kadeh şarap içmiştim, kendime güveniyordum. Harfleri tek tek yerleştirip Yunan felsefesi en büyük ilgi alanlarımdan biridir diye atıp tutuşumu bulanık bir şekilde hatırlıyorum.

Neden? Neden, neden, neden? Zamanı geri çevirebilseydim, işte tam o an kendime gelip, “Poppy! Yeter, abarttın!” diyeceğim an olurdu.

“Çok doğru!” Rahatça gülümsüyorum. “*Aporia!* Her neyse, acaba papaz nerede—”

“Bu sabah *Times*’ın edebiyat ekini okuyorduk,” -Antony konuyu değiştirme çabamı duymazdan geliyor- “ve McDowell’ın son kitabının tanıtımı vardı ve ah işte, Poppy’nin bu konuda çok bildiği vardır dedik.” Beklenti dolu gözlerle bakıyor. “McDowell dördüncü yüzyıl erdemleri konusunda haklı mı sence?”

İçim titriyor. Ne halt etmeye Yunan felsefesinden anlıyor-muş ayaklarına yattıysam? Ne *düşünüyordum*?

“Henüz McDowell’ın kitabına bakamadım.” Boğazımı temizliyorum. “Tabii ki okuma listemde ama.”

“Bence stoacılık felsefi bir akım olarak her zaman yanlış anlaşıldı, değil mi Poppy?”

“Kesinlikle,” diye kafa sallıyorum, mümkün olduğunca bilgili görünmeye çalışarak. “Tamamen yanlış anlaşıldı. Hem de çok.”

“Stoacılar hiç de *duygusuz* değildi, anladığım kadarıyla.” Üç yüz kişiye konuşma yaparcasına el kol hareketleriyle anlatıyor. “Sadece metaneti bir erdem olarak alıp değer biçtiler. Hatta galiba husumete karşı o kadar edilgen kaldılar ki, taştan yapılmış olmakla itham edildiler.”

“Olağanüstü!” diyor Paul kahkaha atarak.

“Doğru, değil mi Poppy?” Antony bana dönüyor. “Galya, Roma’ya saldırdığında eski senatörler forumda oturup sakince beklemiş. Saldıranlar da bu pasif tavır karşısında o kadar şaşır-mış ki, adamları heykel zannetmişler. Hatta Galyalılar’dan biri bir senatörün sakalını çekip bakmış.”

“Çok doğru.” Başım la onaylıyorum. “Aynen öyle olmuş.”

Antony konuşmaya devam ettiği ve kafa salladığım sürece, sorun yok.

“Etkileyici! E sonra ne olmuş?”

Paul umutla bana dönüyor.

Cevabı vermesi için Antony’ye bakıyorum ama o da beni bekliyor. Wanda da öyle.

Üç esaslı profesör. Hepsi de Yunan felsefe tarihiyle ilgili bir şey anlatmam için kulak kesilmiş.

“Eh!” Düşünceli düşünceli duraklıyorum, nereden başlaya-cağımı kestiremezmiş gibi. “Eh, tabii. Zaten çok... ilginçmiş. Hem de birçok, birçok açıdan. Felsefe açısından. Yunanlılar açısından. Tarihi açıdan. Ve insanlık açısından. Hatta bunun Yunan...lıların tarihindeki *en* önemli anlardan biri olduğu söy-lenebilir.” Cümlemi bitiriyorum ve kimsenin, soruya aslında bir cevap vermediğimi fark etmemesini diliyorum.

Şaşkınlık içinde bir sessizlik yaşanıyor.

“Evet de *ne olmuş?*” diyor Wanda sabırsızca.

“Ah, senatörler kazığa geçirilerek öldürülmüş elbette,” diyor Antony omuz silkerek. “Ama sana sormak isterim, Poppy, şey de—”

“Ne hoş bir resim!” diye bağıryorum çaresizce, sütunun tekinde asılı duran bir resmi gösterip. “Baksanıza şuradaki!”

“Ah, evet, *hakikaten* de ilginç bir parça.” Yakından bakmak için o tarafa yürüyor.

Antony’nin en harika yanı, her konuda aşırı merakı olması, o yüzden dikkatini dağıtmak kolay.

“Ajandamda bir şeye bakmam lazım da...” diyorum çabucak. “Ben hemen...”

Tabanları yağlayıp en yakındaki banka oturduğumda dizlerim titriyor. Bu bir felaket. Artık hayatımın sonuna kadar Yunan felsefesi uzmanıymış numarası yapmak zorundayım. Her Noel ve aile toplantısında, Yunan felsefesi üstüne fikir beyan etmek zorundayım. Robert Burns şiirlerini ezbere okumanın yanı sıra yanı.

Hiç ama *hiç* sahtekarlık etmemeliydim. Karma işte. Kendim ettim kendim buldum.

Neyse artık çok geç. Olan oldu.

Notlar almaya başlasam iyi olur. Cep telefonumu çıkarıyorum, yeni bir e-posta sayfası açıyorum ve notlarımı düşünüyorum.

DÜĞÜNDEN ÖNCE YAPILACAK İŞLER

1. *Yunan felsefesinde uzman ol.*
2. *Robert Burns şiirleri ezberle.*
3. *Uzun Kelime Oyunu kelimeleri öğren.*
4. *Unutma: HASTALIK HASTASIYIM.*
5. *Beef stragonof. Sevmeye çalış. (Hipnoz?)**

* Wanda onunla ilk tanıştığım gün bize beef stragonof yaptı. Ona yedikçe öğürdüğüm gerçeğini nasıl söyleyebilirdim?

*

Listeye birkaç saniye bakıyorum. Güzel. Ben o kişi olabilirim. Benden *o kadar da* farklı değil.

“Eh, elbette sanatsal kiliseler hakkındaki *fikrimi* biliyosun...” Antony’nin sesi yankılanıyor. “Kesinlikle *skandala sebep...*”

Göze batmamak için sınıyorum, beni de sohbete çekmesinler de. Herkes Antony’nin kiliselerde yer alan sanat eserleri hakkındaki fikrini bilir, özellikle de kendisi kiliseleri sanat galerilerine dönüştürmeyi ve bütün rahiplerden kurtulmayı hedefleyen ulusal kampanyanın kurucusu olduğu göz önüne alınırsa. Birkaç sene önce televizyona çıktığında demişti ki, “Böylesi doğal hazineler bu cahil cühelanın eline bırakılmamalı.” Çok yankı uyandırdı, her yerde yazıldı çizildi ve ‘Profesör Ruhbanları Cahil Diye Yaftaladı’ ya da ‘Profesör Pederleri Hor Gördü’ (Bu da *The Sun*’da çıkmıştı) gibi manşetler atıldı.*

Keşke alçak sesle konuşsa. Ya papaz onu duyarsa? Biraz patavatsızlık olur.

Şimdi de Merasım Sırası’na verip verıştırıyor.

“*Sevgili Sevilen.*” Kinayeli bir kahkaha atıyor. “Kim tarafından sevilen? Yıldızlar ve evren mi? Yukarıda bizi *seven* şefkat ve iyilik dolu bir varlığın olduğuna inanmamızı mı bekliyorlar acaba? *Tanrı’nun huzurunda.* Sorarım sana, Wanda! Tam anlamıyla zayıf beyinler için yaratılmış zıvalıklar.”

Birden kilisenin papazının koridordan bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Yüzündeki pis bakıştan Antony’yi duyduğunu anlıyorum. Ayyy.

“İyi akşamlar, Poppy.”

---

* *Newsnight*’a falan çıktı. Magnus’a göre, Antony topladığı ilgiden memnundu, gerçi tam tersiymiş gibi davrandı. O gün bugündür daha da tartışma yaratan sözler etti ama hiçbirisi cahil lafı kadar ciddiye alınmadı.

Hızla yerimden ayağa fırlıyorum. “İyi akşamlar Peder Fox! Nasılsınız? Biz de tam... kilise ne hoş görünüyor diyorduk!” Ezikçe gülümsüyorum.

“Anlıyorum,” diyor buz gibi.

“Acaba siz...” Yutkunuyorum. “Müstakbel kayınpederimle tanıştınız mı? Profesör Antony Tavish.”

Çok şükür Antony, Peder Fox’la nazikçe tokalaşıyor ama ortamda hala gergin bir hava mevcut.

“Eee, okuma yapıyordunuz Profesör Tavish,” diyor Peder Fox birkaç ayrıntıyı kontrol ettikten sonra. “İncil’den mi okuyordunuz?”

“Pek sayılmaz.” Antony gözlerinde kıvılcımlar çakarak bakıyor papaza.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Peder Fox da agresifçe tebesüm ediyor. “Pek sizin *kaleminiz* değil, mi desek?”

Of Tanrım. Aralarındaki düşmanlığın havayı bile çatırdattığını hissedebiliyorsunuz. Ortamı yumuşatmak için bir espri mi patlatsam, ne yapsam?

Yok, belki de susmalıyım.

“Ve Poppy, erkek kardeşlerinin kolunda yürüyeceksin?” Peder Fox notlarını kontrol ediyor.

“Erkek kardeşlerin ha!” diye araya giriyor Paul ilgiyle. “Çok hoş bir fikir. Ama neden baban değil de kardeşlerin?”

“Çünkü babam...” Duraksıyorum. “Şey, aslında, annem de babam da öldü.”

Ve aynen gündüzün arkasından gece inmesi gibi gelip çöküyor. O garip sessizlik. Taş yere dikiyorum gözlerimi, saniyeleri sayıyorum ve sabırla bu anın geçmesini bekliyorum.

Son on yılda kaç tuhaf sessizliğe sebebiyet verdim? Hep aynı. Kimse nereye bakacağını bilemez. Kimse ne diyeceğini bilemez. En azından bu sefer bana sarılmaya çalışan birileri yok.

“Sevgili kızım,” diyor Paul hayretler içinde. “Ben *çok* üzüldüm—”

“Önemli değil!” Canlı bir ses tonuyla lafını kesiyorum. “Gerçekten. Kaza geçirdiler. On yıl önceydi. Bu konuyu konuşmuyorum. Düşünmüyorum da. Artık.”

Elimden geldiğince üstünü kapatarak gülümsüyorum. Buna hiç giremeyeceğim. Hiçbir zaman girmem zaten. Hepsi beynimin içinde derli toplu duruyor. Bir kutunun içinde.

Kimse kötü olayları dinlemek istemez. Doğrusu budur. Bir keresinde üniversitedeyken bir hocamın bana iyi miyim, konuşmak ister miyim diye sorduğunu hatırlıyorum. Lafa başladığım anda, “Özgüvenini yitirmemelisin, Poppy!” demişti kısa ve hızlı bir şekilde, esasında şöyle demek istedi, “Aslında bunu dinlemek istemiyorum, hemen bitir lütfen.”

Bir grup terapisi vardı. Ama gitmedim. Hokey antrenmanımıyla çakışıyordu. Hem zaten konuşacak ne var ki? Annemle babam öldü. Teyzemle eniştem bizi evlerine aldı. Kuzenlerim çoktan evden ayrılmıştı, yatak odalarımız bile hazırды.

Böyle oldu işte. Söyleyecek bir şey yok.

“Nişan yüzüğün *ne güzelmiş*, Poppy,” diyor Peder Fox sonunda ve herkes fırsattan istifade konuyu kapatıyor.

“Çok hoş değil mi? Antika.”

“Aile yadigarı,” diye lafa giriyor Wanda.

“Çok özel.” Paul yumuşakça elime vuruyor. “Tam anlamıy-la eşsiz.”

Kilisenin kapısı demir sürgünün çekilme sesiyle açılıyor. “Kusura bakmayın, geciktim,” diyor tanıdık kulak tırmalayan bir ses. “*Deli* gibi bir gündü.”

Koridorda elleri kolları torbalarca ipek dolu yürüyen kişi Lucinda. Bej rengi bir elbise giymiş ve kafasında devasa bir güneş gözlüğü var, kavgadan çıkmış gibi görünüyor. “Peder Fox! E-postamı aldınız mı?”

“Evet Lucinda,” diyor Peder Fox bezmiş bir şekilde. “Al-dım. Maalesef kilisenin sütunlarını gümüş rengi spreyle boyayla renklendiremeyiz, katiyen olmaz.”

Lucinda zıncı diye duruyor ve torbadan fırlayan bir top gri ipek bize doğru açılarak yuvarlanıyor.

“Olmaz mı? Eh, ne yapacağım şimdi? Çiçekçiye sütunlar gümüş rengi diye teminat verdim!” En yakındaki banka çöküyor. “Ah şu kahrolası düğün! Bir yerde tıkanmasa, diğerinde tıkanıyor—”

“Merak etme Lucinda, canım,” diyor Wanda, şefkatle yanına yaklaşıp. “*Şahane* bir iş çıkardığına eminim. Annen nasıl?”

“Ah, annem iyi.” Lucinda bir elini havada sallıyor. “Hoş, kırk yılda bir görüşüyoruz ya, *burama* kadar geldi. Boyu devrilesice Clemency nerede?”

“Bu arada arabaları ayırttım,” diyorum çabucak. “Halloldu. Konfetiler de. Ve merak ediyordum da, kilisede yer göstericiler için yaka iğnesi de bulayım mı?”

“Bulabilirsen,” diyor Lucinda bozularak. “Çok makbule geçer.” Kafasını kaldırıp bakıyor ve beni ilk kez alıcı gözüyle süzüyor. “Ah Poppy. Sana bir müjde, yüzüğün bende! Çantamın astarına takılmış.”

Zümrüt yüzüğü çıkarıp bana uzatıyor. Gözlerim kararıyor ve kamaşıyor, tek yapabildiğim gözlerimi kırıştırmak.

Gerçek yüzük. Benim gerçek, antika, paha biçilemez zümrüt nişan yüzüğüm. İşte burada, gözlerimin önünde.

Nereden buldu?

Nasıl yani?

Hiç kimsenin suratına bakacak yüzüm yok. O halde bile etrafımdaki dik bakışları, kesişen lazer ışınları gibi hissediyorum, bir sahte yüzüğe bir benim yüzüğüme, sonra tekrar parmağımdakine gidip geliyorlar.

“Hiç anlamıyorum—” diyor Paul en sonunda.

“Ne var ne yok?” Magnus da koridordan uzun adımlarla yaklaşıyor ve manzarayı inceliyor. “Hayalet mi gördünüz? Yoksa Kutsal Ruh mu konuştu?” Kendi şakasına kahkaha atıyor ama kimse katılmıyor.

“Eğer o yüzükse...” Wanda sesini kaybedip bulmuş gibi konuşuyor. “O zaman bu ne?” Parmağımdakini işaret ediyor, elbette artık elimdeki adı bir takı gibi sırtıyor.

Boğazım kuruyor, nefesim daralıyor. Bir şekilde durumu kurtarmalıyım. Bir şekilde. *Yüzüğü kaybettiğimi asla öğrenmemeliler.*

“Evet! Şaşıracığınızı... *tahmin etmiştim!*” Bir şekilde birkaç kelime buluyorum; bir şekilde son gücümle gülümsüyorum. Sanki iskambil kağıtlarından bir köprünün üstündeyim ve attığım her adımda inşa ediyorum köprüyü. “Aslında ben... bir replikasını yaptırdım!” Gayet sıradan bir şeymiş gibi. “Çünkü orijinalini Lucinda’ya ödünç vermiştim.”

Çaresizce kadına bakıyorum, çaktırmayıp devam etsin diye diliyorum. Çok şükür nasıl bir pot kırdığını fark ediyor.

“Evet!” diye katılıyor çabucak. “Aynen öyle. Yüzüğü ödünç almamın sebebi... sebebi...”

“...tasarımsal nedenler.”

“Evet! Yüzüğün ilham kaynağı olabileceğini ve...”

“Peçete halkalarıyla ilgili fikir verebileceğini düşündük.” Nereden aklıma geldi, anlamam imkansız. “Zümrüt peçete halkaları! “Gerçi sonunda vazgeçtik,” diye ekliyorum dikkatlice.

Sessizlik çöküyor. Cesaretimi toplayıp etrafımdaki yüzlere bakıyorum.

Wanda’nın suratında derin bir çatık kaşlı ifade. Magnus afallamış. Paul adeta, “Beni alakadar etmez,” dercesine gruptan bir adım geri çıkmış.

“Eee, çok teşekkürler.” Titreyen ellerle yüzüğü Lucinda’dan geri alıyorum. “En iyisi... bunu takayım gene.”

En arkadaki banka çöküp tutunuyorum. Başardım. Sıyrıldım. Çok şükür.

Fakat sahte yüzüğü parmağımdan çıkarıp, çantama atıp aslını takarken beynimde bin tilki dolaşüyor. Yüzük Lucinda'nın eline nasıl geçti? Bayan Fairfax'e ne oldu? *Ortada neler dönüyor?*

"Peki *niçin* gidip de replikasını yaptırma ihtiyacı duydun, tatlım?" Magnus hala hayretler içinde.

Dümdüz suratına bakıyorum, çaresizce cevap düşünüyorum. Neden bunca eziyete katlanıp sahte bir yüzük yaptırma masrafına girdim?

"Çünkü aynısından iki tane olması iyi olur diye düşündüm," diye cesurca atılıyorum.

Of Tanrım. Hayır. *Kötü*. Keşke şey deseydim, "Seyahatler için."

"*İki* yüzüğün olsun mu istedin?" Wanda küçük dilini yutsa yeridir.

"Eh, umarım bu arzun nişan yüzüğünün yanı sıra kocan için de geçerli değildir!" diyor Antony, iğrenç bir espri anlayışıyla. "Hı, Magnus?"

"Ha ha ha!" Gürültücü, yağcı gibi gülüyorum. "Ha ha ha! Çok iyiydi! Her neyse." Peder Fox'a dönüyorum ve umutsuzluğumu örtmeye çalışıyorum, "Devam edelim mi?"

Yarım saat geçmesine rağmen hala bacaklarım titriyor. Hayatımda hiç böylesi bir kılpayı kurtulma yaşamamıştım. Wanda'nın bana inandığından hala emin değilim. Bana şüpheli bakışlar atmaya devam ediyor, artı sahte yüzüğün kaç mal olduğunu, nerede yaptırdığımı ve buna benzer, cevaplamak istemediğim bir yığın soru soruyor.

Ne düşünüyor acaba? Orijinalini satacağımı falan mı?

Koridordan yürüyüşümün, birlikte koridordan çıkışımızın provasını yapıyoruz ve nerede durup diz çöküp nikah defterini

imzalayacağımıza karar veriyoruz. Şimdi de papaz yeminlerimizin üstünden geçmeyi öneriyor.

Ama yapamıyorum. Antony orada öyle ukala ukala yorumlar yaparken, her lafla dalga geçerken o büyümlü sözcükleri söyleyemiyorum. Düğün seremonisi sırasında farklı olacak. Çenesini kapatmak zorunda kalacak.

“Magnus.” Fısıldayarak onu kenara çekiyorum. “Bugün yeminlerimizi söylemeyelim. Baban buradayken yani. O kadar özeller ki, büyümlü bozmayalım.”

“Tamam.” Şaşıyor. “Bana fark etmez.”

“Bir kere söyleyelim. Nikah gününde.” Elini sıkıyorum. “Gerçek olsun.”

Antony’ye rağmen, o büyük anı önceden çalışmak istemediğimi fark ediyorum. *Prova* yapmak istemiyorum. Tüm özelliği kaybolacak.

“Evet, katılıyorum.” Magnus başıyla onaylıyor. “O zaman tamam mıyız?”

“Hayır, tamam değiliz!” diyor Lucinda, sabrı taşmışçasına. “Hem de tamam olmaktan çok uzağız! Poppy’nin kilise koridorunda tekrar yürümesini istiyorum. Bir öncekinde müziğe göre fazla hızlıydın.”

“Tamam.” Omuz silkiyorum, kilisenin en arkasına gidiyorum.

“Müzik lütfen!” diye carlıyor Lucinda. “Mü-zik! En üstten çalın! Kuğu gibi *süzül*, Poppy,” diye emrediyor ben geçerken. “Bacakların titriyor! Clemency, çaylarımız nerede?”

Clemency bir koşu Costa’ya gidip geldi ve göz ucuyla kızın alelacele şeker paketlerini yırtmaya çalıştığını görüyorum.

“Dur yardım edeyim!” diyerek *süzülüşümü* kesiyorum. “Ne yapayım?”

“Çok sağol!” diye fısıldıyor Clemency yanına gidince. “Antony üç şeker istedi. Magnus’unki kapuçino, Wanda üç biskotti aldırdı...”

“Peki benim duble çikolatalı ekstra kremalı mafinim nerede?” diyorum şaşırarak kaşlarımı çatıp ve Clemency tavana kadar zıplıyor.

“Şey, almadım. Hemen giderim—”

“Şaka yaptım!” diyorum. “Dalga geçiyorum!”

Clemency, Lucinda ile çalışmaya devam ettikçe iyiden iyiye ürkek tavşana döndü. Sağlığına zararlı.

Lucinda belli belirsiz kafa sallayarak çayını alıyor (sütlü, şekersiz). Gene savaştan çıkmış gibi ve bankların üstüne kocaman bir çarşaf kağıt seriyor. Kağıdın üstü keçeli kalemler, notlar ve Post-it’lerle öyle bir arap saçına dönmüş ki, bunca zaman bir şeyi organize edebilmesi bence büyük başarı.

“Of Tanrım, of Tanrım,” diyor nefes vere vere. “Sıçtığımın çiçekçisinin numarası nerede?” Bir tomar kağıdı karıştırıyor, saçını başını yoluyor. “Clemency!”

“Google’den bakayım mı?” diye öneriyorum.

“Clemency bakar. *Clemency!*”

Zavallı Clemency öyle bir yerinden fırlıyor ki, bardakların birinden çaylar dökülüyor.

“Ben alırım onu,” diyorum çabucak ve kızı Costa tepsisinden kurtarıyorum.

“Yapabilirsen, *çok* yardımcı olurdu.” Lucinda keskince nefes veriyor. “Çünkü biliyorsun, hepimiz senin uğruna buradayız, Poppy. Düğüne de *sadece* bir hafta kaldı. Ve daha yapacak bir *dünya* iş var.”

“Biliyorum,” diyorum beceriksizce. “Şey... kusura bakma.”

Magnus ve anne babası nereye kayboldu hiçbir fikrim yok, o yüzden kilisenin arka tarafına yollanıyorum, bardaklarla dolu Costa tepsisi elimde, kendimi duvak takmış bir gelin gibi hayal edip süzölmeye çalışıyorum.

“Çok saçma!” İlk önce Wanda’nın boğuk sesi kulağıma geliyor. “*Aşırı* hızlısın.”

Emin olamayarak etrafıma bakıyorum –derken duyduğum sesin koridorun bir yanındaki ağır, kapalı bir ahşap kapının ardından geldiğini fark ediyorum. Herhalde papaz dairesine geçtiler.

“Bunu herkes bilir... Evliliğe olan yaklaşımın...” Magnus konuşuyor ama kapı o kadar kalın ki, arada bazı kelimeleri kaçırıyorum.

“...*yalnızca* evlilikle ilgili değil!” Wanda birden sesini yükseltiyor. “...siz *ikiniz*... anlamıyorum...”

“*Fena* yanılıyorsun...” Antony’nin sesi aniden yükselen bir klarnet gibi patlıyor.

Kapıdan üç metre uzakta, olduğum yere çakılıp kalıyorum, tepsi elimde. Kulak misafiri olmamalıyım, biliyorum. Ama kendimi tutamıyorum.

“...kabul et, Magnus... büyük hata...”

“...iptal et. Çok geç değil. Kötü bir boşanma yaşayacağına, yol yakinken dönmek daha iyi.”

Güçlkle yutkunuyorum. Tepsiyi tutan ellerim zangır zangır. Neler duyuyorum? Neydi o kelime, *boşanma* mı?

Muhtemelen yanlış yorumluyorum, diyorum kendime. Kopuk kopuk birkaç kelime... Her anlama çekilebilir...

“*Bana bakın, siz ne dersiniz deyin, biz evleniyoruz! Bence siz de bundan hoşlansanız iyi olur!*” Magnus’un sesi birden gürliyor, bir çan kadar net çınlıyor.

İçim buz gibi oluyor. Buna da alternatif bir yorum yakıştırmak biraz zor.

Antony’dan mırıl mırıl bir cevap geliyor, sonra Magnus gene bağıyor. “...kesinlikle felaketle *sonuçlanmayacak!*”

Magnus’a karşı içim ısınıyor. Ne kadar öfkeli. Bir saniye sonra kapıda bir tıkırtı oluyor ve bir anda on adım birden geriliyorum. Magnus kapının önünde belirlediğinde tekrar öne doğru yürüyor, rahat görünmeye çalışıyorum.

“Selam! Çay?” Bir şekilde doğal bir ses tonu yakalıyorum. “Her şey yolunda mı? Nereye kayboldun merak ettim!”

“İyi.” Sevgi dolu gülümsüyor ve bir kolunu belime doluyor.

İki saniye önce annelerine bağırıp çağırdığını gösteren hiçbir iz yok. Magnus’un bu kadar iyi aktör olduğunu hiç fark etmemiştim. Siyasete atılmalı bence.

“Bunları annelere götüreyim aslında.” Çabucak tepsiyi elimden kapıyor. “Onlar da şimdi... eee... sanat eserlerine bakıyordu.”

“Harika!” Zorla gülüyorum ama çenem titriyor. Sanat eserine falan bakmıyorlar. Oğullarının, eş seçiminde ne kadar içrenç bir karar verdiğini söylüyorlar birbirlerine. Bir sene içinde boşanırız diye bahis tutuyorlar.

Magnus gene sütunun arkasından beliriyor ve derin bir nefes alıyorum, sinirlerim o kadar bozuldu ki, mideme vurdu.

“Eee... anneler ne diyor tüm bunlara?” diye soruyorum, elimden geldiğince rahat bir sesle. “Yani, baban pek kilise meraklısı değil, değil mi? Ya da... ya da... hatta evlilik konusunda da öyle.”

Bana anlatması için mükemmel bir ipucu veriyorum. Hazır. Ancak Magnus somurtukça omuz silmekle yetiniyor.

“Sorun etmiyorlar, iyiler.”

Çayımdan birkaç yudum alıyor, içim daralarak antika taş zemine bakıyorum; bu konunun peşini bırakmamaya kararlıyım. Magnus’a karşıt görüş sunmalıyım. “Şimdi tartışıyordunuz, duydum,” demeliyim. Ortaya çıkarmalıyım bir şekilde.

Ama... yapamıyorum. Yok bende o yürek. Hakikati -yani annesiyle babasının beni boş bulduğunu- duymak istemiyorum.

“Bir e-posta bakmam lazım.” Ben mi hayal kuruyorum, yoksa Magnus bakışlarını mı kaçırıyor?

“Ben de.” Perişan bir halde ondan uzaklaşıp kenardaki bir banka oturuyorum. Birkaç saniye öylece duruyorum, omuzlarım düşük, ağlamamak için dişimi sıkıyorum. Sonunda telefonuma el atıp açıyorum. En iyisi son gelişmeleri takip etmek. Kaç saattir bakmadım. Telefonu açar açmaz da peşpeşe çalıp ötmesiyle ezilip büzülüyorum. Kaç mesaj kaçırmışım? Hemen Berrow Otel’deki konsiyerje mesaj atıyorum, yüzüğü aramayı iptal edebileceğini söylüyorum ve bunca zaman harcadığı için çok teşekkür ediyorum. Sonra da mesajlara odaklanıyorum.

En üstte Sam’den bir kısa mesaj, yirmi dakika önce gelmiş:

Haftasonu Almanya’ya gidiyorum. Dağlık bölgeye. Bir süre radarın dışındayım.

Sam’in adım görmek içimde birisiyle konuşma özlemi uyandırıyor ve cevap yazıyorum:

Selam. Çok havalı. Neden Almanya?

Cevap gelmiyor ama umrumda değil, sırf yazmak bile beni arındırıyor şu anda.

Sahte yüzük olayım buraya kadarmış. İşe yaramadı. Foyam meydana çıktı ve M’nin anneleri beni hilkat garibesi olarak görüyor.

Bir an için yüzüğün Lucinda’da olduğunu söylemeyi ve fikrini sormayı düşünüyorum. Ama... yok ya. Çok karışık bir durum. İş gücü yok, bunu mu dinleyecek? Mesajı gönderiyorum, arkasından ona sulandığımı zannedebileceğini fark ediyorum. Hemen peşinden bir mesaj daha yazıyorum:

*

Yine de yardım için çok tşk. Çok makbule geçti.

Belki de Sam'in gelen kutusunu da kontrol etmem lazım. Biraz ihmal ettim. Aynı konu başlıklı o kadar çok e-posta var ki. Hayretler içinde bakıyorum telefonun ekranına –sonunda ka-fama dank ediyor. Tabii ya. Yeni fikirlerinizi gönderin dediğim mesaja milletten cevap yağmış! Hepsi burada!

Bu akşam ilk kez bir parça kendimle gurur duyuyorum. Eğer bu insanlardan biri sarsıcı bir fikir önermişse ve Sam'in şirketinde devrimsel bir yenilik yaratırsa, hepsi benim sayemde olacak.

Büyük beklenti ve umutlarla ilk mesaja tıklıyorum.

Sevgili Sam

Bence öğle aralarında masraflarını şirketin karşıladığı yoga derslerimiz olmalı; bir sürü kişi de bana katılıyor.

İyi dileklerle

Sally Brewer

Emin olamayarak kaşlarımı çatıyorum. Beklediğim tam olarak bu değildi ama sanırım yoga da *fena* bir fikir değil.

Evet, sıradaki.

Sevgili Sam

E-postan için teşekkürler. Dürüstlük istediğini söylemişsin. Bizim departmandaki dedikodulara göre, bu sözde fikir sunma egzersizi bir çeşit insan eleme yöntemiymiş. Neden kendine karşı dürüst olup da bize kovulacağımı-zı adamakıllı söylemiyorsun?

Saygılar

Tony

*

Şaşıracak gözlerimi kırpttırıyorum. Ne?

Tamam, çok saçma bir tepkiydi. Herif kafayı yemiş herhalde. Hemen alttakine iniyorum.

Sevgili Sam

Yeni başlattığın 'değişik fikirler' projesi için bir bütçe ayrıldı mı? Bazı takım liderleri soruyor da.

Teşekkürler
Grace Hughes

Gene saçma bir tepki. *Bütçe* derken? Fikir üretmek için kimin bütçeye ihtiyacı olur?

Sam

Ne bok oluyor ha? Bir daha personelin insiyatifine göre yapılacak yeni bir projeyi duyurmadan önce diğer müdürlere de danışma zahmetinde bulunur musun?

Malcolm

Bir sonraki iyice taşı gediğine koyan cinsten:

Sam

Ne bu şimdi? Haber verdiğin için sağol -ma.

Vicks

Vicdan azabı duymaya başlıyorum. Sam'in meslektaşlarıyla başını belaya sokabileceğim aklımın ucundan geçmemişti. Ama yeni fikirler çağlamaya başlayınca herkes bunun olumlu yanını görmeye başlayacaktır, değil mi?

Sevgili Sam

Yeni bir 'Fikir Üretme' projesine başladığın söyleniyor.

Numaran Bende Var

Senin de iyi hatırlayacağın gibi, bu benim fikrimdi, üç sene önce departman toplantımızda gündeme getirmiştım. Benim girişiminin uygun görülmesinin iyi olduğunu ve randevu yapıldığında benim de o elenmişlerden oluşan kısa listede en tepede olacağımı umuyorum. Aksi takdirde daha kıdemli mercilere şikayette buluna-
cağım.

İyi dileklerle
Martin

Ne? Başka bir mesaj deneyelim:

Sevgili Sam

Tüm fikirlerimizi özel bir sunumla anlatabilecek miyiz? PowerPoint sunum hazırlasam, lütfen zaman kısıtlamasını bildirebilir misin? Ekip gibi çalışabilir miyiz?

En iyi dileklerle
Mandy

İşte. Gördünüz mü? Akıllıca, olumlu bir tepki. Ekip çalışması! Sunumlar! Muhteşem!

Sevgili Sam

Rahatsız ettiğim için tekrar üzgünüm.

Eğer sonuçta bir takımın içinde çalışmak istemiyorsak, herhangi bir ceza alıyor muyuz? Ekiple aram bozuldu ama şu anda bütün yaratıcı fikirlerimden haberdarlar ve bu haksızlık.

Sırf bilgin olsun diye, pazarlama departmanını yeniden yapılandırma fikri benimdi. Carol'ın değil.

İyi dileklerle
Mandy

*

Tamam. Eh, elbette birkaç pürüz çıkması kaçınılmazdır. Önemli değil. Yine de olumlu sonuçlar mevcut...

Sevgili Sam

Kusura bakma bunu yaptığım için ama Carol Hanratty'nin tutum ve tavrı hakkında resmi bir şikayette bulunacağım.

'Yeni fikirler egzersizi' sırasında profesyonelliğe sığmayan şekilde davrandı ve yaşadığım büyük sıkıntı sonucu bugün işe gelemeyip izin kullanmak zorundayım. Judy de bugünü bitiremeyecek kadar üzüntülü durumda ve sendikamızı aramayı düşünüyoruz.

En iyi dileklerle

Mandy

Ne? *Ne, ne, ne?*

Sevgili Sam

Uzun e-postamı bağışla. Sen fikir istemiştin.

Nereden başlasam?

On beş senedir bu şirkette çalışıyorum, ki bu uzun süreç boyunca hep bir kendini kandırma durumu damarlarımda aktı, beni gerdi, ta ki zihinsel süreçlerim...

Bu herifin e-postası resmen on beş sayfa uzunluğunda. Telefonu kucağıma atıyorum, çenem sarkıyor.

Gelen şu cevaplara inanamıyorum. Ben böyle bir kargaşa çıkarmayı asla, *asla* istememiştim.

İnsanlar neden bu kadar *beyinsiz*? Kavga etmek zorundalar mı yani? Of, ben hangi uyuyan canavarı uyandırdım böyle?

Üstelik de daha ilk birkaç e-postayı okudum. Daha otuz tane falan var. Hepsini Sam'e iletirsem ve Almanya'da uçaktan inerse ve tek seferde hepsini görürse... bir anda sesi kulağımda çınıyor tekrar: *Toplu e-postalar şeytan işidir.*

Bense onun adına böyle bir e-posta gönderdim. Tüm şirkette. Ona hiç danışmadan.

Of Tanrım. Zamanı geri alabilmek için neler vermezdim. Oysaki bana ne kadar harika bir fikir gibi gelmişti. Aklımdan *ne geçiyordu* bir kere? Tek bildiğim, durduk yere böyle bir e-postayı onun başına atamam. İlk olarak ona açıklamalıyım. Nasıl bir şey başarmayı hedeflediğimi anlatmalıyım.

Beynim şu anda saat gibi çalışıyor. Yani, Sam uçakta. Radarın dışında. Sonuçta bugün cuma akşamı. Herhangi birini ona iletmenin bir *anlamı* yok. Belki de millet pazartesiye kadar sakinleşmiş olur. Evet.

Telefona birden mesaj geliyor ve yerimden fırlıyorum.

Birazdan kalkıyoruz. Bilmem gereken bir şey var mı?

Sam.

Telefona dümdüz bakıyorum, kalbim paranoyakça atıyor. İlle de tam şu anda mı öğrenmesi gerekiyor? *Gerek* var mı?

Hayır. Yok.

Şu an için yok. İyi yolculuklar! Poppy

SEKİZ

Antony ve Wanda ve 'Kilise-gate' skandalı -kafamda öyle isim verdim- konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Böylece de hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey demedim.

Biliyorum, kaçıyorum. Biliyorum, zayıflık belirtisi. Biliyorum, durumla yüzleşmem lazım. Ama kafama tam oturtamıyorum ki daha, nerede kaldı konuyu açıp konuşmak? Hele hele Magnus'la.

Bütün haftasonu boyunca hiçbir şey çaktırmadım. Tavish ailesiyle yemek yedim. Ruby ve Annalise'le bir şeyler içmeye çıktık. Güldüm, sohbet ettim, heyecanlanıp bağırdım, şaka-laştım ve seks yaptım. Tüm bu zaman boyunca içimi kemiren bir şey vardı göğsümde. Hatta artık neredeyse alıştım o hisse.

Onlar bana bir şey demiş *olsaydı*, kendimi daha iyi hisse-derdim. Ayaküstü kavga ederdik ve onları, Magnus'u sevdiğime, onun kariyerini destekleyeceğime ve benim de gerçekten bir beynim olduğuna ikna ederdim. Ama hiçbir şey demediler. Dışarıdan bakıldığında gayet canlı, etkileyici ve nazikler, ev bakma planlarımız ne alemde diye kibarca soruyorlar ve bana şarap ikram ediyorlar.

Ki bu da durumu iyice kötüleştiriyor. Benim gerçek bir uzaylı olduğumu doğruluyor. Magnus'un yeni kız arkadaşının ona ne kadar uygunsuz olduğu konusundaki tartışmalara bile dahil edilmiyorum işte.

Hatta Magnus annesiyle babasından nefret etse, onların fikirlerine saygı duymasa, onlara deli deyip geçseydik bile daha iyiydi. Fakat saygı duyuyor adam. Onları seviyor. Sahiden çok iyi geçiniyorlar. Birçok konuda hemfikirler ve aynı fikirde olmadıklarında da anlayışlılar. Her konuda böyle bu.

Ben hariç, tüm konularda.

Üstünde çok uzun süre kafa yoramıyorum çünkü üzülüyorum, panikliyorum, böylece kendime sadece taksit taksit endişelenmeye izin veriyorum. Mesela bu akşamki kotamı doldurdum. İş çıkışı bir Starbucks'a oturdum, sıcak çikolatamı avcumun içinde tutup dünyaya küstüm.

Fakat şu anda beni görenler hayatta anlamaz. En güzel siyah küçük elbisemi ve topuklularımı giydim, süslendim. Makyajım kusursuz. Gözlerim ıslık ıslık. (İki kokteyl devirdim.) Az önce aynada kendimi gördüm ve son derece dertsiz tasasız bir kıza benziyorum, elinde nişan yüzüğü, Savoy'da kokteyli içiyor, hiçbir sıkıntısı yok.

Doğrusunu isterseniz, moralim öncekinden çok daha iyi. Kısmen kokteyller, kısmen de burada olmanın verdiği heyecan sağolsun. Hayatımda hiç The Savoy'a gelmemiştim. Şahane bir yermiş!

Parti nefes kesici bir salonda, tepede kocaman kocaman avizeler asılı ve garsonlar tepsilerle kokteyl dağıtıyor. Bir caz orkestrası çalıyor ve dört bir yanımda şık şıkıdım giyinmiş insanlar, grup grup sohbet ediyor. Her tarafta bir sırta şaplak indirmeler, beşlik çakmalar, tokalaşmalar gidiyor, herkesin havası yerinde. Tanıdığım tek bir kişi bile yok, tabii ki ama seyretmek bile beni mutlu ediyor. Ne zaman biri tek başıma

dikildiğimi fark etse ve bana doğru bir hamle yapsa cep telefonumu çıkarıyor, mesajları kontrol ediyorum ve insanlar tekrar arkasını dönüyor.

Cep telefonunun en büyük faydası. Eskortu aratmaz.

Lucinda habire mesaj çekiyor, kuzey Londra'daymış, gene gri ipek çeşitlerine bakıyormuş ve kumaş hakkındaki fikrim neymiş? Magnus, Warwick'ten mesaj attı, orada bir profesörle bir araştırma yapıyor. Aynı esnada Ruby ile bu akşamki görmeden tanıştığı çocukla randevusu üzerine uzun bir sohbete girdim. Tek sorun, aynı anda kokteyl tutup mesaj yazmak çok zor, o yüzden nihayet Cosmo'mu en yakındaki sehpa koyuyor ve peşpeşe cevapları bombalıyorum:

*Gri fitilli ipek uygundur tabii. Çok teşekkürler! Sevgiler
Poppy xxxx*

Anlattığına göre manyak bir şey. Ben de gelebilir miyim?! P xxxxx

Bence iki porsiyon et söylemek çok da korkutucu olmayabilir... belki Atkins diyeti yapıyor??? Gelişmelerden haberdar et! P xxxxx

Sam'in adresinden destan gibi mesaj yağıyor. Bir yığın insan yeni fikir olayına cevap yazmış. Bir yığın ekli dosyalar ve CV'ler iliştiirmiş. Hatta iki kişi video bile atmış. Millet haftasonu işi gücü bırakmış anlaşılan. "1001 Fikir -Bölüm 1" başlıklı e-postayı görünce yüzümü buruşturuyor ve bakışlarımı kaçırıyorum.

Umuyordum ki, haftasonu araya girince insanlar sakinleşecek ve unutulup gidecek. Ancak bu sabahın sekizinde e-posta yağmuru başladı ve hala çığ gibi büyüyerek sürüyor. Arada

hala büyük bir işçi seçimi açık arttırması olduğu dedikoduları dolaşıyor.

Hangi departmanın Amerika'ya açılma fikrini ilk önce akıl ettiği üzerine hararetle tartışmalar yaşanıyor. Malcolm durmadan bu projeyi kimin onayladığını sorgulayan, olayı baştan sona karmaşa diye nitelendiren sivri dilli e-postalar gönderiyor. Milletin hayatı yok mu, insanlar işle mi yatıp kalkıyor?

Ne zaman aklıma gelse, nefesim daralıyor, kesik kesik soluk almaya başlıyorum. Böylece de yeni bir başa çıkma tekniği buldum: Düşünmüyorum. Yarına kadar bekleyebilir.

Willow'un, Sam'e en son gönderdiği e-posta da öyle. Artık kadının süpermodel fizikine sahip olmanın yanı sıra, yatakta da akıl almaz *ve* bir trilyoner olduğuna kanaat getirdim, başka türlü bu abuk subuk çıkışları alttan alınamaz.

Bugün Sam'e gene upuzun, destansı bir çemkirmeler silsilesi gönderdi, Sam'den hazır oradayken kendisine özel bir Alman nemlendirici markası bulmasını istiyor ama Sam'in muhtemelen hiç zahmet etmeyeceğini, zaten ona da bunun yakışacağını söylüyor, özellikle de onun Sam'e ta Fransadan getirdiği kaz ciğerinden sonra, midesi kalkmış ama gene de yapmış çünkü o böyle bir insanmış fakat Sam bir kere bile bunların değerini bilmiş mi, zaten herhangi bir konuda onun değerinin farkına varmış mı? VARMIŞ MI???

Cidden. Beynimi pişiriyor.

Bitmek bilmez e-posta sırasının aşağısına doğru inmeye çalışıyorum, derken biri gözüme takılıyor. Pazarlamdan Adrien Foster'dan gelmiş.

Sevgili Sam

Lindsay'nin doğumgünü çiçeklerini ona vermeyi onayladığın için teşekkürler –nihayet geldiler! Sen bugün

ofiste olmadığın için odana bıraktım. Suya koydum, o yüzden solmadan kalırlar.

En iyi dileklerimle
Adrian

Çiçekleri vermeyi kabul eden Sam değildi aslında. Sam adına konuşan bendim.

Artık bunun iyi bir fikir olduğuna dair güvenim pek kalmadı. Ya adam yarın deli gibi meşgulse? Ya günlük akışını bırakıp birisine çiçek vermekle vakit harcayacağını öğrenince çok sinirlenirse?

Bir saniye tereddüt ediyorum, sonra çabucak Lindsay'ye bir mesaj yazıyorum.

Selam Lindsay

Sana ofisimde bir şey vermek istiyorum. Hoşuna gidecek bir şey. J Yarın bana uğra. İstedğin zaman.

Sam xxxxx

Mesajı tekrar okumadan *Gönder*'e basıyorum ve Cosmo'mdan bir yudum içiyorum. Yirmi saniyeliğine rahatlıyorum, içki-min tadını çıkarıyorum, kanepeler ne zaman gelir diye merak ediyorum. Ardından tıpkı aniden çalan bir alarm gibi yerimden fırlıyorum.

Bir dakika, Sam'in isminden sonra öpücük simgesi koydum. Yapmamalıydım. İnsanlar profesyonel e-postalarında bunları kullanmaz ki.

Kahretsin. E-postayı tekrar açıp okuyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Öpücük göndermeye o kadar alışkınım ki, otomatik olarak elim gidiyor. Ama Sam asla x koymaz. Hiç.

Bir şekilde öpücükleri *gönderdiğimi geri almayı* denesem mi?

Sevgili Lindsay, bir meseleyi açıklığa kavuşturmak adına, az önceki mesajın sonuna öpücük koymak istemiştim...

Hayır. İğrenç. Öyle bırakmak zorundayım. Muhtemelen aşırı tepki gösteriyorum. Muhtemelen kadın fark etmeyecek bile.

Of Tanrım. Lindsay'den de bir e-posta geliveriyor. Amma çabuk. Tıklayıp açıyorum ve mesaj karşısında donakalıyorum.

Görüşürüz o zaman, Sam.

Lindsay xx ;)

İki öpücük ve göz kırpan surat. Normal mi bu şimdi?

Birkaç saniye ekrana bakıyor, kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Evet. evet ya. Bence normal. Kesinlikle normal bir şeydir. Ofis içi arkadaşça bir ilişki.

Telefonumu kaldırıyor, içkimi yuvarlıyorum ve bir içki daha almak için araniyorum. Birkaç metre ötede bir garson kız dikiliyor ve yavaşça kalabalığın arasında ona doğru ilerlemeye başlıyorum.

"...Sam Roxton'ın fikri?" Bir adamın sesi dikkatimi çekiyor. "Saçmalığın daniskası."

"Sam'i bilmiyor musun işte..."

Birden olduğum yerde kalıp telefonla oynuyormuş gibi yapıyorum. Yanımdan bir grup takım elbiseli adam geçiyor. Hepsi Sam'den genç ve iyi giyimli. Sam'in iş arkadaşları olsa gerek.

İnsanların suratlarıyla e-postalarını eşleştirebilir miyim diye düşünüyorum. Bahse girerim, şu zeytuni tenli olan Justin Cole, hani serbest cumaların *mecburi* olduğu ve herkesin bunu *stil sahibi* bir şekilde yapmasını rica eden çok alıcılı e-postayı

gönderen kişidir. Siyah takım elbisesi ve ince kravatıyla tam bir moda polisi görüntüsüne sahip.

“Şu an burada mı?” diye soruyor sarışın adam.

“Görmedim,” diyor zeytuni tenli, şot içkisini kafaya dikmeden önce.* “İnatçı göt.”

Boynum bir metre uzuyor, şaşkınlık içinde kafamı kaldırıyorum. Eh, *bu* hiç hoş bir laf değil.

Telefonuma kısa mesaj geliyor ve hemen açıyorum, parmaklarımı meşgul edecek bir şey bulduğuma seviniyorum. Ruby bana kahverengi bir saç resmi gönderiyor ve sormuş:

Sence bu topik mi???

Kahkahamı bastırdığım için burnumdan tuhaf bir ses çıkıyor. Her nasılsa çıktığı çocuğun kafasını arkadan çekmeyi başarmış. Nasıl başarmış acaba? Çocuk fark etmemiş mi?

Resme gözlerimi kısarak bakıyorum. Bana normal saç gibi göründü. Hem zaten Ruby’nin niye şu topik konusuna bu kadar takık olduğunu da hiç anlamam. Sırf geçen sene başından geçen o felaket randevu yüzünden; herif otuz dokuz yaşındayım demişti, elli dokuzmuş meğer.”

Sanmam. Güzel görünüyor! xxxxx

Kafamı kaldırıp bakınca az önce konuşan adamların kalabalığına karışıp ilerlediğine dikkat ediyorum. Kahretsin. Bu sohbet beni bayağı çekmişti.

Yeni bir Cosmo ve lezzetli suşiden birkaç parça alıp -parasını ödeseydim bu akşam bana şimdiden elli pound’a pat-

* Nereden bulmuş bu arada? Neden bana şot ikram eden olmadı?

** Harf hatası olduğunu iddia etti bir de adam. Ya, eminim parmakları iki rakam geriye kayd diye yanlışlıkla.

lamıştı- caz orkestrasına doğru ilerlemeye hazırlanırken mikrofonun açılırken çıkardığı kulak tırmalayıcı sesi duyuyorum. Topuğumun üstünde dönüyorum ve iki metre ileride, küçük bir podyumdan geliyor, daha önce fark etmemiştim. Siyah pantolon ceket takımlı, sarışın bir kadın eliyle mikrofona hafifçe vuruyor ve konuşmaya başlıyor, "Bayanlar ve baylar. Bir saniye dinleyebilir misiniz lütfen?" İki saniye sonra da daha yüksek sesle, "Millet! Konuşmaları yapma zamanı! Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk biter, tamam mı?"

Millet kopuyor ve kalabalık salonun o tarafına doğru yaklaşmaya başlıyor. Podyumun en önüne doğru sürükleniyorum -ki bu noktada olmayı *hiç* istemem- ama başka şansım yok.

"Evet, işte buradasınız!" Sarışın kız kollarını iki yana açıyor. "Biz Johnson Ellison ve harika Greene Perakende'nin iş evliliğini kutladığımız davetimize hoşgeldiniz! Hem şirketler, hem de fikirler ve gönüllerin ortaklığa dönüşümü gerçekleşiyor ve *bir sürü* insana teşekkür borçluyuz. Genel müdürümüz Patrick Gowan şu anda burada toplanmamıza sebep olan ilk görüşü ortaya atan kişiydi. Patrick, hemen buraya!"

Uçuk renk takım elbise giymiş, sakallı bir adam podyuma çıkıyor, mütevazı bir gülüşle kafasını sallıyor ve ben de dahil herkes alkışlıyor.

"Keith Brunley... Ne diyebilirim ki? Hepimize ilham kaynağı oldu."

Kalabalığın içinde en önünde durmanın en kötü yanı da, insan kendini herkesin gözü önünde gibi hissediyor. Dikkatlice dinlemeye ve ilgili görünmeye çalışsam da bu isimlerin hiçbirisi bana bir şey ifade etmiyor. Belki de gelmeden evde biraz ödev yapmalıydım. Çaktırmadan cep telefonumu çıkarıp belli etmeden bu ortaklığı araştırabilir miyim diye düşünüyorum.

"Ve biliyorum, burada bir yerde..." Etrafına bakıyor, gözlerini kısıyor. "Bu akşam gelmemek için çok uğraştı ama

burada olmak zorunda, Beyaz Küre Danışmanlık'tan Sam Roxton!"

Şok geçirerek kafamı kaldırıyorum. Yo. Doğru olamaz, burada ola—

Siktir.

Sam koyu renk bir takım elbiseyle, hafifçe kaşları çatık uzun adımlarla podyuma yürürken yeni bir alkış dalgası oluyor. Öyle bir afallıyorum ki, kıpırdayamıyorum. Almanya'daydı. Bu akşam dönmeyecekti. Burada *ne işi* var?

Beni görünce yüzünde oluşan o kaşları kalkık ifadeden anladığım kadarıyla, o da benim için aynı şeyleri geçiriyor içinden.

Fena basıldım. *Hangi akla hizmet* böyle büyük, şık bir partiye davetsiz girip çakılmayacağını zannettim ki?

Utancımдан yüzüm kıpkırmızı yanıyor. Çabucak geri çekilmeye çalışıyorum ama arkamdan ittiren güruh öyle kuvvetli ki. Böylece de olduğum yerde kalıp küçük dilimi yutmuş gibi bakıyorum.

"...Sam odadaysa, bilirsiniz ki bir iş mutlaka çözüme kavuşacak," diyor sarışın kadın. "Ama istediğiniz *çözüm mü*, değil mi... hımmm, Charles?" Salonunda bir kahkaha kopuyor ve ben de yapmacık bir şevkle katılıyorum. Belli ki kendi aralarında büyük bir şaka bu, ki davetsiz olmasaydım, ben de bilirdim.

Yanımdaki adam dönüp bağıırıyor, "Biraz fazla ileri gitti sunucumuz!" ve ben de cevap veriyorum nedense, "Evet, evet!" ve gene otuz iki dişimle at gibi gülüyorum.

"Buradan da bir başka kilit oyuncumuza geliyoruz..."

Bakışlarımı kaldırdığımda Sam benden tarafa bakmıyor, çok şükür. Zaten yeterince ezik hissediyorum.

"Bir de Jessica Garnett'i dinleyelim!"

Kırmızılı bir kadın podyuma adımını atarken Sam cebinden telefonunu çıkarıyor ve hiç orali olmadan tuşlara basıyor. Bir saniye sonra benim telefonum ötüyor.

*

Neden öyle kahkaha atıyordun?

Yer yarılrsa da dibine girsem. Araya kaynamaya çalıştığımı anladığı kesin. Bilerek beni sinir ediyor. Eh, ben de oltaya gelmeyeceğim.

Komik bir şakaydı.

Sam'ın telefonunu kontrol edişini izliyorum. Yüzünde çok inceden iki kas oynuyor ama espriyi anladığına eminim. Tekrar kısacık bir şey yazıyor –ardından bir saniye sonra tekrar telefonum ötüyor.

Davetiyemde senin adının da yazdığını bilmiyordum.

İçim içimi yiyerek bakışlarımı kaldırıyorum, gene yüzü ifadesizce başka tarafa dönük duruyor. Bir saniye düşünüp yazıyorum:

Hediye torbanı almak için uğramıştım. Hizmetin bir parçası. Teşekkür etmene gerek yok.

Kokteyllerimi de almaya geldin gördüğüm kadarıyla.

Şimdiyse dimdik elimdeki Cosmo'ya bakıyor. Kaşlarını kaldırıyor ve kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Senin için taşınabilir termosu koyacaktım. Tabii ki.

Tabii ki. Benimki Manhattan.

*

Ah, iyi, şimdi öğrenmiş oldum. Sana sakladığım o tekila şotları çöpe dökerim artık.

Son mesajı da okuduktan sonra Sam telefonun ekranından kafasını kaldırıyor ve bana aniden bir gülüş çakıyor. Hiç elimde olmadan ben de yüzümde güller açarak güldüğümü fark ediyorum, hatta nefesimi tutuyorum. Adamın şu gülümseyişi var ya, bana *resmen* bir şey yapıyor. Huzurumu kaçırıyor. Ne bileyim...

Her neyse. Konuşmaya dikkatini ver.

“...son olarak da harika bir gece geçirin! Herkese teşekkürler!”

En son alkışlama faslından sonra bir kaçış rotası arıyorum ama yok. On saniye geçti geçmedi, Sam hemen aşağı iniyor ve tam karşımda dikiliyor.

“Ah...” Huzursuzluğumu saklamaya çalışıyorum. “Eee... merhaba. Seni burada görmek ne hoş.”

Cevap vermiyor, sadece soru sorar gibi bakıyor. Paçayı sıyırmaya çalışmanın bir anlamı yok.

“Tamam, özür dilerim,” diyorum çabucak. “Biliyorum, burada olmamalıyım, sadece hayatımda hiç The Savoy’a gelmedim, kulağa çok şahane geliyor ve sen gitmek istemiyordun.” Eğleniyormuş gibi bir ifadeyle elini kaldırıncaya susuyorum.

“Sorun değil. Gelmek istediğini bana söylemen yeterdi. Seni listeye yazdırdım.”

“Ah!” Yelkenleri suya indiriyorum. “Şey... teşekkürler. Gerçekten çok eğleniyorum.”

“Güzel.” Gülümsüyor ve yanımdan geçen bir garsondan bir kadeh kırmızı şarap alıyor. “Bak ne diyeceğim?” Düşünceli düşünceli duruyor, içkisini avuçlarının içinde tutuyor. “Sana söylemem gereken bir şey var, Poppy Wyatt. Daha önce demeliydim. O da şu *teşekkürler*. Son günlerde bana çok yardımcı oldun.”

“Önemli değil, gerçekten. Dert etme.” Hızlıca elimle havayı ittirir gibi bir hareket yapıyorum ama Sam başını iki yana sallıyor.

“Hayır, dinle, lafımı bitirmek istiyorum. Biliyorum, esasında ben sana bir iyilik yapıyordum –ama sonunda, sen bana iyilik yapmış oldun. İşyerinde hiç kişisel asistanımdan destek almamıştım. Çok iyi iş çıkardın, her konuda beni güncel tutun. Benim için çok önemliydi.”

“Cidden ya, önemli değil!” diyorum, rahatsız olarak.

“Kendine haksızlık etme!” Kakhaha atıyor, sonra ceketini omuzlarından atıp kravatını gevşetiyor. “Tanrım, ne uzun bir gündü.” Ceketini omzuna asıyor ve şarabını yudumluyor. “Eee, bugün bir gelişme yok mu? Hava dalgaları bayağı sessizleşti.” O yıkıcı gülüşlerinden birini çıkarıyor gene. “Yoksa artık tüm e-postalarım Jane’e mi geliyor?”

Cep telefonumda ona atılmış 243 e-posta var. Hala da gelmeye devam ediyor.

“Şey...” Çaresizce zaman kazanmaya çalışarak kokteyli mi içiyorum. “Ne acayıptır ki, *birkaç* e-posta aldın. Almanya’dayken seni rahatsız etmek istemedim.”

“Ya?” Sam ilgiyle bakıyor. “Ne geldi?”

“İmmm... oradan buradan. Yarına kadar beklemeyi mi tercih edersin?” Son bir umutla tutunuyorum.

“Hayır, şimdi söyle.”

Burnumu ovuşturuyorum. Nereden başlasam?

“Sam! Demek buradasın!” Gözlüklü, zayıf bir adam yaklaşıyor. Hızlı hızlı gözlerini kırıştırıyor ve kolunun altında kocaman, siyah bir portfolyo taşıyor. “Bu gece gelmeyeceğini söylediler.”

“Gelmeyecektim zaten,” diyor Sam kuru kuru.

“Harika. Harika!” Zayıf adamın, gerginliğin verdiği bir enerjiyle orası burası atıyor. “Eh, bir umut bunları getirdim

yanımda.” Portfolyoyu Sam’e uzatıyor, Sam de şaşırarak alıyor. “Bu akşam iki dakikan varsa, gece ikiye üçe kadar ayaktayım, evden de Skype’la iletişime açığım... Bazı fikirler biraz radikal olabilir ama... Neyse işte! Bence şu yaptığın, harika bir şey. Eğer tüm bunların arkasında bir iş teklifi *yatıyorsa*... beni de say. Tamam. Şey. Ben seni tutmayayım. Teşekkürler Sam!” Tekrar kalabalığa karışıyor hızla.

Bir saniye için ikimiz de konuşmuyoruz. Sam şaşkınlıktan, bense ne diyeceğimi bilememekten.

“Neydi bu şimdi?” diyor Sam sonunda. “Herhangi bir fikrin var mı? Bir şey mi kaçırdım?”

Kuruyan dudaklarımı yalıyorum gergince.

“Sana anlatmak istediğim *bir konu* vardı.” Tiz bir kahkaha patlatıyorum. “Çok komik aslında, öyle düşünürsen yani.”

“Sam!”

Gürül gürül sesli, iri yarı bir kadının sesi lafımı bölüyor. “Fun Run’a yazılmana çok sevindik!” Aman Tanrım. Bu kesin Rachel.

“Fun Run mı?” Sam başka bir dil duymuş gibi tekrar ediyor iki kelimeyi. “Hayır. Kusura bakma, Rachel. Fun Run’a katılmam ben. Seve seve bağış yaparım, başka insanlar koşsun, sağlığa iyidir...”

“Peki yazdığın e-posta!” Rachel bakakalıyor. “Katılmak istiyorsun diye havalara uçtuk! Kimse inanamadı! Bu sene herkes süperkahraman kostümüyle koşacak,” diye ekliyor hevesli hevesli. “Hatta senin için bir Süperman ayırmıştım.”

“E-posta derken?” Sam afallamış vaziyette. “Ne e-postası?”

“Gönderdiğin o tatlı e-posta işte. Cuma mıydı? Ah ve genç Chloe’ye gönderdiğin kart için de sonsuz teşekkür.” Rachel alçak sesle konuşup Sam’in elini sıvazlıyor. “Çok duygulandı. Çoğu yönetici, asistanın tekinin köpeğinin ölmesini *umursamazdı* bile, o yüzden senin böyle güzel bir mesaj göndermen,

şiiir eklemen falan...” Gözlerini kocaman açıyor. “Eh. Hepimiz büyülendik doğrusu!”

Yüzüm ısınmaya başlıyor. E-kartı da unutmuştum.

“Bir köpek için taziye dilekleri yazan bir elektronik kart,” diyor Sam sonunda garip bir sesle. “Evet, ben bile kendime hayret ettim.”

Dümdüz bana bakıyor. Yüzünde dostane bir ifade olduğu söylenemez. Hatta, geri geri kaçasım geliyor ama kalabalık müsaade etmiyor.

“Ah Loulou!” Rachel birden salonda uzak bir yere doğru el sallıyor. “İzninle Sam...” İnsan denizinde zorla yürüyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Sessizlik. Sam beni dümdüz inceliyor, gözünü bile kırpmıyor. Anladım ki, konuşmaya benim başlamamı bekliyor.

“Düşündüm ki...” Güçlkle yutkunuyorum.

“Evet?” Kestirip atıyor ve sesi hiç yumuşak değil.

“Fun Run’a katılmak *isteyebilirsin* diye düşündüm.”

“Öyle dedin.”

“Evet. Dedim.” Sesim boğuk çıkıyor. “Yani... eğlencelidir! Cevap yazayım dedim işte. Sana vakit kazandırmak için.”

“Bir e-posta attın ve *benmişim* gibi imzaladın?” Patlamaya hazır bir fırtına sanki.

“Yardım etmeye çalışıyordum!” diyorum hemen. “Vaktin olmadığını biliyordum, onlar da sorup duruyordu ve ben de dedim ki...”

“E-kart da sendendi herhalde?” Kısa bir an gözlerini kapatıyor. “Of Tanrım. Karıştığın *başka* şeyler oldu mu?”

Devekuşu gibi kafamı kuma gömmek istiyorum şu an. Ama yapamam. Başka birileri daha yanında bitmeden çabucak anlatmalıyım.

“Tamam, şey oldu... aklıma başka bir fikir geldi,” diyorum, sesim bir fısıltıdan ibaret. “Sadece millet kendini fazla kaptır-

dı ve şu anda herkes bu e-postayı cevaplıyor ve sanırım bir iş olanağı çıktı.”

“İş olanağı mı?” Sam dümdüz bakıyor. “Neden bahsediyorsun?”

“Sam.” Adamın teki yanından geçerken Sam’in sırtına bir şaplak indiriyor. “İzlanda’ya gelmeye sıcak bakmana çok sevindim. Konuşuruz.”

“İzlanda mı?” Sam şoka giriyor.

İzlanda turunu kabul ettiğimi de unutmuşum.* Fakat özür dilercesine tebessüm etmeye vaktim kalıyor çünkü gene birisi Sam’in yanında bitti.

“Sam, tamam, neler oluyor bilmiyorum.” Gözlüklü ve etkileyici sesle konuşan bir kız. “Bizi aptal yerine mi koyuyorsun, napıyorsun ama...” Stresli görünüyor, habire saçını alnından geriye atıyor. “Her neyse. CV’m burada. Bu şirket için kaç fikir ürettiğimi biliyorsun ama hepimizin aşması gereken daha çok engel varsa, o zaman... öyle olsun Sam. Sen bilirsin.”

“Elena...” Sam şaşkın şaşkın sesleniyor.

“Kişisel özgeçmişimi oku yeter. Hepsi orada yazıyor.” Kız hızla uzaklaşıyor.

Sessizlik çöküyor gene, sonra Sam topuğunun üstünde duruyor, yüzünde öyle meşum bir ifade gizli ki, içim çalkalanıyor.

“En baştan başla. Ne yaptın?”

“Bir e-posta gönderdim.” Yaramaz bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyorum. “Senin adına.”

“Kime?”

“Şirketteki herkese.” Kelimeler dökülürken içim içimi yiyor. “Sadece herkesin... yüreklendirildiğini ve olumlu hissetmesini istedim. Böylece de herkes fikirlerini gönderebilir dedim. Sana.”

* Herkes İzlanda’ya gitmek ister, değil mi? İnsan İzlanda turuna hayır der mi?

“Sen bunu yazdın? Benim adımla?”

Öyle bir hararetle çıkış yapıyor ki, taş kesiliyorum neredeyse.

“Özür dilerim,” diyorum, “iyi bir fikir sanmıştım. Fakat bazı insanlar onları kovmaya çalıştığını zannetti, diğerleri de gizliden gizliye başka bir iş için mülakat yapıyorsun sandı, millet coştı... Çok üzgünüm,” diye ekliyorum ezikçe.

“Sam, e-postanı aldım!” Atkuyruklu bir kız hevesli hevesli konuşarak lafımızı kesiyor. “Dans derslerinde görüşürüz öyleyse.”

“N—” Sam gözlerini deviriyor.

“Destegin için çok teşekkürler. Aslında, şu ana kadarki tek öğrencimsin! Yanına rahat giysiler ve yumuşak tabanlı ayakkabı al, tamam mı?”

Sam’e şöyle bir bakıyorum ve yutkunuyorum. Gerçekten küçük dilini yutmuşa benziyor. Dans dersi almakta ne varmış? Kendi düğününde dans etmesi gerekmeyecek mi? Onu yazdığım için *minnettar* olması lazım.

“Harikaymış!” diyorum cesaret verircesine.

“Haftaya salı akşamı görüşürüz, Sam!”

Kadın gürültünün arasında gözden kayboluyor, bense savunmaya geçercesine kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, Sam’e büyük bir iyilik yaptığımı söylemeye hazırım. Ancak Sam bana döndüğünde yüzü öyle sert ki, sinirlerim boşalıyor.

“Benim adıma tam olarak kaç e-posta gönderdin?” Sakin konuşuyor ama iyi anlamda sakın değil.

“Şey... çok fazla değil,” diye kekeliyorum. “Yani... birkaç tane. Yardım etmek istemişim.”

“Kişisel asistanım olsaydın, seni şu anda kovmuştum ve büyük ihtimal de dava etmişim.” Makineli tüfek gibi sözcükleri ağzından tükürüyor. “Hal böyleyken, ancak cep telefonumu geri isteyebilir ve senden—”

“Sam! Çok şükür, tanıdık bir yüz çıktı!”

“Nick.” Sam’in tavrı ve duruşu anında değişiyor. Gözleri aydınlanıyor ve o sert ifade siliniyor. “Seni gördüğüme sevindim. Gelmeyeceksin sanıyordum.”

Çiçekli bir gömlekle ince çizgili bir takım elbise giymiş, altmışlı yaşlarda bir adam bize doğru kadeh kaldırıyor. Ben de huşu içinde kadehimi kaldırıyorum. Sör Nicholas Murray! Şirketi Google’dan araştırırken başbakanla, Prens Charles’la ve herkesle resimlerini gördüm.

“Sıkı bir partiye asla geri çevirmem mümkünse,” diyor Sör Nicholas neşeli neşeli. “Konuşmaları kaçırdım mı?”

“Zamanlaman harika.” Sam sırtıyor. “Sakin şoförünü gönderip kontrol ettirdiğini söyleme.”

“Yorum yapmıyorum.” Sör Nicholas göz kırpmıyor Sam’e. “E-postamı aldın mı?”

“Sen *benimkini* aldın mı?” diye soruyla karşılık veriyor Sam ve sesini alçaltıyor. “Bu yılki Anlaşma Bulucu ödülüne Richard Doherty’yi aday gösterdik?”

“Parlak, genç bir yetenek, Sam,” diyor Sör Nicholas, hazırlıksız yakalanmış gibi. “Geçen sene Hardwicks’le yaptığı çalışmayı hatırlıyor musun? Adını duyurmayı hak etti.”

“FGS Energy anlaşmasını *siz* birlikte bağladınız. O değil.”

“Yardım etti ama,” diye karşı çıkıyor Sör Nicholas. “Birçok açıdan yardım etti. Bazıları... maddiyatla ölçülemez yardımlar.”

Bir an birbirlerine bakıyorlar. İkisi de kahkahasını bastırıyor sanki.

“Sen iflah olmazsın,” diyor Sam nihayet. “Umarım minnettardır. Bu arada Almanya’dan yeni döndüm, biliyorsun? Konuşmamız gereken birkaç mesele var.”

Sam beni sohbetten olduğum gibi dışladı ama önemsemiyorum. Gerçekten. Hatta belki de fırsattan istifade sıvışırım.

“Sam, beni arkadaşınla tanıştırsana.” Sör Nicholas aklımı okuyor ve gergince gülümsüyorum ben de.

Sam’in beni Sör Nicholas’la tanıştırmaya hiç niyeti olmadığı çok belli. Ama aynı zamanda da kesinlikle kibar bir adam çünkü otuz saniye süren içsel bir mücadelenin ardından şöyle diyor, “Sör Nicholas, Poppy Wyatt. Poppy, Sör Nicholas Murray.”

“Memnun oldum.” Tokalaşıyoruz ve heyecanımı belli etmemeye çalışıyorum. Vay be. Ben ve Sör Nicholas Murray. The Savoy’da sohbet ediyoruz. Şimdiden Antony ile konuşurken bunu araya sokuşturmanın bin bir yolunu tasarlıyorum.

“Johnson Ellison’da mı yoksa Greene Perakende’de misin?” diye bilmek istiyor Sör Nicholas kibarca.

“Hiçbirinde değilim,” diyorum beceriksizce. “Aslında ben bir fizyoterapistim.”

“Fizyoterapist!” Neşeyle gülümsüyor. “Ne harika! Her zaman tıbbın en hakkı yenmiş alanıdır diye düşünmüşümdür. Sırt ağrılarımıyla ilgili olarak Harley Sokak’ta kahraman bir adama gidiyorum bir süredir, gerçi sırtımı hala *çatlatmadı* ama...” Hafifçe yüzünü buruşturuyor.

“Size Ruby gerek,” diyorum bilgece kafa sallayarak. “Patronum. Muhteşemdir. Derin doku masajından koca koca adamlar *ağlayarak* çıkıyor.”

“Anladım.” Sör Nicholas’ın ilgisini çekiyor bu. “Kartınız var mı?”

Evettt! Kliniği ilk açtığımızda Ruby hepimize kart bastır-mıştı ve şu ana kadar hiç kimse sormamıştı. Bir kere bile.

“Buyrun.” Elimi çantama sokup gayet rahat bir tavırla kartı uzatıyorum, sanki bunu her gün yapıyormuşum gibi. “Yerimiz Balham’da. Nehrin güney tarafında, bilmiyor olabilirsiniz...”

“Ben Balham’ı çok iyi bilirim.” Gözleri çakmak çakmak. “Londra’da tuttuğum ilk daire Bedford Hill’deydi.”

* Yani o kadar da kibar değil.

“Hadi canım!” Ağzımdaki kanepeyi yere düşürmeme ramak kalıyor. “Eh, artık kesinlikle bize gelmek zorundasınız.”

İnanamıyorum. Koskoca Sör Nicholas Murray, Bedford Hill’de yaşıyormuş. Tanrım, belli oluyor. Balham’da kariyerinize başlıyor ve sonunda sör unvanınızı alıyorsunuz. Bayağı ilham verici aslında.

“Sör Nicholas.” Zeytuni tenli adam bir anda yanımızda peydah oluyor. “Sizi burada görmek ne şeref. Her zaman memnun oluyoruz. Başbakanlık binasında havalar nasıl? Mutluluğun sırrını buldunuz mu bari?”

“Yuvarlanıyoruz.” Sör Nicholas hafifçe gülümsüyor.

“Eh, bu bir şeref. Büyük şeref. Ve Sam.” Zeytuni tenli adam Sam’in sırtına bir şaplak indiriyor. “Adamım. Sen olmasan yaptığımız işi yürütemezdik.”

Uyuz olarak, kaşlarım çatık bakıyorum herife. İki saniye önce Sam için *inatçı göt* diyordu.

“Sağol Justin.” Sam gergince gülümsüyor.

Bu Justin Cole *işte*. Doğru bilmişim. Gerçek hayatta da en az e-postaları kadar alaycı ve sinir bir tip.

Tam Sör Nicholas’a, Başbakan’ın kişilik olarak nasıl biri olduğunu soracakken genç bir çocuk gergince yanımıza yaklaşıyor.

“Sam! Lafınızı kestiğim için özür dilerim. Ben Matt Mitchell. Gönüllü olduğun için *çok* teşekkürler. Kurulda seni görmek projemizde çok büyük fark yaratacak.”

“Gönüllü derken?” Sam bana pis bir bakış fırlatıyor.

Of Tanrım. Hiçbir fikrim yok. Beynim hatırlamaya çalışma çabasıyla beş kat hızla çalışıyor. Gönüllü... gönüllü... neydi acaba...

“Guatemala keşif gezisine! Değiş tokuş programına!” Matt Mitchell ışıltı saçıyor adeta. “Katılmak istemen bizi çok heyecanlandırdı!”

Midem takla atıyor. Guatemala. Guatemala'yı *tamamen* unutmuşum.

"Guatemala mı?" diye tekrar ediyor Sam, yüzünde donuk bir sırıtışla.

Şimdi hatırladım. O e-postayı gecenin bir vakti göndermiştim. Sanırım bir iki kadeh şaraptan sonraydı. Ya da... üç.

Sam'e bakma riskini göze alıp dönüyorum hafifçe ve suratında şimşekler çakıyor resmen, tabanları yağlamak istiyorum. Ama doğrusu, bana çok müthiş bir fırsat gibi gelmişti. Ayrıca ajandasından anladığım kadarıyla, Sam hiç tatil yapmıyor. Guatemala'ya *gitmeli* yani.

"E-postan bizi çok duygulandırdı, Sam." Matt, büyük bir ehemmiyetle Sam'in elini iki eli arasına alıp tutuyor. "Dünyayı geliştirip kalkındırma konusunda böyle fikirlerin olduğunu bilmiyordum. *Kaç* yetime bakıyorsun?"

"Sam! Aman Tanrım!" Koyu renk saçlı, çakırkeyif bir kız gruba katılıyor ve Matt'e bir dirsek atıyor, Sam'in eli düşüyor. Kızın suratı kıpkırmızı, rimeli gözünün altına bulaşmış ve o haliyle Sam'in elini bu sefer o tutuyor. "Scamper için yolladığın e-karta *çok ama çok* teşekkürler. Günümü aydınlattın, biliyor musun?"

"Sorun değil, Chloe," diyor Sam soğukça. Bana bir öfke mızraklı bakış fırlatıyor ve içim ürperiyor.

"Hele yazdığın o güzel sözler," diye yuvarlıyor. "Okur okumaz anladım, sen de daha önce köpeğini kaybetmişsin bence. Çünkü beni anlıyorsun, değil mi? *Anlıyorsun.*" Birden yanığından bir damla yaş dökülüyor.

"Chloe, biraz oturmak ister misin?" diyor Sam, eliyle işaret ederek ama Justin dudaklarında hain bir tebessümle lafını kesiyor.

"Meşhur e-kartı herkesten duydum. Bir görebilir miyim?"

“Çıkış aldım zaten, yanımda.” Chloe burnunu silerek cebinden buruşuk bir kağıt parçası çıkarıyor ve Justin kızın elinden kapıveriyor.

“Ah, ne güzelmış, Sam,” diyor, alaycı bir hayranlıkla. “Çok dokunaklı.”

“Departmandaki herkese okuttum.” Chloe gözleri yaşlarla dolu, kafa sallıyor. “Herkes sana *hayran* oldu, Sam.”

Sam elindeki kadehi öyle bir sıkıyor ki, parmakları beyaz oluyor. Sanki havaya fırlatma düğmesine basıp ortadan kaybolmak istiyor. Şu anda kendimi gerçekten, cidden çok kötü hissediyorum. *Bu kadar* çok e-posta gönderdiğimin farkında değildim. Guatemala’yı unutmuşum. Ayrıca o e-kartı da yollamamalıyım. Zamanı geri alabilseydim, işte o saniyeye döner kendime bağırırdım, “Poppy! Dur! E-kart atma!”

“*Genç Scamper cennette arkadaşlarıyla buluştu fakat geriye gözü yaşlı bizleri bıraktı,*” diye dışından okuyor Justin tumturaklı bir sesle. “*Tüylü kürkleriyle, boncuk gözleri donuk, kemikleri koltuktaydı.*” Justin duruyor. “Bıraktı ve koltuktaydı arasındaki kafiye den emin değilim, Sam. Hem ayrıca neden kemikleri koltukta? Pek hijyenik sayılmaz.”

“Ver şunu bana.” Sam elini uzatıp çekmeye çalışıyor ama Justin kağıdı kaçırıyor, halinden çok memnun.

“*Battaniyesi sepetinde boş kaldı, havada sessizlik. Scamper gökyüzünden bize baksaydı, ne kadar üzüldüğümüzü görürdü.*” Justin yüzünü buruşturuyor. “Sessizlik? Görürdü? Kafiyenin ne demek olduğunu biliyor musun, Sam?”

“Bence çok duygulu bir mesaj,” diyor Sör Nicholas neşeli neşeli.

“Bence de,” diye ekliyorum çabucak. “Bence şahane.”

---

* Tamam, şahane olmadığının farkındayım. Aceleyle bir e-kart sitesinden seçtim, resim de çok güzeldi. Boş bir köpek sepeti çizimiydi ve neredeyse ağlayacaktım.

“Çok doğru.” Chloe’nin yüzünden gözyaşları akıyor. “Çok güzel çünkü hepsi doğru.”

Kız resmen dağıtmış. Ayağındaki yüksek topuklulardan biri çıkmış ve farkında bile değil.

“Justin,” diyor Sör Nicholas kibarca. “Chloe’ye bir bardak su getirebilir misin?”

“Tabii!” Justin hünerli bir şekilde kağıdı cebine indiriyor. “Senin şu şiirinin bende kalmasının bir sakıncası var mı, Sam? Çok özel bir şiir. Hallmark’ta çalışmayı düşündün mü hiç?” Chloe’yi başka tarafa götürüyor ve kızı sandalyeye oturtuyor. Bir saniye sonra Justin’i, az önce takıldığı gruba keyifle selam verirken ve cebindeki kağıdı çıkarırken görüyorum.

Öyle bir vicdan azabı çekiyorum ki, Sam’e bakamıyorum bile.

“Eh!” diyor Sör Nicholas, şaşırmışçasına. “Sam, böyle büyük bir hayvansever olduğunu biliyordum.”

“Değilim aslında...” Sam sesini kontrol edemiyor sanki. “Ben...”

Çılgınlar gibi kafa yoruyorum, durumu kurtaracak bir şey bulmalıyım. İyi de ne yapabilirim?

“Eh, Poppy, müsaadenle.” Sör Nicholas gene düşüncelerimin akışını bölüyor. “Burada kalmayı tercih ederdim ama Greene Perakende’den *ölümüne sıkıcı* şu adamla konuşmak zorundayım.” Bana öyle komik bir surat yapıyor ki, kıkırdamaya başlıyorum. “Sam, sonra konuşuruz.” Elimi eline alıp bastırıyor ve kalabalığa karışıyor, bense onun peşinden gidip kaçma dürtüme zor hakim oluyorum.

“Evet!” Sam’e dönüyorum tekrar ve birkaç kez yutkunuyorum. “İmmm... özür dilerim ya.”

Sam hiçbir şey söylemiyor, sadece elini uzatıyor, avuç içi dışarı bakacak şekilde. Beş saniye sonra anlıyorum ne demek istediğini.

“Ne?” Panik oluyorum. “Hayır! Yani... yarına kadar kalmaz mı bari? Bütün tanıdıklarım burada, bütün mesajlarım...”

“Ver telefonu.”

“Ama daha telefoncuya gidemedim! Yerine yenisini alamadım, tek numaram bu, *ihtiyacım var* bu telefona.”

“Ver.”

Hiç istifini bozmuyor. Hatta bayağı korkutucu görünüyor.

Öte yandan... *Zorla* alacak hali yok ya, almaya kalkarsa olay çıkar, ki şu anda istediği son şey bu bence.

“Bak, biliyorum kızgınsın.” Mümkün olduğunca soğukkanlı konuşmaya çalışıyorum. “Anlıyorum. Ama önce tüm e-postalarını sana iletmemi istemez misin? Tüm ayrıntılarla uğraştıktan sonra yarın teslim etsem daha iyi değil mi? Lütfen?”

En azından böylece bana gelen bazı mesajları bir kenara not edebilirim.

Sam burnundan kesik kesik nefes alıp veriyor. Başka seçeneği olmadığını fark ettiğini anlıyorum.

“Tek bir e-posta daha göndermeyeceksin,” diye yapıştırıyor sonunda, elini indirip.

“Tamam,” diyorum itaatkarca.

“*Gönderdiğin* e-postaların ayrıntılı bir listesini bana yolluyorsun.”

“Tamam.”

“Telefonu yarın geri veriyorsun ve bir daha da senden haber almıyorum.”

“Ofise mi geleyim?”

“Hayır canım!” Düşünmesi bile felaketmiş gibi. “Öğle yemeğinde buluşuruz. Sana mesaj atarım.”

“Peki.” Derin bir nefes veriyorum, şu anda moralim yerin dibine vurdu. “Özür dilerim. Böyle her şeyi batırmak istemişim.”

Sam'ın hoş bir şey demesini bekler gibiyim, ne bileyim, "Merak etme, batırmadın," ya da "Boşver, iyi niyetle yaptın." Ama demiyor. Son derece acımasız görünüyor.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye soruyor kısa ve öz. "Dürüst ol lütfen. Beni yazdırdığın başka yurtdışı seyahati falan? Benim adıma başlattığın şirket girişimleri? Benim namıma yazdığın uygunsuz şiirler?"

"Hayır ya!" diyorum gerilerek. "Hepsi bu kadar. Eminim."

"Ne kadar kargaşa yarattığının farkındasın?"

"Evet." Yutkunuyorum.

"Özür dilerim, gerçekten çok özür dilerim," diyorum çaresizce. "Seni utandırmak istememiştim. Başına dert açmak istemedim. Sana iyilik yapıyorum sanmıştım."

"İyilik mi?" İnanamayarak bakıyor. "İyilik mi dedin?"

"Selam Sam." Buğulu bir ses lafımızı kesiyor ve bir parfüm bulutu arasında kalıyorum. Kafamı çevirip bakınca yirmili yaşlarda bir kız, gökdelen topuklular ve takma kirpikleriyle dikiliyor. Kızıl saçları kıvrır kıvrır yaptırılmış ve elbisesi *cidden* derin dekolteli. Yani, resmen göbek deliği görünüyor. "Afeder-siniz, Sam'le bir dakika konuşabilir miyim?" Bana defeden bir bakış fırlatıyor.

"Ah! Eee... elbette." Birkaç adım geriliyorum ama konuş-tuklarını duyacak mesafedeyim.

"Evet. Yarın görüşmek için sabırsızlanıyorum." Sam'e dümdüz bakıyor ve takma kirpiklerini kırıştırtıyor. "Ofisin-de. Orada olacağım."

Sam şaşkın. "Randevumuz mu var?"

"Böyle mi oynamak istiyorsun?" Yumuşak, seksi bir kahka-ha patlatıp saçlarını arkaya atıyor, aynı güzel mutfaklarda ge-çen o Amerikan televizyon dizilerindeki aktrisler gibi. "Nasıl

* Takma kirpik takmış birinin kirpikleri kenardan hafifçe çıkıntılı duruyorsa, hangi *görgü kuralı* izleniyordu? Söylemek mi, yoksa kibarca görmezden gelmek mi?

istersen o kurala göre oynarım.” Sesini alçaltıp gırtlaktan gelen bir fısıltıya dönüştürüyor. “Bilmem anlatabildim mi, Sam.”

“Kusura bakma, Lindsay...” Sam kaşlarını çatıyor, ne olduğundan bihaber.

Lindsay? İçkimi elbiseme dökecektim az kalsın. Bu kız Lindsay mı?

Ah yo. Yo hayır, hayır, hayır, yo. Hiç iyi değil. Sam’in attığı öpücükleri iptal etmem gerektiğini biliyordum. O göz kırpan ikonun başka anlam taşıdığını anlamıştım. Telaş çanları çalıyor içimde, hop oturup hop kalkıyor gibiyim. Sam’i uyarsam mı? Renkli bayraklarla işaret mi çaksam?

“Biliyordum,” diye mırıldanarak dudaklarını uzatıyor. “Seni ilk gördüğüm an anladım, Sam, aramızda özel bir elektrik olduğunu. Sen çok *çekicisin*.”

Sam rahatsız oluyor biraz. “Şey... teşekkürler. Sanırım. Ama Lindsay bu gerçekten de hiç—”

“Ah, merak etme. Gizli tutmayı iyi beceririm.” Pasparklak ojeli bir parmağını Sam’in gömleğinden aşağı indiriyor. “Senden ümidi kesmek üzereydim, hı?”

Sam bir adım geri atıyor, telaşlanıyor. “Lindsay—”

“Bunca zaman tek bir işaret yollamadın –derken durduk yere benimle bağlantı kurdun.” Gözlerini yuvalarından fırlatıyor. “Bana *iyi ki doğdunlar*, işimle ilgili iltifatlar... Altında yatan sebebi biliyordum. Derken bu gece...” Lindsay, Sam’e iyice yaklaşıyor, konuşması sadece bir soluk alıp verme gibi. “Senin mesajını görünce ne hale geldim, bilemezsin. Mmm. Yaramaz adam.”

“*Mesaj* mı? Yani e-posta?” diye tekrar ediyor Sam. Yavaşça kafasını çevirip benim acı çeken bakışlarımla karşılaşiyor.

Arkama bakmadan koşmalıydım. Hazır fırsatım varken yapmalıydım. Arkama bakmadan koşup gitmeliydim.

DOKUZ

G elmiş geçmiş en üzgün insandan da daha üzgünüm. Resmen batırdım, sıçtım. Şimdi daha iyi anlıyorum. Sam'ın başına nasıl çorap ördüm, bir sürü iş çıkardım, tüm güvenini suistimal ettim ve ona tam bir baş belası oldum.

Bugünün eğlenceli bir gün olması gerekti. Dügünümsü bir gün.

Bütün hafta düğün öncesi son hazırlıkları yapabilmem için işten izinliyim –peki onun yerine ben ne yapıyorum? Özür dilemek için söylenebilecek tüm sözlere kafa patlatmakla uğraşıyorum.

Öğle yemeğine geldiğimde üstümde gayet edepli bir gri tişört ve kot etek kombinasyonu var. Sam'ın ofisinin köşesindeki restoranda buluşuyoruz ve içeri adımımı atar atmaz ilk gözüme çarpan şey, dün akşam The Savoy'dan hatırladığım bir grup kız, yuvarlak bir masada oturuyorlar. Beni tanımayacaklarından eminim ama yine de hızlı hızlı kaçıyorum.

Sam burası için telefonda *ikinci bir şirket kafeteryası* demişti. Amma da kafeteryaymış doğrusu. Çelik masalar, toprak rengi keten sandalyeler ve hani her şeyin modern harflerle, az

ve öz kelimeyle anlatıldığı menülerden biri var.* Menüde fiyat bile yazmıyor.** Sam'in burayı neden sevdiği belli oldu.

Su söyledim ve başlangıç olarak salata mı, çorba mı alsam kararsızlığı içindeyken Sam kapıda beliriyor. Kızlar anında el sallayıp onu çağırıyor, Sam de bir an duraksayıp yanlarına gidiyor. Tüm konuşmaları duyamıyorum ama arada bir kulağıma çalınanlar şöyle: "...harika bir fikir...", "...çok heyecanlıyım...", "...ne kadar destek oldun..." Herkes gülümsüyor ve pozitif görünüyor, Sam hariç.

Sonunda Sam izin isteyip bana doğru yürüyor.

"Merhaba. Gelebildin." *Benim* için bir tebessüm yok, diye fark ediyorum.

"Evet. Güzel restoran. Benimle buluştuğun için teşekkür ederim. Gerçekten." Mümkün olduğunca yatıştırıcı bir sesle konuşmaya çalışıyorum.

"Ben zaten burada yaşıyor sayılırım." Omuz silkiyor. "Bizim şirketin hepsi öyle."

"Eee... senin adına gönderdiğim e-postaların listesi burada." Hemen şundan kurtulmak istiyorum. Kağıdı ona uzatırken içim gidiyor. Alt alta yazınca çok fazla görünüyor. "Her şeyi sana ilettim de."

Garson elinde bir sürahi su ve "Tekrar hoşgeldiniz efendim,"le lafımı kesiyor, ardından ekmek sepeti taşıyan bir garson kıza işaret veriyor. İkili uzaklaşırken Sam kağıdı cebine koyuyor, hiçbir yorum yapmıyor. Çok şükür. Başmüdür edasıyla her bir maddenin üzerinden tek tek geçecek sanmıştım.

"Şuradaki kızlar senin şirketten herhalde?" Yuvarlak masaya doğru kafamı sallıyorum. "Ne anlatıyorlardı?"

* 'Ördek', 'çorba', vesaire. Ki çok havalı falan görünüyor, tamam da ne *çorbası* mesela? *Nasıl* pişmiş ördek?

** Yasalara aykırı değil mi bu? Ya başka bir para birimiyle ödemek istesem?

Bir sessizlik oluyor ve Sam kendine su koyuyor –sonra kafasını kaldırıp bakıyor. “Senin projenden bahsediyorlardı aslına bakarsan.”

Dümdüz bakıyorum. “Benim projemden mi? Yani fikir gönderme e-postamı mı diyorsun?”

“Evet. Admin çok sevmiş.”

“Vay be!” Bir süre bunu düşünüp gururla karışık bir sevinç duyuyorum. “O halde... herkes olumsuz tepki vermedi.”

“Herkes değil, hayır.”

“Şirkete hayırlı fikirler çıktı mı bari?”

“Anlaşılan... evet,” diyor Sam gıcık gıcık. “Birtakım ilginç fikirler ortaya atıldı.”

“Vay canına! Harika!”

“Yine de bir sürü insan herkesi işten atma komplosu olduğuna inanıyor, hatta birisi yasal yollara başvururum diye tehditler savurdu.”

“Ah.” Sönüyorum. “Tamam. Üzgünüm.”

“Merhaba.” Yeşil önlüklü bir kız geliyor. “Mönüyü açıklayayım mı? Bugün organik tavuk suyuyla yapılmış, tereyağlı tatlı kabak çorbamız...”

Her bir maddeyi sırayla anlatıyor ve söylemeye gerek yok, anında dikkatim dağılıyor. Böylece de sonuç olarak, kabak çorbası dışında yiyecek ne var, hiçbir fikrim yok.

“Kabak çorbası lütfen.” Gülümsüyorum.

“Az pişmiş etli baget sandviç ve yeşil salata. Teşekkürler.” Sam de dinlemiyordu bana sorarsanız. Telefonunu kontrol ediyor, kaşlarını çatıyor ve vicdanım sızlıyor gene. Şu yaptığım saçmalıklarla iş yükünü ne kadar arttırdım kim bilir.

“Şunu söylemek isterim ki, gerçekten çok çok üzgünüm,” diyorum bir avazda. “E-kart için özür dilerim. Guatemala

* Tamam artık, bu kadarı da saçmalığın daniskası. Kimsenin anlamadığı bir menü basıyorsunuz, sonra da başka birini işe alıp ona açıklatıyorsunuz.

olayından dolayı özür dilerim. Kendimi kaptırdım. Biliyorum sana çok sıkıntı yarattım ve eğer yardım edebileceğim bir şey varsa, yaparım. Yani... senin adına e-posta atayım mı?”

“Hayır!” Sam birisi vurmuş gibi tepki veriyor. “Teşekkürler,” diye ekliyor daha sakince. “Yeterince yaptın zaten.”

“Eee, durumu nasıl idare ediyorsun?” diye soruyorum korkarak. “Yani, herkesin fikrini süzgeçten geçirme olayı.”

“Jane şu anda bu işle ilgileniyor. Benim başımdan savma mesajımı gönderiyor.”

Burnumu buruşturuyorum. “Başımdan savma mesajın mı? O ne ki?”

“Anlarsın ya. *Sam e-postanızı aldığıma çok sevindi. Elinden geldiğince çabuk size geri dönecek. Bu arada ilginiz için teşekkürler.* Çevirisi: *Benden kısa sürede cevap almayı beklemeyin.*” Kaşlarını kaldırıyor. “Herkesin bir başımdan savma mesajı olmalıdır. İstenmeyen yakınlaşmaları geri püskürtmede de etkili oluyor.”

“Hayır, benim yok,” diyorum biraz alınarak. “Ben insanları başımdan savmak istemem, onlara cevap vermek isterim!”

“Evet, çok açıklayıcı bir cevap oldu *gerçekten.*” Ekmekten bir parça koparıp çiğnemeye başlıyor. “Öyle olduğunu bilseydim, sana o telefonu hiç vermezdim.”

“Eh, artık vermek zorunda değilsin.”

“Çok şükür. Nerede?”

Çantamı karıştırıyorum, sonra telefonu çıkarıp masada aramıza koyuyorum.

“Bu şey de ne?” diye bağırıyor Sam dehşete kapılarak.

“Ne ne?” Şaşırarak bakışını takip ediyorum ve anlıyorum. Marie Curie hediye torbasından çıkan, taşlı telefon yapıştırıcıları –birkaçını telefona yapıştırmıştım.

“Merak etme.” Gözlerimi deviriyorum. “Silince çıkıyorlar.”

“Umarım öyledir.” Görüntü karşısında hala küçük dilini yutmuş gibi bakıyor. Cidden. Bu şirkette cep telefonunu süsleme zahmetine giren kimse yok mu acaba?

Yemeğimiz geliyor ve bir süre tuz karabiber, hardal ve sipariş ettiğimizi sandıkları garip bir cipsle oyalanıyoruz.

“Acelen mi var?” diye sorguluyor Sam, etini ısırmaya hazırlanırken.

“Yo. Düğün işlerini halletmek için birkaç gün izin aldım ama aslında yapacak o kadar da çok şey yokmuş.”

Gerçek şu ki, bu sabah Lucinda ile konuştuğumda biraz hayrete düştüm. Düğüne yardım etmek için işten birkaç gün izin alacağımı ona *ta ne zaman* söylemiştim. Birlikte çıkıp eğlenceli şeyleri yaparız diye düşünmüştüm. Ama bana kısaca hayır, teşekkürler dedi. Northwood’daki çiçekçiyi görmek zorundaymış, önce başka bir müşterisine uğramalıymış gibisinden destansı bir hikaye anlattı ve temelde ona ayak bağı olacağımı ima etti.* Böylece de sabahım boştu. Yani sırf gitmiş olmak için işe gidecek değildim.

Çorbamı içerken Sam’in de kendi düğünüyle ilgili bir şeyler anlatmaya başlamasını bekliyorum –ama ağzımı açmıyor. Erkeklerin hiç ilgisi yok, değil mi?

“Çorban soğuk mu?” Sam aniden önümdeki kaseye odaklanıyor. “Çorban soğuk, hemen geri gönder.”

Dumanı üstünde denemez ama olay yaratmaya da niyetim yok aslında.

“Gayet güzel, teşekkürler.” Bir gülüş çakıp içmeye devam ediyorum. Telefon birden titriyor ve refleks olarak önüme çekiyorum. Lucinda arıyor, çiçekçideymiş ve her bukette dört tutam mı gelin çiçeği istediğimi teyit etmemi istiyor.

* Neden iş yaptığı herkes en alakasız yerlerde oturuyor ki? Ne zaman sorsam, ‘kaynak bulmak’tan bahsediyor. Ruby’ye göre, araba kullandığı uzun saatler karşılığında daha çok para alabilmek için öyle yapıyor.

Hiçbir fikrim yok. Ne diye öyle bir ayrıntı vereyim ki? Hem dört tutam nasıl bir şey?

*Evet güzel. Çok sağol Lucinda, gerçekten teşekkürler!
Artık çok az kaldı!!! Sevgiler Poppy xxxxx*

Willow'dan da yeni bir e-posta geliyor ama Sam'in gözü önünde açıp okumak yemiyor. Çabucak iletiyor, telefonu koyuyorum.

"Willow şimdi mesaj attı."

"Hı hı." Hiç hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çatıp kafa sallıyor.

Willow hakkında daha fazla şey öğrenmek için *geberiyorum*. Ama yapmacık görünmeden nasıl lafa girebilirim?

Damdan düşer gibi, "Nasıl tanıştınız?" diye soramam çünkü zaten kadının mesajlarının birinden öğrendim. Willow'un Beyaz Küre Danışmanlık'taki mülakatı sırasında tanışmışlar. Sam seçici kuruldanmış ve CV'siyle ilgili zorlayıcı sorular sormuş ve DAHA o zaman bilmeliymiş hayatının içine edeceğini. Orada ayağa kalkıp YÜRÜYÜP GİTMELİYMİŞ. Çünkü altı rakamlı bir maaştan mı ibaret olduğunu sanmış Willow'un hayatının? Herkesi kendisi gibi mi sanıyormuş? Birlikte bir yaşam kurmak için 'İNŞAAT TUĞLASININ NE OLDUĞUNU bilmek' zorunda olduğunun farkında değil miymiş???

Vesaire, vesaire, vesaire. Cidden sonuna kadar okuyamadım, pes ettim.

"Kendine yeni bir telefon almadın mı daha?" diyor Sam kaşlarını kaldırıp.

"Bu öğleden sonra telefoncuya gidiyorum." Yeni bir telefonla yeniden başlamak çok yorucu olacak ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Ancak...

“Aslında, mesak ediyordum da,” diye ekliyorum gayet sıradan. “Telefonu satmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Şirket e-postalarıyla dolu bir iş hattını?” Kulaklarına inanamayarak bir kahkaha patlatıyor. “Kafayı mı yedin? Zaten senin eline geçmesine izin vermekle bir delilik ettim. Hoş, başka seçeneğim de yoktu, Bayan Eliuzun. Polisi sana musallat etmeliydim.”

“Ben hırsız değilim!” diye karşı çıkıyorum, bozularak. “Telefonunu *çalmadım*. Çöp kutusunda buldum.”

“Bana teslim etmeliydin.” Omuz silkiyor. “Sen de biliyorsun.”

“Toplum malıydı artık! Haksızlık yapmadım!”

“Haksızlık yapmadın mı? Aynısını hakime anlatmak ister misin? Cüzdanım cebimden düşse ve çöp kutusuna girse, bu durumda yankesicinin teki bulup cebe indirebilir?”

Beni mi kafalıyor anlayamıyorum, o yüzden içkimden içiyorum ve konuyu kapatıyorum. Telefonu elimde döndürüyorum, vazgeçmek istemiyorum. Bu telefona iyice alıştım. Elim alıştı. Hatta gelen kutumu paylaşmaya bile alıştım.

“Eee, ne olacak peki?” En sonunda kafamı kaldırıyorum. “Telefona yani.”

“Jane alakalı her şeyi kendi hesabına aktaracak. Sonra da telefon silinecek. İçten ve dıştan.”

“Tamam. Tabii ki.”

Bütün mesajlarımın silinecek olması fikrine karşılık mız-mızlaşmak istiyorum. Fakat elimden bir şey gelmez. Anlaşmamız böyleydi. Sadece borçtu. Sam’in de dediği gibi, benim telefonum değil bu.

Telefonu gene masaya bırakıyorum, çorba kaseden beş santim uzağa.

“Yeni numaramı alır almaz sana gönderirim,” diyorum. “Eğer bana mesaj falan gelirse diye.”

“Sana iletirim.” Kafa sallıyor. “Ya da yeni kişisel asistanım iletir.”

“Ne zaman işe başlıyor?”

“Yarın.”

“Harika!” Bön bön gülümsüyorum, çorbamı içiyorum, artık ılık demeye de bin şahit ister.

“Harika biri,” diyor Sam coşkuyla. “Adı Lizzy, çok zeki bir kız.” Yeşil salatasına saldırıyor. “Evet. Hazır buradayken, anlatmak zorundasın. Lindsay ile olay neydi? Ne yazdın kıza?”

“Hımmm. Şu mesele.” Utançtan kıpkırmızıyım gene. “Sarıyorum durumu yanlış anladı çünkü... Şey. Önemli bir şey değildi, gerçekten. Sadece ona iltifat ettim ve mesajın sonuna öpücük ekledim senden. E-postanın sonuna.”

Sam çatalını tabağa bırakıyor. “Sen *benim* bir e-postamın sonuna öpücükler mi koydun? İş e-postana?” Her şeyden çok bunu aklı almamış gibi görünüyor.

“İsteyerek yapmadım!” diye savunmaya geçiyorum. “Elimden kaydılar. Ben hep kendiminkilere koyarım. Arkadaşça bir şey.”

“Ah. Anladım.” Kaşlarını ta göğse kadar kaldırıyor. “Sen o tuhaf insanlardan birisin.”

“Tuhaf değil,” diye karşı çıkıyorum. “Sadece bir hoşluk.”

“Bakayım.” Telefona uzanıyor.

“Dur!” diye dehşete kapılıyorum. “Ne yapıyorsun?”

Bir hamle yapıyorum fakat çok geç. Telefon elinde, tüm mesajları ve e-postaları tarıyor. Okudukça tek kaşını kaldırıyor, kaşlarını çatıyor, ardından birden kahkahalarla gülmeye başlıyor.

“Neye bakıyorsun?” Soğuk ve mesafeli durmaya çalışıyorum. “Özel hayatıma saygı duymalısın.”

Hiç oralı olmuyor Sam. Hiç mahremiyet duygusu yok mu ya? Hem ayrıca da ne okuyor? Kim bilir ne buldu?

Çorbamdan bir kaşık daha içiyorum ama o kadar soğuk ki, daha fazla dayanamayacağım. Kafamı kaldırıp baktığımda Sam hala büyük bir ilgiyle mesajlarımı okuyor. İğrenç bir şey bu. Sanki iç çamaşırı çekmecemi karıştırıyor.

“Şimdi başka birisinin senin e-postalarını eleştirmesinin nasıl bir duygu olduğunu biliyorsun,” diyor kafasını kaldırıp.

“Eleştirecek hiçbir şey yok ki,” diyorum umursamazca. “Senin aksine ben etkileyici ve kibarım ve iki kelimelik cevaplarımınla insanları *başımından savmam*.”

“Sen etkileyici dersin. Ben başka şey derim.”

“Her neyse.” Gözlerimi deviriyorum. Elbette benim üstün iletişim becerilerim olduğunu kabul etmeyecek.

Sam bir başka mesaj okuyor, başını sallıyor, sonra kafasını kaldırıp sessizce beni inceliyor.

“Ne var?” diyorum sinir olarak. “Ne ki o?”

“İnsanların senden nefret etmesinden çok mu korkuyorsun?”

“Ne?” Dümdüz bakıyorum, ne tepki vereceğimi bilemiyorum. “Sen neden *bahsediyorsun*?”

Telefonu işaret ediyor. “E-postalarının hepsi aynı şekilde bağıırıyor tek ağızdan. *Öptüm, öptüm, sarıldım, sarıldım, lütfen beni sev, lütfen beni sev!*”

“Ne?” Tokat yemiş gibi oluyorum. “Söylediğin şey... zırvanın daniskası.”

“Mesela şunu ele alalım. *Merhaba Sue! Gelin başı randevumu başka bir zamana erteleyebilir miyiz, mesela saat 5'e? Louise geliyorum. Haber verirsin. Ama olmaz dersen, sorun değil. Çok teşekkürler! Gerçekten sağol! Umarım her şey yolundadır. Sevgiler, Poppy, mucuk, mucuk, mucuk, mucuk, mucuk, mucuk, mucuk.* Sue kim? En eski kankan mı?”

“Kuaförümün sekreteri.” Dümdüz bakıyorum.

“Yani sırf işini yaptığı için teşekkürler, takdirler ve bir milyon öpücük alıyor?”

“Sadece *kibar* davranıyorum!” diye yapıştırıyorum.

“Kibarlık değil bu,” diyor Sam sertçe. “Gülünç olmak. Bu bir iş görüşmesi. Sen de iş tonunda olursun.”

“Kuaförümü seviyorum!” diyorum sinirlenerek.

Ne kadar iğrenç olduğunu unutup çorbamdan koca bir kaşık içiyorum ve içimin titremesini bastırıyorum.

Sam hala mesajlarımı tarıyor sanki çok hakkı varmış gibi. O telefona el sürmesine izin vermemeliydim. İçindekileri kendim silmeliydim.

“Lucinda kim?”

“Düğün organizatörüm,” diye cevap veriyorum isteksizce.

“Tahmin ettiğim gibi. Onun *senin için* çalışıyor olması gerekmiyor mu? Sana kakaladığı bunca külfet nedir?”

Bir an cevap veremeyecek kadar hararet basıyor. Ekmeği-me bir lokma tereyağı sürüyor, sonra yemeden elimden bırakıyorum.

“Benim *için* çalışıyor zaten,” diyorum nihayet Sam’in gözlerinden kaçarak. “Yani tabii ki ben de ihtiyacı olduğunda azıcık yardım ediyorum...”

“Arabaları sen ayarlamışsın.” İnanamayarak parmaklarıyla birer birer sayıyor. “Konfetileri bulmuşsun, yaka çiçeklerini, kilise müziğini...”

Yüzümün alev alev yandığını hissediyorum. Farkındayım, sonunda Lucinda için istediğimden daha çok şey yapma noktasına geldim.

Ama bunu Sam’e itiraf etmeyeceğim.

“Yapmak istedim. Sorun değil.”

“Bana sorarsan konuşma tarzı da oldukça patron-vari.”

“Tavrı öyle onun. Önemli değil ya...” Sam’i bu yoldan çıkarmak istiyorum ama amansızca sürüyor.

“Neden karşısına dikilip, *sen benim için çalışıyorsun, kes tavrı*, demiyorsun?”

“O kadar kolay değil, tamam mı?” Yenilen pehlivan gibi hissediyorum kendimi. “Sadece bir düğün organizatörü değil o. Tavishler’in eski bir arkadaşı.”

“Tavishler mi?” Sam bu isim ona hiçbir şey ifade etmediğinden kafasını sallıyor.

“Müstakbel kayınpeder ve kayınvalidem! *Tavishler*. Profesör Antony Tavish? Profesör Wanda Brook-Tavish? Anne babaları çok yakın arkadaş ve Lucinda bu dünyanın bir parçası, onların tarafından biri ve ben de...”

Susup burnumu ovuşturuyorum. Böyle diyerek nereye bağlayacaktım, hatırlamıyorum.

Sam bir kaşık alıyor, eğiliyor, çorbamdan tadıp suratını buruşturuyor.

“Buz gibi. Tahmin etmiştim. Geri gönder.”

“Yok ya.” Otomatik olarak gülümsüyorum. “Gayet güzel.” Fırsattan istifade telefonu da geri kapıyorum.

“Güzel değil. Geri gönder.”

“Hayır! Bak... önemli değil. Zaten aç değilim.”

Sam bana uzun uzun bakıyor, kafasını sallıyor.

“Büyük bir sürpriz oldun sen şimdi, biliyor musun? *Bu* çok şaşırtıcı geldi bana.”

Telefona hafifçe vuruyor.

“Ne?”

“Dışarıdan bakıldığında bu kadar cıvıl cıvıl birine göre oldukça güvensiz bir tipsin.”

“Değilim!” diye kafa tutuyorum, sinir olarak.

“Güvensiz mi değilsin? Yoksa cıvıl cıvıl mı?”

“Ben...” Cevap veremeyecek kadar aklım karıştı. “Bilmem. Kes şunu. Beni rahat bırak.”

“Tavishler’den sanki ilahlarmış gibi söz ediyorsun.”

“E *herhalde* yani! Onlar bambaşka bir *kulvarda*—”

Tam cümlemin ortasında bir erkek sesi lafımı kesiyor.

“Sam! Has adamım!” Justin bu, Sam’ın sırtına vuruyor. Siyah takım elbise, siyah kravat ve koyu renk gözlük takmış. *Men In Black* filminden fırlamış gibi. “Yine mi baget?”

“Beni çok iyi tanıyorsun.” Sam ayağa kalkıyor ve oradan geçen bir garsonun omzuna dokunuyor. “Afedersiniz, misafir için yeni bir çorba alabilir miyiz? Bu soğudu da.” Tekrar oturup Justin’e soruyor, “Poppy ile tanışmış mıydınız dün gece? Poppy, Justin Cole.”

“Anşante.” Justin bana kafa sallıyor ve Fahrenheit tıraş sonrası losyonun kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

“Merhaba.”

Kibarca gülümsüyorum ama içim içimi yiyor hala. Sam’e ne kadar yanıldığını söylemem lazım. Her konuda.

“P&G ile toplantı nasıldı?” diyor Sam, Justin’e.

“Güzeldi! Çok iyiydi! Gerçi ekipte yokluğunu arıyorlarmış, Sam.” Parmağıyla çocuk azarlar gibi bir işaret yapıyor.

“Eminim özlemiyorlardır beni.”

“Bu adam bizim şirketin yıldızıdır, biliyor musun?” diyor Justin bana, kafasıyla Sam’i göstererek. “Sör Nicholas’ın varisi. *Bir gün, sevgili oğlum, bunların hepsi senin olacak.*”

“Ah, amma saçmaladın,” diyor Sam.

“Tabii ki öyle.”

Kısa bir sessizlik. Birbirlerine gülümsüyorlar ama daha çok dış bileyen hayvanlara benziyorlar.

“Neyse, sonra görüşürüz,” diyor Justin sonunda. “Bu akşamki konferansa gidiyor musun?”

“Yarın aslında,” diye cevap veriyor Sam. “Burada da bitirmem gereken bir sürü şey var.”

“Tamam. Eh, bu gece şerefine kadeh kaldıracacağız.” Justin bana doğru bir elini kaldırıyor, sonra yürüyüp gidiyor.

“Kusura bakma,” diyor Sam. “Bu restoran öğle arasında böyledir hep. Ama en yakın ve iyi yer de burası.”

İçimi kemiren duyguları soğutup bir kenara koyuyorum şu Justin Cole sayesinde. Herif tam dallama.

“Biliyor musun dün gece Justin’i, senin arkandan konuşurken duydum,” diyorum kısık sesle ve masada öne eğiliyorum. “Senin için *inatçı göt* dedi.”

Sam başını geriye atıp kahkahadan yarıyor. “Kesin demişti.”

Yeni bir kase dolusu tatlı kabak çorbası önüme konuyor, buram buram dumanı üstünde ve birden kurt gibi acıktığımı hissediyorum.

“Bunu yaptığın için teşekkürler,” diyorum Sam’e beceriksizce.

“Memnuniyetle.” Başını yana eğiyor. “Afiyet olsun.”

“Eee, neden sana *inatçı göt* dedi o zaman?” Çorbadan bir kaşık içiyorum.

“Eh, şirketi nasıl yöneteceğimize dair temel konuların hepsinde ayrı görüşleri savunuyoruz,” diyor umursamazca. “Benim bölüm son zamanlarda bir zafer kazandı, onunki de kuyruk acısı çekiyor.”

Bölük? Zafer kazanmak? Sürekli savaşta mı bunlar?

“Eee, ne olmuştu ki?”

Oh be, çorba manyak güzel. Kıtlıktan çıkmış gibi yumuluyorum.

“Gerçekten merak ediyor musun?” Sam şaşırıyor.

“Evet! Tabii ki!”

“Çalışanlardan biri şirketten ayrıldı. Bana sorarsan, iyi de oldu. Ancak Justin böyle düşünmüyordu.” Bagetinden bir ısırık alıyor ve suya uzanıyor.

Bu mu? Bu kadarcık mı anlatacak? Çalışanlardan biri şirketten ayrıldı?

“John Gregson’ı mı diyorsun?” Birden Google araştırmam aklıma geliyor.

“Ne?” Sam afallıyor. “Sen John Gregson’ı nereden biliyorsun?”

“*Daily Mail* haberden tabii ki.” Gözlerimi deviriyorum. Ne sanıyor, gizli, üyelere mahsus bir baloncuğun içinde çalıştığını falan mı?

“Ah. Anladım.” Sam söylediğimi kafasına oturtuyor. “Şey... hayır. O başka bir meseleydi.”

“Bu meseledeki kimdi peki? Hadi ama,” diye tutturuyorum Sam tereddüt edince. “Bana anlatabilirsin. Biliyorsun, Sör Nicholas Murray’nin kankasıyım. The Savoy’da içkilerimizi tokuştururuz. Öyle yani.” Parmaklarımı üst üste geçiriyorum ve Sam burnundan homurtular çıkararak gülüyor.

“Tamam. Devlet sırrı olduğunu sanmıyorum zaten.” Duraksıyor, sesini alçaltıyor. “Ed Exton diye bir adamdı. Finans Direktörü. İşin aslı, adam atıldı. Meğerse bir süredir şirketi dolandırıyormuş. Nick olayı mahkemeye taşımadı ama büyük bir hataydı bu. Şimdiyse Ed haksız yere işten atıldığı için bize dava açıyor.”

“Evet!” diye çılgık atıyorum neredeyse. “*Biliyordum!* O yüzden The Groucho’da perişan görünüyordu.”

Sam gene inanamayarak kısa bir kahkaha patlatıyor. “Biliyorsun onu. E tabii ki biliyorsun.”

“Ve... Ed işten atılınca Justin sinirlendi mi?” Kafamda toplamaya çalışıyorum.

“Justin, Ed’in CEO olması, kendisinin de onun sağ kolu olması için uğraşıyordu,” diyor Sam kuru kuru. “Yani evet, biraz sinirlendiğini söyleyebiliriz.”

“CEO mu?” diyorum hayrete düşerek. “Ama... peki ya Sör Nicholas?”

“Ah, biraz destek bulsalar Nick’i anında alaşağı ederlerdi,” diyor Sam gerçekçi bir tonlamayla. “Bu şirkette her şeyden çok kısa günün karı ve Paul Smith’ten giyinmek gibi şeylerin

peşinde koşan bir grup var. Nick ise uzun vadeli oynama adamı. Her zaman en popüler pozisyonda değil.”

Çorbamı bitiriyorum, hepsini kafama oturtuyorum. Şu ofis politikaları da çok karmaşık cidden. İnsan nasıl iş yapabilir? Annalise kahve alma sırası kimindi diye kıyameti kopardığında biz sarsıntıya uğrayıp raporlarımızı bile yazamıyoruz.

Eğer Beyaz Küre Danışmanlık’ta çalışıyor olsaydım, hiçbir işimi yetiştiremezdim. *Sabahtan akşama kadar* ofisteki başka insanlara kısa mesaj atar, bugün neler oldu, yeni bir gelişme var mı ve acaba ne olacağını tahmin ediyorlar diye sorardım.

Hımmm. Belki de bir ofiste çalışmamam hayırlı olmuş.

“Sör Nicholas Murray’nin bir zamanlar Balham’da oturduğuna inanamıyorum,” diyorum birden hatırlayarak. “Balham yani!”

“Nick her zaman böyle janti değildi, hem de hiç.” Sam bana garip bir bakış fırlatıyor. “Küçük Google festivalin sırasında kısa özgeçmişine rastlamadın mı? Yetimmiş. Çocuk esirgeme kurumunda büyümüş. Şu anda sahip olduğu her şeyi dişıyla tırnağıyla kazanmış. Vücudunda tek bir snob hücre yoktur. Ondan kurtulmaya çalışan o yapmacık dallamalar gibi değildir.” Burun büküyor ve bir tutam rokayı ağzına atıyor.

“Fabian Taylor, Justin’in grubundan olmalı,” diye yorum yapıyorum düşünceli düşünceli. “Seninle konuşurken çok alaycı. Hep merak etmişimdir.” Kafamı kaldırıp bakınca Sam’in beni çatık kaşlarla izlediğini görüyorum.

“Poppy, doğru söyle. Kaç tane e-postamı okudun?”

Bunu sorduğuna inanamıyorum.

“Hepsini tabii ki. Ne sandın?” Suratı o kadar komik ki, birden kıkır kıkır gülesim geliyor. “Telefon elime geçer geçmez hafiyeliğe başladım. İş arkadaşlarımdan e-postalar, Willow’dan gelenler...” Tepkisini ölçmek için gayet sıradan bir şekilde araya bu ismi sokuşturuyorum.

Ancak tam beklendiği üzere Sam hiç oralı olmuyor. Sanki Willow ismi ona hiçbir şey ifade etmiyor.

Fakat bu elveda yemeğimiz. Son şansım. Azmedeceğim.

“Eee. Willow da seninle aynı katta mı çalışıyor?”

“Aynı katta.”

“Ah evet. Ve... ikiniz iş saatlerinde buluşuyorsunuz?”

Sadece başıyla onaylıyor. Taşın suyunu sıkmak gibi bir şey.

Garsonun teki gelip çorba kasemi alıyor ve kahve sipariş ediyoruz. Garson uzaklaşırken Sam’in, beni dikkatlice incelediğini fark ediyorum. Tam Willow’la ilgili başka bir soru sormak üzereyken Sam benden hızlı davranıyor.

“Poppy, konuyu kısmen değiştiriyorum. Sana bir şey diyebilir miyim? Arkadaş olarak?”

“Biz arkadaş mıyız?” diye soruyorum şüpheyle.

“İlgisiz bir seyirci olarak o zaman.”

Harika. Birincisi, Willow sohbetinden kaçıyor. İkincisi de, gene ne var acaba? Telefon çalmama üzerine bir söylev daha? E-postalarda işkadını-vari yazma üzerine bir nutuk daha?

“Neymiş?” Gözlerimi deviriyorum. “Söyle bakalım.”

Sam çay kaşığı alıyor, sanki düşüncelerini dizginliyor, sonra kaşığı yerine koyuyor.

“Biliyorum beni hiç ilgilendirmez. Daha önce bir evlilik yapmadım. Nişanlıyla tanışmadım. Durumu bilmiyorum.”

Sam konuşurken yüzüme kan akın ediyor. Neden bilmiyorum.

“Hayır,” diyorum. “Bilmiyorsun. O yüzden—”

Beni hiç dinlemeden devam ediyor.

“Ama bana öyle geliyor ki, herhangi bir şekilde kendini daha düşük seviyede hissettiğin bir evliliğe giremezsin –*girmemelisin*.”

Bir an kalakalıyorum, cevap veremiyorum. Doğru tepkiyi arıyorum. Bağırıp çağırayım mı? Bir tokat mı atayım? Bir hıslımla restoranı terk mi edeyim?

“Peki, dinle,” diyebiliyorum sonunda. Boğazım kuruyor ama duruşumu bozmamaya çalışıyorum. “Öncelikle, dediğin gibi, beni *tanımıyorsun*. İkincisi, kendimi daha düşük seviyede *hissetmiyorum*.”

“Hissediyorsun. Ağzından çıkan her laftan belli. Bana çok tuhaf geliyor bu. Kendine bir bak. Profesyonelesin. Başarılısın. Ayrıca...” Duraksıyor. “Çekici bir kızsın. Neden Tavishler’in senden *başka bir kulvarda* olduğunu düşünesin ki?”

Yoksa Sam *bilerek* mi salağa yatıyor?

“Çünkü bahsettiğimiz kişiler büyük isim yapmış, meşhur insanlar! Hepsi dahi ve ileride bir unvanları olacak, benim amcamsa Taunton’da bir dişçi—” Aniden susuyorum, nefes nefeseyim.

Harika. Şimdi kendi çıramı yaktım.

“Ya baban?”

İşte. Kendi istedi.

“Öldü,” diyorum dümdüz. “Annem de babam da öldü. On sene önce trafik kazasında.” Sandalyemde arkaya yaslanıyorum, o garip sessizliğin oluşmasını bekliyorum.

Birçok farklı yola sapabiliriz. Sessizlik. Elini ağzınla kapatma. Nefesin kesilmesi. Bir hayret nidası. Garip bir şekilde konuyu değiştirme. Rahatsız edici bir merak. Bir arkadaşının arkadaşının teyzesinin yaşadığı feci bir trafik kazasının ayrıntılı hikayesi.

Hatta bir keresinde kızın teki karşımda salya sümük ağlayıvermişti. Hıçkırıklarını izlemek ve kıza mendil bulmak zorunda kalmıştım.

Ama... bir acayıplık var. Bu sefer o garip boşluk olmuyor. Sam bakışlarını kaçırmıyor. Boğazını temizlemedi *ya da* konuyu değiştirmede *ya da* nefesi kesilmedi.

* Magnus mesela bu sınıfa girdi. Ardından bana sımsıkı sarıldı, beni iki eliyle tutup kırılğan olduğumu bildiğini ve bunun güzelliğime güzellik kattığını söyledi.

“İkisi de aynı anda mı?” diyor sonunda daha nazik bir sesle.

“Annem hemen. Babamsa ondan bir gün sonra.” Gevrek bir şekilde gülümsüyorum. “Babama veda edemedim ama. O sırada zaten... gitmişti.”

Bu konuşmaları yürütmenin tek yolu gülümsemek, bunu öğrendim.

Garsonun teki kahvelerimizi getiriyor ve bir an konuşmamız havada kalıyor. Ama garson çekilir çekilmez aynı mod geri dönüyor. Sam’in yüzünde aynı ifade.

“Çok, çok üzüldüm.”

“Üzülmene gerek yok!” diyorum standart, neşeli sesimle. “Hallettik. Amcamların yanına taşındık, amcam dişçi, yengem de dişçi hemşiresi. Bana ve küçük kardeşlerime baktılar. O yüzden... her şey iyi. Çok iyi.”

Sam’in gözlerini üstümde hissedebiliyorum. Kaçmak için bir o yana, bir bu yana bakıyorum. Kapuçinomu biraz fazla hızlı karıştırıyorum ve bir yudum içiyorum.

“Bu birçok şeyi açıklıyor,” diyor Sam sonunda.

Bana acımasına dayanamam. Kimsenin bana acımasına dayanamam.

“Hiç de değil,” diyorum gergince. “*Açıklamıyor*. Seneler önce oldu ve artık geçti, ben bir yetişkinim, bunu kafamda atlattım, tamam mı? O yüzden yanıyorsun. Hiçbir şeyi açıklamıyor.”

Sam espressosunu masaya koyuyor, amaretto bisküvisini alıyor ve ağır ağır paketini açıyor.

“Neden dişlere takık olduğunu açıklıyor demek istedim.”

“Ah.”

Tuşe.

İsteksizce gülümsüyorum. “Evet, sanırım diş bakımı konusunda oldukça bilgiliyim.”

Sam bisküvisini katur kutur yiyor ve kapuçinomu yudumluyorum. Bir iki dakika sonra da bu konudan uzaklaş-

miş gibiyiz ve acaba hesabı mı istesek diye düşünürken ben Sam birden şöyle diyor, “Bir arkadaşım biz üniversitedeyken annesini kaybetti. Çok gece onunla oturup konuşmuşumdur. Çok gece.” Duruyor. “Nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. İnsan bunu pek atlatamıyor. Ayrıca sözde bir yetişkin olmak da bunu değiştirmiyor. Ve acın hiç geçmiyor.”

Konuya geri dönmemesi gerekiyordu. Biz hayatımıza devam ettik. Çoğu insan büyük bir huzurla dört nala başka konuya koşar.

“Eh, ama ben atlattım,” diyorum canlı neşeli. “Ve acım geçti. O yüzden.”

Sam sanki sözlerim onu hiç şaşırtmamış gibi kafa sallıyor. “Evet, o da öyle dedi. Başkalarına. Biliyorum. Öyle demek zorundasın.” Duraklıyor. “Gerçi dış yüzeyi korumak çok zor iş.”

Gülümse. Gülümsemeye devam et. Gözlerinin içine bakma.

Ama nedense, elimde değil. Bakıyorum işte.

Ve gözlerim birden yanıyor. Kahretsin. *Kahretsin*. Yıllardır başıma gelmedi bu. *Yıllardır*.

“Bana öyle bakma,” diye mırıldanıyorum şiddetle, gözlerimi masaya dikerek.

“Nasıl bakmayayım?” Sam telaşlanıyor sanki.

“Anlıyormuşsun gibi.” Yutkunuyorum. “Kes şunu. Kes.”

Derin bir nefes alıyorum, suyumdan bir yudum içiyorum. *Gerizekalı* Poppy. Topla kendini. Ne zamandır kendimi böyle savunmasız yakalanacak bir duruma sokmadım... ne zamandır hatırlamıyorum bile.

“Üzgünüm,” diyor Sam alçak sesle. “İstemedim—”

“Hayır, tamam! Bir şey yok. Kapatalım bu konuyu. Hesabı istesek mi?”

“Tabii.” Garsonun tekini çağırıyor ve dudak parlatıcımı çıkarıyorum. İki saniye sonra, kendimi yeniden iyi hissediyorum.

Yemeğimin parasım ödemeye çalışıyorum fakat Sam kesinlikle reddediyor. Garson parayı aldıktan, önümdeki kırıntıları temizledikten sonra boş masada Sam'e bakıyorum.

"Eh." Yavaşça cep telefonunu masada önüne itiyorum. "Al. Teşekkürler. Seni tanımak falan güzeldi."

Sam telefona bakmıyor bile, bana o kibar, endişeli ifadeyle bakıyor ve içim karıncalanıyor, bir şeyler bilmek istiyorum. Annemlerle ilgili bir şey daha derse kalkıp gideceğim. Giderim.

"Merak ettim de," diyor nihayet. "Sırf meraktan, daha önce hiç *yüzleşme* metotları öğrendin mi?"

"Ne?" Şaşıarak yüksek bir kahkaha atıyorum. "Tabii ki hayır. Hiç kimseyle *yüzleşmek* zorunda değilim."

Sam ellerini iki yana açıyor. "Al işte. Senin sorunun bu."

"Benim bir problemim yok. En azından ben *kibar* biriyim," diye laf sokmadan duramıyorum. "Sense... batmışsın."

Sam katıla katıla gülüyor ve kızarıyorum. Tamam, belki de batmışsın diye ifade etmek çok doğru değildi.

"İyiym ben." Çantama uzanıyorum. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Hadi ama. Korkak olma."

"Korkak değilim!" diye karşı çıkıyorum kulaklarıma inanamayarak.

"Eleştiriyorsan eleştirilmeyi de kabul edeceksin," diyor neşeli neşeli. "Benim mesajlarımı okuduğunda az konuşan, batmış bir herif gördün. Ve bana bunu söyledin. Belki de haklısın." Susuyor. "Ama ben senin mesajlarını okuduğumda ne gördüm biliyor musun?"

"Hayır." Somurtuyorum. "Ve bilmek de istemiyorum."

"Başkalarına yardım etmek için çırpınan ama kendisi için yardım almayan bir kız gördüm. Şu anda da yardıma ihtiyacın var. Hiç kimse kendini daha düşük ya da başka kulvarda hissederek ya da olmadığı biri gibi olmaya çabalayarak evlen-

memeli bence. Aranızdaki meseleler nedir bilmiyorum tam olarak ama...”

Telefonu eline alıyor, bir düğmeye basıyor ve ekranı bana doğru çeviriyor.

Siktir.

Listem çıktı. Kilisedeyken yazdığım liste.

DÜĞÜNDEN ÖNCE YAPILACAK İŞLER

1. Yunan felsefesinde uzman ol.
2. Robert Burns şiirleri ezberle.
3. Uzun Kelime Oyunu kelimeleri öğren.
4. Unutma: HASTALIK HASTASIYIM.
5. Beef stragonof. Sevmeye çalış. (Hipnoz?)

Utançtan yerin dibine girmek istiyorum. İşte *bu yüzden* insanlar aynı telefonu paylaşmamalı.

“Seni ilgilendirmez,” diye mırıldanıyorum, bakışlarımı masaya dikerek.

“Biliyorum,” diyor Sam kibarca. “Aynı zamanda da kendi savunmak ve hakkını aramak da zordur. Ama yapmak zorundasın. İçini dökmeli, ortaya koymalısın. Düğünden önce.”

Bir ya da iki dakika sessiz kalıyorum. Haklı olmasına dayanamıyorum. Fakat derinlerde bir yerde, söylediği her şey bana çok doğru geliyor. Tek tek yerine oturan Tetris parçaları gibi.

Çantamı tekrar masaya bırakıyorum ve burnumu ovuşturuyorum. Sam sabırla bekliyor, bense kafamı topluyorum.

“Bana bunları söylemen çok güzel,” diyorum nihayet. “Sana göre söylemesi kolay. Ne diyeceğim ki onlara?”

“Onlar derken...”

“Ne bileyim. Anne babası herhalde.”

Kendimi birden sadakatsiz hissediyorum, Magnus’un arkasından onun ailesini çekiştiriyorum. Ama artık çok geç.

Sam bir an tereddüt etmiyor.

“Şöyle diyeceksin, Bay ve Bayan Tavish, bana kendimi eksik hissettiriyorsunuz. Beni gerçekten yetersiz mi görüyorsunuz, yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Sen hangi *gezegende* yaşıyorsun yahu?” Dümdüz bakıyorum. “Diyemem öyle bir şey! İnsanlar öyle şeyler demez!”

Sam kahkaha atıyor.

“Bugün öğleden sonra ne yapacağım biliyor musun? Sektördeki bir CEO’ya yeterince çok çalışmadığını, birlikte çalıştığı yönetim kurulu üyelerini kendinden uzaklaştırdığını ve kişisel hijyeninin bir sorun oluşturmaya başladığını söyleyeceğim.”

“Aman Tanrım.” Düşününce içim kötü oluyor.

“Olamaz.”

“Bir şey olmayacak,” diyor Sam sakince. “Ben ona madde madde anlatacağım ve konuşmanın sonunda benimle aynı fikirde olacak. Teknik ve özgüven meselesi. Tuhaf konuşmalar benim uzmanlık alanım. Nick’ten çok şey öğrendim,” diye de ekliyor. “İnsanlara şirketlerinin bir boka yaramadığını söyleyebilir ve ondan duyarlar. Hatta *ülkelerinin* bile bir boka yaramadığını duyarlar.”

“Vay be.” Ağzım açık kalıyor.

“Gel, toplantıda dinleyici ol. İşin yoksa tabii. İki kişi daha olacak.”

“Gerçekten mi?”

Sam omuz silkiyor. “Böyle öğrenirsin.”

İnsanın garip sohbetler konusunda uzman olacağını hiç tahmin edemezdim. Kendimi birisine kişisel hijyeninin bir sorun olduğunu söylerken hayal etmeye çalışıyorum. Bir milyon yıl kafa yorsam, hangi kelimeleri seçeceğimi bulamam.

Ah hadi ama. Bunu yapmak zorundayım.

“Tamam!” diyorum gülümseyerek. “Gelirim. Teşekkürler.”

Sam telefonu eline almadı, birden dikkatimi çekiyor. Hala masanın üstünde.

“Eee... bunu da ofisine mi getireyim?” diyorum gayet sıradan.

“Tabii.” Sam ceketini giyiyor. “Teşekkürler.”

Mükemmel. Mesajlarımı gene kontrol etmem lazım. İşte bu!

ON

Böyle bir yerde çalışmak şahane olmalı. Sam'in şirketinin binasında her şey benim için çok yeni ve değişik –kocaman yürüyen merdivenlerden titreyen asansörlere, üstünde resmimin olduğu lamine kartlara kadar, üç saniyede makineden basıverdiler. Ziyaretçiler First Fit Fizyo'ya gelince biz Staples'dan alınmış bir deftere isimlerini yazıyoruz, o kadar.

On altıncı kata çıkıyoruz ve parlak yeşil halılı bir koridor-dan geçiyoruz, duvarlarda siyah-beyaz Londra fotoğrafları asılı ve gelişigüzel şekillerde değişik sandalyeler. Sağ tarafta tekli, cam bölmeli ofisler ve sol tarafta rengarenk masalarla dolu, kocaman, açık plan bir alan var. Burada her şey çok *havalı*. Bizdeki gibi bir su sebili var ama ayrıca gerçek Nespresso'lu bir kahve makinesi ve Smeg buzdolabı ve devasa bir meyve sepeti var.

First Fit Fizyo'daki çalışma koşullarıyla ilgili Ruby ile konuşmazsam neyim.

"Sam!" Lacivert pamuklu ceketli bir adam Sam'i selamlıyor ve onlar konuşurken açık plan ofis alanını inceliyorum, acaba Willow gözüme çarpar mı diye bakıyorum. Ayaklarını masaya

dayamış, kulaklığına konuşan şu dalgacı saçlı kız. O olabilir mi?

“Tamam.” Sam konuşmasını sonlandırıyor gibi. “Çok ilginç, Nihal. Bir düşüneyim.”

Nihal. Kulak kesiliyorum aniden. Ben bu adı bir yerden tanıyorum. Eminim. Neydi ya? Nihal... Nihal...

“Teşekkürler Sam,” diyor Nihal. “Belgeyi sana hemen iletıyorum...” Adam cep telefonunun tuşlarına basarken birden hatırlıyorum.

“Bebeği oldu diye gözün aydın de!” diye fısıldıyorum Sam’e. “Nihal’in geçen hafta bir kızı oldu. Adı Yasmin. Üç buçuk kilo. Harika bir şey! E-postayı görmedin mi?”

“Ah.” Sam şaşıyor ama çaktırmadan toparlanıyor. “Hey Nihal, bu arada bebeğin olmuş, gözün aydın. Harika bir haber.”

“Yasmin çok güzel bir isim.” Nihal’a otuz iki dişimle gülüyorum. “Ve üç buçuk kilo! Tam uygun kiloda. Nasıl?”

“Anita nasıl?” diye lafa giriyor Sam.

“İkisi de gerçekten çok iyi, teşekkürler! Afedersiniz... tanışıyor muyuz, emin olamadım?” Nihal, yardım istercesine Sam’e bakıyor.

“Bu Poppy,” diyor Sam. “Buraya şey için geldi... danışmanlık.”

“Tamam.” Nihal kafasını sallıyor, hala şaşkın. “Eee, bebeği nereden duyduunuz?”

“Sam bahsetmişti,” diye uyduruveriyorum. “Sizin adınıza çok sevinmişti, bana da anlattı hemen. Değil mi Sam?”

Ha! Sam’in suratı!

“Evet öyle,” diyor nihayet. “Çok sevindim.”

“Vay be.” Nihal’in suratı zevkten dört köşe. “Sağol Sam. Seni bu kadar şey bilmezdim...” Ne diyeceğini bulamadan susuyor.

“Sorun değil.” Sam tek elini kaldırıyor. “Tekrar tebrikler. Poppy, bizim artık gitmemiz gerek.”

Sam'le koridorun sonuna doğru yürürken surat ifadesine kıkır kıkır gülesim geliyor.

"Kesebilir misin şunu, lütfen?" Sam başını hareket etmeden mırıldanıyor. "Önce hayvanlar, şimdi bebekler. Bana nasıl bir ün kazandırıyorsun?"

"İyi bir ün!" diye karşı çıkıyorum. "Herkes seni sevecek!"

"Selam Sam." Birisi bizi arkadan selamlıyor ve dönüp bakınca dün geceki Matt Mitchell'ı görüyoruz, neşe saçıyor. "Haber yeni duydum! Sör Nicholas, Guetamala gezisine katılıyormuş! Müthiş!"

"Ah evet." Sam şöyle bir kafa sallayıp geçiyor. "Dün gece konuştuk."

"Eh, ben sana teşekkür etmek istedim," diyor ciddiyetle. "Biliyorum, senin çok etkin oldu. Siz ikiniz bizim derneğe çok şey katacaksınız. Ah, bağışınız için de teşekkürler. Gerçekten çok memnun olduk."

Ağzım açık kalıyor. Sam, Guatemala gezisine bağış mı yapmış? *Bağış* yapmış?

Şimdiyse Matt bana dönüp sırtıyor. "Tekrar merhaba. Siz de Gueatemala gezisiyle ilgileniyor musunuz?"

Aman Tanrım, Guatemala'ya gitmek *çok* isterim.

"Eh—" diye başlıyorum coşkuyla ancak Sam sertçe lafımı ağzıma tıkıyor. "Hayır. İlgilenmiyor."

Cidden. Ne oyun bozan adam.

"Bir dahaki sefere belki," diyorum kibarca. "Umarım güzel geçer!"

Matt Mitchel koridorun sonuna doğru gözden kaybolurken biz yürümeye devam ediyoruz ve az önce duyduğum şeye kafa yoruyorum.

"Sör Nicholas'ın Guatemala'ya gittiğini bana hiç söylemedin," diyorum nihayet.

"Öyle mi?" Sam hiç oralı değil. "Eh, gidiyor evet."

“Bağış da yapmışsın,” diye ekliyorum üstüne. “Yani demek ki iyi bir şey savunduklarına inanıyorsun. Desteklemeye değer buluyorsun.”

“Ben *ufak* bir bağış yaptım.” Gözdağı verircesine bir bakış atarak düzeltiyor ama geri adım atmaya hiç niyetim yok.

“O halde aslında... bu durum iyi sonuçlandı. Felaketle bitmedi.” Düşünceli düşünceli parmaklarımla göstererek sayıyorum. “İdari birimdeki kızlar seni fikrinden dolayı tebrik ediyor, çok zekice buluyor bu projeyi. Şirket hakkında ilginç yeni öneriler alıyorsun. Nihal seni yere göğe sığdıramıyor, Chloe ve departmanı da öyle ve Fun Run’a katıldığın için Rachel sana *bayılıyor...*”

“Saya saya nereye varmaya çalışıyorsun?” Sam’in yüz ifadesi o kadar meşum ki, içim titriyor.

“Eee... hiçbir yere!” diye geri adım atıyorum. “Sadece söylüyorum işte.”

Belki de bir süreliğine sessiz kalırım.

Lobiyi gördükten sonra Sam’in odasını çok etkileyici bir yer olarak bekliyordum ama etkilenmek ne kelime. Nutkum tutuluyor.

Devasa bir köşe alanı kapatmış, camlar Blackfriars Köprüsü’ne bakıyor, tavandan tasarımcı işi bir avize heykel sarkıyor ve kocaman bir masa var. Dış kısımda daha küçük bir masa daha var, tahminimce Violet orada oturuyordu. Ofisin bir köşesinde son teknoloji ürünü bir bar ve buzdolabı, granit tezgah ve Nespresso makinesi yer alıyor. Camın önünde bir koltuk duruyor ve Sam beni oraya alıyor.

“Toplantı yirmi dakika sonra. Benim halletmem gereken ufak tefek bir şeyler var. Sen rahatına bak.”

Birkaç saniye sessizce koltukta oturuyorum -ama bir koltukta oturmak oldukça sıkıcı- böylece de nihayet kalkıp camdan dışarı bakıyorum, köprüden vızır vızır geçen arabaları sey-

rediyorum. Hemen yanımda bir raf var, bir sürü kalın kalın iş kitabı ve birkaç ödül süslüyor burayı da. Ancak Willow'un resmi yok. Sam'in masasında da yok. Bir yerde mutlaka kızın fotoğrafı olmalı ama?

Resmi bulma ümidiyle etrafa bakarken bir başka kapı eşiği dikkatimi çekiyor ve oradan içeri göz atıyorum. Sam'in niçin başka bir kapısı var? Orası nereye çıkıyor?

"Banyo," diyor Sam halimi çıkıp. "Kullanman lazımsa, çekinme."

Vay be. Kendine ait bir banyosu var!

İçeri giriyorum, bir mermer deryası ve saray yuvası bulmayı umuyorum –ancak oldukça sıradan, küçük bir duş ve cam fayanslar. Olsun canım. Yine de ofisin içinde size özel bir banyo var. Amma havalı bir şey.

Fırsattan istifade makyaj tazeliyor, saçımı tarıyor, kot eteğimi düzeltiyorum. Kapıyı açıyorum ve çıkmaya hazırlanırken gömleğime çorba sıçramış olduğunu fark ediyorum. Hay aksi.

Belki de çıkarabilirim.

Havlunun tekini hafifçe ıslatıp lekenin üstüne sürüyorum. Hayır. Yeterince ıslak değil. Eğilip musluğun altına sokmam lazım gömleği.

Öne eğilirken şık siyah pantolon ceketli bir kadının yansımasını görüyorum aynadan ve sıçıyorum. Bütün ofisi yansıtan bir ayna olduğunu kavramam birkaç saniye sürse de, kadın geliyor, Sam'in odasına yaklaşıyor. Uzun boylu ve baskın bir tipe benziyor, kırklarında falan gibi ve elinde bir kağıt tutuyor.

Yüz ifadesi oldukça karanlık. Aaa, belki de kötü özbakım ve hijyen CEO'sudur.

Yok. Kesinlikle hayır. Şu üstündeki lekesiz jilet gibi beyaz gömleğe bakın.

Aman Tanrım, yoksa bu Willow bu?

Birden çorba lekemden daha da çok utanıyorum. Çıkmakla uzaktan yakından alakası yok, hatta şimdi önümde kocaman ıslak bir leke kaldı. Hatta, iğrenç görünüyorum. Acaba Sam'e bunca şeyden sonra toplantıya katılamayacağımı mı söylesem? Ya da belki de ödünç alabileceğim, yedek bir gömleği vardır. Hani çoğu işadamı ofiste bir iki yedek gömlek tutar ya?

Hayır Poppy. Daha neler! Ayrıca zaman da yok. Siyahlı kadın yaklaşıyor ve sertçe kapıyı tıklatıp açıyor. Aynadan izliyorum diken üstünde.

"Sam. Seninle konuşmam lazım."

"Tamam. Ne oldu?" Sam kafasını kaldırıp bakıyor ve kadının yüzünü görünce kaşlarını çatıyor. "Vicks, hayırdır?"

Vicks! Tabii ya, bu Vicks, Hİ departmanının başı. İlk görüşte tanımalıydım.

Onca e-postayı okuduktan sonra kızı tanıyor gibiyim ve tam kafamda canlandırdığım gibiymiş. Kısa, düz kahverengi saçlı, işkadını tavrılı, zevkli ayakkabılar giyen ve pahalı bir saat takan. Şu anda da yüzünde son derece stresli bir ifade.

"Çok az insanın haberi var," diyor kapıyı kapatıp. "Bir saat önce ITN'den bir arkadaşımın telefon geldi. Nick'in yazdığı şirketçi bir memorandum ellerine geçmiş, saat on haberlerinde yaymayı düşünüyorlarmış." Suratını ekşitiyor. "Durum... vahim. Çok kötü, Sam."

"Şirketçi memorandum mu?" Sam afallıyor. "Hangisi?"

"Hani sana ve Malcolm'a yolladığı? Birkaç ay önce? BP ile danışmanlık işi yapıyordunuz ya, o zaman? Burada işte. Bir oku."

Yaklaşık on saniye sonra banyonun aralık kapısından dışarı bakış atıyorum. Sam'in, yüzünde şok ifadesiyle bir bilgisayar çıktısını okuduğunu görüyorum.

"Nasıl *yani*—"

"Aynen." Vicks ellerini kaldırıyor. "Aynen."

“Ama bu—” Sam diyecek bir şey bulamıyor.

“Felaket haberi,” diye tamamlıyor Vicks sakın sakın. “Temelde rüşvet almayı kabul etmekten bahsediyor. Şu anda hükümetin bir komitesinde yer aldığını ekle—” Vicks duraksıyor. “Sen ve Malcolm da kurban gidebilirsiniz. İyice bakmamız lazım.”

“Ama... iyi de ben böyle bir yazışma hayatımda görmedim!” Sam nihayet sesini geri kazanıyor. Nick bunu bana göndermedi hiç! Böyle şeyler *asla* yazmaz. Yani, *aynı* şekilde başlayan bir mesaj yazmıştı ama—”

“Evet, ben de Malcolm’dan öyle anladım. Ona atılan mesaj bu elindekiyle kelimesi kelimesine aynı değilmiş.”

“Kelimesi kelimesine mi değilmiş?” diye tekrar ediyor Sam sabırsızca. “Tam anlamıyla her boku değiştirilmiş! Evet, BP hakkındaydı, evet aynı konulara değiniyordu ama bu cümleler yazmıyordu.” Sayfaya yumruk atıyor. “Bunun hangi cehennemden çıktığını bilmiyorum. Nick’le konuştun mu?”

“Elbette. O da aynı şeyi söylüyor. Bu mesajı göndermemiş, daha önce hiç görmemiş, o da bizim kadar şaşkın.”

“Evet!” Sam sabrı taşarak konuşuyor. “Hemen peşine düş! Mesajın orijinalini bul, ITN’deki arkadaşını ara, sahte mesaj atıldığını söyle. IT’deki çocuklar hangi mesajın ne zaman yazıldığını bilebilir, böyle şeyleri iyi yapıyorlar...” Yavaşlıyor. “Ne?”

“Hepsini denedik.” Vicks derin bir nefes veriyor. “Baktık. Memorandumun orijinalini hiçbir yerde bulamadık.”

“Ne?” Sam kıza dik dik bakıyor. “Ama... delilik bu. Nick muhakkak saklamıştır.”

“Arıyorlar. Burada da, Berkshire’daki ofisinde de. Şu ana kadar sistemde ancak bu versiyonu bulabildiler.” Arkasından da kağıda vuruyor.

“Saçmalık!” Sam kulaklarına inanamayarak kakhaha atıyor. “Bekle! Bende olacaktı.”

Oturup bir dosya açıyor. “Ben koymuşumdur...” Birkaç kez ekrana tıklıyor. “İşte! Gördün mü... Burada mesaj...” Birden cümlesini kesiyor, kesik kesik soluk alıyor. “Nasıl ya—”

Sessizlik çöküyor. Nefesimi tutuyorum.

“Hayır,” diye patlıyor Sam aniden. “Olamaz. Benim elime geçen bu *versiyon* değildi.” Afallayarak kafasını kaldırıp bakıyor. “Neler oluyor? Bende *vardı*.”

“Orada yok mu?” Vicks’in sesi hayalkırıklığı içinde.

Sam bilgisayarın mouse’una deli gibi tıklıyor.

“Hiçbir anlam veremiyorum,” diyor kendi kendine konuşurcasına. “Memorandum buraya atılmıştı. Sistem üzerinde bana ve Malcolm’a gönderildi. Elimdeydi. Kendi gözlerimle okudum. Burada olmak *zorunda*.” Ekrana kötü kötü bakıyor. “Nerede bu *siktiğimin* mesajı ya?”

“Çıktısını almış mıydın? Sakladın mı? Orijinal versiyon elinde mi?” Vicks’in gözlerinde umudu okuyabiliyorum.

Uzun bir sessizlik.

“Hayır.” Sam iç geçiriyor. “Ekrandan okudum. Malcolm?”

“O da çıktı almamış. Bilgisayarında da bir tek bu versiyonu bulabiliyor. Tamam.” Vicks sönüyor resmen. “Eh... denemeye devam edeceğiz.”

“Burada olmazk *zorunda*.” Sam bozuk plak gibi. “Teknik destek ekibi bulamayız diyorsa da yanılıyor. Daha fazla kişiyi görevlendir.”

“Hepsi karınca gibi çalışıyor. Tabii ki ne olup bittiğini anlatmadık.”

“Eh, eğer bulamazsak, ITN’e durumun bizim için bir muamma olduğunu söyleyeceksin,” diyor Sam enerjik bir şekilde. “Kabul etmiyoruz. Bu güncelleme mesajının ne *benim* tarafımdan okunduğunun, ne Nick tarafından yazıldığının

altını çiziyoruz, şirkette daha önce kimse tarafından görülmediğini—”

“Sam, mesaj şirketin sisteminde duruyor.” Vicks bitkin. “Şirkette hiç kimsenin görmediğini savunamayız. Diğer mesajı bulamazsak eğer—” Telefonuna mesaj geliyor ve Vicks ek-rana bakıyor. “Hukuk bölümünden Julian. Karara karşı çıkacaklar ama...” Ümitsizce omuz silkiyor. “Nick artık hükümet danışmanı ya, pek şansımız yok.”

Sam gene o kağıda bakıyor yüzünde hoşnutsuzluğunu gösteren çatık kaşlı bir ifadeyle.

“Tanrı bilir.”

Ben de o kadar heyecanlanıp geriliyorum ki, telefonum vızıldayınca korkudan yerimden fırlıyorum. Ekranı bakış atıyorum ve elektrik verilmiş gibi oluyorum. Burada saklanıp kalamam. Acilen konuşma seçeneğine basıp titreyen bacaklarla banyodan çıkıyorum.

“İmmm, rahatsız ettiğim için özür dilerim,” diyorum beceriksizce ve telefonu uzatıyorum. “Sam, Sör Nicholas seni arıyor.”

Vicks’in suratında oluşan dehşetengiz ifadeye katıla katıla gülesim geliyor –sadece elinde kalabilirim diye ödüm patlıyor. Hiç niyetim yok.

“O kim?” diye yapıştırıyor, tişörtümdeki lekeyi süzerek. “Yeni asistanın bu mu?”

“Hayır. O şey...” Sam eliyle başından savıyor. “Uzun hikaye. Nick!” diye yüksek sesle konuşuyor ahizeye doğru. “Şimdi haberim oldu. Tanrım.”

“Konuştuklarımızı duydun mu?” diye soruyor Vicks bana saldırgan bir tonlamayla.

“Yo! Yani, evet, birazını.” Ödüm patladığından kekeliyorum. “Ama sizi dinlemiyordum. Bir şey duymadım. Saçıma tariyordum. Sert sert.”

“Tamam. Haberleşiriz. Gelişmeleri gönder.” Sam telefonu kapatıp başını sağa sola sallıyor. “Ne zaman doğru numarayı kullanmayı öğrenecek? Kusura bakma.”

Dikkati dağınık bir şekilde telefonu tekrar masasına koyuyor. “Çok saçma. Teknik ekiple kendim konuşacağım. Kayıp bir e-postayı da bulamayacaklarsa artık, Tanrı aşkına, topunu işten atmak lazım. Aslında zaten işten atılmaları lazım. Bir halta yaramıyorlar.”

“Senin telefonunda olabilir mi?” diye öneriyorum çekine çekine.

Bir an Sam’ın gözlerinde bir ışık yanıyor –sonra iki yana kafa sallıyor.

“Hayır. Aylar önceydi bu e-posta. Telefonum iki aydan uzun hafızada tutmuyor. İyi fikirdi ama, Poppy.”

Vicks duyduklarına inanamıyor gibi bakıyor.

“Tekrar soruyorum –*bu kim? Giriş* kartı var mı?”

“Evet.” Hemen lamine kaplı kartımı çıkarıyorum.

“O... sorun değil. Bir ziyaretçi. Ben onunla ilgilenirim. Hadi. Teknik ekiple konuşmalıyız.”

Benden tarafa ne bakıp, ne konuşup Sam koridora çıkıyor. Bir saniye sonra Vicks de alı al moru mor peşine düşüyor. İkili uzaklaşırken kızıdan kısık sesli bir küfür ve sızlanma silsilesi duyabiliyorum.

“Sam, banyonda bir ziyaretçinin olduğunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun, hem de tam *çok özel krizimize* kulak misafiri olmuş? Benim işim bilgi akışını kontrol etmek, farkındasın değil mi? *Kontrol* etmek?”

“Vicks, rahat ol.”

Onlar gözden kaybolunca ben de bir kotluğa çöküyorum, kendimi gerçekdışı bir yerde gibi hissediyorum. Nasıl yani! Şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kalayım mı? Gitsem mi? CEO ile o toplantı olacak mı acaba?

Herhangi bir yere gitmek için acelem *yok* aslında fakat burada tek başına yirmi dakika kadar oturduktan sonra ufak ufak rahatsızlık duymaya başlıyorum. Tek kelime anlamadığım yazılarla dolu bir dergiyi karıştırdım, kendime kahve koymayı düşündüm (ve vazgeçtim). CEO toplantısı kesin ertelendi. Sam meşgul olmalı. Sam'e bir not yazarak çıkmak için kendimi hazırlıyorum, derken sarışın bir adam cam kapıyı tıklıyor. Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında ve elinde kocaman, mavi bir rulo kağıt var.

"Merhaba," diyor utangaçça. "Sam'in yeni asistanı mısın?"

"Hayır, ben sadece... eee... yardım ediyorum."

"Ah, tamam." Kafa sallıyor. "Şey, yarışmayla ilgili. Yeni fikir yarışması var ya?"

Of Tanrım. Gene mi bu!

"Evet?" diye teşvik ediyorum. "Sam'e mesaj bırakmak ister misin?"

"Bunun Sam'e ulaştırılmasını istiyorum. Şirketin görsel bir sunumu? Yeniden yapılandırma egzersizi? Açınca yeterince anlaşılıyor ama gene de birkaç not ilıştirdim yanına..."

Rulo yapılmış kağıdı bana uzatıyor, yanında da içi yazılarla dolu bir alıştırma kitabı.

Sam'in bunlara uzaktan bir göz bile atmayacağını biliyorum. Çocuğa üzüliyorum içimden.

"Tamam! Şey... ben bunu göreceği bir yere koyarım. Teşekkürler!"

Sarışın çocuk çıkıp gittiğinde meraktan kağıdın bir köşesini kıvırıyorum –ve inanmıyorum! Bu bir kolaj! Beş yaşındayken yaptığım şeylere benziyor!

Bütün kağıdı yere boylu boyunca seriyorum, köşeleri de sandalyelerle tutturuyorum. Bir ağaç resmi ve çalışanların fotoğrafları dallara takılmış. Şirketin yapısı hakkında nasıl bir bilgi verdiğini ancak Tanrı bilir –umrumda değil. Bana ilginç

gelen şey, her fotoğrafın altında kişinin adının yazması. Bu da demektir ki, nihayet Sam'in telefonuna e-posta atan herkesi resimlerle eşleştirebilirim. İlginç ve meşakkatli.

Jane Ellis tahminimden çok daha gençmiş, Malcolm daha şişman ve Chris Davies de meğer kadınmış. Justin Cole burada... ve Lindsay Cooper... ve sonra—

Parmaklarım donakalıyor.

Willow Harte.

Alçakça bir dala konmuş, neşeli neşeli etrafa sırtıyor. Zayıf, siyah saçlı, kaşları yay gibi. Oldukça güzel bir tip, diye uyuz olarak itiraf etmeliyim, *ancak* süpermodel standartlarında da değil.

Ve Sam'le aynı katta çalışıyor. Yani...

Ah, yapmazsam çatlarım. Hadi ama. Gitmeden önce ruh hastası nişanlısına uzaktan bir bakmalıyım.

Sam'in cam kapısına yanaşıp dikkatlice dışarı doğru bir bakış atıyorum. Açık alanda mı olur, yoksa kendi odası mı vardır bilemiyorum. Etrafta gezinmem lazım. Biri beni durdurup sorsa, Sam'in yeni asistanıyım.

Kamuflej olsun diye iki dosya alıyorum kucağıma ve yavaşça dışarı çıkıyorum. Bilgisayarlarına yazı yazan iki kişi kafasını kaldırıp ilgisiz bir bakış atıyorlar bana. Bu kadın kenarından ilerleyerek odaların içine doğru bakıyor, kapılardaki isimleri okuyorum; siyah saçlı ve mızmız, genizden konuşan bir kız arıyorum. Kesinlikle mızıkçı gibi ve genizden gelen bir sesi var, eminim. Ve bir sürü uydurma alerjisi, yaklaşık on terapisti—

Donuyorum. *Bu o! Bu Willow!*

Üç metre ötemde. Cam duvarlı ofislerden birinde oturuyor. Doğrusu, profil görüntüsü ve sandalyesinden aşağı inen uzun saçları, siyah balerin babetlerinde biten uzun bacakları dışında pek bir şey göremiyorum —ama o olduğundan eminim. Kendimi mitolojik bir yaratık keşfetmiş gibi hissediyorum.

Yakınlaştıkça içimdeki heyecanı bastıramıyorum. Her an kıkır kıkır gülebilirim. Çok saçma şu an. Hayatımda hiç tanışmadığım birini gözetliyorum. Dosyaları göğsüme iyice batırıp biraz daha yakınlaşıyorum.

Ofiste onunla birlikte daha gençten iki kız daha var ve hepsi çay içiyor, Willow ise konuşuyor.

Kahretsin. Hiç de mızımız, genizden gelen bir sesi yokmuş. Hatta sesi gayet melodik ve akıllı başında biri gibi –esasen ne dediğine kulan verene kadar yalnız.

“Tabii ki hepsi bana patlaması için,” diyor. “Tüm bu olan biten koca bir *siktir git Willow*. Aslında *benim* fikrim olduğun-u biliyor muydunuz?”

“Hayır,” diyor kızlardan biri. “Sahi mi?”

“Ah evet.” Kısacık bir an kafasını döndürüyor ve kederli, acımağlı bir tebessüm gözüme çarpıyor. “Yeni fikir jenerasyonu *benim* fikrim. Sam benden çaldı. O e-postanın aynısını ben göndermeyi planlıyordum. Kelimesi kelimesine. Muhtemelen dün gece dizsütü bilgisayarımda gördü.”

Ağzım açık kalarak dinliyorum. *Benim* attığım e-postadan mı bahsediyor? Fişek gibi içeri girip “Senden çalmış olamaz ki, Sam o mesajı göndermedi bile!” demek geliyor içimden.

“Her zaman böyle hareketler yapıyor zaten,” diye ekleyip çayını yudumluyor. “Kariyerini öyle inşa etti. Hiç bütünlük yoktur onda.”

Tamam, şu anda kafam çorba gibi. Ya ben Sam hakkında yanılıyorum, ya da o fena yanılıyor çünkü bana sorarsanız, Sam birisinden fikir çalacak son insandır şu dünyada.

“Neden benimle *yarışmak* durumunda olduğunu anlıyorum bir türlü,” diyor Willow şimdi de. “Erkeklerin sorunu ne? Dünyanın sorunlarını birlikte göğüslemenin nesi yanlış? Omuz omuza? Ortak olmanın nesi yanlış? Yoksa o aptal erkek beyninin alamayacağı kadar... *cömertçe* bir durum mu bu?”

“Kontrolle sahip olmak istiyor,” diyor diğer kız, bisküvisini ortadan ikiye bölerek. “Hepsi öyleler. Bir milyon yıl da geçse sana hak ettiğin değeri vermez.”

“Ama bir bokluk çıkarmadan *doğru düzgün* olsak, ne kadar *mükemmel* olurdu, bunu göremiyor mu? Bu iğrenç kötü dönemi *atlatabilesek?*” Willow birden gaza geliyor. “Birlikte çalışsak, birlikte olsak... her şey birarada olsa... yüce bir şey bulurduk.” Susuyor, çayından bir yudum içiyor. “Esas soru şu, ona ne kadar süre tanıyacağım? Çünkü bu şekilde fazla uzun sürdüremem.”

“Karşılıklı konuştunuz mu bu konuyu?” diyor ilk kız.

“Lütfen! Sam ve ‘konuşmak’, biliyorsunuz.” Parmaklarıyla tırnak işaretine alıyor kelimeyi.

Eh. Bu konuda katılıyorum.

“Üzülüyorum.” Başını sağa sola sallıyor. “Kendim için değil, onun için. Burnunun dibindekini göremiyor, elindekinin kıymetini bilmeyi beceremiyor ve ne var biliyor musunuz? Elindekini kaybedecek. *Ondan sonra* geri isteyecek ama çok geç olacak. Çok geç.” Çay fincanını bam diye koyuyor. “Gidecek.”

Birden etkileniyorum. Bu konuşmaya yepyeni bir gözle bakıyorum. Birden Willow’un, sandığımdan çok daha yüksek içgörüye sahip olduğunu fark ediyorum. Çünkü, doğrusunu söylemek gerekirse, Sam’in babasıyla olan ilişkisi hakkında da böyle düşünüyorum. Sam ne kaybettiğini göremiyor ve anladığında da çok geç olabilir. Tamam, aralarında ne olup bittiğine dair tüm hikayeyi bilmiyorum. Ama e-postaları okudum, aşağı yukarı bir fikrim var—

Düşüncelerim ansızın yavaşlıyor. Zihnimde kocaman çanlar alarm veriyor. İlk başta uzaklardan, fakat gittikçe yaklaşıyor ve kulak tırmalıyor. Yo olamaz, yo, yo, Tanrım...

Sam’in babası. 24 Nisan. Yani bugün. *Tamamen* unutmuşum. Nasıl bu kadar *kalınkafalı* olabildim?

İçimde buz gibi bir dehşetin omurgamdan yukarı tırmandığını hissediyorum. Sam'ın babası hoş bir şekilde yeniden biraraya gelecekleri beklentisiyle Chiddingfold Otel'e giriş yapacak. Bugün. Hatta şu anda yoldadır. Heyecan içindedir. Ve Sam orada olmayacak *bile*. Konferansa yarın gidiyor.

Kahretsiiiiin. Gerçekten batırdım işte. Ortada bu kadar acil durum dönerken bunu tamamen unuttum.

Ne yapayım? Nasıl çözeyim bunu? Sam'e söyleyemem. Küplere biner. Zaten yeterince stresli. Babasıyla görüşmeyi mi iptal etsem? Hemen özürlerle dolu bir erteleme mesajı mı atsam? Yoksa aralarındaki ilişkiyi iyice berbat mı ederim?

Tek bir umut çiçeği açıyor içimde. Sam'ın babası hiç cevap atmadı, bu yüzden unuttum zaten. E belki de hiç almadı e-postayı. Belki her şey yolundadır—

Birdenbire kendi kendime kafa sallayarak kendimi ikna etmeye çalıştığımı fark ediyorum. Willow'un yanındaki kızlardan teki kafasını kaldırıp meraklı gözlerle beni süzüyor. Hoppala.

"Evet!" diyorum dışımdan. "O halde... ben hemen... İyi. Tamam." Hızla topuğumun üstünde dönüyorum. *İstemediğim* bir şey varsa, o da Willow'a yakalanmak. Sam'in ofisinin güvenli ortamına kaçıyorum hemen ve telefonu alıp Sam'in babasına e-posta atmak üzereyken Sam ve Vicks'in hızlı adımlarla odaya geri döndüğünü görüyorum, belli ki hararetli bir tartışmanın ortasındalar. Biraz korkutucu göründüklerinden ben gene banyoya saklanıyorum.

Bir hışımla odaya girerken ikisi de beni fark etmiyor.

"Bu açıklamayı basına *dağıtamayız*," diyor Sam sinirli sinirli. Elindeki kağıdı buruşturup çöpe atıyor. "Maskaralık. Nick'i kepaze edeceksin, farkında mısın?"

"Haksızlık ediyorsun, Sam." Vicks huzursuz görünüyor. "Ben bunu mantıklı ve dengeli bir resmi yanıt olarak nite-

lendiriyorum. Bizim açıklamamızda hiçbir yerde yazdı ya da yazmadı denmiyor—”

“Ama demeli! Bütün dünyaya Nick’in asla ve asla böyle sözler söylemeyeceğini bildirmek zorundasın! Söylemeyeceğini *sen de* biliyorsun!”

“Bunu anlatmak Nick’in şahsi açıklamasına kalmış. Bizim yapamayacağımız tek şey, bu tür hatalara göz yumuyormuş gibi davranmak—”

“Kabağın John Gregson’ın başına patlaması yeterince hataydı zaten,” diyor Sam alçak bir sesle, kendine hakim olmaya çalışırcasına. “Asla böyle yapmamalıydık. Adam işini hiç kaybetmemeliydi. Ama Nick! Nick bu şirketin can damarı.”

“Sam, kabağı onun başına patlatmıyoruz. Kendi basın açıklamasını yapacak. Orada istediğini söyleyebilir.”

“Aman ne harika,” diyor Sam alaycı alaycı. “Fakat bu arada kendi yönetim kurulu, onun arkasında durmayacak. Sence nasıl bir güven oyu kazandıracak bu? Hatırlat da, bir *konuma* geldiğimde beni temsil etmek için seni seçmeyeyim.”

Vicks kızarıyor bozarıyor ama hiçbir şey demiyor. Telefonu titreşiyor fakat duymazdan geliyor.

“Sam...”

Susuyor –ardından derin bir nefes alıyor ve tekrar başlıyor. “İdealist davranıyorsun. Nick’e hayran olduğunu biliyorum. Hepimiz öyleyiz. Ama o bu şirketin cam damarı değil. O eskidendi.” Sam’in pis bakışı karşısında suratı yamuluyor ama devam ediyor. “Nick sadece bir insan. Zeki, kusurlu, iyi profile sahip bir adam. Altmışlarında.”

“O bizim *liderimiz*.”

Sam coşkulu konuşuyor.

“Bruce bizim başkanımız.”

“Nick bu *siktiğimin* şirketinin kurucusu, hatırlatırım—”

“Uzun zaman önce, Sam. Çok uzun zaman önce.”

Sam derin bir nefes veriyor ve sakinleşmeye çalışırcasına birkaç adım atıyor. Bense tam anlamıyla nutkum tutulmuş vaziyette izliyorum, nefesimi bile tuttum.

“Yani onların tarafını tutuyorsun,” diyor Sam sonunda.

“Ortada taraf tutulacak bir *durum yok*. Nick’i ne kadar sevdiğimi bilirsin.” Gittikçe daha rahatsız görünüyor. “Fakat burası artık modern bir işyeri. Acayip bir aile şirketi değil. Bizi destekleyenlere, müşterilerimize, personelimize borçluyuz.”

“Tanrım Vicks. Ağzından çıkan kulağın duysun.”

Derin bir sessizlik çöküyor. İkisi de birbirine bakmıyor. Vicks’in kırıksıkları ortaya çıktı, sıkıntılı duruyor. Sam saçı başı iyice dağıtmış ve burnundan soluyor.

Odadaki ağır hava beni şaşırtıyor. Ben her zaman Hİ sektörünün *eğlenceye* dayalı olduğunu sanırdım. Böyle stresleri olduğundan haberim yoktu.

“Vicks.” Justin Cole’un bariz yavşak sesi havayı bölüyor ve bir saniye sonra havaya Fahrenheit ve tatmin hisleri yayarak içeri giriyor adam. “Kontrol altına aldın, değil mi?”

“Avukatlar iş başında. Biz de basın açıklamasının üstünden geçiyorduk.” Gergince gülümsüyor.

“Şirketin yararı hayrına diğer yönetici ve müdürlerin de bu tarz... görüşlerden etkilenip lekelenmemesini sağlamalıyız. Ne demek istediğimi anlıyorsun?”

“Her şey elimizde Justin.”

Vicks’in keskin ses tonundan, onun da Justin’i, Sam’den daha fazla sevmediğini tahmin ediyorum.

“Harika. Tabii ki, Sör Nicholas için büyük talihsizlik. Büyük bir rezalet.” Justin zevkten dört köşe adeta. “Yine de idare ediyor.”

“*İdare etmiyor.*” Sam, Justin’e dişlerini gösteriyor. “Sen gerçekten de ukala götün tekisin.”

* Ya da benden daha fazla. Kimse bana sormadı gerçi ama olsun.

“Sakin olalım, sakın,” diyor Justin kibarlık taslayarak. “Ah, bak ne diyeceğim, Sam. Gel ona bir e-kart gönderelim.”

“Siktir git.”

“Çocuklar!” diye yalvarıyor Vicks.

Sam’in neden daha önce zaferlerden ve ekiplerden bahsettiğini şimdi çok daha iyi anlıyorum. Bu ikisi arasındaki gerilim acımasız. Her sonbahar savaşı ve en sonunda birbirinin yavrularını öldüren iki vahşi erkek geyik gibiler.

Justin acımağlı bir şekilde başını sallıyor -köşede beni fark edince hafif şaşırıyor- ardından uzun adımlarla çıkıyor tekrar.

“O memorandum bir kara leke,” diyor Sam alçak ama sinirli bir sesle. “Oraya yerleştirildi. Justin Cole da çok iyi biliyor ve bu taşın altından o çıkacak.”

“Ne?” Vicks sabrı tükenmiş gibi bağırıyor. “Sam Roxton, sakın böyle şeyler söyleme orada burada! Komplo teorileri üreten bir çatlak zannedileceksin!”

“Farklı bir. Mesajdı. Diyorum.” Sam sanki tüm dünyaya tahammülü tükenmiş, sabrı taşmış gibi konuşuyor. “Orijinal versiyonunu gördüm. Rüşvetin r’si yoktu. Şimdiyse tüm bilgisayar sisteminden yok oldu. Tek iz yok. Önce bunu açıkla da, *ondan sonra* bana komplo teorisi üretiyorsun de.”

“Bunu açıklayamam,” diyo Vicks kısa bir duraklamanın ardından. “Açıklamaya çalışmayacağım da. Ben işimi yapacağım.”

“Bunu birisi yaptı. Sen de biliyorsun. Sen de onların eline koz verecek şekilde oynuyorsun, Vicks. Nick’e leke sürüyorlar, sen de buna izin veriyorsun.”

“Hayır. Hayır. Kes.” Vicks başını sağa sola sallıyor. “Bu oyunu oynamıyorum. Ben yokum.” Kağıt çöpüne doğru yürüyor, buruşturulmuş basın açıklamasını çıkarıyor ve eliyle düzeltiyor.

“Bir iki ayrıntıyı değiştirebilirim,” diyor. “Fakat Bruce ile konuştum ve bunu vermek zorundayız.” Tükenmez kalemni

uzatıyor. “Küçük düzeltmeler yapmak istiyor musun? Çünkü Julian yolda, onaylamak için buraya geliyor.”

Sam kalemi görmezden geliyor.

“Ya orijinal açıklamayı bulursak? Bunun sahte olduğunu kanıtlarsak?”

“Harika!” Vicks’in sesinden aniden farklı bir tizlik çıkıyor. “O zaman onu basına sunarız, Nick’in kimlik bütünlüğü korunur ve parti yaparız. İnan bana, Sam, ben de en çok bunu yapmak isterdim. Ancak elimizdeki malzemeye çalışmak zorundayız. Ki o da açıklamasını yapamadığımız, bozulmuş bir memorandum.” Vicks yüzünü ovuşturuyor, sonra yumruklarını gözüne bastırıyor. “Bu sabah sarhoş postacının yaptığı rezilliği örtmeye çalışıyordum,” diye mırıldanıyor kendi kendine. “Ve tek endişem *buydu*.”

Gerçekten şu hareketi yapmaması lazım. Gözlerinin altında torbalar olacak.

“Basın açıklaması ne zaman dağıtılacak?” diye soruyor Sam sessizliğin ardından. Tüm o öfkeyle oturup kalkması bir anda dağılmış gibi. Omuzları çökük ve o kadar kısık sesle konuşuyor ki, gidip ona sarılasım geldi.

“Tek iyi yanı bu.” Vicks’in sesi de yumuşuyor, sanki Sam’in yenilgisine saygı duyduğundan ona yumuşak davranmak istiyor. “Saat on haberlerine kadar saklayacaklar, o yüzden üstünde oynayabileceğimiz koca bir altı saatimiz var.”

“Altı saatte neler değişir,” diye çekingence söz alıyorum ve ikisi de kaynar suya değmiş gibi yerinden fırlıyor.

“O hala burada mı?”

“Poppy.” Sam de şaşırıyor. “Çok üzgünüm. Senin burada olduğunu unutmuşum—”

“Tüm konuşulanları *duydu* mu?” Vicks saçını başını yolmak ister gibi görünüyor. “Sam, kafayı mı *yedin*?”

“Kimseye söylemem!” diyorum hemen. “Söz!”

“Tamam.” Sam nefes veriyor. “Benim hatam. Poppy, senin hatan değil, ben seni davet ettim. Sana dışarı kadar eşlik edecek birini bulurum.” Başını kapıdan dışarı doğru uzatıyor. “Stephanie? Bir saniye gelir misin?”

Birkaç saniye sonra, uzun sarı saçlı, tatlı bir kız odaya geliyor.

“Ziyaretçimizi alt kata indirir, binadan çıkarır ve giriş kartını alır mısın?” diyor Sam. “Kusura bakma, Poppy. Kendim gelirdim ama—”

“Yok, yok!” diyorum anında. “Tabii. Sen çok meşgulsün, anlıyorum.”

“Toplantı!” diyor Sam birden hatırlayarak. “Tabii ya. Poppy, özür dilerim. Toplantı iptal edildi. Ama tekrar ayarlanacak. Ben seni ararım...”

“Harika!” Gülümsüyorum zoraki. “Teşekkürler.”

Bir cevap vermiyor. Ama onu suçlamıyorum.

“Umarım her şey senin için iyi sonuçlanır,” diye ekliyorum. “Ve Sör Nicholas için.”

Vicks’in gözleri yuvalarında bir oraya bir buraya dönüyor deli gibi. Resmen benim birilerine bir şey yumurtlamamdan ödü patlıyor.

Sam’in babası konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Sam’e şimdi söyleyemem –stresten patlar. Otele bir mesaj falan bırakacağım büyük ihtimal. Sonra da elimi eteğimi çekeceğim.

Belki de başından beri böyle yapmalıydım.

“Eh... tekrar teşekkürler.” Sam’in gözlerine bakıyorum ve içim sızlıyor. İşte bu gerçek son veda. “Al.” Telefonu eline uzatıyorum.

“Sorun değil.” Telefonu elimden alıp masaya koyuyor. “Kusura bakma, tekrar özür dilerim.”

“Yok! Umarım her şey...” Üst üste kafa sallıyorum, Stephanie’nin yanında daha fazla bir şey söyleyemiyorum.

Artık Sam'in hayatına dahil olmamak çok garip gelecek bana. Olan biten nasıl sonuçlanacak, hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Belki de bu skandalı gazetelerde okuyacağım. Belki de Sam ve Willow'un düğün ilanını göreceğim.

"Hoşçakal o zaman." Arkamı dönüp Stephanie'nin peşinden gidiyorum. İki kişi haftasonu çantalarıyla yürüyor, asansöre bindiğimizde otelden ve mini barın boktanlığından bahsediyorlar.

"Eh, bugün konferansa katılıyorsunuz," diyorum kibarca zemin kata ulaştığımızda. "Neden daha gitmediniz?"

"Ah, oyalanıyoruz işte." Beni lobiye götürüyor Stephanie. "Bir sürü insan çoktan gitti ve ikinci otobüs beş dakika içinde yola çıkıyor. Ben de ona bineceğim. Gerçi esasında asıl olay yarın. O zaman gala yemeği ve Santa Claus'un konuşması oluyor. Çoğunlukla eğlenceli geçer."

"*Santa Claus* mu?" Kahkaha atıyorum.

"Sör Nicholas'a öyle deriz. Anlarsın ya, saçma bir takma ad işte. Sör Nick... Aziz Nick... Santa Claus... Ezik bir isim biliyorum." Gülümsüyor. "Güvenlik kartını verebilirsen?"

Lamine kaplı kartı uzatıyorum ve Stephanie güvenlik görevlilerinden birine veriyor. Adam *hoş resim* gibisinden bir şeyler geveliyor fakat kulağım orada değil. içimde tuhaf bir his var.

Santa Claus. Violet'in telefonunu arayan o herif de Santa Claus'tan bahsetmiyor muydu? Tesadüf mü yoksa?

Stephanie beni mermer zeminden ana giriş kapısına yönelirken ne söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Cerrahi operasyonla ilgiliydi. Estetik cerrahi. İz bırakmayan bir şey.

Donakalıyorum, kalbim güm güm atıyor. Sam de az önce aynı lafı kullandı. *İz bırakmadan*.

"Tamam?" Stephanie durduğumu fark ediyor.

"Evet. Pardon." Kıza bir gülüş çakıyorum ve yürümeye devam ediyorum, oysaki beynimde bin tilki dönüyor. Herif baş-

ka ne demişti? Santa Claus hakkında ne olmuştu? Hadi ama Poppy, *saksızı çalıştır*.

“Hoşçakal. Ziyaretin için teşekkürler!” diyor Stephanie gülümseyerek.

“Teşekkürler!” Dışarı, kaldırıma adım attığımda baston yutmuş gibi oluyorum. Var bende. *Çav Santa Claus*.

Binadan başka insanlar da çıkıyor, o yüzden kenara çekiliyorum, cam silici bir adam her tarafa köpükler saçıyor. Çantama elimi sokup *Aslan Kral* broşürünü aramaya başlıyorum. *Lütfen* kaybetmiş olmayayım, *lütfen*-

Broşürü çıkarıyorum ve hızla karaladığım kelimeleri okuyorum:

18 Nisan: Scottie'nin bir tanıdığı varmış, kesiksiz ameliyat, iz yok, çok dikkatli ol.

20 Nisan: Oldu bitti. Estetik cerrahi. iz yok. Dahi ekip. Çav, Santa Claus.

Sesleri beynimde en baştan duyuyor gibiyim. Sanki onları en baştan dinliyorum. O genç, tiz ses ve daha yaşlı birine ait, sofistike aksan gene çınlıyor kulağımda.

Ve ansızın ilk mesajı kimin bıraktığını gün gibi anlıyorum. Justin Cole'du.

Aman. Tanrım.

Zangır zangır titrmeye başlıyorum. İçeri geri dönüp bu mesajları Sam'e göstermem lazım. Bir anlamı var, ne anlamı var bilmiyorum ama kesinlikle *önemli bir şey*. Büyük cam kapıları iterek açıyorum ve konsiyerjdeki kız anında önümde peydahlanıyor. Sam'in yanındayken bizi içeri almıştı ancak şimdi bana mesafeli bir şekilde gülümsüyor, sanki iki saniye önce Stephanie ile dışarı çıktığımı görmemiş gibi.

“Merhaba. Randevunuz var mıydı?”

“Pek sayılmaz,” diyorum nefesim kesilerek. “Beyaz Küre Danışmanlık’tan Sam Roxton ile görüşmeliyim. Poppy Wyatt.”

Arkasını dönüp cep telefonuyla bir görüşme yaparken ben de bekliyorum. Sabırla durmaya çalışıyorum ama içim içime zor sığıyor. Bana bırakılan mesajlar şu şirket notu karmaşasıyla ilgili bir şey kesi. *Eminim* öyle.

“Üzgünüm.” Kız profesyonel bir resmiyet ve nezaketle konuşuyor. “Bay Roxton şu anda müsait değil.”

“Acil bir şey olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye karşılık veriyorum. “Lütfen?”

Resmen bana toz ol deme dürtüsü içindeki kız arkasını dönüyor ve otuz saniyelik bir telefon görüşmesi daha yapıyor.

“Üzgünüm.” Gene donuk bir gülüş. “Bay Roxton bugün akşama kadar meşgul ve personelin büyük kısmı konferansa gitti, şehir dışındalar. Belki asistanını arayıp randevu alırsınız. Şimdi diğer ziyaretçilerimiz için yolu açık tutarsanız iyi olur.”

Beni ana giriş kapılarından dışarı çıkarıyor. *Yolu açık tutmak, defol* un kibarcası herhalde.

“Bakin, onu görmem şart.” Etrafından dolaşıp yürüyen merdivenleri doğru gidiyorum. “Lütfen bırakın çıkayım. Bir şey olmayacak.”

“Afedersiniz!” diyor kız beni kolumdan yakalayıp. “Kafanıza estiği gibi yukarı çıkamazsınız. Thomas?”

Ah, *şaka* yapıyor herhalde. Güvenlik görevlisine sesleniyor. Ne uyuz kız.

“Ama gerçek bir acil durum var!” İkisine diyorum bunu. “Beni görmek *isteyecek*.”

“O zaman arayıp randevu alın!” diye yapıştırıyor kız, aynı anda da güvenlik görevlisi beni kapıya götürüyor.

“Tamam!” diyorum ben de. “Arayacağım! Hemen arayıp randevu alıyorum. İki dakika sonra görüşürüz!” Ayaklarımı yere vura vura kaldırıma çıkıyorum ve elimi cebime atıyorum.

Derken dehşet içinde kafama dank ediyor. Cep telefonum yok.

Cep telefonum yok.

Güçsüzüm. Binaya giremiyorum, Sam'i arayamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Neden daha önce yeni telefon almadım kendime? Neden hep yanımda yedek telefonla gezmedim ki? Stepne bulundurmak gibi, *yasaların* emrettiği bir şey olmalı bu.

"Afedersiniz?" Cam temizleyenlerden birine yaklaşıyorum. "Cep telefonunuzu ödünç alabilir miyim?"

"Kusura bakma tatlım." Dilini damağına sürtüp cıkılıyor. "Telefonumun şarjı bitti."

"Tamam." Gülümsüyorum ama endişeden nefes nefeseyim. "Yine de teşekkürler —ah!"

Lafımı bitirmeme kalmıyor, aynı anda camın içine bakıyorum. Tanrının sevdiği kuluyum! Sam orada! Lobide yedi metre ileride, deri evrak çantalı, takım elbiseli bir adamla konuşuyor.

Ana kapıyı itip açıyorum ama Thomas zebani gibi beni bekliyor.

"Hiç sanmıyorum," diyor önüme dikilip.

"Ama içeri girmem lazım."

"Kenara çekilebilir misiniz—"

"Ama beni görmek istiyor! Sam! Buradayım! Benim, Poppy! Saaam!" diye avaz avaz bağıriyorum ama birisi lobide bir koltuğu çekiyor ve mermerdeki sürtme sesi, bağırışımı boğuyor.

"Hayır, girmiyorsun!" diyor güvenlik görevlisi sertçe. "Hemen çıkıyorsunuz." Ellerini omzuma koyuyor ve ardından kendimi tekrar kaldırımda buluyorum, burnumdan soluyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Beni sokağa attı resmen! Hayatımda hiç fiziksel olarak bir yerden atılmamıştım. Bunu yapma izinleri *olduğunu* bilmiyordum.

Bir grup insan girişte birikiyor ve içeri girmeleri için kenara çekiliyorum, beynimi zorluyorum. Sokakta koşturup ödemeli telefon mu bulmaya çalışsam? Dört nala binaya girsem ve dışarı atılmadan önce nereye kadar gidebilirim diye şansımı mı denesem?

Sam şu anda asansörlerin önünde, deri çantalı adamla konuşuyor. Birkaç saniye içinde gitmiş olacak. Bu bir işkence. Dikkatini çekebilsem—

“Şansın yok mu?” diyor cam silici anlayışlı bir sesle, merdivenin tepesinden. Koskocaman bir camı köpüklerle kaplamış ve düz plastik aletiyle silmek üzere.

Derken bir ampul yanıyor.

“Dur!” diye telaşla sesleniyorum adama. “Köpüğü silme. Lütfen.”

Daha önce hiç köpüklerle yazı yazmamıştım ama şansına çok karmaşık bir hedefim yok. Sadece ‘M A S’. Bir buçuk metre yüksekteyken. Biraz yamuk yumuk ama kimin umrunda?

“İyi iş,” diyor cam silici onaylayarak, oturduğu yerden. “Benimle çalışabilirsin.”

“Teşekkürler,” diyorum tevazuyla ve kolum ağrıyarak alnımı siliyorum.

Sam bunu görmese bile, muhakkak başka biri fark edecek ve omzuna hafifçe vurup “Hey, şuna bak—” diyecek.

“Poppy?”

Arkamı dönüp cam silicinin merdivenine tünediğim yerden bakıyorum. Sam kaldırımda dikilmiş, inanamayarak bana bakıyor.

“Bana mı seslendin?”

Sessizlik içinde asansörle yukarı çıkıyoruz. Vicks, Sam’in odasında bekliyor ve beni görünce avcunun ucuyla alnına bir tane vuruyor.

“Umarım iyi bir sebebin vardır,” diyor Sam aksi aksi, cam kapıyı arkamızdan kapatıp. “Beş dakikam var. Büyük bir skandalla uğraşıyorum.”

Sinirleniyorum birden. Sanki farkında değilim? Laf olsun torba dolsun diye mi merdiven tepelerine tırmanıp köpüklerle Sam yazdım sanıyor?

“Anlıyorum,” diyorum, kısa ve öz ses tonuna uyarak. “Geçen hafta Violet’in telefonuna gelen bu mesajlarla ilgilenebilirsiniz diye düşündüm. Bu telefona.” Hala masasında duran telefona uzanıyorum.

“O kimin telefonu?” diyor Vicks, kuşkuyla süzerek beni.

“Violet’in,” diye cevap veriyor Sam. “Asistanım? Clive’in kızı? Hani manken olacağım diye kaçıp giden?”

“Ah, şu kız.” Violet gene kaşlarını çatıyor ve başparmağıyla beni gösteriyor. “Eee, peki telefon *onda* ne arıyordu?”

Sam ve ben birbirimize bakıyoruz.

“Uzun hikaye,” diyor Sam nihayet. “Violet telefonu çöpe atmış. Poppy de buldu ve... telefona bakıcılık ediyordu.”

“İki tane mesaj geldi ve not etmiştim.” *Aslan Kral* broşürünü aralarına koyuyorum ve emin olmak için mesajları da dışımdan okuyorum çünkü el yazım çok düzgün değil.

“*Scottie’nin bir tanıdığı varmış, kesiksiz ameliyat, iz yok, çok dikkatli ol.*” Broşürü işaret ediyorum. “Bu ikinci mesaj da iki gün önce geldi, Scottie’nin kendisinden. *Oldu bitti. Estetik cerrahi. İz yok. Dahi ekip. Çav, Santa Claus.*” Bir iki saniye sözcüklerin etkisini göstermesini bekleyip ekliyorum. “İlk mesaj Justin Cole’dandı.”

“Justin?” Sam uyanıyor.

“O anda sesini tanımamıştım ama artık biliyorum. *Tek delikle cerrahi operasyondan ve iz kalmamasından* bahseden oydu.”

“Vicks.” Sam kadına bakıyor. “Hadi ama. Artık görmelisin—”

“Ben hiçbir şey görmüyorum! Alelade karalanmış birkaç söz. Justin olduğundan nasıl emin olabiliriz?”

Sam bana dönüyor. “Bunlar sesli mesaj mıydı? Dinleyebilir miyiz tekrar?”

“Hayır. Onlar sadece... anlarsın ya. Telefon mesajıydı. Arayan kişi bıraktı ve ben de yazdım.”

Vicks’in aklı karışıyor. “Tamam da hiç mantıklı değil. Kendini tanıttın mı? Justin niçin *sana* mesaj bıraksın ki?” Sinirlenerek nefes veriyor. “Sam, böyle şeylere ayıracak vaktim yok...”

“Benim bir insan olduğumu anlamadı,” diye açıklıyorum kızarak. “Ben telesekretermiş gibi yapıyordum.”

“Ne?” Kadın kafası almayarak bana bakıyor dümdüz.

“Anlarsın ya.” Telesekreterdeki kadın sesimi takınıyorum. “*Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen mesaj bırakın.* Sonra Justin mesajını bıraktı, ben de onu not ettim bir kenara.”

Sam boğuk bir kahkahamsı ses çıkartıyor fakat Vicks’in dili tutuluyor. *Aslan Kral* broşürünü bir an eline alıyor, kelimeleri okuyor, sayfaları çeviriyor şöyle bir, gerçi bulabileceği tek bilgi aktörlerin kısa özgeçmişleri. En sonunda broşürü masaya bırakıyor. “Sam, bunun hiçbir anlamı yok. Hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Hiçbir anlamı *yok* ha.” Sam inatla kafa sallıyor. “Burda her şey! Bu!” Tiyatro programına parmağını bastırıyor. “Olan biten burada yazılı.”

“Tamam da olan biten *nedir?*” Sabrı taşarak sesini yükseltiyor. “Scottie de kim tanrı aşkına?”

“Sör Nicholas’tan Santa Claus diye söz ediyor.” Sam düşünceli düşünceli zorluyor beynini. “Demek ki şirketten birisi. Ama kim? IT’den mi?”

“Violet’in bir alakası olabilir mi?” diye öneriyorum. “Sonuçta onun telefonunu aradılar.”

Bir saniye sessizlik oluyor –ardından Sam üzgün üzgün başını sallıyor.

“Violet beş dakika falan buradaydı, babası Sör Nicholas’ın yakın arkadaşı... Onun bu işe dahil olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

“O halde niçin ona mesaj bıraktılar? Yanlış numarayı mı aradılar?”

“Pek muhtemel değil.” Sam burnunu kırıstırıyor. “Yani, *neden* bu numara?”

Otomatik olarak masanın üstünde parlayan telefona gidiyor bakışlarım. Alakasız bir biçimde bana sesli mesaj geldi mi diye merak ediyorum. Ancak nedense şu anda, tam şu saniye, kendi hayatım bana milyonlarca yıl uzakta gibi geliyor. Tüm dünya küçüldü, bu odaya girdi. Sam de, Vicks de koltuklara gömülüyor, ben de onlara uyuyorum.

“Violet’in telefonu ondan önce kimdeydi?” diyor Vicks aniden. “Şirket telefonuydu bu. Violet burada ne kadar kaldı, üç hafta mı? Daha önce başkasının numarasıydı ve o mesajlar yanlışlıkla oraya gönderilmiş olabilir mi?”

“Evet!”

Kafamı kaldırıyorum, büyük bir keşif yapmışçasına. “İnsanlar her zaman yanlış numarayı arar. Yanlış adrese e-posta atar. Ben bile yapıyorum. O kişinin numarasını silmeyi unutuyorum ve adını seçince eski numaraları çıkıyor, insan fark etmiyor bile. Hele hele telesekreter çıkarsa.”

Sam’in zihninin normalin on katı çalıştığını hissediyorum.

“Öğrenmenin tek yolu var,” diyor, masasındaki kablolu telefona uzanarak. Üç rakamlı bir yeri tuşluyor ve bekliyor.

“Alo Cynthia, ben Sam,” diyor rahatça. “Benim asistanım Violet’e verilen cep telefonuyla ilgili bir şey soracaktım. Merak ettim de: Önceden o hat başkasının mıydı? O numarayı kullanan var mıydı?”

Sam dinlerken yüzü değişiyor. Vicks'e doğru hiddetli, sessiz bir mimik yapıyor, Vicks ise çaresizce omuz silkiyor.

"Harika," diyor. "Sağol Cynthia."

Ahizeden gelen incecik sesin bitmek bilmez sürmesinden anlaşıldığı kadarıyla Cynthia sohbet etmeye meraklı.

"Kapatmam lazım..." Sam ümitsizce gözlerini deviriyor. "Evet, biliyorum, telefonun geri gönderilmesi gerekiyordu. Hayır, başka birisinin kullanımına tahsis etmedik, merak etme... Evet, hiç profesyonelce değil. Haber vermedik. Biliyorum, şirket malı... Bir ara bırakırım... Evet... Evet..."

Nihayet kendini konuşmadan kurtarmayı başarıyor. Ahizeyi yerine koyuyor ve acı çektiren birkaç saniye boyunca sessizliğini koruyor, sonra da Vicks'e dönüyor.

"Ed."

"Hayır." Vicks yavaşça nefesini bırakıyor.

Sam telefonu eline aldı ve meraklı meraklı inceliyor. "Dört hafta öncesine kadar bu, Ed'in şirket hattıymış. Sonra Violet'a verilmiş. Hiç bilmiyordum." Sam bana dönüyor. "Ed Exton—"

"Hatırlıyorum." Kafa sallıyorum. "Muhasebe Müdürü. İşten atıldı. Şirkete dava açıyor."

"Tanrım." Vicks tam anlamıyla kafayı yedi. Yalpalayarak koltuğuna geri dönüyor. "Ed."

"Başka kim olabilirdi?" Sam bu keşfin verdiği gerginlikle savaşıyor. "Vicks bu öylesine tasarlanmış bir plan değil, üç başlı bir senfonik hareket. Nick'in adı lekелendi. Bruce da onu baltaladı çünkü ödelek puştun teki. Yönetim kurulunun acilen yeni bir CEO'ya ihtiyacı olacak. İşte o sırada Ed nazikçe davadan vazgeçeceğini duyurur ve günü kurtarmak için geri döner, Justin'in yastıkları kabartılır..."

"Bu kadar zahmete katlanırlar mı cidden?" diyor Vicks şüpheyle.

Sam'in dudaklarında yarım bir gülüş oluşuyor. "Vicks, Ed'in Nick'e karşı nefretinin boyutları hakkında bir fikrin var mı? Hacker'ın tekine iyi para ödediler, memorandumu değiştirdi ve eski notu sistemden çıkardı. Tahminimce Ed, Nick'in adını lekelemek için kafadan yüz bin vermeye hazır. Hatta iki yüz bin."

Vicks'in yüzü yamuluyor.

"Şirketi kadınlar yönetseydi, böyle şeyler hiç olmazdı," diyor nihayet. "Hiç hem de... Salak maçolar..." Ayağa kalkıp cama yürüyor, kollarını vücuduna sararak aşağıdaki trafiğe bakıyor.

"Asıl soru şu: Bunu kim gerçekleştirdi?" Sam masasında oturmuş, hızlı hızlı davul çalar gibi kalemını parmaklarına vuruyor, yüzünde gergin bir ifade, odaklanmış düşünüyor. "Scottie. Kim o ya? İskoç biri mi acaba?"

"Konuşması pek İskoç gibi değildi," diyorum. "Belki takma adı, şakadan bir lakaptır?"

Sam birden bana odaklanıyor, kafasına dank ediyor. "İşte bu. Tabii ya. Poppy, sesini bir daha duysan tanır mıydın?"

"Sam!" Cevap vermeme kalmadan Vicks sertçe atılıyor. "Yok artık. Ciddi olamazsın."

"Vicks, *bir kereliğine* karşı çıkmayı keser misin?" Sam öfke patlaması yaşayarak ayaklanıyor. "Sahte memorandum bir hata değildi. ITN'e sızması da hata değildi. Bu *oluyor*. Birisi Nick'e bunu *yapıyor*. Ortada dönen, sadece birkaç utanç verici... şey değil." Biraz düşünüyor, doğru kelimeyi arıyor. "Ne bileyim. Facebook hareketi. Bu kara çalmak. *Sahtekarlık*."

"Bu bir *teori*." Vicks, Sam'in karşısında duruyor. "Başka bir şey değil, Sam. Saçma sapan bir *Aslan Kral* broşürüne çiziktirilmiş birkaç kelime."

Biraz alınıyorum. Yanımda sadece *Aslan Kral* programı varsa ben ne yapayım.

“Scottie denen şu adamın kimliğini belirlemeliyiz.” Sam tekrar bana d6n6yor. “Tekrar duysan sesini tanır mıydın gerçekten?”

“Evet,” diyorum, Sam’in ciddiyeti karşısında biraz korkarak.

“Eminsin?”

“Evet!”

“Tamam. Hadi yapalım o zaman. Gidip onu bulalım.”

“Sam, orada dur!” Vicks çok sinirleniyor. “Delirdin sen! Ne yapacaksın, aynı sesi duyana kadar çalışan herkesin konuşmasını mı dinleteceksin bu kıza?”

“Neden olmasın?” diye kafa tutuyor Sam.

“Çünkü bu hayatımda duyduğum en saçma fikir!” diye patlıyor Vicks. “İşte o yüzden!”

Sam birkaç saniye Vicks’i süzüyor, sonra bana dönüyor. “Hadi Poppy. Bütün binayı dolaşacağız.”

Vicks başını iki yana sallıyor.

“Peki ya sesi tanırsa? O zaman ne olacak? Tutuklama kararı mı?”

“O zaman bir ipucumuz olacak,” diyor Sam. “Hazır mısın, Poppy?”

“Poppy.” Vicks dibime girip bana yakından gözlerini diker bakıyor. Yanakları al al, nefesi kesik kesik. “Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Sam’i dinlemek zorunda değilsin. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ona borcun *yok*. Tüm bunların seninle hiç alakası *yok*.”

“Sorun etmiyor ki,” diyor Sam. “Değil mi Poppy?”

Vicks, hiç aldırıyor. “Poppy, sana burayı terk etmeni öneririm. Hemen.”

“Poppy öyle biri değildir,” diyor Sam burun kıvrarak. “İnsanları yarı yolda bırakmaz o. Değil mi?” Göz göze geliyoruz ve bakışında öyle bir umut gizli ki, içim ısınıyor.

Vicks'e dönüyorum. "Yanılıyorsun. Sam'e borçluyum. Ayrıca Sör Nicholas benim fizyoterapi kliniğimin potansiyel bir müşterisi. Ve benimle alakası var."

Bunu da araya sokuşturmak istedim, esasında Sör Nicholas'ın kalkıp da Balham'a geleceğinden hiç umutlu değilim.

"Hem ayrıca," diye devam ediyorum, alnım açık. "*Her kim olursa olsun*, tanıyayım ya da tanımayayım, bir şekilde yardımım dokunacaksa, yapardım. Yani insan yardım edebiliyorsa, etmelidir. Sence de öyle değil mi?"

Vicks birkaç saniye beni kavramaya çalışırcasına duruyor ardından garip, yamuk bir tebessüm ediyor.

"Tamam. Eh, ikna ettiniz. Daha fazla karşı çıkmıyorum."

"Gidelim." Sam kapıya yöneliyor.

Çantamı alıyorum ve bir kez daha keşke tişörtümde kocaman bir leke olmasaydı diye üzülüyorum.

"Hey dedektifler," diye laf atıyor Vicks alaycı alaycı. "Ufak bir noktayı gözden kaçırdınız. Hatırlatmak isterim, herkes konferansta şu anda, ya da yolda."

Gene kısa bir sessizlik oluyor ve Sam kalemini vuruyor hızlı hızlı. Konuşmaya cesaret edemiyorum. Vicks'e bakmayaysa hiç.

"Poppy," diyor Sam nihayet. "Birkaç saatin var mı? Hampshire'a gelebilir misin?"

ON BİR

Gerçekdışı bir an. Ve heyecan içindeyim. Biraz da acı çekiyorum. Hepsi aynı anda.

Asil davranışımдан pişman falan değilim. Ofiste söylediklerimin hala arkasındayım. Nasıl yürüyüp gidebilirdim, mümkün mü? Sam'e yardımcı olmadan durabilir miydim? Öte yandan, yarım saat falan sürer sanmıştım. Hampshire'a bir tren yolculuğuyla başlayacak ve kim bilir nereye uzayacak bir şey beklemiyordum.

Şu anda kuaförde olmam lazımdı. Gelin topuzundan bahsediyor, duvağını deniyor olmalıydım.

Onun yerineyse Waterloo istasyonundayım, kendime bir çay alıyor, elimde telefonu sıkıyorum, ki söylemeye gerek yok, ofisten çıkarken masadan kapıverdim. Sam şikayet edemez. Sue'ya kusura bakma, Louis ile randevuma yetişemeyeceğim ama tabii ki parasını ödeyeceğim ve ona sevgilerimi ilet mesajı attım.

Yazdıktan sonra mesaja şöyle bir baktım ve sondaki öpücüklerin yarısını sildim. Sonra tekrar koydum. Sonra tekrar çıkardım. Beş tanesi yeterli galiba.

Şimdiyse Magnus'un telefonunu açmasını bekliyorum. Bugün öğleden sonra Bruge'e doğru yola çıkacaktı. Yani zaten görüşmeyecektik ama olsun. En azından bir telefon etmezsem, bir hata yapıyor gibi hissedirim.

"Ah selam Magnus!"

"Pops!" Hat çok cızırtılı ve arkadan yüksek sesler duyuyorum. "Uçağa binmek üzereyiz. İyi misin?"

"Evet! Ben sadece..." Cümlem ortada kalıyor, nereye bağlamak istediğimden emin değilim.

Sadece şunu söylemek istedim ki, senin hiç tanımadığın, duymadığın bir adamla Hampshire'a gitmek üzereyim çünkü senin hiçbir şey bilmediğin bir duruma saplanmış vaziyetteyim.

"Ben... bu akşam dışarıda olacağım," diyorum ezik gibi. "Olur da ararsan."

İşte. Dürüstçe. Sayılır.

"Tamam!" Kahkaha atıyor. "Eh, iyi eğlenceler. Tatlım, kapatmam lazım..."

"Tamam! Hoşçakal! İyi eğlenceler!" Hat kesiliyor ve gözlerimi kaldırıncı Sam'in beni izlediğini görüyorum. İzlenmenin verdiği rahatsızlık hissiyle gömleğimi çekiştiriyorum ve keşke bir mağazaya uğrayıverseydim diye düşünüyorum gene. Anlaşılan Sam'in odasında yedek gömleği varmış ve benim üstüm o kadar rezaletti ki, bunu ödünç aldım. Ama onun Turnbull & Asser çizgili gömleğiyleken durum iyice bir tuhaf görünüyor bana.

"Magnus'a veda ediyordum," diye açıklıyorum gereksiz bir şekilde, Sam konuşmanın başından beri orada durduğundan her kelimeyi duymuştur zaten.

"İki pound lütfen." Sandviççideki kadın çayımı uzatıyor.

"Teşekkürler! Tamam... gidelim mi?"

Sam'le yan yana istasyonun kapalı alanında yürürken ve tren binerken kendimi gerçekdişi bir ortamda gibi hissediyorum.

O kadar tuhafım ki, kaskatı duruyorum. Dışarıdan izleyen birinin gözünde bir çifte benziyoruz. Ya Willow bizi görürse?

Hayır. Paranoyak olma. Willow ikinci otobüsle konferansa gitti. Sam'e e-posta atıp haber verdi. Hem ayrıca da Sam ve ben burada gayrimeşru bir şey yapmıyoruz ki. Biz sadece... arkadaşız.

Yok, *arkadaşız* tam olmadı. İş arkadaşı da değiliz. Tanıdık desem, o da sayılmaz...

Tamam. Kabul edelim o zaman. Garip bir durum.

Acaba o da aynı şeyleri mi düşünüyor diye Sam'e yandan bir bakış fırlatıyorum ama her zamanki ifadesiz bakışlarını trenin camından dışarı dikmiş, duruyor. Tren hafif bir çekişle hareket etmeye başlıyor ve Sam ayılıyor. Ona uzun uzun baktığımı yakalayınca hemen başka tarafa çeviriyorum kafamı.

Rahat görünmeye çalışıyorum ancak gizliden gizliye her saniye kafayı sıyırmaya bir adım daha yaklaşıyorum. Ben neye tamam dedim böyle? Her şey hafızamda duruyor. Kaç gün önce telefonda yaklaşık yirmi saniye duyduğum bir sesi tanımak bana, Poppy Wyatt'a kaldı. Ya başarısız olursam?

Sakinleşmek için çayından bir yudum içip yüzümü buruşturuyorum. Önce çorba fazla soğuktu. Şimdi de bu çay fazla sıcak. Tren raylarda hızlanıyor ve çayından bir damla fışkırıp elimin üstüne gelerek derimi haşıyor.

"İyi misin?" Sam yüz ifademi gördü.

"İyi." Gülümsüyorum.

"Doğru söylememi ister misin?" diye soruyor. "Pek iyi görünüyorsun."

"İyiyim iyiyim!" diye karşı çıkıyorum. "Sadece... bilirsin işte. Şu anda kafamda bir sürü şey var."

Sam başıyla onaylıyor.

"Üzgünüm, sana söz verdiğim o yüzleşme tekniklerini adanmaklıllı uygulamaya hiç vaktimiz olmadı."

“Ah! Şu iş.” Elimi havada sallayıp özürlerini geri itiyorum. “Bu daha önemli.”

“Sakın sadece, *ah, şu iş*, deyip geçme.” Sam sabrı taşmışçasına kafasını iki yana sallıyor. “Ben de bundan bahsediyorum işte. Otomatik olarak kendini ikinci plana itiyorsun.”

“İtmiyorum! Yani... anlarsın ya.” Beceriksizce omuz silkiyorum. “Her neyse.”

Tren Clapham Junction’a yanaşiyor ve bir grup insan içeri doluşuyor. Sam bir süre kendini mesaj yazmaya kaptırıyor. Telefonunun sürekli ışığı yanıyor ve kim bilir kaç mesaj havalarda uçuşuyordur, tahmin edemiyorum. Nihayet telefonu tekrar cebine koyup arkasına yaslanıyor ama, dirseklerini de aramızdaki masaya yaslıyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyorum çekine çekine, anında da ne kadar anlamsız bir soru olduğunu fark ediyorum. Neyse ki Sam beni tamamen duymazdan geliyor.

“Sana bir sorum var,” diyor sakince. “Tavishler’in ne numarası var ki, onları kendinden bu kadar üstün görüyorsun? Unvanlarından dolayı mı? Doktoraları mı? Beyinleri mi?”

Gene mi bu mesele.

“Her şeyleri! Çok belli! Onlar... Yani şimdi, sen Sör Nicholas’a saygı duyuyorsun, değil mi?” Savunmaya geçerek ona saldırıyorum. “Onun uğruna ne kadar zahmete katlanıyorsun, baksana. Çünkü ona saygı duyuyorsun.”

“Evet, saygı duyuyorum. Tabii ki duyarım. Ama ben kendimi doğuştan ondan küçük görmüyorum. Bana kendimi ikinci sınıf vatandaş gibi hissettirmiyor.”

“Ben ikinci sınıf vatandaş gibi hissetmiyorum ki! Hiçbir şey bilmiyorsun. O yüzden... kes!”

“Tamam.” Sam ellerini yukarı kaldırıyor. “Yanıldıysam, özür dilerim. Sadece bende uyandırdığın izlenim buydu. Sadece yardım etmek istedim, bir şey olarak...” Arkadaş kelime-

sine uzandığını, fakat aynı benim gibi reddedip bıraktığını seziyorum. “Sadece yardım etmek istedim işte,” diyor nihayet. “Ama senin hayatın. Burnumu sokmamalıyım.”

Bir süre sessizlik oluyor. Sam sustu. Pes etti. Ben kazandım.

Peki ben niye kazanmış gibi hissetmiyorum?

“Afedersin.” Sam telefonunu kulağına götürüyor. “Vicks. Ne oldu?”

Başka vagona geçiyor ve ben de hiç istemeden derin bir oh çekiyorum. O içimi kemiren sıkıntı geri döndü, kaburgalarımın başlıyıp beni için için yiyor. Ancak şu anda acaba Tavishler’in, Magnus’la evlenmemi istememesi mi, yoksa bunu inkar etmeye çalışmam mı, bu kaçamak gezinin verdiği kıllanma mı, yoksa çayımın çok sert oluşu mu, bilmiyorum.

Bir süre sadece oturuyorum, dumanı tüten çayıma bakıyor, keşke Tavishler’in kilisedeki tartışmasına hiç kulak misafiri olmasaydım diye diliyorum. Keşke hiçbir şey bilmeseydim. Ah keşke tepemde gezen şu kara bulutun etkisinden kurtulabilsem ve o eski halime dönebilsem. “Ne şanslıyım, ne şanslıyım, hayatımda her şey mükemmel!” dedğim o hayata.

Sam yerine dönüyor ve bir an sessizlik oluyor aramızda. Tren ne idüğü belirsiz bir yerde duruyor ve raylardaki teker sesleri olmayınca büyük bir sükunet çöküyor.

“Tamam.” Plastik masaya gözlerimi dikiyorum. “*Tamam.*”

“Ne tamam?”

“Tamam, yanılıyorsun.”

Sam hiçbir şey demiyor, sadece bekliyor. Tren hareketleniyor, hızlanıyor, adeta uslansam mı diye düşünen, tekrar süratlenmeye karar veren bir at gibi.

“Fakat bunu kafamda uydurmuyorum ya da sandığın gibi bir şey değil.” Sefil bir şekilde omuzlarımı düşürüyorum. “Tavishler’in konuşmasını duydum, tamam mı? Magnus’un benimle evlenmesini istemiyorlar. Elimden geleni yaptım.

Onlarla Kelime Oyunu oynadım, sohbet etmeye çalıştım, Antony'nin son kitabını okudum.* Ama ben asla onlar gibi olamam. Asla.”

“Neden onlar gibi olmalısın ki?” Sam şaşırıyor. “Neden öyle olmak *isteyesin*?”

“Evet, ya.” Gözlerimi deviriyorum. “İnsan niye televizyona çıkan, gerçek bir zeka küpü ünlü olmak ister?”

“Antony Tavish kafalı bir adam,” diyor Sam istifini bozmadan. “Büyük bir beynin olması da karaciğerinin ya da burnunun büyük olması gibi bir şey. Neden kendini güvensiz hissediyorsun? Ya ince bağırsakları dev gibi olsaydı? O zaman da kendini güvensiz hisseder miydin?”

İster istemez kıkırdıyorum.

“Eğri oturalım, doğru konuşalım, adam ucubenin teki,” diye bastırıyor Sam. “Sen de ucubeler ailesiyle evleniyorsun. Herhangi bir konuda en uç grupta yer almak ucubeliktir, ne olursa. Bir daha onların karşısında kendini rahatsız hissedersen, kafalarının tepesinde neon ışıklı bir tabela hayal et. UCUBELER!”

“Samimi fikrini söylemiyorsun şu an.” Gülümsüyorum ama kafamı sallıyorum hayır anlamında.

“Kesinlikle düşüncem bu.” Sam şu anda ölümüne ciddi görünüyor. “Şu akademik tipler hep kendilerini ciddi hissetmek ister. Makaleler yazar, televizyon programı sunar, kendilerini bir işe yarar ve değerli hissetmeye çalışırlar. Ama sen de her gün işe yarar, değerli bir şey yapıyorsun. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin? Şu ana kadar kaç insanı tedavi ettin? Yüzlerce. Hepsinin ağrısını dindirdin. Yüzlerce insanı mutlu ettin. Antony Tavish hayatında hiç kimseyi mutlu etmiş mi bari?”

Söylediklerinde bir yanlışlık olduğuna eminim de, şu anda çıkaramıyorum tam olarak. Tek yapabildiğim, yüzümün ışı-

* Doğrusu, ilk dört bölümü okuyabildim.

daması. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ben yüzlerce insanı mutlu ettim.

“Ya sen? Sen mutlu ettin mi kimseyi?” demeden edemiyorum ve Sam bana yamuk yumuk bir bakış atıyor.

“Üstünde çalışıyorum.”

Tren Woking'den geçerken yavaşlıyor ve ikimiz de içgüdüsel olarak camdan dışarıyı seyrediyoruz. Derken Sam konuya geri dönüyor. “Demek istediğim şu, mesele onlar değil. *Sensin*. Sen ve nişanlın. Magnus.”

“Biliyorum,” diyorum sonunda. Öyle, biliyorum.

Magnus'un adını onun ağzından duymak nedense bir garip. Yanlış gibi.

Magnus ve Sam birbirinden o kadar farklı ki. Sanki ayrı malzemenin yapılmışlar. Magnus parıl parıl, ateşli, erkeksi, etkileyici ve seksi. Ama azıcık, bir parçacık kendine takmış durumda. Sam ise son derece... açıksözlü ve güçlü. Ve cömert. Ve kibar. Her ne olursa olsun, her zaman yanınızda olacağını bilirsiniz.

Sam şu anda bana bakıp gülümsüyor, adeta düşüncelerimi okuyor ve Sam ne zaman gülümsese yaşadığım o ufak kalp çarpıntısı ve yukarıdan düşüyormuş hissi geri geliyor...

Şanslı Karı Willow.

İçimden geçirdiğim düşüncelerden nefesim kesiliyor ve utancımı gizlemek için çayımdan bir yudum içiyorum.

Bu aklımdan geçen şey, gayet doğal bir şekilde yürüyüp gidiyor, hiç *beklemiyordum*. Ve ciddi söylemedim. Ya da evet aslında. *Ciddi* söyledim de, hani ikisine de ömür boyu mutluluklar dileyen uzak, alakasız bir arkadaş babında... yok, arkadaş değil de...

Kızarıyorum.

Aklımdaki kendi aptal, anlamsız, saçma sapan düşünce silsilesinden dolayı kızarıyorum, ki bu arada benden başka

* Bunu söyleyebilirim çünkü o benim nişanlım ve onu seviyorum.

kimse farkında değil. O yüzden rahatlayabilirim. Artık bunu kesebilir, Sam'ın aklımı okuyabileceğine ve ondan hoşlandığını anladığına dair saçma fikrimden vazgeçebil—

Hayır. Dur. *Bir dakika.* İyice saçmaladım.

Bu çok—

Hoşlanmak kelimesini sil. Hoşlanmıyorum. Hoşlanmıyorum.

“İyi misin?” Sam bana meraklı meraklı bakıyor. “Poppy, üzgünüm, seni üzmem istemedim.”

“Hayır!” diyorum çabucak. “Üzmedin! Tam aksine, teşekkür ederim. Gerçekten.”

“Güzel. Çünkü—” Cep telefonunu cevaplamak için susuyor. “Vicks. Herhangi bir gelişme?”

Sam bir başka görüşme için uzaklaşırken ben de gözlerimi dimdik camdan dışarı çevirip çayımı yudumluyorum, kanımın yavaş akmasını, beynimin bir şey düşünmemesini sağlamaya çalışıyorum. Geri adım atmalıyım. En baştan başlamalıyım. *Son değişiklikleri kaydetme.*

Daha bir iş havası katmak için cebimden telefonumu çıkarıyorum, mesajları kontrol edip masaya koyuyorum. Genel e-postalarda memo kriziyle ilgili bir şey yok —belli ki sadece seçkin kişilerin e-posta ve telefonları arasında devam eden bir süreç içindeyiz.

Sam tekrar yanıma dönünce, “Bir ara yeni bir telefon almak zorunda olduğunun farkındasın?” diyor tek kaşını kaldırıp. “Yoksa bundan böyle tüm telefonlarını çöplerden toplamayı mı planlıyorsun?”

“Tek yer orası.” Omuz silkiyorum. “Çöpler.”

Telefona e-posta geliyor ve otomatik olarak uzanıyorum ama Sam önce kapıyor. Eli elime sürtünüyor ve göz göze geliyoruz.

“Bana gelmiş olabilir.”

“Doğru.” Kafa sallıyorum. “Hadi bak.”

Bakıyor, sonra hayır anlamında kafasını sallıyor. “Düğün trompetçisinin parası. Tamamen sana.”

Zafer kazanmış gibi sırtarak telefonu elinden alıyorum. Lucinda’ya çabucak bir cevap atıyorum, sonra telefonu gene masaya koyuyorum. Birkaç saniye sonra gene ötüyor, ikimiz de atılıyoruz ama ben kazanıyorum.

“Gömlek indirimi haberi.” Sam’e yolluyorum telefonu. “Benim olayım değil.” Sam e-postayı siliyor, telefonu gene eski yerine koyuyor.

“Tam ortada duracak!” Bir santim itiyorum telefonu. “Hile yok.”

“Ellerini kucağına koy,” diye karşılık veriyor. “Hile yok.”

Sessizlik oluyor. İkimiz de telefonun çınlamasını bekleyerek hazır oturuyoruz. Sam o kadar yoğunlaşmış ki, kahkahalarla gülesim geliyor. Trende başka birinin telefonu aniden çalıyor ve Sam bizimkine doğru hamle yapıp sonradan çakıyor.

“Trajik,” diye mırıldanıyorum. “Zil tonunu bile tanıımıyorsun.”

Birden bizimkine mesaj geliyor ve Sam’in anlık tereddütü bana telefonu elinin altından yakalama fırsatı sunuyor.

“Hahaha! *Bahse* girerim, bana geldi...”

Mesaja tıklayıp Sam’e bir bakış fırlatıyorum. Bilinmeyen numara ve mesajın yarısı görünüyor ama tahmin edemiyorum—

Tekrar okuyorum. Sonra tekrar. Kafamı kaldırıp Sam’e bakıyor, kurumuş dudaklarımı yalıyorum. Beklediğim son şeydi bu.

“Sana mı?” diyor Sam.

“Hayır.” Yutkunuyorum. “Sana.”

“Vicks mi?” Elini uzatıyor. “Bu numarayı kullanmaması gerekiyordu ama—”

“Hayır, Vicks değil. İş mesajı değil. Şey... bu... kişisel mesaj.”

Yine de bir kez daha okuyorum, gördüğüm şeyden emin olana dek telefonu teslim etmeye niyetim yok.

Doğru numara olduğundan emin değilim. Ama bilmek zorundasın. Nişanlın seni aldatıyor. Üstelik tanıdığın birisiyle... (mesajın devamını gör)

Biliyordum, *karının* sürtüğün teki olduğunu biliyordum ve tahminimden de betermiş üstelik.

“Ne ki?” Sam sabırsızca elini masaya vuruyor. “Hadi ver. Konferansla ilgili mi?”

“Hayır!” Ellerimi telefonun etrafında kenetliyorum. “Sam, gerçekten çok üzgünüm. Ve keşke ilk ben görmeseydim. Ama burada diyor ki...” Duraksıyorum, acı içindeyim. “Burada Willow’un seni aldattığı yazıyor. Üzgünüm.”

Sam şoka girmiş. Telefonu eline verirken içim acıyor. Hangi insan böyle bir haberi *mesaj* atar ki?

Bahse girerim Justin Cole’la işi pişiriyordur şu Willow denen kaltak. O ikisi tencere kapak.

Sam’in yüzünde sıkıntılı bir ifade arıyorum ama ilk başta bir şok geçirdikten sonra olağandışı bir sakinlik içinde. Kaşlarını çatıyor, mesajı sonuna kadar okuyor, sonra da telefonu masaya geri koyuyor.

“İyi misin?” Bir cesaretle soruyorum.

Omuz silkiyor. “Hiçbir anlam veremiyorum.”

“Biliyorum!” Onun namına o kadar allak bullak oldum ki, içimden geçenleri bir çırpıda döküveriyorum. “Neden öyle bir şey yapsın ki? Üstelik de sana bu kadar kapris yapıp zorluk yaşatırken! Çok ikiyüzlüymüş! İğrenç biri!” Aniden susup çok mu ileri gittim diye düşünüyorum. Sam bana garip garip bakıyor.

"Hayır, sen anlamıyorsun. Hiçbir anlam veremiyorum çünkü ben kimseyle nişanlı değilim. Benim nişanlım yok."

"Ama Willow'la nişanlısın," diyorum salak gibi.

"Hayır, değilim."

"Ama..."

Boş boş bakıyorum. Nasıl nişanlı olmaz ya? Tabii ki nişanlı.

"Hiç nişanlanmadım." Omuz silkiyor. "Sen nereden o izlenime kapıldın?"

"Sen söyledin! *Eminim* senin söylediğine." Yüzümü buruşturuyorum, hatırlamaya çalışıyorum. "En azından... evet! Bir e-postaydı. Violet göndermişti. Şey yazıyordu, *Sam nişanlı*. Eminim öyle yazdığına."

"Ha şu mesele." Sam alnını yumuşatıyor. "İsrarcı insanlardan kurtulmak için arada sırada o bahaneyi kullanırım." Duruyor, sonra açığa kavuşturmak istercesine ekliyor, "Kadınlar."

"*Bahane* mi?" diye inanamayarak tekrar ediyorum. "Eee, Willow kim o zaman?"

"Willow benim eski kız arkadaşım," diyor Sam kısa bir duraklamanın ardından. "İki ay önce ayrıldık."

Eski kız arkadaş mı?

Bir saniye konuşamıyorum. Beynim kumarhanelerdeki meyve makinesi gibi, dönüyor dönüyor, doğru kombinasyonu yakalamaya çalışıyor. Kaldıramıyorum. Sam nişanlı. *Nişanlı* olması gerekiyordu.

"Ama sen... Sen demiş olmalısın!" İçimdeki sıkıntı en sonunda patlak veriyor. "Bunca zaman nişanlı olduğunu düşünmeme izin verdin."

"Hayır, vermedim. Hiç bahsetmedin daha önce." Çok şaşırtıyor. "Neden sinirlendin?"

"Ben... bilmem. Bir yanlışlık var."

Düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum, hızlı hızlı nefes alıyorum. Sam nasıl hala Willow'la birlikte olamaz? Her şey şu anda çok farklı. Ve hepsi onun hatası.'

"Her konudan konuştuk seninle." Daha sakince konuşmaya çalışıyorum. "Kaç kere Willow'un adını andım ve sen hiçbir zaman tam olarak kim olduğunu belli etmedin. Nasıl bu kadar ketum olabildin?"

"Ketum falan değilim!" Kısa bir kahkaha atıyor. "Konu açılsaydı kim olduğunu açıklardım. Bitti gitti. Önemli değil zaten."

"*Tabii ki önemli!*"

"Neden?"

Hüsran nöbeti geçirerek çığlık atmak istiyorum. Nasıl sorabilir niye diye? Çok belli değil mi?

"Çünkü... çünkü... Willow siz hala berabermişsiniz gibi davranıyor." Birden beni en çok rahatsız eden şeyin bu olduğunu fark ediyorum. "Sana istediği gibi bağırıp çağırmaya hakkı olduğunu zannediyor. O yüzden nişanlı olmadığını hiç düşünmedim. *O mesajlar* ne o zaman öyle?"

Sam sinir olmuş gibi yüzünü buruşturuyor ama bir şey demiyor.

"Kişisel asistanının adresini cc'ye yazıyor! Toplu mesajlarda her şeyi yumurtuluyor! Çok acayip bir durum!"

"Willow her zaman... teşhirciliği sevmiştir. İzleyici kitlesi hoşuna gider." Sam bu konuya girmek istemiyor gibi. "Diğer insanlar gibi sınırları yoktur—"

"Çok doğru kesinlikle yok! Ne kadar sahiplenici birisi olduğunun farkında mısınız? Ofiste başkalarıyla konuşmasına şahit oldum." Trenin içindeki ekranlarda sıradaki istasyonlar hakkında bilgiler veriliyor ama sesimi yükseltiyorum bu gü-rültüde. "Ofisteki kızlara seni çeğiştirdiğini biliyor muydun?"

* Nasıl bilmiyorum ama. İçimden bir ses öyle diyor.

Kötü bir dönem geçirdiğinizi, uyanman gerektiğini yoksa neler kaybettiğini anlamayacağını vesaire vesaire anlatıyor?”

“Kötü bir dönemden geçmiyoruz.” Ses tonunda gerçek öfke duyuyorum. “Bizim ilişkimiz bitti.”

“Peki *Willow* bunu biliyor mu?”

“Biliyor.”

“Emin misin? Haberi olduğundan yüzde yüz eminsin?”

“Tabii ki.” Sam sabırsızlaşıyor.

“Hayır, elbette değil. Nasıl ayrıldınız mesela? Oturup karşılıklı doğru düzgün konuştunuz mu?”

Sessizlik. Sam gözlerimin içine bakmıyor. Oturup Willow’la doğru düzgün karşılıklı konuşmadı. Biliyorum. Muhtemelen kısacık bir mesaj yazıp “*Bitti. Sam,*” şeklinde göndermiştir.

“Eh, bu saçma sapan e-postaları atmayı kesmesini söylemek zorundasın. Değil mi?” Dikkatini çekmeye çalışıyorum. “Sam?”

Gene telefonuna bakıyor. Tipik. Bilmek istemiyor, konuşmak istemiyor, kafa patlatmak istemiyor.

Aklıma bir fikir geliyor. Aman Tanrım, *elbette*.

“Sam, sen hiç Willow’un e-postalarına *cevap* yazıyor musun?”

Yazmıyor, değil mi? Birden her şey aydınlanıyor. O yüzden Willow her seferinde temiz bir e-posta sayfası açıyor. Boş bir duvara mesaj asmak gibi bir şey bu.

“Eee, eğer sen hiç cevap yazmıyorsan, Willow senin gerçekten ne düşündüğünü nasıl anlıyor?” Duyuruları bastırarak sesimi yükseltiyorum. “Ah, bir dakika, anlamıyor! O yüzden her konuda böyle yanılgılar içinde! O yüzden seni hala ona ait sanıyor!”

Sam kesinlikle gözlerime bakmıyor.

“Tanrım, cidden inatçı götün *tekisin!*” diye bağıriyorum sabrım taşarak, aynı anda da duyurular susuyor.

Tamam. Gürültünün biteceğini bilseydim, *tabii ki* o kadar yüksek sesle konuşmayacaktım. *Tabii ki* g'li kelimeyi kullanmayacaktım. O yüzden üç sıra ötemizde çocuklarıyla oturan şu kadın da bana kişiliğimle onların ahlakını bozuyormuşum gibi pis bakışlar fırlatmayı kesebilir.

“Gerçekten öylesin!” Sinirli bir tonla devam ediyorum. “Willow yokmuş gibi davranarak onu hayatından atamazsın. Sonsuza dek *Yoksay* tuşuna basamazsın. O kendiliğinden gitmeyecek, Sam. Söylüyorum sana. Onunla konuşmalı ve durumu açık açık anlatmalısın, yanlışları sıralamalı ve—”

“Bak, kapat bu konuyu.” Sam gıcık olmuş gibi konuşuyor. “Saçma sapan e-postalar atmak istiyorsa, bırak atsin. Beni rahatsız etmiyor.”

“Ama zehirli bir şey bu! Kötü bir şey! Olmaması gerek!”

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye yapıştırıyor. Sınırım bam teline bastım.

Ve bu arada, şaka yapıyor herhalde. *Ben* mi bir şey bilmiyorum?

“Her şeyi biliyorum!” diye zıtlıyorum. “Senin gelen kuttunla ben ilgileniyordum, hatırlatırım. Bay Boşluk, Cevap Yok, Herkesi ve Her şeyi Yoksay.”

Sam bana ters bir bakış atıyor. “Sırf her mesaja altmış beş tane salak gülücükle yanıt vermiyorum diye—”

Bana mı çeviriyor olayı. Hangisi daha iyi peki, gülen surat mı, inkar mı?

“Eh, sen *hiç* kimseye cevap yazmıyorsun,” diye karşılık veriyorum gıcık gıcık. “Kendi babana bile!”

“Ne?” Aklını oynatacak gibi. “Sen neden sözediyorsun be?”

“E-postanı okudum,” diyorum kafa tutarak. “Seninle konuşmak istiyormuş, keşke Hampshire’a gelip onu ziyaret etseymişsin, sana bir şey söyleyecekmiş. Seninle çok uzun za-

mandır konuşmamış ve eski günleri özlüyormuş. Ve sen ona bir cevap bile *yazmadın*. Kalpsiz adam.”

Sam başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor.

“Ah Poppy. Sahiden neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Bence var.”

“Bence yok.”

“Bence senin hayatın hakkında senden daha çok içgörüyeye sahibim.”

İsyan edercesine bakıyorum. Şimdi umarım Sam’in babası attığım e-postayı *almıştır*. Sam, Chiddingfold Hotel’e bir var-sın, babasını karşısında görsün, yakasına gül takmış, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, ümitle beklerken görsün bakalım. Bakalım o zaman bu kadar yüz­süz olacak mı?

Sam telefonumuzu aldı ve mesajı tekrar okuyor.

“Ben kimseyle nişanlı değilim,” diyor kaşları çatık. “Nişan-lım yok.”

“Evet, orasını anladım, sağol,” diyorum alaycı alaycı. “Sa-dece sen iki ay önce ondan ayrılmana rağmen seni hala ona ait zanneden, ruh hastası bir eski sevgilin var—”

“Yo, yo.” Sam başını sallıyor. “Ana yoldan uzaklaştın. İkimiz etkin bir biçimde bu telefonu ortak kullanıyoruz, değil mi?”

“Evet.” Nereye varacak bakalım?

“O halde bu mesaj ikimizden birine gönderilmiş olabilir. Benim nişanlım yok, Poppy.” Yüzünde meşum bir ifadeyle başını kaldırıyor. “Ama senin var.”

Bir an için kavrayamayarak bakıyorum –derken omurgamdan aşağı buzlar atılıyormuş gibi dank ediyor.

“Hayır. Yani –Yok. *Yok*. Saçmalama.” Telefonu elinden kapıyorum. “Nişanlın diyor. Anladın mı?”

“Anladım.” Sam kafa sallıyor. “Ama benim için bir nişanlı yok. Öyle biri yok. Yani...”

Dümdüz bakıyorum, midem bulanıyor, mesajı kafamda evirip çeviriyorum. *Nişanlın seni aldatıyor.*

Yok canım. *Olamaz—*

Magnus *hayatta* böyle bir şey—

Telefondan bir bip geliyor ve ikimiz de yerimizden fırlıyoruz. Mesajın geri kalanı düşüyor ekrana. Hepsini sessizce okuyorum içimden:

Doğru numara olduğundan emin değilim. Ama bilmek zorundasın. *Nişanlın seni aldatıyor. Üstelik tanıdığın birisiyle. Düşününe bu kadar az kala sana bunu yaptığım için üzgünüm, Poppy. Ama gerçeği bilmelisin. Arkadaşın.*

Telefon masaya düşüyor, başım dönüyor.

Olamaz böyle bir şey. Olamaz.

Sam'in telefonu eline alıp mesajı baştan sona okuduğunun belli belirsiz farkındayım.

"Ne arkadaşmış," diyor sonunda, ağır bir sesle. "Her kimse bu, büyük ihtimal ortalığı karıştırıyor. Bence muhtemelen hiçbir doğruluk yoktur."

"Kesinlikle." Hızlı hızlı kafa sallıyorum. "Kesinlikle. Bence uydurma. Sebepsiz yere benim ödümü patlatmaya çalışan birisi işte."

Özgüvenle konuşmaya çalışsam da sesimin titremesi beni ele veriyor.

"Düşün ne zaman?"

"Cumartesi."

Cumartesi. Dört gün kalmış ve aldığım mesaja bak.

"Başka birisi yok..." Sam duraksıyor. "Etrafında... şüphe edebileceğin birisi yoktur herhalde?"

Annalise.

Düşündüğümün ayırdına bile varamadan bu isim aklıma geliyor. Annalise ve Magnus.

“Hayır. Yani... ne bileyim.” Yana dönüp yanağımı trenin camına dayıyorum.

Konuşmak istemiyorum. Düşünmek de istemiyorum –Annalise benim yakın arkadaşım. Biliyorum, Magnus’u onun alması gerektiğini düşünüyordu ama...

Annalise üniformasıyla Magnus’a göz süzüyor. Elleri Magnus’un omzunda gereğinden fazla kalıyor.

Hayır. Kes şunu. *Kes şunu* Poppy.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, yumruklarımı göz yuvarlarıma sokuyor, düşüncelerimi buradan söküp atmak istiyorum. O her-kimse bu mesajı göndermek zorunda mıydı? Ben de okumak zorunda mıydım?

Doğru olamaz. Olamaz. Skandal, acı verici, yıkıcı, feci...

Yumruklarımın altından bir gözyaşı kaçıyor ve yanağımdan çeneme süzülüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu işi nasıl halledeceğimi bilmiyorum. Magnus’u, Bruges’den arasam mı? İşinin gücünün ortasında bölsem mi? Ama ya masumsa ve sinirlenirse ve aramızdaki güven sarsılırsa?

“Birkaç dakika içinde iniyoruz.” Sam’in sesi alçak ve yorgun. “Poppy, eğer bunu yapacak havada değilsen, anlayış gösteririm—”

“Hayır. Havamdayım.” Yumruklarımı indiriyorum, kağıt mendile uzanıp burnumu siliyorum.

“İyi değilsin sen.”

“Hayır. Değilim. Ama... ne yapabilirim?”

“Sen de o pislige mesaj at. Şöyle yaz: *Bana bir isim ver.*”

Tam bir hayranlık içinde bakıyorum. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“Tamam.” Cesaretimi toplamaya çalışarak güçlkle yutkunuyorum. “Tamam. Öyle yapacağım.” Telefona uzanırken

bile kendimi daha iyi hissediyorum. En azından bir şey yapıyorum. En azından el el üstüne koymuş oturup anlamsız bir işkence içinde değilim. Mesajı bitiriyorum, içimde yükselen adrenalinle gönderiyorum ve soğuyan çayımın son yudumunu içiyorum. Hadi ama Bilinmeyen Numara. Dök bakalım ne varsa. Her şeyi anlat.

“Gönderdin mi?” Sam beni seyrediyor.

“Hı hı. Şimdi bekleyip ne diyecekler göreceğim.”

Tren Basingstoke’a yaklaşıyor ve yolcular kapılara toplanıyor. Kağıt bardağımı çöpe atıyor, çantamı omzuma atıp ayağa kalkıyorum.

“Yeter benim aptal sorunlarım.” Kendimi zorlayıp Sam’e gülümsüyorum. “Hadi. Önce seninkini halledelim.”

ON İKİ

Chiddingford Hotel kocaman ve görkemli bir bina, uzun bir garaj yolunun ardında çok güzel, muazzam bir George dönemi konağı ve yüksek çim çitlerin gerisinde gizli kalmış birkaç cam binası daha var. Fakat otele vardığımızda bu güzelliği tek takdir eden benim. Sam en iyi ruh hali içinde dememez. Taksi bulmakta zorlandık, sonra koyunların arkasına takılıp kaldık ve taksici yolu kaybetti. Taksiye bindiğimizden beri Sam sinirli sinirli birisiyle mesajlaşıyor ve geldiğimizde takım elbiseli iki adam bizi girişteki basamaklarda karşılıyor.

Sam sürücüyü birkaç banknot fırlatıyor ve araba daha tam durmadan kapıyı açıyor. “Poppy, bir saniye izinle. Merhaba çocuklar...”

Üçlü çakıl taşlı yolda kafa kafaya veriyor ve ben de daha yavaş bir şekilde iniyorum taksiden. Araba çekilip gidiyor ve bakımlı bahçeyi izliyorum. Kadife gibi bir hizada kesilmiş çimenlikler, şekilli budanmış çalılar ve hatta düğünler için ideal minik de bir şapel bulunuyor. Etraf bomboş gibi ve havada içimi titreten bir tazelik var. Belki de ben gerginim. Belki de şoku şimdi şimdi hissediyorum.

Ya da belki de kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, burada ne aradığımı bilmezken özel hayatım da etrafımda bir harabe-ye dönüşürken hissettiğim duygu.

Bana arkadaş olsun diye cep telefonumu çıkarıyorum hemen. Elimde tutmak bile bana bir güven veriyor ama yetmez. Kendime işkence olsun diye Bilinmeyen Numara'nın attığı mesajı birkaç kez daha okuyorum, sonra da Magnus'a bir mesaj atıyorum. Birkaç deneme yanılmadan sonra tam doğrusunu yazıyorum.

Selam. Nasıl gidiyor? P

Öpücük yok.

Gönder seçeneğine basarken gözlerim yanmaya başlıyor. Basit, kısa bir mesaj ama sanki her bir kelime ikili, üçlü, hatta dörtlü anlamlarla katmerli; Magnus'un algılayacağı ya da algılamayacağı bir altmetinle yüklü.

Selam demek: *Selam, hiç beni aldattın mı? Yaptın mı? Lüt-fen, LÜTFEN doğru olmasın.*

Nasıl demek: *Keşke beni arasan şu an. Biliyorum konferans-tasın ama sesini duymak ve beni sevdiğini ve böyle bir şey yap-mayacağını bilmek bana çok güven verirdi.*

Gidiyor demek: *Of Tanrım, dayanamayacağım. Ya doğruysa? Ne yaparım? Ne derim? Ama peki, ya doğru DEĞİLSE ve yok yere senden şüphe etmişsem...*

"Poppy." Sam bana dönüyor ve yerimden fırlıyorum.

"Evet! Buradayım."

Kafa sallayıp telefonu ortadan kaldırıyorum. Şu anda odaklanmam lazım. Magnus'u aklımdan silmeliyim. Bir işe yaramalıyım.

"Mark ve Robbie. İkisi Vicks için çalışıyor."

---

* Tamam, algılamayacak. Biliyorum.

“Vicks de yolda.” Mike telefonuna bakıyor, hep birlikte basamaklardan yukarı çıkıyoruz. “Sör Nicholas şu anda sakın. Bizce eğer kapısına gazeteciler üşüşme şansı varsa, bulunacağı en iyi yer Berkshire.”

“Nick *saklanmamalı*.” Sam kaşlarını çatıyor.

“Saklanmıyor. Sakin duruyor. Ortada bir kriz varmış gibi Londra’ya koşup gelmesini istemiyoruz. Bu akşam bir akşam yemeğinde konuşma yapacak, yarın yeniden biraraya geleceğiz, bakalım her şey nasıl gidiyor değerlendireceğiz. Konferansa gelince, şimdilik devam ediyoruz. Tabii ki Sör Nicholas’ın buraya sabah gelmesi bekleniyordu ama bakacağız...” Duraklıyor, hafif yüzünü ekşitiyor. “...ne olacak.”

“Peki mahkeme olayı ne oldu?” diyor Sam. “Julian’la konuştuğum, bütün tedbirleri alıyordu...”

Robbie iç geçiriyor.

“Sam, bir işe yaramayacağını biliyoruz. Yani, mahkemeye çıkmayacağız ama...”

Kocaman bir lobiye vardığımız için lafını ortasında bırakıyor. Vay be. Bu konferans bizim yıllık fizyoterapist toplantılarımızdan çok daha teknolojik. Her tarafta devasa Beyaz Küre Danışmanlık logosu, lobinin dört yanında dev ekranlar. Birisi resmen girişin içinde büyük bir fotoğraf makinesi kullanıyor çünkü dinleyicilerin arasında oturanların resimleri çıkıyor sırayla. Tam karşımızda iki çift kapalı iki kanatlı kapı duruyor ve arkasında kahkahalar atan bir dinleyici gürültüsü, ardından, on saniye sonra da ekranlardan gelen kahkahalar.

Lobi bomboş, yalnızca bir danışma masası, üstünde birkaç isim etiketi kalmış ve masada içi geçmiş bir kız bekliyor. Bizi görünce ayağa kalkıyor ve emin olamayarak bana da gülümser.

“İyi vakit geçiriyorlar,” diyor Sam, ekranlardan birine bakarak.

“Malcolm konuşuyor,” diyor Mark. “Harika bir iş çıkarıyor. Biz buradayız.” Bizi yandaki bir odaya alıyor ve kapıyı arkamızdan sertçe kapatıyor.

“Eee Poppy.” Robbie kibarca bana dönüyor. “Sam bize senin... teorini anlattı.”

“Benim teorim değil,” diyorum dehşet içinde. “Benim hiç bir şeyden haberim yok! Sadece bu mesajları aldım ve bir ilgisi olabilir mi diye düşündüm, Sam bağlantıyı kurdu...”

“Bence bir şey yakaladı.” Sam, Mark ve Robbie’yle yüzleşiyor, sanki onaylamamaları için onlara kafa tutuyor. “O memo e-postaların içine yerleştirildi. Hepimiz hemfikiriz.”

“Memo... sıradışıydı,” diye öneriyor Robbie.

“Sıradışı mı?” Sam patlamaya hazır bir bomba gibi. “Onu Sör Nicholas yazmadı ki! Bir başkası yazıp araya sokuşturdu. Biz de kim olduğunu bulacağız. Poppy o kişinin sesini duydu. Tanıyacak.”

“Tamam.” Robbie, Mark’la kuru kuru bakışıyor. “Tek diyebileceğim, Sam, çok, çok dikkatli olman. Hala bu haberi şirkete nasıl duyuracağımızın derdindeyiz. Eğer suçlamalarla girersen—”

“Hiçbir şeyle girmeyeceğim.” Sam pis pis bakıyor. “Biraz güvenin bana. Of ya.”

“Eee, ne yapmayı planlıyorsun?” Mark cidden ilgiliymiş gibi görünüyor.

“Etrafta dolaşacağız. Dinleyeceğiz. Samanlıktaki iğneyi bulacağız.” Sam bana dönüyor. “Hazır mısın, Poppy?”

“Kesinlikle.” Panik halimi saklamaya çalışarak kafa sallıyorum. Şu anda keşke o mesajları hiç almasaydım diye diliyorum.

“Sonra da...” Robbie hala tatmin olmamış bir halde.

“Önce oraya kadar gelelim.”

Odada bir sessizlik oluyor.

“Tamam,” diyor Robbie nihayet. “Yapın. Hadi. Bir zararı olmaz herhalde. Poppy’yi nasıl açıklayacaksınız peki?”

“Yeni asistan?” diye öneriyor Mark.

Sam hayır anlamında kafa sallıyor. “Yeni asistanımı buldum ve bizim katta çalışanların yarısı biliyor. Basit bir şey düşünelim. Poppy bizim şirkete girmek istiyor. Ben de ona etraflı gezdiriyorum. Tamam mıdır, Poppy?”

“Evet! Güzel.”

“Personel listesi sende mi?”

“Al.” Robbie, Sam’e uzatıyor. “Ama sakın çaktırmayın, Sam.”

Mark kapıyı aralıyor ve lobiye bakıyor.

“Çıkıyorlar,” diyor. “Hepsi senin.”

Odadan lobiye çıkıyoruz. İki çift kanatlı kapı da açılmış ve insanlar yaka rozetleriyle sohbet ede ede dışarı dökülüyor, kimileri gülüyor. Akşam 18:30 olduğu ve bütün öğleden sonrası boyunca konuşma dinledikleri göz önüne alınırsa hepsi oldukça ferah görünüyor.

“*O kadar* çoklar ki.” İnsan güruhuna bakıyorum ve gözüm korkuyor.

“Bir şey olmaz,” diyor Sam. “Erkek sesi olduğunu biliyosun. Oradan zaten yarısı elendi. Etrafta dolaşp teker teker hepsini eleyeceğiz. Benim şüphelendiklerim var ama... senin yargını etkilemek istemem.”

Yavaşça kalabalığın içine doğru Sam’i takip ediyorum. İnsanlar garsonlardan içkilerini alıp birbirleriyle selamlaşıyor, başkalarının kafasının üstünden birbirlerine espriler yapıyorlar. Tam bir kakafoni. Kulaklarım radardan farksız, sesleri yakalamak için bir o yana, bir bu yana odaklanıyor.

“Bizim adamı duydun mu?” diyor Sam ve bana bir bardak portakal suyu uzatıyor. Yarı şaka, yarı umutla sorduğunu düşünüyorum.

Olumsuzca kafa sallıyorum. Başım dönüyor, her şey aşırı. Salondaki sesler toplanıp eriyerek beynime bir uğultu olarak giriyor. Tekli ses tellerini ayırt edemiyorum ki, nerde kaldı günler önce bir cep telefonundan birkaç saniyeliğine duyduğum bir sesi bulmak.

“Tamam, yöntemsel gidelim.” Sam neredeyse kendi kendine konuşuyor. “Konstantre daireler çizerek dolaşacağız salonu. Güzel bir plan mı?”

Bir gülüş çaksam da, kendimi hiç bu kadar baskı altında hissetmemiştim. Benden başka kimse yapamaz. Başka hiç kimse o sesi duymadı. Her şey bana kaldı. Artık havaalanlarında koku alan köpeklerin ne hissettiğini daha iyi anlıyorum.

Bir grup kadına yaklaşıyoruz, yanlarında orta yaşlı iki adam var.

“Merhaba!” diye kibarca selamlaşıyor Sam hepsiyle. “Eğleniyor musunuz? Poppy’yle tanıştırayım sizi, etrafa bakıyorduk –Poppy, bu Jeremy... ve Peter... Jeremy, bizimle kaç senedir çalışıyordun? Ve Peter? Senin de üç yıl oldu mu?”

Tamam. Şimdi adamakıllı, yakından dinliyorum ya böylesi daha kolay. Adamın tekinin alçak, hırıltılı bir sesi var, diğeri ise İskandinav. Yaklaşık on saniye sonra Sam’e işaret veriyorum ve hızla bir diğer gruba yürüyor, çaktırmadan da listesinde isimleri çiziyor.

“Merhabalar! Nasılsınız? Tanıştırayım, Poppy, etrafa şöyle bir bakıyor. Poppy, Nihal’la tanışmıştın. Eee Colin, ne var ne yok?”

Dikkat etmeye başlayınca anlaşılıyor, insanların sesleri birbirinden ne kadar farklı, muhteşem bir şey. Sadece tizlik değil, ayrıca aksanlar, titreşimler, küçük konuşma bozuklukları, ağız yaymalar ve pelteklilikler.

“Ya siz?” diye araya katılıyorum, tek kelime bile etmeyen sakallı bir adama sorarak.

“Eh, biraz *karmaşık* bir yıldız...” diye başlıyor tumturaklı bir şekilde.

Yok. I-ih. Alakasız yok. Sam’e bakıyor, kafa sallıyorum ve hemen koluma giriyor.

“Kusura bakma Dudley, kaçmamız lazım...” Yandaki gruba katılıyor ve hemen lafa giriyor, anlatılan bir hikayeyi bölüyor. “Poppy, bu Simon... Stephanie’yle tanışmıştın sanırım... Simon, Poppy ceketine bayıldı. Nereden aldı?”

Sam’in nasıl böyle kör gözüm parmağına daldığına inanmıyorum. Resmen kadınlar yokmuş gibi davranıyor ve erkekleri konuşturma amacıyla da pek gizli değil. Fakat sanırım başka yolu yok.

Daha çok ses dinledikçe kendime güvenim artıyor. Tahminimden daha kolaymış çünkü seslerin hepsi telefondakinden *o kadar* farklı ki. Ancak topu topu dört grup gezdik ve onları eledik. Tedirgin gözlerle salonu tarıyorum. Ya her yeri dolaşır ve yine de mesaj bırakan çocuğun sesini bulamazsam?

“Selam millet! Eğleniyor musunuz?” Sam hala şen şakrak, beşinci gruba yaklaşıyoruz. “Sizi Poppy ile tanıştırayım, etrafa bir bakıyor da –Poppy, bu Tony. Tony, Poppy’ye sizin departmanı anlatsana? Bak, bu da Daniel ve... bu da... ah. Willow.”

Biz yaklaşırken kızın arkasını dönüktü, o yüzden suratı başka tarafa doğruydu, şimdiyse dümdüz bize doğru.

Oyyyy.

“Sam!” diyor uzun bir sessizlikten sonra, herkes adına biraz utanıyorum. “Bu... kim?”

Tamam. Eğer benim Magnus’a yazdığım kısa mesaj anlam doluyorsa, Willow’un şu iki kelimelik cümlesi gönderme yükünden bel vermiş vaziyette. *Esasen* demek istediğinin ne olduğunu anlamak için Willow Dili uzmanı olmak şart değil: “Bu kız da HANGİ DELİKTEN çıktı ve SENİN yanında NE işi var? Olamaz Sam, artık BİLEREK mi benimle T.ŞAK GE-

ÇİYORSUN? Çünkü inan bana buna FENA halde pişman olacaksın.”

Anlarsınız ya. Cümleleri baştan yazıyorum.

Hayatımda hiç kimseden bu kadar bariz bir düşmanlık sezmemiştim. Aramızdan adeta cereyan geçiyor. Willow’un burun delikleri bembeyaz oldu, şişip iniyor. Gözleri çakmak çakmak. Eli bardağını öyle sıkı tutmuş ki, boğumları fırlamış solgun teninden. Ama tebessümü hala yumuşak ve narin, sesi hala tatlı. En ürkütücüsü de bu zaten.

“Poppy, bizim şirkete katılmayı düşünüyor,” diyor Sam.

“Ya.” Willow gülümsemeye devam ediyor. “Çok hoş. Hoş-geldin, Willow.”

Sinirlerimi bozuyor bu kadın. Uzunlusu gibi bir şey. Yumuşak gülüş ve sakın sesin arkasında bir kertenkele gizli.

“Teşekkürler.”

“Neyse, biz devam edelim... Sonra görüşürüz Willow.” Sam koluma girip beni başka tarafa çekiyor.

Hı hı. Kötü fikir. Willow’un lazer gözlerini sırtımda hissedebiliyorum. Sam nasıl hissetmiyor peki?

Yeni bir gruba dalıyoruz ve Sam her zamanki oyuncu tav-
rıyla lafa giriyor, ben de boynumu kırıp dinliyorum ama hiç kimse telefondaki çocuk gibi değil. Dolanmaya devam eder-
ken Sam’in hevesinin söndüğünü görüyorum fakat saklamaya çalışıyor. Bira içen genççe IT grubunun yanından ayrıldıktan sonra Sam, “Gerçekten mi? Bunlardan *hiçbiri* değil mi?” diyor.

“Hayır.” Özür dilercesine omuz silkiyorum. “Üzgünüm.”

“Özür dileme!” Kısacık, kontrollü bir kahkaha atıyor. “Sen dinlediğin sesleri duydun. Yok yere... içlerinden biri değilse...” Bir saniye duruyor. “Sarışın adam kesinlikle değil diyorsun? Arabasından bahseden? Sesi tanıdık gelmedi?”

Şimdiyse sesindeki hayalkırıklığı çok belli.

“Senin kafadaki şüphelilerden biri miydi?”

“Ben... bilmiyorum.” Nefes vererek ellerini iki yana açtı. “Olabilirdi. Evet. IT bilgileri onda, şirkete yeni girdi, Justin ve Ed onu kolaylıkla kandırabilir...”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Aynen dediği gibi, dinlediğim sesleri duydum.

Yardımcı olmaya çalışarak “Galiba birileri terasa çıktı,” diyorum.

“Orayı deneyelim.” Kafa sallıyor. “Önce burayı bitirelim.”

Barın yanında dikilen gri saçlı dört adamın telefondaki kişi olmadığını *ben* bile anlayabiliyorum –ve haklıyım. Sam, Malcolm’ın konuşmasıyla ilgili muhabbetlere çekilirken ben de kenara geçip Magnus cevap atmış mı diye kontrol etme fırsatı yakalıyorum. Tabii ki atmamış. Fakat gelen kutumun en üstünde samroxton@beyazkuredanismanlik.com’a atılmış, samroxtonka@beyazkuredanismanlik.com’a cc’lenmiş bir e-posta görüyorum, tükürüğüm boğazıma kaçacak gibi öksürüyorum.

Sam

İyi deneme. Neyin peşinde olduğunu ÇOK İYİ biliyorum ve ZAVALLISIN. Nereden buldun o kızı ha, ajanstan mı? Senden daha iyisini beklerdim.

Willow

İnanamayan gözlerle ekrana bakarken ikinci bir mesaj fırlıyor.

Yani, aman Tanrım, Sam. Bugüne uygun bile GİYİNME-MİŞ. Yoksa şirin kot etek birden konferansa uygun giysi olup çıktı da benim mi haberim yok?

Eteğim şirin falan *değil*! Ayrıca bu sabah kalkıp giyinirken konferansa geleceğimi bilmiyordum.

*

Aslına bakarsan bence nefes kesici bir güzelliği var. Ayrıca kot etek şirin sayılmaz. Al sana Willow Kaltağı. Sam.

Sonra da siliyorum. Doğal olarak. Tam telefonu kaldırmak üzereyim ki, Willow'dan bir üçüncü mesaj geliyor. Cidden ya. Rahat bırakamaz mı?

Beni kıskandırmak istiyorsun, Sam. Tamam. Saygı duyuyorum. Hatta hoşuma bile gitti. İlişkimizde taze kıvılcımlara ihtiyacımız var. Ama BANA KISKANILACAK BİR ŞEY VERMEYİ DENE!!!

Çünkü inan bana burada hiç kimse senin küçük gösterinden etkilenmedi. Yani, O BOK GİBİ SAÇLARINA NASIL FÖN ÇEKECEĞİNİ BİLE BİLMİYEN, ne idüğü belirsiz bir kızla göğsünü gere gere dolaşmak... Eh. Çok trajik, Sam. TRAJİK.

Bir yetişkin olduğun zaman görüşürüz.

Willow

Savunmaya geçerek saçlarıma dokunuyorum. Bu sabah fön *çektim*, evet. sadece arkaları yapmak çok zor. Hoş, onun ne düşündüğü umrumda olduğundan değil ama yine de insana biraz koyuyor.

Düşüncelerim tam ortasında bölünüyor ve ekrana bakakalıyorum. İnanmıyorum. Telefona birden Sam'den bir e-posta düşüyor. Willow'a cevap yazdı. Kıza ilk kez cevap yazdı! Ancak *Tümüne Cevap Ver*'i tuşladığı için yazdığı şey bana da geldi.

Hayretler içinde kafamı kaldırıp bakıyorum ve Sam'in kendini kaptırmış, gri saçlı adamla konuştuğunu görüyorum. Bir çırpıda yazıvermiş olmalı. E-postayı açıp tek satırı okuyorum.

*

Kısa kes, Willow. Kimse senden etkilenmiyor.

Gözlerimi kırptıştırarak kalıyorum. Willow'un hiç hoşuna gitmeyecek bu.

Willow'un, Sam'e gıcık bir saldırısını daha bekliyorum – ama başka e-posta gelmiyor. Belki o da benim kadar şaşakalmıştır.

“Harika. Sonra konuşuruz.” Sam'in sesi uğultunun arasında yükseliyor. “Poppy, tanışmanı istediğim birkaç kişi daha var.”

“Tamam.” Hemen dikkatimi veriyorum, telefonumu kaldırıp. “Hadi.”

Salonda dolanmaya devam ediyoruz. Sam'in listesi artılarla doldu. Şirketteki hemen her erkeğin sesini dinlemişimdir, hiçbirisi de telefondaki adama benzemiyor. Artık doğru mu hatırladığımdan şüphe etmeye başlıyorum. Yoksa tüm konuşmayı hayal mı ettim?

Halılı bir koridor boyunca açık teras kapılarına doğru ilerlerken Sam'in süngüsü düşük, farkındayım. Benim de gemilerim battı biraz açıkçası.

“Kusura bakma,” diye mırıldanıyorum.

“Senin hatan değil.” Sam kafasını kaldırıp bakıyor ve ruh halimi seziyor. “Poppy, cidden. Senin elinden geleni yaptığını biliyorum.” Yüzü bir anda buruşuyor. “Hey ve Willow adına da özür dilerim.”

“Ah.” Elimle itiyorum. “Aman boşver, dert etme.”

Birkaç saniye sessizlik içinde yürüyoruz. İçimden, “Beni koruduğun için sağol,” gibisinden bir şey demek geçiyor ama öyle garibime gidiyor ki. Şu e-posta yazışmalarının arasında olmamalıydım gibi hissediyorum.

Teras fenerlerle dolu ve ufak ufak gruplar var ama içerideki kadar değil. Sanırım hava fazla soğuk, ondan. Çok yazık as-

linda çünkü burada da bir parti havası yaratılmış. Bir bar var, hatta iki kişi dans ediyor. Terasın köşesinde TV kamerası tutan bir adam kıkırdaşan iki kızla röportaj yapıyor.

“Eee, belki de şanslı kartımızı burada buluruz.” Canlı neşeli konuşmaya çabalıyorum.

“Belki.” Sam onaylıyor ama pes ettiğini anlıyorum.

“Onu burada bulamazsak ne olur?”

“O zaman... şansımızı denedik deriz.” Sam’in yüzü gergin ama kısacık bir an gülümseyiveriyor. “Denedik.”

“Tamam. Evet, hadi bakalım.” En motivasyon dolu, şukalça-eklemlerine-hareket-kazandırabiliriz sesimi takınıyorum. “Deneyelim.”

Terasa çıkıyoruz ve Sam aynı düzene dönüyor.

“Selam millet! Eğleniyor musunuz? Sizi Poppy ile tanıştırmak istiyorum –etrafı geziyoruz. Poppy, bu James. James, Poppy’ye en ünlü cümleli söylesene? Bu Brian, bu da Rhys.”

James ya da Brian ya da Rhys değil. Martin ya da Nigel da değil.

Sam’in listesindeki bütün isimler işaretlendi. Yüzüne bakınca salya sümük ağlayasım geliyor. Listede adı bile geçmeyen ve Scottie olamayacak bir grup stajyerden uzaklaşıyoruz.

Bitti.

“Vicks’i arıyorum,” diyor Sam, biraz ağırlaşarak. “Poppy, vakit ayırdığın için teşekkürler. Aptalca bir plandı.”

“Değildi.” Bir elimi koluna koyuyorum. “İşe... yarayabilirdi.”

Sam kafasını kaldırıyor ve bir an öylece duruyoruz.

“Çok kibarsın,” diyor en sonunda.

“Selam Sam! Merhabalar!” Yüksek sesli bir kız kulaklarımı tırmalıyor. Belki de insanların konuşmalarını dinlediğim için fazla hassasım –ama kızın sesini duyunca dişlerimi gıcırdatıyorum. Arkamı dönünce karşımda saçına pembe şal takmış,

asker tıraşlı ve kot pantolonlu TV kameramanı çocukla yanı-
mıza yaklaşan, kıpır kıpır bir kız görüyorum.

Ay-ay.

“Merhaba Amanda.” Sam baş selamı veriyor. “Ne var ne yok?”

“Bütün konferans ziyaretçilerini filme alıyoruz,” diyor şen
şakrak. “Kısa bir konuşma, bir merhaba, gala yemeğinde gös-
tereceğiz de...”

Kamera suratıma dönük ve büzüşüyorum. Burada olma-
mam gerekiyordu. Kısa bir konuşma, bir merhaba diyemem.

“Ne istiyorsanız.” Amanda beni teşvik ediyor. “Kişisel bir
mesaj, bir espri...” Listesine başvuruyor, kafası karışıyor. “Afe-
dersin, senin hangi departmanda olduğunu bulamadım...”

“Poppy misafir,” diyor Sam.

“Ah!” Kız alnını gevşetiyor. “Çok hoş! Bak ne diyeceğim,
özel misafir olduğuna göre soru cevap röportajımızı sen yap-
sana? Ne dersin, Ryan? Ryan’ı tanıyor musun?” diye ekliyor
Sam’e. “LSE’den altı ay içinde bize geçecek, yedek listesinde.
Bütün promosyon filmlerimizi ve çekimlerimizi o yapıyor bir
süredir. Hey Ryan, yakın çekim al. Poppy özel misafirimiz!”

Ne? Ben özel misafir filan değilim. Kaçmak istiyorum ama
nedense kamera beni olduğum yere mıhlamış gibi.

“Sen kendini tanı, Ryan sana soruları soracak,” diyor kız
canlı bir sesle. “Evet, adını söyle...”

“Merhaba,” diyorum isteksizce. “Ben... Poppy.” Çok salak-
ça. Bir konferans dolusu yabancıya ne diyeceğim?

Belki de Willow’a bir mesaj gönderirim.

*Hey sen, Willow Cadısı. Hani erkek arkadaşınla göğsümü gere
gere geziyormuşum ya, bak ne diyeceğim? Sana yeni haber. O
artık senin erkek arkadaşın değil.*

Düşününce burnumdan homurtu gibi bir sesle gülmemi
bastırıyorum ve Amanda da yüreklendirircesine hareketler ya-
pıyor.

“Çok doğru! İyi eğlenceler. Ryan, soru cevap bölümüne geçmek ister misin?”

“Tabii. Evet, Poppy, konferansın şu ana kadarki kısmını nasıl buldun?”

Kameranın arkasından gelen, yüksek tınılı, tiz ses kulaklarımın bin voltaj elektrik verilmiş gibi çarpıyor.

Bu o.

Telefonda duyduğum ses bu işte. Şu anda benimle konuşan kişi. Omzunda kamera olan, kulaklarının üstü kısa tepesi uzun asker tıraşlı çocuk. *Bu o.*

“Eğleniyor musun?” diye üsteliyor ve beynimde gene tanımanın verdiği ampuller yanıyor. Telefondaki sesinin anısı televizyondaki bir spor karşılaşması gibi geçiyor kafamdan bir daha.

Ben Scottie. Oldu bitti. Dedğim gibi. Estetik cerrahi.

“Konferansta en çok sevdiğin oturum hangisi oldu?”

“Hiçbir oturuma girip dinlemedi,” diye lafını kesiyor Sam.

“Ah. Tamam.”

Hiç iz yok. Dahi ekip. Çav, Santa Claus.

“Birle on arası puan vermen gerekirse içkili partiye kaç verirdin?”

Ben Scottie.

Scottie bu. Su götürmez.

“İyi misin?” Kameranın arkasından eğiliyor, sabırsızca bekliyor. “Konuşabilirsin. Çekimdeyiz.”

Şu ince, zeki surata bakıyorum dümdüz, kalbim güm güm atıyor; hiçbir şey çaktırmamaya zorluyorum kendimi. Adeta bir yılan karşısında donakalmış bir tavşanım.

“Bir şey olmaz, Poppy.” Sam anlayışlı bir edayla biraz öne çıkıyor. “Merak etme. Bir sürü insanda sahne korkusu vardır.”

“Yo!” diyorum sonunda. “O değil— Şey—”

Çaresizce suratına bakıyorum dümdüz. Sesim yok oldu. Hani rüyanızda bir katil sizi öldürür de bağırırsınız ama sesiniz çıkmaz ya, aynı öyle.

“Çocuklar, bence Poppy havasında değil,” diyor Sam. “Aca-ba...” Eliyle bir hareket yapıyor.

“Afedersin!” Amanda eliyle ağzını kapatıyor. “Seni ürküt-mek istemedik! İyi akşamlar.” Başka bir gruba yanaşıyorlar uzaklaşıp ve arkalarından transa geçmiş gibi kalıyorum.

“Zavallı Poppy.” Sam kederli kederli gülümsüyor. “Tam da ihtiyacın olan şeydi. Kusura bakma, konferanslarda yeni çıkar-dılar bu adeti, gerçi neye faydası oluyor bilmiyo—”

“Kapa çeneni.” Bir şekilde lafını ağzına tıkıyorum, hala zor konuşuyorum. “Sus bir, sus.”

Sam afallıyor. Yaklaşıyorum, parmakucuna çıkıyorum, du-daklarım kulağına değiyor, saçları tenimi okşuyor. Derin bir nefes alıyorum, Sam’in sıcaklığını ve kokusunu içime çekiyor, sonra da nefesim kadar kısık bir sesle mırıldanıyorum, “O çocuktı.”

Yirmi dakika daha dışarıda duruyoruz. Sam, Sör Nicholas’la uzun bir telefon görüşmesi yapıyor -hiçbir şey duyamıyorum- ardından Mark’la kısa bir süre konuşuyor, elini başına koymuş volta atarken parça parça duyuyorum... *Eh, şirket politikamıza başlarım şimdi... Vicks buraya gelir gelmez...*

Gerilimin yükseldiği çok belli. Yardımcı olduğum için Sam’in sevineceğini sanmıştım ama gittikçe daha da içler acısı bir hale giriyor. Telefonu kapatırken son lafını hızla yapıştırıyor, “Hem sen kimin tarafındasın, ha? *Aman ya*, Mark.”

“Eee... ne yapacaksınız?” diyorum çekingence, telefonu ka-patınca.

“Ryan’ın şirket e-postasını araştırıyorlar. Ama adam zeki. Şirket adresini kullanmamıştır. Her şeyi telefonla ayarlamıştır ya da başka bir mail adresi almıştır.”

“Eee, o zaman ne olacak?”

“Biz de onu tartışıyoruz.” Sam umutsuzluk içinde yüzünü buruşturuyor. “O kadar sıkıntı ki, tutanaklı bir görüşme yapmaya *vaktimiz* yok. Avukatlarımıza başvurmaya *vaktimiz* yok. Ben olsaydım—”

“Adamı tutuklatır, tüm kişisel eşyasına el koydurtur, zorla yalan makinesine sokardın,” diyorum kendimi tutamayıp. “Kara bir hücrenin tekine atardın.”

Sam’in yüzünden belirsiz bir tebessüm geçiyor. “Öyle bir şey işte.”

“Sör Nicholas nasıl?” diye soruyorum.

“Neşeli ayaklarında. Tahmin edersin. Başı dik, alnı açık. Belli etmiyor ama içinde fırtınalar kopuyor.” Sam’in yüzü kısa bir an yamuluyor ve ellerini göğsüne sarıyor.

“Sen de aynısın,” diyorum nazıkçe ve Sam şaşırtıcı bir hareketle aniden kafasını kaldırıp bakıyor, sanki onu yakalamışım gibi.

“Sanırım öyle,” diyor uzun bir sessizliğin ardından. “Nick ve ben çok eskiden beri arkadaşız. İyi adamdır. Hayatı boyunca birçok önemli iş yapmıştır. Ama eğer ona çalman bu lekenin hesabı sorulmaz, kanı yerde bırakılırsa, bütün dünyanın onun hakkında hatırlayacağı tek şey bu olur. Ölene kadar aynı manşeti atar dururlar. *Sör Nicholas Murray, ahlaksızlık zanlısı*. Nick bunu hak etmiyor. Hele hele kendi yönetim kurulu tarafından sırtından vurulmayı hiç hak etmiyor.”

Ağır bir hava oluşuyor, ardından Sam kendini toparlıyor. “Her neyse. Hadi gel. Bizi bekliyorlar. Vicks gelmiştir.”

Gene içeri giriyoruz, bir masanın etrafında toplanmış kızlar grubunun yanından geçiyoruz, süslü bir bahçeden yürüyor, otele giren devasa çift kanatlı kapılardan geçiyoruz. Telefonum titriyor ve gelen kutumu kontrol etmek için sessizce çıkarıp bakıyorum, Magnus cevap verdi mi diye—

Ekrana gözlerimi kırıştıyorum. İnanmıyorum. İstemeden de olsa minicik bir sızlanma sesi çıkıyor benden ve Sam bana garip bir bakış fırlatıyor.

Gelen kutumun en tepesinde yepyeni bir mesaj var ve korktuğum şey yazmasın diye dehşete kapılarak tıklıyorum—

Kahretsin. *Sıçtım.*

Üzüntü içinde mesaja bakıyorum. Ne yapacağım? Otele girdik sayılır. Konuşmak zorundayım. Sam'e söylemek zorundayım.

"Immm Sam." Sesim boğuk çıkıyor. "Immm, bir dakika dursana."

"Ne?" Sam kafası dolu bir ifadeyle kaşları çatık, aniden duruyor ve mideme kramplar giriyor.

Tamam. İşte olay. Savunmam şu, Sam'in bir yerlere sızan memolar ve kıdemli hükümet danışmanları ve ITN Haber'i dahil eden muazzam bir kriz yaşayacağını bilseydim, asla ve asla babasına o e-postayı atmazdım. Herhalde atmazdım.

Ama bilmiyordum. Ve e-postayı attım. Şimdiyse...

"Ne oldu?" Sam sabırsız.

Nereden başlasam? Onu nasıl yumuşatsam?

"Lütfen sinirlenme," diye atıyorum ortaya önce, kurtarma hareketi gibisinden ama sanki koca bir orman yangınına bir küp buz atmakla aynı şey.

"Hangi konuda?" Sam'in sesinde meşum bir ton gizli.

"Şey..." Boğazımı temizliyorum. "Doğru olanı yaptım sanıyordum. Ama anlıyorum ki, sen bunu *tam olarak* böyle görmeyebilirsin..."

"Nasıl yani sen—" Cümlesini bile bitirmiyor, yüzünde birden hayretler içinde bir anlama ifadesi. "Ah Tanrım. Hayır. *Lütfen* eşine dostuna bunu anlattığını söyleme—"

"Hayır!" diyorum dehşetle. "Tabii ki hayır!"

"O zaman ne oldu?"

Sam'in yanlış anlamaları ve tahminlerine alınıyorum. En azından her şeyi arkadaşlarıma yumurtlamadım. En azından hikayeyi *Sun'a* falan satmadım.

"Ailevi bir olay. Konu baban."

Sam'in gözleri yuvalarından fırlasa da, ağzını açmıyor.

"Sadece ikiziniz görüşmemesi ve konuşmaması çok içime oturmuştu. O yüzden de babanın e-postasına cevap yazmıştım. Seni görmek için ölüyor, Sam. Sana ulaşmak istiyor! Sen hiçbir zaman Hampshire'a gitmiyor, hiç onunla görüşmüyorsun—"

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. "*Gerçekten* buna ayıracak hiç vaktim yok."

Sözleri canımı yakıyor. "Kendi babana ayıracak vaktin yok mu? Biliyor musun, Bay Çokönemli, bence senin önceliklerinin suyu çıkmış. *Biliyorum* çok meşgulsün, *biliyorum* çok mühim bir krizin içindesin—"

"Poppy, tam orada dur. Büyük bir hata yapıyorsun."

Yüz ifadesi öyle sert, öyle duygudan yoksun ki, kafa tutasım geliyor. Nasıl olur da her an kendinden bu kadar emin olabilir?

"Belki de büyük hatayı yapan sensin!" Tutamıyorum, sözler ağzımdan dökülüveriyor. "Belki de sen hayatınla haşır neşir olamadan avuçlarından kayıp gitmesine izin veriyorsun! Belki de Willow haklı!"

"*Efendim?*" Sam, Willow'un adını andığım için patlayacak volkan gibi.

"Kaçıracaksın! Çok şey katabileceğin ilişkilerin hepsini kaçıracaksın, sırf konuşmak istemediğin, dinlemek istemediğin için..."

Sam etrafına bakıyor, utanıp sıkılıyor. "Poppy, sakinleş," diye mırıldanıyor. "Fazla duygusallaştın."

"Eh, sen de aşırı sakınsın!" diye patlayasım geliyor. "Fazla duygusuzsun!" Gözümün önüne bir anda eski çağlardaki

idamları sessizce oturup izleyen, o kalpsiz yöneticiler geliyor. "Bak ne diyeceğim, Sam? Bence sen taşa dönüşüyorsun."

"Taşa mı?" Sam kahkaha atıyor.

"Evet, taş. Bir sabah bir kalkacaksın, heykel olmuşsun ve farkında bile değilsin. Kendi içine hapsolacaksın." Sesim titriyor; neden bilmiyorum ama. Heykele dönüşüp dönüşmemesinden bana ne ki?

Sam beni yorgun gözlerle süzüyor.

"Poppy, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ama şunu nihayete erdirmeliyiz. Yapmam gereken şeyler var." Telefonu titriyor ve kulağına götürüyor hemen. "Merhaba Vicks. Tamam, yoldayım."

"Kriz yönettiğinin farkındayım." Hiddetle kolunu yakalıyorum. "Ama senden haber almayı bekleyen, yaşlı bir adam var, Sam. Seninle konuşma özlemiyle dolu. Sadece beş dakika. Ve biliyor musun? Sana imreniyorum."

Sam keskince nefes veriyor. "*Of, tanrı aşkına* Poppy. O kadar yanlış anladın ki."

"Öyle mi?" İçime gömdüğüm tüm duyguların baloncuk baloncuk kabarıp yükseldiğini hissederek ona bakıyorum. "Keşke senin fırsatına sahip olsaydım. Babamı görebilseydim. Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin. Hepsi bu."

Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülüyor ve elimle hızla geri itiyorum.

Sam suskun. Telefonunu kaldırıyor, dimdik yüzümü inceliyor. Konuştuğundaysa sesi nazik.

"Dinle Poppy. Neler hissettiğini anlıyorum. Ailevi ilişkileri ben de küçük görüp önemsemiyor değilim. Babamla çok iyi bir ilişkim var ve onu fırsat buldukça görüyorum. Ama o kadar kolay değil, ne de olsa adam Hong Kong'da yaşıyor."

Dehşetle nefesim kesiliyor. *O kadar mı kopuklar?* Babasının buraya yeniden taşındığını da mı *bilmiyordu?*

“Sam!” Kelimeler ağızımdan dökülüyor. “Anlamıyorsun! Baban buraya geri taşındı. Hampshire’da yaşıyor! Sana bir e-posta attı. Seninle buluşmak istedi. Sen hiçbir şeyi *okumaz* mısın ya?”

Sam başını arkaya atıp kahkahadan yarılıyor, bense gıcık olup darılarak bakıyorum.

“Tamam,” diyor nihayet gözlerini silerek. “En baştan başlayalım. Doğru düzgün konuşalım. David Robinson’dan gelen e-postadan bahsediyorsun, değil mi?”

“Hayır! Ben şeyden geleni diyorum—”

Tam ortada duruyorum çünkü bir an şüpheye düşüyorum. Robinson mı? *Robinson*? Telefonu kapıp adresi kontrol ediyorum. Davidr452@hotmail.com.

Ben onu David Roxton zannettim. David Roxton’dan geldiği *o kadar* belliydi ki.

“Varsayımlarının tam aksine, ben o e-postayı *okudum*,” diye anlatıyor Sam. “Ve görmezden gelmeyi seçtim. İnan bana, David Robinson benim babam *değil*.”

“Ama kendisinden baban diye bahsediyordu.” Tam bir küçük dil yutma olayı. “*Baban* yazmıştı. Yoksa... üvey-baban mı? Annenin ikinci eşi mi?”

“Hiçbir şekil ya da koşulda babam *değil*,” diye açıklıyor Sam sabırla. “Madem çok merak ettin, ben üniversitedeyken bir arkadaş grubum vardı. O da onlardan biriydi. David Andrew Daniel Robinson. Herkese habire *baba n’aber*, derdi. Sonunda biz ona *baba* demeye başladık ve adı öyle kaldı. Tamam mı? Anladın mı sonunda?”

Konu kapanmış dercesine otele doğru yürümeye başlıyor fakat ben olduğum yerde kalıyorum, beynim geçirdiğim şoku kaldıramıyor. Atlatamıyorum. Baba denen kişi Sam’in babası değil? ‘Baba’ bir *arkadaşı* mı? Ben nereden bileyim? İnsanlar baba değilse mesajları *baban* diye imzalama hakkına sahip olmamalı. *Yasalara* aykırı olmalı.

Hayatımda hiç kendimi bu kadar aptal hissetmemiştim.

Sadece... Sadece. Orada dikilmiş, David Robinson'ın mesajlarını kafamda yeniden oynatıyorum.

Uzun zaman oldu. Seni çok sık düşünüyorum... Telefonuna attığım mesajları aldın mı? Merak etme. Çok meşgul olduğumu biliyorum... Dediğim gibi, seninle konuşmak istediğim bir konu var. Hampshire'a yolun düşüyor mu?

Tamam. Sam'in babası ve kulübesi ve sadık köpeğiyle ilgili çizdiğim resmi yanlış kurmuş olabilirim. Ama bu kelimeler hala içimde bir yere dokunuyor. O kadar mütevazı ki. Çok alçakgönüllü.

David denen her kimse belli ki çok, çok eski bir dost ve Sam'e ulaşmaya çalışıyor. Belki bu da Sam'in çürümeye bıraktığı ilişkilerden biri. Belki görüşürler ve araya giren yıllar yok olur, eskisi gibi samimi olurlar, sonrasında Sam bana teşekkür eder, arkadaşlarının daha fazla kıymetini bilmesi gerektiğini söyler ve birden fark eder, adamın hayatını kökten değiştiririm...

Hızlı hızlı Sam'in arkasından takip ederek ona yetişiyorum.

"Eee, yakın arkadaşın mıydı?" diye başlıyorum. "David Robinson? Yani gerçek, eski, sıkı fıkı kanki miydi?"

"Hayır." Sam hiç istifini bozmuyor.

"Ama bir zamanlar yakındınız."

"Herhalde."

Daha coşkusuz olamazdı herhalde. Bir zamanlar önem verdiği insanlarla arayı kapatmazsa hayatının ne kadar boş olacağının farkında değil mi acaba?

"O zaman kesin bir bağınız vardır yine de! Belki de onu görürsen, o aynı eski muhabbeti yeniden yakalarsın! Hayatına pozitif bir şey girer!"

Sam aniden durup bana bakıyor. "Seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki?"

“Hiç,” diyorum savunmaya geçercesine. “Sadece... düşündüm ki, temasa geçmek istersin dedim.”

“Ben onlarla *temas* kuruyorum zaten.” Sam’in sabrı taşıyor. “Birkaç yılda bir buluşup bir şeyler içiyoruz ve her seferinde aynı hikaye. Yeni bir girişimcilik projesi var ve yatırımcı arıyor, çoğunlukla saçma sapan bir ürün ya da saadet zinciri gibi bir şey. Vücut geliştirme aleti değilse, çift cam ya da Türkiye’de devremülk... Tüm öngörüme rağmen, ona borç veririm. Sonra işi batırır ve bir sene sesi çıkmaz. Bu acayip kısır döngüyü bu kez kırmak istedim. O yüzden e-postanı görmezden geldim. Belki bir iki ay sonra ararım ama şu anda açıkçası hayatımda ihtiyacım olan son şey David Robinson salağının...” Susup bakıyor. “Niye ki?”

Yutkunuyorum. Paçayı sıyrmanın yolu yok. Hiç.

“Barda *seni* bekliyor.”

Aslında Sam belki de *heykele* dönüşmemiştir. Çünkü otele geri girerken hiçbir şey demiyor fakat duygularını yüzünden okuyabiliyorum, tüm skalayı seçiyorum: Öfkeden sinir krizine, hüsrandan...

Şey. Tekrar öfkeye.*

“Kusura bakma,” diyorum sonunda. “Sandım ki...”

Sesim kesiliyor. Aklımdan geçenleri az önce açıkladım. Doğrusu, pek işe yaramadı.

Ağır iki kanatlı kapıları itip içeri giriyoruz ve lobide bize doğru koşan Vicks’le karşılaşıyoruz, bir kulağında telefon, eli kolu dopdolu ve gebermiş vaziyette.

“Tabii,” diyor yaklaşırken. “Mark, bir dakika. Şimdi Sam’le karşılaştım. Seni ararım.” Kafasını kaldırıyor ve hiç hoşbeş etmeden lafa dalıyor. “Sam, üzgünüm. Orijinal memoyu olduğu gibi bırakıyoruz.”

* Tam da küplere binmiyor demek ki.

“Ne?” Sam öyle bir gürlüyor ki, yerimden fırlıyorum. “Şaka yapıyorsun herhalde.”

“Ryan’la ilgili hiçbir şey bulamadık. Herhangi bir yamukluğa dair kanıtımız yok. Zamanımız kalmadı. Üzgünüm Sam. Biliyorum, çok uğraştın ama...”

Gergin bir sessizlik çöküyor. Sam ve Vicks birbirlerine bakmıyorlar ama beden dili her şeyi anlatıyor. Vicks kollarını savunmaya geçercesine dizüstü bilgisayarına ve bir tomar kağıda sarmış. Sam iki yumruğuyla alnını yoğuruyor.

Şahsen ben de duvar kağıdına karışıp bir olmaya çalışıyorum.

“Vicks, saçmaladığının farkındasın.” Sam sabırsızlığını denetlemeye çalışır gibi. “Ne olduğunu *biliyoruz*. Ne yani, elimizdeki yeni bilgiyi yok mu sayacağız?”

“Bilgi değil ki bu, tahmin! Ne olup bittiğini bilmiyoruz.” Vicks boş koridoru tarıyor gözleriyle ve sesini alçaltıyor. “Ve eğer ITN’e anında bir açıklama göndermezsek, el el üstünde oturan *ördeklerden* farkımız kalmaz, Sam.”

“Vaktimiz var,” diye isyan ediyor. “Ryan denen çocukla konuşabiliriz. Onu sorguya çekebiliriz.”

“Ne kadar sürer? Ne başarırız?” Vicks bilgisayarını kendine daha da çekiyor. “Sam, bunlar ağır ithamlar. Somut bir şey yok. Eğer elle tutulur, gerçek bir delil yakalarsak...”

“O yüzden de geri çekiliyoruz. Etliye sütlüye dokunmuyoruz. Onlar kazanıyor.” Sam’in sesi sakın ama içinin fokurdadığını anlayabiliyorum.

“Teknik ekip hala Londra’da araştırma yapıyor.” Vicks bitkin, bezgin. “Ama bir *kanıt* bulamadıkları takdirde...” Yakındaki duvar saatine bakış atıyor. “Saat dokuz oldu neredeyse. Of. Vakit kalmadı, Sam.”

“O zaman bırak onlarla ben konuşayım.”

“Peki.” Vicks iç çekiyor. “Burada olmaz. Skype ekranlı daha büyük bir salona geçtik.”

“Tamam. Hadi gidelim.”

İkisi de kısa hızlı adımlarla yürümeye başlıyor, bense yapmalı mıyım yapmamalı mıyım bilemeden takip ediyorum onları. Sam o kadar meşgul görünüyor ki, ağzımı açamıyorum. Vicks bizi ziyafet sofralarıyla dolu bir salona sokuyor, bir başka lobiye, bara doğru gidiyoruz...

Sam, David Robinson’ı unuttu mu?

“Sam!” Gırtlaktan çıkan bir ses bizi selamlıyor. “*Buradasın işte!*”

Kalbim sıkışıyor. Bu o olmalı. David Robinson’ın ta kendisi. İşte şu alnı açılmış, kıvrıkcık saçlı, uçuk metalik gri takım elbiseli, siyah gömlek ve beyaz deri kravat takmış adam. Gürbüz yüzünde koca bir gülümseyişle ve elinde viskisiyle uzun adımlarla hızla bize doğru yürüyor.

“Çok, çok uzun zaman oldu!” Sam’i kocaman sarıp sarmalıyor. “Sana ne ısmarlayayım eski dost? Yoksa her şey şirketten mi? O zaman bana çek bir duble!” Yüksek sesli bir kakhaha patlatıyor ve içim tuhaf oluyor.

Sam’in gergin yüzüne çaresizce bakıyorum.

“Bu kim?” diye soruyor Vicks, şaşırarak.

“Uzun hikaye. Üniversiteden bir arkadaşım.”

“Sam’in tüm sırlarını bilirim!” David Robinson, Sam’in sırtına bir şaplak indiriyor. “Kirli çamaşırlarını ortaya dökeyim mi lan? Şaka şaka!” Gene kakhahalar atıyor.

Resmen tahammül edilemez bir tip.

“Sam.” Vicks sıkıntısını gizleme zahmetine girmiyor. “Gitmemiz lazım.”

“Gitmek mi?” David Robinson numaradan sendeliyor. “Gitmek ha? Ben daha yeni geldim?”

“David.” Sam’in kibarlığı o kadar soğuk ki, içim titriyor. “Kusura bakma, programımda bir değişiklik oldu. Seninle sonra arayı kapatırız.”

“Kırk dakika araba kullanıp geldim, ne diyorsun?” David hayalkırıklığı pandomimi sahneler gibi kafasını sallıyor abartılı abartılı. “Eski dostuna ayıracak on dakikan da mı yok? Ne yapacağım şimdi, tek başıma kukla gibi oturayım mı?”

Kendimi çok kötü hissediyorum, hem de feci. Sam’ın başına bu çorabı ben ördüm. Bir şey yapmalıyım.

“Ben seninle bir içki içerim!” diye atlıyorum. “Sam, sen git. David’i ben eğlendiririm. Adım Poppy Wyatt, merhaba!” Eli mi öne uzatıyorum ve yapış yapış tokalaşmadan iğrendiğimi belli etmemeye çalışıyorum. “Git.” Sam’le göz göze geliyoruz. “Hadi hadi.”

“Peki.” Sam bir saniye duraksıyor, sonra başıyla onaylıyor. “Teşekkürler. Şirket hesabına yazdır.” Vicks’le ikisi koşturuyor hemen.

“Evet!” David nasıl tepki vereceğini kestiremiyor. “Güzel bir şey! Bazı insanlar bazı şeyleri taşıyamıyor üstünde bana sorarsan.”

“Sam şu anda çok meşgul,” diyorum özür dilercesine. “Yani... *gerçekten* meşgul.”

“Eee, senin görevin ne? Sam’in özel asistanı mısın?”

“Pek sayılmaz. Ben daha çok ona yardım ediyorum. Gayrı resmi bir şekilde.”

“Gayrı resmi.” David bana göz kırpmıyor. “Anladım. Her şey şirketten. Hakiki görünmek gerek.”

Tamam, şimdi anladım. Bu adam tam bir kabus. Sam’in niye vargücüyle ondan kaçtığı belli.

“Bir içki daha alır mısınız?” diyorum mümkün olduğunca etkileyici bir tavırla. “Sonra da belki bana ne iş yaptığınızı anlatırsınız. Sam bana yatırımcı olduğunuzu söyledi? Galiba... vücut geliştirme aletleri?”

David surat asıyor, içkisini yuvarlıyor. “Bir süre o sektör-deydim. Fazla sağlıklı ve güvenli, *o alanın* da sorunu bu. Aşırı teftiş. Aşırı kural. Bir duble viski daha, sen ısmarlıyorsan.”

Yerin dibine girerek içkisini sipariş ediyorum, kendime de büyük boy bir şarap söylüyorum. Bunu nasıl da yanlış anlamışım, hala inanamıyorum. Bir daha asla, *asla* başkalarının e-postalarına burnumu sokmam.

“Vücut geliştirme aletlerinden sonra peki?” diye devam ettiriyorum sohbeti. “Ne yaptınız?”

“Eh.” David Robinson arkasına yaslanıp parmaklarını kıtlatıyor. “Ardından kendimi geliştirmeye ağırlık verdim...”

Yarım saat sonra beynim uyuşmuş halde. Bu adamın adım atmadığı bir sektör kalmış mı? Her hikaye aynı şablonu çiziyor. Her seferinde aynı laflar kullanılıyor.

Bulunmaz fırsat, yani eşsiz, Poppy... ciddi yatırım... krizin eşiğine geldik... manyak paralar, manyak paralar diyorum, Poppy... denetimim dışında gelişen olaylar... aptal bankalar... vizyonu olmayan yatırımcılar... saçma sapan kısıtlamalar...

Sam'den eser yok. Vicks'ten de. Telefonuma bir haber yok. Neler olup bittiğini merak etmekten kafayı yemek üzereyim. Bu aradaysa David iki duble viskiyi devirdi, üç paket cips açtı, şimdi de takolarını humusa bandırıyor.

“Çocuk eğlence sektörü ilgini çekiyor mu, Poppy?” diyor birden.

Neden çocuk eğlence sektörü ilgimi çeksin ki?

“Pek sayılmaz,” diyorum kibarca ama aldırılmıyor David. Evrak çantasından kahverengi, tüylü bir el kuklası çıkarıp masanın üstünde dans ettirmeye başlıyor.

“Bay Vombat. Çocukları yerlere yatırıyor. Denemek ister misin?”

Hayır. Denemek istemem. Fakat konuşmanın sürekliliği açısından omuz silkiyorum.

“Tamam.”

El kuklasıyla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok fakat takar takmaz David zevkten dört köşe oluyor.

“Sen doğal bir yeteneksin! Çocuk partisine, oyun bahçesi-ne götür bak, havalara *uçuyorlar*. En güzel yanı da kar marjini. Poppy, hayatta inanmazsın.” Masaya şaplak atıyor. “Artı, esnek bir iş. Gündüz işinin yanında bunları satabilirsin. Sana tüm seti gösteririm...”

Tekrar çantasına uzanıyor ve plastik bir dosya çıkarıyor.

Nutkum tutularak bakıyorum. Ne demek *satabilirsin*? Herhalde şey demek istemiyor...

“Adını doğru mu yazdım?”

Dosyaya yazarken durup bakıyor ve ağzım açık kalıyor. Niçin ‘Bay Vombat Resmi Franchise Sözleşmesi’ yazan belgenin üstüne adımı yazıyor?

“Yapacağın şey ilk olarak küçük bir sevkiyat. Diyelim ki... yüz birim.” Elini havada şöyle bir sallıyor. “Bir günde bitirirsin, çok kolay. Hele hele bizim yeni promosyon hediyemiz, Bay Sihirli’yle.” Masaya plastik bir büyücü koyup bana göz kırpmıyor. “Sonraki adımsa heyecan verici. İstihdam.”

“Dur!” Kuklayı elimden yırtarcasına çıkarıyorum. “El kuklası satmak istemiyorum! Ben bu işi yapmayacağım.”

David beni duymuyor bile. “Dediğim gibi, çok esnek bir iş. Sırf kar, direkt sana, hemen cepte...”

“Ben cebimde kar istemiyorum!” Bar sandalyesinde arkama yaslanıyorum. “Katılmak istemiyorum! Teşekkürler ama kalsın.” Ne olur ne olmaz diye de elindeki kalemi alıp Poppy Wyatt adının üstünü çiziyorum ve David sanki onu yaralamışım gibi acı çekiyor.

“Eh! Ona gerek yoktu! Sana iyilik yapmaya çalışıyordum.”

“Teşekkür ederim.” Kibar konuşmaya çalışıyorum. “Ama benim vombat satmaya vaktim yok. Ya da...” Büyücüyü elime alıyorum. “Bu kim? Dumbledore mu?”

Her şey çok sıradan. Hem ayrıca büyücüyle vombatın ne alakası var?

“Yo!” David ölümcül darbe almış gibi. “Dumbledore değil bu. Bay Sihirli. Televizyonda yeni çocuk dizisi. Büyük çıkış yapacak. Her şey ayarlanmıştı.”

“Ayarlanmıştı? Sonra ne oldu?”

“Geçici bir süreliğine iptal edildi,” diyor David kaskatı bir sesle. “Ama hala çok heyecan verici bir proje. Çok yönlü, kırılmaz, hem kızlar hem erkekler sever... Beş yüz birim verebilirim... iki yüz pound’a?”

Kafayı mı yemiş?

“Plastik büyücü istemiyorum,” diyorum elimden geldiğince kibar. “Yine de teşekkürler.” Birden aklıma bir fikir geliyor. “E bu Bay Sihirli’lerden sizde kaç tane var?”

David’in soruya cevap vermek istemez gibi bir hali var. En sonunda, “Sanırım şu anki stoklarımda on bin adet,” ve viskisinden büyük bir yudum çekiyor. *On bin mi?* Aman Tanrım. Zavallı David Robinson. Artık haline üzülüyorum. On bin plastik büyücü ne yapacak? Kaç vombatı olduğunu sormaya yüreğim yok.

“Belki Sam bunları satmak isteyecek birini tanıyordur,” diyorum cesaret vererek. “Çocuğu olan birisi.”

“Belki.” David gözlerini içkisinden ayırıyor. “Bir şey sormak istiyorum. Sam evini su bastığı için hala beni suçluyor mu?”

“Hiç bahsetmedi,” diyorum dürüstçe.

“Eh, belki de hasar, görüldüğü kadar kötü değildi. Salak Arnavut malı akvaryumlar.” David moral olarak çöküyor. “Zevksizler. Balıklar da bir şeye benzemiyordu zaten. Sana bir tavsiye Poppy. Balıklardan uzak dur.”

Kıkırdamak geliyor içimden ve dudajımı ısırıyorum.

“Peki,” diye ciddiyetle kafa sallıyorum. “Kulağıma küpe olsun.”

David taco cipsinin sonuncusunu da yutuyor, gürültülü bir şekilde nefes veriyor ve barda etrafına bakıyor. Hı hı. Huzursuzlanıyor sanki. Ortalıkta dolanmasına izin veremem.

“Eee, Sam üniversitedeyken nasıl biriydi?” diye soruyorum, muhabbeti başka tarafa çevirmek için.

“Yükseklerde uçardı.” David şikayet amaçlı söyler gibi. “Bilirsin ya tipik. Üniversitede sıkı kürek çeker. Her zaman iyi bir yere geleceğini bilir. İkinci yılında biraz zıvanadan çıkar. Başını belaya sokar. Ama anlaşılır bir mazereti vardı.”

“Nasıl yani?” Kaşlarımı çatıyorum, takip edemiyorum.

“Eh, anlarsın ya.” David omuz silkiyor. “Annesi öldükten sonra.”

Bardağımı dudaklarıma götürürken donuyorum. David *ne* dedi az önce?

“Çok üzüldüm...” Şoka girdiğimi saklamayı pek başaramıyorum. “Az önce Sam’in annesi öldü mü dedin?”

“Bilmiyor muydun?” David şaşırır gibi benziyor. “İkinci senenin başında. Kalp hastasıydı galiba. Çok iyi değildi ama kimse o kadar çabuk nalları dikmesini beklemiyordu. Sam çok sarsıldı, zavallı. Her zaman söylerim gerçi, benim ihtiyar da her ihtiyacında yanındadır, ne zaman isterse...”

Dinlemiyorum artık. Kafam çorba gibi. Bir arkadaşım demişti. Eminim. Sözleri beynimde tekrar yankılanıyor: *Bir arkadaşım üniversitedeyken annesini kaybetti. Çok gece onunla oturup konuşmuşumdur. Çok gece... Ve acın hiç geçmiyor...*

“Poppy?” David elini yüzümün önünde sallıyor. “İyi misin sen?”

“Evet!” Gülümsemeye çalışıyorum. “Pardon. Ben... Bir arkadaşım annesini kaybetti sanıyordum da. Sam olduğunu bilmiyordum. Karıştırdım herhalde. Ne salağım. Immm, bir viski daha alır mısın?”

David teklifime cevap vermiyor. Bir süre sessiz kalıyor, sonra beni alıcı gözyle süzerek viski kadehini avcunun içinde sallıyor. Etli parmakları bardakta bir iz çiziyor ve büyülenmiş gibi izliyorum.

“Sen karıştırmadın,” diyor nihayet. “Sam sana söylemedi, değil mi? Bir arkadaşım dedi.”

Gafil avlanıyorum, bakakalıyorum. “Ben bu herifi beceriksiz moronun teki diye yaftalamıştım. Ama turnayı gözünden vurmuş.”

“Evet,” diye itiraf ediyorum. “Vurmuş. Sen nasıl öğrendin bunu?”

“Sam öyledir, ketumdur.” David kafa sallıyor. “Bu olay olduğunda -annesinin ölümü- üniversitede günlerce kimseye söylemedi. Sadece en yakın iki arkadaşı biliyordu.”

“Evet,” Şüpheyile tereddüt ediyorum. “Biri de... sen miydin?”

“Ben!” David kısacık, kederli bir kahkaha atıyor. “Hayır, ben değildim. Ben iç halkada değildim. Tim ve Andrew. Onlar Sam’in sağ koludur. Hepsi aynı gemide kürek çekerdi. Tanıyor musun?”

Hayır anlamında kafa sallıyorum.

“Göbekleri bir kesilmiş, hala bile öyledir o üçü. Tim, Merrill Lynch’te, Andrew bir barda mı pubda mı ne barmen oldu. Ve tabii Sam abisi Josh’la da çok yakındır,” diye ekliyor David. “İki yaş büyük Sam’den. Eskiden arada ziyarete gelirdi. Sam zor günler geçirirse arkasını toplardı. Öğretmenleriyle konuşurdu. İyi çocuktur.”

Sam’in abisi olduğunu da bilmiyordum. Orada oturmuş, duyduklarımdan büyülenmiş dururken utanç duyuyorum kendimden. Tim ya da Andrew ya da Josh’un adını bile duymadım. Ama zaten ben *nereden* duyayım ki? Muhtemelen Sam’in telefonuna mesaj atıyorlardır. Muhtemelen normal insanlar gibi temas kuruyorlardır. Özel olarak. Willow Cadısı ya da para söğüşlemeye çalışan eski arkadaşlar gibi değil.

Bunca zaman Sam’in tüm hayatını avcumun içi sanıyordum. Ama bunlar adamın tüm hayatı değildi, değil mi? Sadece bir gelen kutusuydu. Ben de Sam’i ona dayanarak yargıladım.

Arkadaşları var. Bir hayatı var. Ailesiyle ilişkisi var. Hiç bilmediğim bir yığın şeyi var. Tüm hikayeyi okuyup bitirdim zannettiysem, dünyanın en büyük aptahıym. Bir bölüm biliyorum halbuki. Hepsi bu.

Birden içime dolan o ani hüznüyle karışık pişmanlığı yıkmak için şarabımdan bir yudum içiyorum. Sam'ın diğer bölümlerini hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Bana hiç anlatmayacak, ben de hiç sormayacağım. Kendi yolumuza gideceğiz ve ben her zaman kapıldığım izlenimle yetineceğim. Kişisel asistanının gelen kutusunda yaşayan versiyonuyla.

Acaba o benimle ilgili nasıl bir izlenime kapıldı diye merak ediyorum. Aman Tanrım. En iyisi oraya hiç gitmeyeyim.

“Komik kızsın, değil mi?”

“Öyle miyim?”

Telefonum titriyor ve kabalık mı ediyorum diye umursamadan önüme çekiyorum. Magnus'tan sesli mesaj olduğunu söylüyor.

Magnus mu?

Magnus aradı ve duymadım mı?

Düşüncelerim anında Sam'den uçuyor, David'den ve bu yerden uzaklaşıyor, hayatımın geri kalanına saplanıyor. Magnus. Düşün. İsimsiz mesaj. *Nişanlın seni aldatıyor...* Beynimde karman çorman fikirler doluyor, kapıda birikmişler gibi bir anda yıkılıyorlar. Ayağa fırlayıp sesli mesaj düğmesine basıyorum, numarayı çeviriyorum, aynı anda hem sabırsız, hem gerginim. Gerçi ne bekliyorum ki? İtiraf mı? Karşı tez mi? Magnus isimsiz bir mesaj aldığımı nereden duymuş olsun ki?

“Selam Pops!” Magnus'un ayırt edilir sesi arka plandan gelen baslı müziğin arasında boğulmuş. “Profesör Wilson'ı arayıp şehir dışında olduğumu hatırlatabilir misin? Çok teşekkürler tatlım. Numarası masamda. Çav! Eğleniyorum!”

Herhangi bir ipucu bulmak için iki kere daha dinliyorum, gerçi nasıl bir ipucu yakalamayı umduğumdan emin değilim.* Telefonu kapattıktan sonra midem çalkalanıyor. Dayanamıyorum. Ben bunu *istemiyorum*. Eğer o mesajı hiç almamış olsaydım, şu anda mutlu olurdum. Düğünümü dört gözle bekliyor, balayı hayalleri kuruyor ve yeni imzamı deniyor olurdum. *Mutlu* olurdum.

Sohbet açacak konum bitti, böylece ayakkabılarımı çıkarıyor, ayaklarımı banka kaldırıyor ve suratsızca dizlerime sarılıyor. Etrafımıza, bara, Beyaz Küre Danışmanlık çalışanları dolmaya başladığını fark ediyorum. Kısık sesli, tedirgin konuşmalar kulağıma çalınıyor ve *memo* kelimesini birkaç defa duydum. Haber sızıyor demek ki. Kol saatime bakıyorum ve panik çanlarım çalıyor. Saat 21:40. ITN bültenine yirmi dakika kaldı.

Bir milyonuncu kez Vicks ve Sam'in neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Keşke yardım edebilsem. Keşke bir şey yapabilsem. Burada otururken elim kolum bağlı sanki—

“Tamam!” Keskin bir kadın sesi düşüncelerimi bölüyor ve kafamı kaldırıncı Willow'la burun buruna geliyorum, tam karşıma dikilmiş, bana tepeden bakıyor. Halterci askılı bir elbise giymiş ve omuzları seğiriyor.

“Lafı dolandırmadan soracağım ve umarım sen de lafı dolandırmadan cevap verirsin. Oyun oynamadan. Küçük hileler yapmadan.”

Resmen her kelimeyi suratıma tükürüyor. Cidden. Ne küçük hilesi yapacağım ona?

“Merhaba,” diyorum kibarca.

Sorun şu ki, bu kadını her görüşümde aklıma o ruh hastası, büyük harflerle dolu postaları geliyor. Sanki alnına kazınmışlar.

* Yoksa Magnus, Profesör Wilson'la mı takılıyor? Yok. Kesin öyle değil. Kadının sakalı var.

“Kimsin *sen*?” diye saldırıyor. “Sadece onu söyle. *Sen* kimsin? Eğer söylemezsen, inan bana—”

“Ben Poppy,” diye lafını kesiyorum.

“Poppy.” Son derece şüpheli tekrar ediyor, sanki Poppy bir eskort ajansı ismiymiş gibi.

“David’le tanışmış mıydın? Sam’in üniversiteden eski bir arkadaşı.”

“Ah.” Söylediğim sözler onu etkiliyor ve daha ilgili bakıyor. “Merhaba David, ben Willow.” Bakışları adamın yüzüne odaklandığı anda yemin ederim, yüzümde bir serinleme hissediyorum.

“Memnun oldum, Willow. Sam’in arkadaşısın herhalde?”

“Ben Willow’um.” Biraz vurgulayarak söylüyor.

“Güzel isim.” David kafa sallıyor.

“Ben Willow’um. *Willow*.” Şu andaysa sesinde gergin bir tını var. “Sam benden bahsetmiştir. Wil-low.”

David düşünceli düşünceli alnını buruşturuyor. “Sanmıyorum.”

“Ama...” Öfkeden patlayacakmış gibi görünüyor Willow. “Ben Sam’le birlikteyim.”

“Şu anda değil ama, yanılıyor muyum?” diyor David şen şakrak –ardından da bana hafifçe göz kırpmıyor.

Aslında şu David’e gittikçe kanım kaynıyor. İğrenç gömleği ve belirsiz yatırımlarını geçtiniz mi, fena biri değil.

Willow ateş saçmaya hazır. “Bu çok... Dünyanın çivisi çıktı,” diyor neredeyse kendi kendine. “Beni tanı mıyorsun ama *onu* tanıyorsun.” Başparmağını bana doğrultarak soruyor.

“Ben Sam’in özel kadını o zannediyordum,” diyor David masum masum.

“Sen? O?”

Willow inanamayarak beni yiyecekmiş gibi tepeden tırnağa süzüyor, diken üstündeyim.

“Neden olmasın?” diyorum bir kuvvetle. “Neden benimle olmasın ki?”

Willow bir an hiçbir laf etmiyor, yalnızca çok hızlı bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. “Demek öyle ha. Benim arkamdan başkasıyla takılıyor,” diye mırıldanıyor en sonunda, sesi çok ağır ve yoğun. “Hakikat sonunda günışığına çıkıyor. Tahmin etmeliydim. Birçok şey... açıklığa kavuştu.” Derin bir nefes veriyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor. “Eee, şimdi ne yapıyoruz?” Bilinmeyen bir dinleyici kitlesine konuşuyor adeta. “Şimdi ne *bok* yiyoruz?”

Tam bir çatlak. Katıla katıla gülesim geliyor. Kendini nerede sanıyor, özel sahne gösterisinde mi? Bu performansı ile kimi etkilediğini zannediyor?

Ayrıca da hayati bir gerçeği gözden kaçırıyor. Sam nasıl onun arkasından başkasıyla takılsın, *artık birlikte değiller ki?*

Öte yandan, Willow’u kafalamak ne kadar hoşuma gitse de, ortalığa doğru olmayan dedikodular da yaymak istemem.

“Ben onunla *birlikteyim* demedim,” diye düzeltiyorum. “Demdim ki, *neden benimle olmasın?* Sen Sam’in kız arkadaşı mısın ki?”

Willow ezilip büzülüyor, acı çekiyor fakat cevap vermediği de gözümünden kaçmıyor.

“Sen ne *haltsin* ki?” Gene bana sarıyor. “Birden hayatıma giriyorsun, kim olduğunu ya da nereden çıktığını bilmiyorum...”

Gene izleyicilere oynuyor kendi çapında. Acaba tiyatro okuluna gitti de aşırı melodramatik diye atıldı mı diye merak ediyorum.*

“Durum... karışık.”

Karışık kelimesi Willow’u hepten delirtiyor.

“Ah, karışık demek.” Küçük bir ıtnak işareti yapıyor eliyle. “Karışık. Bir saniye.” Gözlerini bir çizgi gibi kısıp kıyafetimi inceliyor. “Sam’in gömleği mi o?”

* Ha bu arada, hangi sıfatla onun hayatına *girdim* acaba?

Ah-ha-ha. Bundan *kesinlikle* hiç hoşlanmayacak. Cevap vermeyebilirim.

“Sam’in gömleği mi o? Hemen cevap ver!” Sesi öyle bir şiddetli ve buyurgan ki, sinir oluyorum. “Sam’in gömleğini mi giydin? Cevap ver! Onun gömleği mi bu?”

“Sen kendi ağdana bak!” Kendimi tutamadan sözcükler dökülüveriyor. Oyyy.

Tamam. Utanç verici bir şey söylediğinizde yapmanız gereken aşırı tepki vermemek. Hatta, başınız dik alnınız açık, hiçbir şey olmamış gibi davranmalısınız. Belki de Willow ne dediğimi fark etmedi. Eminim fark etmedi canım. Herhalde fark etmez.

Çaktırmadan yüzüne bakıyorum ve gözleri öyle bir açılmış ki, göz yuvarları dışarı fırlamış. Pekala, demek fark *etti*. David’in hınzır ifadesinden anladığım kadarıyla o da kaçırmamış.

“Yani... arkana bak,” diye düzeltiyorum, boğazımı temizleyerek. “Arkana.”

David’in omzunun üstünden birden Vicks gözüme takılıyor. Beyaz Küre Danışmanlık çalışanlarının oluşturduğu kalabalığın arasından uzun adımlarla yürüyor ve yüzündeki meşum ifade mideme kramplar sokuyor. Kol saatime bakıyorum. Ona çeyrek var.

“Vicks!” Willow da birden fark ediyor onu. Buyurgan bir edayla kollarını göğsünde bağlamış, Vicks’in yolunu kesiyor. “Sam nerede? Seninle olduğunu söylediler.”

“Afedersin Willow.” Vicks yanından geçmeye çalışıyor.

“Sam’in nerede olduğunu söyle bana!”

“Bilmiyorum Willow!” diye yapııştırıyor Vicks. “Önümden çekilir misin? Poppy ile konuşmam lazım.”

“*Poppy* mi? *Poppy* ile konuşman lazım ha?” Willow sabır taşını çatlatmış, kendi ne çatlamak üzere gibi konuşuyor. “Kim bu sıçığımın Poppy’si?”

Willow'un haline acıyorum neredeyse. Vicks o yokmuş gibi davranarak benim sandalyemin yanına geliyor, eğiliyor ve "Sam'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Hayır." Telaşlanıyorum. "Ne oldu?"

"Sana mesaj falan attı mı hiç?"

"Yo!" Telefonumu kontrol ediyorum. "Hiçbir şey atmamış. Seninle zannediordum."

"Öyleydi." Vicks gene avuçlarının dibiyile gözlerine bastırma hareketini yapıyor ve içimden bileklerini tutup çekesim geliyor.

"Ne oldu ki?" Sesimi iyice alçaltıyorum. "Lütfen söyle, Vicks. Kimseye anlatmam. Söz."

Bir saniye sessiz kalsa da Vicks evet anlamında kafa sallıyor. "Tamam. Zamanımız kalmadı. Sanırım Sam kayboldu diyebiliriz."

Büyük bir hayalkırıklığına uğruyorum. Onca şeyden sonra.

"Sam ne dedi?"

"Pek bir şey söylemedi. Bir hışımla çıktı gitti."

"Sör Nicholas'a ne olacak?" Elimden geldiğince sessiz konuşuyorum.

Vicks yanıt vermiyor fakat o düşünceden kaçmak istermiş gibi başını çeviriyor.

"Gitmem lazım," diyor aceleyle. "Sam'den haber alırsan bana da haber ver. Lütfen."

"Tamam."

Vicks'in yürüyüp gitmesini bekliyor, sonra gayet sıradan başımı kaldırıyorum. Aynen umduğum gibi Willow bir kobra gibi bana dönük.

"Eee," diyor.

"Evet." Gülümsüyorum nazikçe, aynı anda da Willow'un bakışları sol elime odaklanıyor. Ağzı açık kalıyor. Bir an konuşma yetisini kaybetmiş olabilir.

“Sana o yüzüğü kim verdi?” diyor sonunda.

Ona ne yahu?

“Lucinda denen biri,” diyorum, merakını gidermek için. “Kaybetmiştim, anladın mı. O da bana geri verdi.”

Willow derin bir nefes çekiyor ve yemin ederim, pençelerini bana geçirmek üzere; tam o esnada Vicks’in sesi son yükseklikte duyuluyor mikrofondan.

“Partiyi böldüğüm için özür dilerim ama çok önemli bir duyurum var. Tüm Beyaz Küre Danışmanlık çalışanları, lütfen *hemen* ana konferans salonuna geçiniz tekrar. Çok teşekkürler.”

Etrafımızdaki sohbetler bıçak gibi kesiliyor ve insan denizi çift kanatlı kapılara doğru ilerliyor, kimileri hızla kadehlerini tekrar dolduruyor.

“Sanırım benim de kaçma vaktim geldi,” diyor David ayaklanarak. “Senin de gitmen gerekecek. Sam’e saygılarımı ilet.”

“Aslında ben buranın çalışanı değilim,” diyorum dürüstlük namına. “Ama evet. Gitmem gerek. Kusura bakma.”

“Gerçekten mi?” David başını sağa sola sallıyor, kafası karışıyor. “O halde kız bir noktada haklı.” Başıyla Willow’u gösteriyor. “Sam’in kız arkadaşı değilsin ve şirkette de çalışmıyorsun. O zaman sen neyin nesisin ve Sam’le ne alakan var?”

“Dediğim gibi.” Şaşkın yüz ifadesine gülümsüyorum. “Durum... karışık.”

“İnanabilirim.” David kaşlarını kaldırıyor, sonra kartvizitini çıkarıp elime koyuyor. “Sam’e söyle. Egzotik minik evcil hayvanlar. Ona çok uygun harika bir fırsat var elimde.”

“Söylerim.” Ciddiyetle kafa sallıyorum. “Teşekkürler.” Çıkışa doğru gözden kayboluşunu izliyorum, sonra da kartı Sam’e vermek üzere dikkatlice kaldırıyorum.

“Evet.” Willow gene başıma dikiliyor, kolları göğsünde. “En baştan başlasana?”

“*Ciddi* misin?” Sabrımın taşıdığını saklamayacağım daha fazla. “Şu anda yapman gereken başka bir şey yok mu?” Konferans salonuna dolan kalabalığı gösteriyorum.

“Ah, iyi deneme.” Hiç istifini bozmuyor. “Sıkıcı bir şirket duyurusu öncelik sıralamamda bundan önde olamaz.”

“İnan bana, bu sıkıcı şirket duyurusu dinlemek isteyeceğin türde bir şey.”

“Çok bilgi sahibisin bakıyorum,” diye cevap veriyor Willow alaycı alaycı.

“Evet.” Kafa sallıyorum, birden süngüm düşerek. “Her şeyi biliyorum. Ve... sanırım bir içki alacağım.”

Bara doğru uzuyorum. Aynadan Willow’un birkaç saniye daha dikildiğini, sonra da yüzünde cinayet işlemeye beş kala bir ifadeyle konferans salonuna yöneldiğini görüyorum. Sırf onunla konuşmak bile bütün enerjimi tüketti. Yok, aslında bütün gün enerjimi tüketti. Kendime büyük bir kadeh şarap daha söylüyorum ve yavaşça konferans salonuna yürüyorum. Vicks sahnedeki durmuş, şoka girmiş, heyecanlı bir dinleyici kitlesine konuşuyor. Hemen arkasında da kocaman bir ekranın sesi kapalı.

“...dediğim gibi, röportaj nasıl bir hal alacak bilmiyoruz ama biz cevabımızı verdik, şu an için tek yapabileceğimiz bu. Sorusu olan? Nihai?”

“Sör Nicholas şu anda nerede?”

“Berkshire’da. Konferansın geri kalanına ne olacağını zamanla göreceğiz. Herhangi bir karar alınır alınmaz, elbette siz de haberdar olacaksınız.”

Yüzlere bakıyorum tek tek. Justin benden birkaç metre ötede, şok ve endişe karışımı bir pandomimle Vicks’e bakıyor. Şimdiyse elini kaldırıyor.

“Justin?” diyor Vicks istemeye istemeye.

“Vicks, tebrikler.” Justin’in kaygan sesi salonda yankılanıyor. “Şu son birkaç saat senin için ne kadar zor geçmiştir, an-

cak tahmin edebilirim. Üst düzey yönetici takımının bir üyesi olarak sana bu zorlu çabalarından dolayı teşekkür etmek isterim. Sör Nicholas ne söylemiş ya da söylememiş olursa olsun, meselenin gerçeği ne olursa olsun ve tabii ki hiçbirimiz bunu *kesin*keز bilemeyiz... senin şirkete olan sadakatin bizim için değerli. Aferin Vicks!” Ardından gelen alkışları kabul ediyor.

Aaa. Yılan. Belli ki böyle düşünen tek kişi değilim çünkü hemen ardından başka biri el kaldırıyor.

“Malcolm!” diyor Vicks resmen rahatlayarak.

“Yalnızca tüm dinleyenler için şunu netleştirmek isterim ki, Sör Nicholas o yorumları asla *yapmadı*.” Maalesef Malcolm’ın sesi biraz boğuk ve herkesin duyduğundan emin değilim. “Gönderdiği orijinal memoyu aldım ve *asla* o şekilde değildi...”

“Maalesef burada lafını kesmek zorundayım,” diye araya giriyor Vicks. “Bülten başlıyor. Sesini açalım lütfen.”

Sam nerede? Burada olmalıydı. Justin’e cevabını verip onu sinek gibi ezmeliydi. Bülteni izliyor olmalıydı. Hiç anlamıyorum.

ITN’in o tanıdık *On Haberleri* müziği çalıyor ve döne döne gelen grafikler ekranı dolduruyor. Benimle hiç alakası olmasına rağmen saçma sapan bir utanç hissediyorum. Belki de haberi girmezler, diye düşünüyorum sürekli.

Big Ben’in çanları çalıyor. Saat tam on, her an manşetleri vermeye başlayabilirler. Midem yumruk gibi büzüşüyor, şarabımdan bir yudum alıyorum. Sizinle ilgili bir şey çıkacaksa, haberleri izlemek bambaşka bir deneyimmiş. Başbakanlar her an böyle hissediyorlardır. Tanrım, dünyaları verseler onların yerinde olmak istemezdim. Her gece koltukların arkasına saklanıp parmaklarının arasından bakıyor olmalılar.

Dong! “Orta Doğu’da güvensiz ortam korkularını arttıran yeni saldırılar.” *Dong!* “Ev fiyatları iyiye gidiyor –uzun sürecek

mi acaba?” *Dong!* “Basma sızan bir memorandum üst düzey bir hükümet danışmanının güvenilirliğine gölge düşürüyor.”

İşte orada. Haberi yayınlıyorlar.

Odada tüyler ürpertici bir sessizlik yaşanıyor. Kimsenin aniden nefesi kesilmedi, hatta tepki bile vermedi. Sanırım herkes nefesini tutuyor, haberin uzun halini bekliyor. Orta Doğu raporu başladı ve tozlu sokaklarda ateş açanların görüntüleri geçiyor ama algılamıyorum. Telefonumu çıkardım, Sam’e yazıyorum:

İzliyor musun? Herkes konferans salonunda. P

Telefonumdan çıt çıkmıyor. Sam ne yapıyor? Niçin herkesle birlikte burada değil?

Gözlerimi ekrana kenetlemişim, haberde ev fiyatları grafiğine geçiliyor, Thaxted’e taşınmaya çalışan bir aileyle yaptıkları röportajı veriyorlar, artık orası da neresiyse. Sunucuların daha hızlı konuşmasını istiyorum; bir an önce olsun bitsin. Daha önce ev fiyatlarına karşı hiç bu kadar ilgisiz olmamıştım.*

Derken bir anda ilk iki haber sona eriyor ve tekrar stüdyodayız, haber spikeri yüzünde ciddi bir ifadeyle şöyle diyor, “Bu gece Beyaz Küre Danışmanlık’ın kurucusu ve hükümet danışmanı Sör Nicholas Murray’nin kişiliğine gölge düşüren şüpheler ortaya çıktı. Çok özel bir yolla ITN’in eline geçen şirketçi bir memorandumda Sör Nicholas Murray bazı ahlak-sız yöntemlerden bahsediyor, rüşveti teşvik ediyor ve belli ki, uygulatıyor.”

İşte şimdi birkaç kişinin nefesi kesildi ve fısıltılar oldu. Vicks’e bakış atıyorum. Ekranda olan biteni izlerken yüzü son derece ifadesiz ve donuk. Sanırım ne bekleyeceğini biliyordu.

* Üstelik de çıtayı yüksek tutmamışlar.

“Ancak yeni bir gelişmeyle, ITN son birkaç dakika içinde Beyaz Küre Danışmanlık çalışanlarından birinin, Sör Nicholas’a atfedilen kelimeleri kendi yazmış olabilme ihtimalini keşfetti, resmi şirket kaynakları bundan haberleri olduğunu kesinlikle inkar ediyor. Röportajımızı yapan arkadaşımız Damian Standforth soruyor: Sör Nicholas ahlaksızın biri mi... yoksa bir karalama girişiminin kurbanı mı?”

“Ne?” Vicks’in sesi koridoru yırtıyor adeta. “Nasıl yani—”

Bir uğultu çıkıyor, tekrar “Şşş!”, “Dinleyin,” “Kapa çeneni,” sesleriyle kesiliyor. Biri ekranın sesini sonuna kadar açıyor. Ben se allak bullak olarak görüntülerden gözümü ayırmıyorum.

Sam bir kanıt mı buldu? Çantanın dibinden çıkardı mı? Telefonum birden ötüyor ve cebimden çıkarıyorum. Sam’den mesaj.

Vicks nasıl tepki verdi?

Vicks’e bakıyorum ve yüzüm gözüm buruşuyor.

Birisini canlı canlı yiyebilirmiş gibi bir hali var.

“Beyaz Küre Danışmanlık son otuz yıldır iş dünyasının çok etkili bir ismiydi...” diye anlatıyor bir dış ses, Beyaz Küre Danışmanlık binasının kuşbakışı çekimi gösteriliyor.

Başparmaklarım adrenalinden kendi kendine hareket ediyor:

Sen mi yaptın?

Ben yaptım.

ITN’le kendin temasa geçtin?

Aynen.

Teknik ekip bir kanıt bulamadı sanıyordum. Ne oldu?

Bulamadılar zaten.

Güçlükle yutkunuyorum, kafam alsın diye uğraşıyorum. Ben halkla ilişkilerden anlamam. Fizyoterapistim sonuçta. Fakat ben bile destekleyecek bir kanıtınız yoksa, tutup da ITN'e telefon etmezsiniz *derim*.

Nasıl

Yazmaya başlıyorum ama soruyu nasıl biçimlendireceğime karar veremiyorum, o yüzden de öylece gönderiyorum. Kısa bir süre sessizlik –ardından iki ekranlık bir mesaj çıkıyor.

Hayretler içinde kalıyorum, gözlerimi kırıpıştırıyorum. Sam'in gelmiş geçmiş en uzun mesajı, en uzunundan 2000 kat daha uzun.

Kayıtlara girdim. Söylediğimin arkasındayım. Yarın orijinal memorandum hakkında çok özel bir röportaj yapacaklar benimle, yöneticilerin nasıl Nick'ten sırt çevirdiğini, her şeyi anlatacağım. Bu bir düzen. Şirket içi çözme çabaları fazla uzadı. Gerçek hikaye anlatılmalı. Malcolm'a bana katıl dedim ama istemedi. Üç çocuğu var. O yüzden bir başımayım.

Beynim uğulduyor. Sam kendini ateşe attı. Tek tabanca sa-vaşıyor. Bu kadar uç bir şey yaptığına inanamıyorum. Aynı zamanda da... inanabiliyorum.

*

Büyük işe kalkışmışsın.

Başka ne yazacağımı bilmiyorum. Şok geçiriyorum.

Birisinin de cesaret edip Nick'in yanında durması lazımdı.

Yazdığım kelimelere bakıyorum, kaşlarım çatık, düşünüp taşı-
nıyorum.

Yine de bir şey kanıtlamaz değil mi? Sadece senin anlatacakların.

Bir saniye sonra cevap:

Habere şüphe düşürüyor. O bile yeter. Hala konferans salonunda mısın?

Evet.

Benimle mesajlaştığını bilen var mı?

Kafamı kaldırıp Vicks'e bakıyorum, yüksek sesle herifin tekiyle konuşuyor, bir yandan da kulağında telefon. Bana doğru bir bakış atıyor ve belki de bana öyle geliyor ama gözlerini kısıyor. Telefona bakıyor, sonra tekrar suratıma bakıyor. Huzurum rahatım kaçıyor.

Sanmıyorum. Henüz.

Kimseye fark ettirmeden kaçabilir misin?

*

Üçe kadar sayıyorum ve ışıkların girişleri çok ilgimi çekmiş gibi holü tarıyorum şöyle bir. Vicks kadrajımın içinde. Şu anda gözlerini dikmiş bakıyor bana. Telefonu görülmeyecek şekilde indirip yazıyorum:

Tam olarak neredesin?

Dışarıda.

Pek yardımcı olmadı.

Tek ipucum bu. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir saniye sonra başka bir tane geliyor:

Burası karanlık, yardımcı olursa artık. Ayağımın altında çim var.

Başın büyük deritte mi?

Cevap yok. Sanırım bu evet demek.

Tamam. Vicks'e bakmayacağım. Yalnızca esneyeceğim, burnumu kaşıyacağım -evet, güzel, hiç orali değilim- topuğumun üstünde döneceğim ve şu grubun arkasına doğru ilerleyeceğim. Sonra da bu büyük geniş sütunun arkasına eğileceğim.

Şimdi çaktırmadan bir bakacağım.

Vicks sinir olmuş bir ifadeyle etrafı inceliyor. İnsanlar dikkatini çekmeye çalışıyor ama hepsini başından savıyor. Gözlerindeki hesap yapma halini okuyabiliyorum -bir şeyler bilmesi muhtemel ya da yalnızca oyalama amacıyla ortada gezinen şu yabancı kızın beyninin ne kadarı çalışıyor?

Beş saniye içinde koridordayım. On saniye sonra ıssız lobi, dünyasından geçmiş görünen barmenin bakışlarından kaçıyorum. Bir dakika sonra çok iş yapıyor olacak. On beş saniyede, kapı görevlisine aldırmadan dışarıdayım, garaj yoluna doğru koşuyor, köşeyi dönüyorum, ayaklarımın altında çimen var ve kaçtığımı hissediyorum.

Yavaş yavaş yürüyorum, nefesimi eski düzenine sokuyorum. Az önce olan bitenin şokunu hala atlatamadım.

Bu yüzden işinden mi olacaksın?

Gene sessizlik. Biraz daha yürüyorum, gece havasına alışıyorum, hafif esintili serinlik, yumuşak çimler. Otel artık bir kilometre geride kaldı ve rahatlamaya başlıyorum.

Olabilir.

Gayet umursamaz bir hali var. Tabii tek kelimelik bir mesaj ne kadar umursamaz görünebilirse.*

Dışarıdayım şu anda. Ne tarafa gideyim?

Tanrı bilir. Ben otelin arka tarafından çıktım ve boşluğa doğru yürüdüm.

Ben de aynısını yapıyorum.

O zaman karşılaşacağız.

Annenin öldüğünü söylememiştin.

*

---

* Görünebilir bence. Zamanlama önemli.

Yazdım ve kendimi tutamadan hemen *Gönder*'e bastım. Ek-rana bakakalıyorum, amma öküzüüm. Böyle yazdığımı inana-mıyorum. Başka zaman yokmuş gibi. Sanki şu anda ilk önce-liğim bu.

Evet. Söylemedim.

Tek boy kesilmiş kısa çimlere ulaşıyorum sanırım. Biraz ileride ağaçlıklı bir arazi var. Orada mı acaba? Tam sormak üzereyken başka mesajıyla telefon ötüyor.

İnsanlara anlatmaktan yoruluyorum. O garip suskunluk anı. Anlıyor musun?

Gözlerimi kırıştıtırıyorum sadece. O garip suskunluk anını bi-len başka biri daha olduğuna inanamıyorum.

Anlıyorum.

Sana söylemeliydim.

Bu konuda ona vicdan azabı çektirecek halim yok. Öyle de-mek istemedim. Öyle hissetmesini istememiştim. Hemence-cik bir cevap yazıyorum:

Hayır. Olmalı olmamalı. Asla olmalı dememeli. Benim kuralım bu.

Hayat felsefen bu mu?

Hayat felsefesi mi? Öyle demek istemedim yahu. Ama hayat felsefem olduğunu düşünmesi hoşuma gitti.

*

Hayır, benim hayat felsefem...

Duruyorum, düşünmeye çalışıyorum. Hayat felsefesi. Büyük lokma bu da. Sahip olduğum birkaç ilke sayabilirim ama *hayat* felsefesi...

Diken üstündeyim burada.

Kes şunu, düşünüyorum.

Derken bir ilham geliyor. Özgüvenle yazıyorum:

Eğer çöp kutusundaysa toplum malıdır.

Sessizlik, sonra telefonda yine cevabı bipliyor:

J

İnanamayarak bakıyorum. Gülen surat. Sam Roxton bir gülen surat çizdi! Bir saniye sonra da arkası geliyor.

Biliyorum. Ben de inanamadım kendime.

Yüksek sesle kahkaha atıyorum, sonra rüzgar omzuma vurunca titriyorum. Her şey gayet güzel. Ama Hampshire'in ortasında geniş bir çimenlikte ceketsiz montsuz duruyorum ve nereye gittiğim, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Hadi ama Poppy. Odaklan. Gökyüzünde ay yok, bütün yıldızlar da herhalde bulutların arkasında. Zar zor görerek yazıyorum.

Neredesin? Ağaçlık alanda mı? Hiçbir şey göremiyorum.

*

Ağaçlıktan geç. Öbür taraf. Orada buluşuruz.

Temkinli adımlarla ağaçların arasından yürüyorum, bir ısırgan otu bacağıma değince içimden sessiz bir küfür savuruyorum. Burada büyük ihtimal batan dikenler ve yılan yuvaları gizlidir. Kesin tuzaklar vardır. Telefonumu çıkarıp ısırganotlarından kaçmaya çalışarak bir yandan da mesaj yazmaya uğraşıyorum.

Yeni yaşam felsefem: Tek başına korkutucu karanlık ormanlara girme.

Bir sessizlik daha –ardından mesaj tonu.

Tek başına değilsin.

Telefona sıkı sıkı sarılıyorum. Doğru, hattın diğer ucunda o varken kendimi güvende hissediyorum. Biraz daha yürüyorum, bir ağaç köküne takılıp düşmeme ramak kalıyor, ay nereye gitti diye merak ediyorum. Titreşiyor herhalde. Ya da sönüyor. Hangisiyse artık.

Beni görmeye çalış. Geliyorum.

İnanamayarak mesajını okuyorum. Görmeye mi çalışayım? Nasıl yani?

Zifiri karanlık, farkında mısın?

Telefonum. Işığını ara. Sakın seslenme. Biri duyabilir.

*

Karanlığa gözlerimi kısıyorum. Ağaçların koyu gölgeleri ve ısırgan otları dışında hiçbir şey seçemiyorum. Yine de, sanırım başıma gelebilecek en büyük felaket bir uçurumdan yuvarlanmam ve tüm uzuvlarımı kırmam. Birkaç adım daha atıyorum, kendi ayak seslerimi dinliyorum, nemli havayı içime çekiyorum.

Tamam mı?

Hala buradayım.

Küçük bir açık alana ulaştım ve bir an duraksıyorum, dudağımı ısııyorum. Devam etmeden önce onu görünce söyleyemeyeceğim bazı şeyleri demek istiyorum. Utançtan yerin dibine girerim çünkü. Mesajla daha farklı.

*Sadece söylemek isterim ki, bence harika bir şey yaptın.
Kendini resmen ateşe attın.*

Yapılması gerekiyordu.

Tipik bir şekilde gene önemsemedi.

Hayır. Şart değildi. Ama sen yaptın.

Azıcık bekliyorum, rüzgarı yüzümde hissediyor, tepelerde bir yerde bir baykuşun ötüşünü dinliyorum –fakat Sam cevap yazmıyor. Umrumda değil, ısrarcı olacağım. Söylemezsem çatlarım çünkü içimden bir ses, benden başkası söylemeyecek diyor.

Daha kolay yolu seçebilirdin.

*

Tabii ki.

Ama seçmedin.

Benim hayat felsefem de bu.

Ve birden hiç beklemediğim bir anda gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum. Neden bilmiyorum. Hatta niçin birden çok etkilendiğime anlam veremiyorum. İçimden *sana hayranım* yazmak gelse de, yapamıyorum. Mesajla bile olsa. Onun yerine, bir an tereddüt edip şunu yolluyorum:

Seni anlıyorum.

Tabii ki anlıyorsun. Sen de aynısını yapardın.

Allak bullak olarak ekrana bakıyorum. *Ben mi?* Benimle ne alakası var?

Yapmazdım.

Seni iyi tanıyorum artık, Poppy Wyatt. Yapardın.

Ne diyeceğimi bilmiyorum, o yüzden ormana doğru ilerlemeye devam ediyorum, daha da koyu bir karanlığa giriyorum sanki. Ellerim telefonu öyle bir sıkı kavramış ki, kramp girecek. Fakat nedense parmaklarımı gevşetemiyorum. Sanki ne kadar sıkı tutarsam, Sam'e o kadar bağlı olacağım gibi hissediyorum. Adeta onun elini tutuyor gibiyim. Ve bırakmak istemiyorum. Bunun sona ermesini istemiyorum. Yalpalıyorum, üşüyorum ve hiç bilmediğim bir yerdeyim. Bir daha asla varamayacağımız bir noktadayız.

İçgüdüsel olarak yazıyorum:

İyi ki senin telefonunu bulmuşum çöpte.

Bir saniye sonra gönderdiği şu:

Bence de.

İçim ısınıyor ufaktan. Belki de kibarlık ediyordur. Ama sanmıyorum.

İyiydi. Garip ama iyiydi.

Garip ama iyiydi güzel özetledi, evet. J

Başka bir gülen yüz daha! İnanamıyorum!

Bir zamanlar Sam Roxton olarak tanınan adama ne oldu?

Ufkunu genişletiyor. Ha onu demişken, senin öpücükler nereye gitti?

Telefona bakıyorum ve kendime şaşıyorum.

Bilmem. Beni iyileştirdin.

Birden kafama dank ediyor, Sam'e hiç öpücük yollamadım mesajlarda. Bir kere bile. Ne garip. Eh, şimdi telafi edebilirim. X tuşuna sertçe basarken kendi kendime kıkır kıkır gülüyorum.

Numaran Bende Var

Xxxxxxxx

Bir saniye sonra karşılık veriyor:

Xxxxxxxxxxxx

Ha! Gene gülerek daha uzun bir sıra öpücük yazıyorum:

Xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxo

Xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxo

J J xxx J J xxx J J xxx

Seni gördüm.

Karanlığa doğru gözlerimi kısıyorum gene ama benden daha keskin görüyor olmalı çünkü hiçbir şey seçemiyorum.

Gerçekten mi?

Geliyorum.

Öne eğiliyorum, boynumu kırıyorum, bir ışık huzmesi bulmak için gözlerimi kısıyorum ama yok. Başka bir ışık gördü herhalde.

Seni göremiyorum.

*

Geliyorum.

Yakında değilsin ama.

Evet yakınıım. Geldim.

Derken aniden ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. *Arkamda*, sanırım yüz metre kadar geride. Niye göremediğim belli oldu.

Dönmem lazım. Tam şu anda dönmeliyim. İşte bu doğal bir şekilde arkama dönüp onu selamlayacağım an. Merhaba diye sesleneceğim, telefonumu havada sallayacağım an.

Ama ayaklarım yere çakılmış sanki. Kıpırdayamıyorum bir türlü. Çünkü bunu yaptığım anda kibarlaşma, ciddileşme ve normale dönme anı olacak. Ve buna dayanamam. Olduğumuz yerde kalmak istiyorum. Birbirimize her şeyi söyleyebildiğimiz noktada. Sihirli büyüünün etkisi altında.

Sam tam arkamda duruyor. Sessizliği bozmasını beklediğim sırada tahammül edilemez, kırılgan bir an geçiyor. Fakat sanki o da benimle aynı hisler içinde. Hiçbir şey söylemiyor. Yalnızca yumuşak soluk alıp verişini duyuyorum. Yavaşça kollarını arkamdan bana sarıyor. Gözlerimi kapatıp göğsüne yaslanıyorum, şu an gerçek değilmiş gibi hissediyorum.

Bir ormanda Sam'le birlikte duruyorum, kolları bana dolanmış, üstelik dolanmamış olması gerek. Ne yaptığımı bilmiyorum. Bu hareketle nereye gittiğimi bilmiyorum.

Sadece... aslında biliyorum. Tabii ki biliyorum. Çünkü elleri yavaşça belimi tutarken ses çıkarmıyorum. Beni kendisine doğru çevirirken hiç ses çıkarmıyorum. Çıkarmama gerek yok ki. Zaten hala konuşuyoruz. Her bir dokunuşu; teninin değdi-

ği her noktada kalan iz bir başka düşünce; konuşmamızın bir devamı. Ve lafımız bitmedi. Henüz değil.

Orada ne kadar öyle kaldık, bilmiyorum. Beş dakika. Ya da belki on.

Fakat bu an sonsuza kadar süremez. Sürmüyor da. İçinde bulunduğumuz baloncuk şişip patlayamıyor daha, bir anda buharlaşıp kayboluyor ve bizi gerçek dünyaya geri gönderiyor. Kollarımızı birbirimize sardığımızın farkına varıp ne yapacağımızı bilemeyerek geri çekiliyor, serin gece esintisini aramızda hissediyoruz. Bakışlarımı kaçırıyorum, boğazımı temizliyorum, tenimde kalan dokunuşunun izini elimle süpürüp siliyorum.

“Eee, o zaman—”

“Evet.”

Ormanda yol alırken ikimiz de konuşmuyoruz. Az önce olan şeye inanamıyorum. Şimdiden bana rüya gibi geliyor. İmkansız bir şey gibi.

Ormanda oldu. Kimse görmedi, duymadı. O halde gerçekten yaşandı mı?

Sam’in telefonu titriyor ve bu kez kulağına götürüyor.

“Selam. Vicks.”

Ve aynen öylece, her şey sona eriyor. Ağaçlık alanın kenarından bir grup insanın çimlerde yürüyerek bize doğru yaklaştığını görüyorum. Ve felaket sonrası anlar başlıyor. Aramızda geçen şey biraz başımı döndürmüş olacak ki, hiçbir şeye odaklanamıyorum. Vicks’in, Robbie’nin ve Mark’ın seslerini yükselttiklerinin, Sam’inse sakın kalışının, Vicks’in gözlerinin yaşlandığının -ki ona göre biraz tuhaf- ve arabalardan, trenlerden, acil basın açıklamalarından bahsedildiğinin, ardından Mark’ın, “Sör Nicholas seni arıyor, Sam,” deyişinin, Sam te-

* İşte tam Antony Tavish’lik bir şey daha. Dermişim.

lefonu alırken herkesin, neredeyse saygı duyarak bir adım geri çıkışının bilincindeyim.

Derken birden herkesi Londra'ya geri götürecek arabalar geliyor ve garaj yoluna yürüyoruz, Vicks herkese patronluk taslıyor ve herkes sabah yedide ofiste tekrar biraraya gelecekmış.

Ben de Sam'le birlikte bir arabaya yerleştiriliyorum. Arabaya binerken Vicks bana eğilip "Teşekkürler Poppy," diyor. İmalı mı söylüyor, ciddi mi, kestiremiyorum.

"Önemli değil," diyorum, olur da ciddidir ihtimaline karşı. "Ve... Üzgünüm... Şeyden dolayı..."

"Hı hı," diyor gergince.

Ve sonra araba hareket ediyor. Sam kaşlarında derin bir çizgiyle hızlı hızlı mesajlaşıyor birileriyle. Ben de Magnus'tan mesaj gelmiş mi diye telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Böylece telefonu koltuğa bırakıp camdan dışarı bakmaya başlıyorum, sokak lambaları birbirine karışıp düz bulanık bir ışık oluşturuyor ve ben kim bilir nereye gidiyorum diye merak ediyorum.

Uyuyakaldığımı fark etmemişim bile.

Fakat nedense başım Sam'in göğsünde ve şöyle diyor bana, "Poppy? Poppy?" Ansızın gerçekten uyanıyorum, boynum tutulmuş ve garip bir açıdan bir araba camından dışarıyı görüyorum.

"Ah." Yamuk yumuk oturma pozisyonuna geçiyorum, başım dönerken yüzümü buruşturuyorum. "Kusura bakma. Tanrım. Söyleseydin ya—"

"Sorun değil. Senin evin burası mı?"

Uyku mahmuru gözlerle camdan dışarıya bakıyorum. Balham'dayız. Benim apartmanımın olduğu sıradayız. Kol saatime kaçıyor bakışlarım. Saat geceyarısını geçmiş.

“Evet,” diyorum inanamayarak. “Benim evim. E, peki sen nasıl—”

Sam yalnızca araba koltuğundaki telefonumu gösteriyor başıyla. “Adresin orada yazılıydı.”

“Ah. Tamam.” Özel hayatıma burnunu soktu diye yaygara koparamayacağım.

“Seni uyandırmak istemedim.”

“Hayır. Tabii ki. Bir şey olmaz.” Kafa sallıyorum. “Teşekkürler.”

Sam telefonu eline alıyor, bana uzatacakmış gibi duruyor—sonra tereddüt ediyor.

“Mesajlarını okudum, Poppy. Hepsini.”

“Ya.” Boğazımı temizliyorum çünkü nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyorum. “Vay be. Şey. Bu... biraz fazla olmadı mı sence de? Yani evet ben de senin e-postalarını okuduğumun farkındayım ama—”

“Lucinda.”

“Ne?” Salaklaşarak bakıyorum.

“Aradığın kız Lucinda.”

Lucinda mı?

“Ama ne— Niye?”

“Sana yalan söylüyor hep. Sürekli olarak. Sana gittim dediği yerlere gitmiş ve o zaman içinde oralarda bulunmuş olamaz. Fiziksel olarak imkansız.”

“Aslında... onu ben de fark etmiştim,” diye itiraf ediyorum. “Ben daha çok saat çalışmış gibi görünüp faturayı kabartmak istiyor sanmıştım...”

“Saatine göre mi fatura kesiyor?”

Burnumu kaşıyorum, kendimi salak gibi hissediyorum. Aslında yo. Her şey dahil parası ödendi.

“Hiç dikkatini çekti mi, Magnus ve Lucinda birbirlerinden on dakika arayla sana mesaj atıyorlar hep.”

Yavaşça başımı iki yana sallıyorum. Niye öyle bir şey dikkatimi çeksin ki? Her gün bir sürü insandan bir dünya mesaj alıyorum. Hem ayrıca *o nasıl* fark etti bunu?

“Ben kariyerime ilk önce analist olarak başladım.” Biraz utangaçça duruyor. “Benim olayım bu.”

“Ne senin olayın?” diyorum şaşırarak.

Sam bir kağıt çıkarıyor ve elimi ağzıma götürüyorum çünkü ağzım açık kaldı. İnanmıyorum. Tablo çıkarmış. Gün ve saatler. Aramalar. Kısa mesajlar. E-postalar. Ben uyurken bununla mı uğraşmış?

“Mesajlarını analiz ettim. Neler döndüğünü anlayacaksın.”

Mesajlarımı analiz etmiş. Mesajlar nasıl analiz edilir ki?

Kağıdı elime veriyor ve gözlerimi kırptıştırıyorum bir süre.

“Ne...”

“Aradaki bağıntıyı görüyor musun?”

Bağıntı. Neden söz ettiği hakkında bir fikrim varsa ne olayım. Sanki matematik sınavından fırlamış bir soru gibi.

“Immm...”

“Şu tarihi ele alalım..” Kağıtta parmağıyla gösteriyor. “İkisi de akşamüstü altı civarı e-posta atıp gayet hoşsohbet bir şekilde hal hatır soruyor. Derken saat sekizde Magnus sana Londra Kütüphanesi’nde geç saate kadar çalışacağını söylüyor ve birkaç dakika sonra Lucinda da Shoreditch’te bir modaevi deposunda nedimeler için jartiyerler üzerinde çalışacağını söylüyor. Gece sekizde? Lütfen ya.”

Birkaç saniye sessiz kalıyorum. O jartiyer e-postanı hatırlıyorum şu anda. O zaman bile bana biraz garip gelmişti. Ama insan garip bir e-posta aldı diye hemen tümevarım yapamaz ki, değil mi?

“Hem kim senden mesajlarımı analiz etmeni istedi?” Biliyorum, çok cins davranıyorum, huysuzum ama elimde değil. “Seni ilgilendirdiğini nereden çıkardın?”

“Hiçbir yerden. Sen uyuyordun.” Ellerini iki yana açıyor. “Özür dilerim. Öylesine bakıyordum, derken bir düzen buldum.”

“İki e-posta bir düzen demek değildir.”

“Sadece iki değil ki.” Sam kağıdı gösteriyor tekrar. “Ertesi gün Magnus’un akşama çok özel bir semineri çıkıyor, ki sana önceden söylemeyi *unutmuş*. Beş dakika sonra Lucinda, Nottinghamshire’daki bir dantel workshop’undan bahsediyor. Ama daha iki saat önce Fulham’daydı. Fulham’dan Nottinghamshire’a? İş çıkış saatinde? Gerçek değil bu. Benim tahminimce bir bahane.”

Bahane kelimesini duyunca içim buz tutuyor.

“İki gün sonra Magnus gene sana mesaj atıyor, öğle yemeği randevunuzu iptal ediyor. Bir saniye sonra Lucinda’dan bir e-posta geliyor ve saat ikiye kadar deli gibi yoğun olduğunu yazıyor. E-posta atmak için başka herhangi bir nedeni yok. Niçin herhangi bir gün öğle saatinde Lucinda saat ikiye kadar çok yoğun olduğunu sana bildirme ihtiyacı duydu ki?”

Sam kafasını kaldırıp bakıyor. Bir cevap bekliyor da, sanki verecek cevabım var.

“Ben... ne bileyim,” diyorum sonunda. “Bilmiyorum.”

Sam anlatmaya devam ederken bir an avuçlarımın dip kısmıyla gözlerimi ovalamaya başlıyorum. Vicks’in bu hareketi niçin yaptığını şimdi daha iyi anlıyorum. Tüm dünyayı uzaklaştırmak, kovmak için. Ben neden göremedim? Ben neden bunların hiçbirini göremedim?

Magnus ve Lucinda. Tatsız bir şaka gibi. Birisi düğünümü organize eden kişi. Diğeri de düğünde olması gereken kişi. *Benimle* evlenecek kişi.

Ama bir dakika. Aklıma bir fikir geliyor. O zaman o isimsiz mesajı kim gönderdi bana? Sam’in teorisi doğru olamaz çünkü o mesajı birisinin göndermesi şart. Magnus’un arkadaşların-

dan biri olamaz ve Lucinda'nın da hiçbir arkadaşını tanımıyorum, o zaman kim—

“Hani Magnus’un sana doktora tezini yazan bir öğrenciye danışmanlık yapması gerektiğini söylediği günü hatırlıyor musun? Lucinda da birden içki randevunuzu iptal etti? Kendi gelmek yerine Clemency’yi gönderdi? Zamanlarına bakarsan...”

Sam hala anlatıyor ama dinlemiyorum. Yüreğim sıkışıyor. Elbette. Clemency.

Clemency.

Clemency, genç asistan. Lucinda’dan öyle bir tırsıyor ki, onun adını veremez. Ama bir yandan da benim öğrenmemi istemiştir. Tabii öğrenecek bir şey varsa ortada.

Parmaklarım titreyerek telefonu alıp numarayı buluyorum tekrar. Şimdi baştan sona okuyunca bu sözleri Clemency’nin tatlı, endişeli sesinden duyabiliyorum. O yazmış gibi. Aynen onun söyleyeceği gibi geliyor bana.

Clemency böyle bir şey uydurmaz. Doğruluğuna inanmış olmalı. Bir şey görmüş olmalı... bir şey duymuş olmalı...

Araba koltuğuna çuval gibi yığılarak yaslanıyorum. Uzuvarlarım ağrıyor. Suyum çekildi, dayak yemiş gibiyim ve bir parça da ağlamaklıyım.

“Her neyse.” Sam dinlemeyi bıraktığını fark etti. “Yani bu bir teori. Hepsi bu.” Kağıdı katlıyor ve alıyorum elinden.

“Teşekkürler. Bunu yaptığın için teşekkür ederim.”

“Ben...” Garip bir biçimde omuz silkiyor. “Dediğim gibi. Benim olayım bu.”

Bir süre ikimiz de sessiziz, gerçi sanki hala iletişim kuruyor gibiyiz. Adeta düşüncelerimiz kafamızın üstünde havalanmış sarmal gibi iç içe geçiyor, dönüyor, halka çiziyor, bir yerde buluşuyor, tekrar ayrı yollara sapıyor. Sam’inki kendi yoluna, benimkiler kendi yoluna.

“Evet.” Nihayet derin bir nefes veriyorum. “Seni tutmayayım. Geç oldu. Şey için teşekkürler—”

“Hayır,” diye lafımı kesiyor. “Saçmalama. *Ben* teşekkür ederim.”

Basitçe kafa sallıyorum. Sanırım ikimiz de uzun uzun konuşamayacak kadar bitkiniz.

“Çok şeydi...”

“Evet.”

Kafamı kaldırıp bakıyorum ve kazara göz göze gelme hatasını yapıyorum, sokak lambasından gelen ışıkla pırıl pırıl. Ve bir an için o saniyeye geri dönüyorum—

Hayır. *Yapma* Poppy. Öyle bir şey olmadı. Bunu düşünme. Yok say.

“Evet. Immm.” Kapı koluna uzanıyorum, kendimi gerçeklere, mantıklı olmaya dönmek için zorluyorum. “Bu telefonu sana gene de geri vermem lazım—”

“Bak ne diyeceğim? Sende kalsın, Poppy. Bu artık senin.” Parmaklarımı telefonun üstüne kapatıp bir süre tutuyor. “Sen bunu hak ettin ve lütfen bir şeyleri bana iletmekle uğraşma. Yarından itibaren zaten bütün e-postalarım özel asistanıma gidecek. Senin bu işi bitti.”

“Eh, teşekkürler!” Kapıyı açıyorum, derken anlık bir içgüdüyle arkamı dönüyorum. “Sam... umarım iyi olursun.”

“Beni merak etme. Bir şey olmaz.” O harika gülüşünü çağırıyor ve birden içimden ona sınıksız sarılmak geliyor. İşinden atılmak üzere ve hala böyle güzel gülümseyebiliyor. “Umarım *sen* iyi olursun,” diye ekliyor. “Çok üzgünüm... şu duydukların için.”

“Ah, aman canım, *ben* iyi olurum!” Kırık bir kahkaha atıyorum, gerçi bununla ne demek istediğim hakkında zerre kadar fikrim yok. Müstakbel kocam, düğün organizasyoncusunu düdüklüyor. Ne şekilde iyi olabilirim ki?

Sürücü boğazını temizliyor ve ırkılıyor. Gecenin bir vakti olmuş. Kendi evimin sokağında bir arabanın içinde oturuyorum. Hadi ama Poppy. Devam et. Kıpırda. Bu konuşma nihayete ermeli.

Sonuç olarak içimden gelen son şey olmasına rağmen, kendimi zorlayıp iniyorum ve kapıyı sertçe kapatıp “İyi geceler!” diye sesleniyorum, ardından ön kapıya gidip açıyorum çünkü içgüdüsel bir şekilde Sam’in, güvenli bir şekilde içeri girdiğini görmeden basıp gitmeyeceğini hissediyorum. Sonra da dışarı çıkıp arabasının uzaklaşmasını izliyorum arkasından.

Araba köşeyi dönerken yarı umutla, yarı beklentiyle telefona göz atıyorum...

Ama karanlık ve sessiz. Karanlık ve sessizliğini koruyor. Ve çok uzun zamandır ilk kez kendimi tam anlamıyla yalnız hissediyorum.

ON ÜÇ

Ertesi sabah bütün gazetelerde çıkıyor haber. Birinci sayfadan. Uyanır uyanmaz gazete bayiiine koştum ve ne var ne yok bütün gazetelerden aldım.

Daily Mail, Sör Nicholas'ın resimleri, Başbakan'ın resimleri, Sam'in resimleri, Ed Exton'ın resimleri, hatta Vicks'in bile resimleri çıkıyor. Bütün manşetlerde aynı kelimeler, "Ahlaksızlık," "Karalama girişimi," "Onurunu koruma."

Memorandum her yerde tam metniyle basılmış ve Başbakanlık binasından Sör Nicholas ve hükümet komitesindeki pozisyonuyla ilgili söylenen bir cümle alıntılanmış. Hatta Sör Nicholas'ın iki karikatürü çizilmiş, elinde *Mutluluk* yazan, içi para dolu balonlar taşıyor.

Ama Sam haklı: Bir kafa karışıklığı havası da mevcut. Bazı gazeteciler Sör Nicholas'ın kesinlikle öyle bir şey yazdığından emin.

Bir gazetede Sör Nicholas'm nasıl kibirli ve kendini beğenmiş biri olduğunu, tabii ki başından beri hep rüşvet aldığı yazmış; diğer bazı gazetelerse Sör Nicholas'ın onurlu kişiliğiyle tanındığından ve öyle bir şey yapmayacağından bahsetmiş.

Sam'in amacı habere soru işareti düşürmekse, bunu gerçekten başarmış.

Bu sabah ona mesaj attım:

İyi misin?

Ama cevap gelmedi. Herhalde çok meşgul.

Bu arada bense harabeden farksızım. Dün gece saatlerce yatakta döndüm, çok huzursuzdum –ama sabahın altısında bir anda gözümü açtım, dimdik oturdum, kalbim güm güm atıyordu ve telefona sarıldım. Magnus dört kelimelik bir mesaj atmış:

Harika vakit geçiriyorum. M xxxx

Harika vakit geçiriyorum. Bu bana ne anlatıyor? Hiçbir şey.

Gizli metresinden haberim bile olmadığını düşünüp kendini tebrik ederek harika vakit geçiriyor olabilir. Ya da aynı zamanda Clemency, o ve Lucinda hakkında büyük bir yanlışlığa düştüğünden Magnus masum masum sadık monogami hayatını dört gözle bekleyerek de iyi vakit geçiriyor olabilir.* Ya da belki de bir daha asla sadakatsiz olmayacağını düşünerek, büyük pişmanlık duyarak ve döner dönmez bana her şeyi itiraf edeceğini düşünerek de harika vakit geçiriyor olabilir.”

Başa çıkamıyorum artık. Magnus'un burada, bu ülkede, bu odada olması lazım. Ona sormalıyım, “Beni Lucinda ile aldattın mı?” Ne diyeceğini görmeliyim, belki ondan sonra ileriye bakabiliriz ve ben ne yapacağıma karar verebilirim. O ana kadarsa araftayım.

* Tamam, pek muhtemel değil.

** Tamam, bu ihtimal daha da düşük.

Bir bardak çay daha yapmaya giderken holdeki aynada kendi görüntüm gözüme çarpıyor ve yüzümü buruşturuyorum. Saçım rezil durumda. Ellerim gazete kağıdına dokunmaktan simsiyah olmuş. Midem asit dolu ve cildim solgun ve süzölmüş. Gelin güzellik rejimim buraya kadarmış. Planıma göre, dün gece yüzüme hidrasyon maskesi uygulayacaktım. Makyajımı bile silmeden yattım.

Bugünü aslında düğün hazırlıklarına ayırmıştım –ama ne zaman aklıma gelse, içim büzüşüyor ve ağlamak ya da birilerine (Şey, Magnus’a) bas bas bağırarak geliyor içimden. Gerçi bütün gün burada kös kös oturmanın da bir manası yok. *Bir şey* yapmalıyım. Çayımдан birkaç yudum aldıktan sonra işe gitmeye karar veriyorum. Hiç randevum yok ama diğer yapmadığım işleri bitirebilirim. En azından böylece düş almaya ve kendimi toparlamaya mecbur kalırım.

Ofise ilk ben geliyorum ve sessiz sakinlikte oturuyor, hastaların dosyalarını ayıklamaya koyuluyor, monoton işin beni yatıştırmasını bekliyorum. Ki bu da yaklaşık beş dakika sürüyor, Angela ön kapıdan giriyor ve takur tukur ortalıkta dolaşıp bilgisayarını açıyor, kendine kahve yapıyor, duvara astığımız televizyonu açıyor.

“Açmak zorunda mıyız?” Gürültü olunca kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturuyorum. Akşamdan kalma gibiyim, gerçi dün gece çok içtim bile diyemem ve kulağımın dibinde bağırarak bir şey olmasa daha rahat edeceğim. Fakat Angela bana temel insan haklarından birini çiğnemişim gibi bakıyor.

“Ben hep sabah haberlerini izlerim.”

Tartışmaya değmez. Bütün dosyaları yüklenip konsültasyon odama geçebilirim ama bunu yapacak mecalim de yok, o yüzden omuzlarımı sarkıtıp dünyadan kopmaya çalışıyorum.

“Paket geldi!” Angela hava kabarcıklı bir torba atıyor önüme. “StarBlu. Balayında giyeceğin mayon mu?”

Boş boş bakıyorum. Bunu sipariş ettiğimde bambaşka bir insandım. Halimi hatırlıyorum, bir gün öğle arasında internete girmiş, bikini ve pareo seçmiştim. Düğünden üç gün önce burada oturacağım, devam etmeli mi etmemeli miyim diye sorgulayacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“...ve bugünkü ilk sayfa haberinde devleti ilgilendiren bir ahlaksızlık hikayesi çıktı.” Sunucunun sesi dikkatimi çekiyor. “Stüdyomuzda Sör Nicholas Murray’yi otuz yıldan uzun zamandır tanıyan bir adam var, Alan Smith-Reeves. Alan, karışık işler bunlar. Sen ne diyorsun?”

“Bu adamı tanıyorum,” diyor Angela çok önemli biriymiş gibi, Alan Smith-Reeves konuşmaya başladığında. “Eski işyerimde aynı binada çalışıyorduk.”

“Ah, öyle mi.” Kibarca kafa sallıyorum, ekrandaysa Sam’in bir resmi çıkıyor.

Bakamıyorum. Onun görüntüsüyle bile göğsüme bıçak saplanmış gibi darbeler giriyor ama nedenini anlayamıyorum. Başı dertte olduğu için mi? Magnus olayını tek bilen insan olduğu için mi?

Dün gece bir ormanda kolları vücuduma sarılı vaziyette durduğum ve muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceğim için mi?

“Bayağı yakışıklıymış,” diyor Angela, alıcı gözüyle Sam’i süzerek. “Sör Nicholas Bilmemkim bu mu?”

“Hayır!” diyorum, tahminimden daha vahim bir telaşla. “Saçmalama!”

“Tamam!” Angela bana surat asıyor. “Sana ne ki zaten?”

Cevap veremiyorum. Kaçmam lazım tüm bunlardan. Ayağa kalkıyorum. “Kahve ister misin?”

“Yapıyorum zaten. Hıh.” Angela bana garip bir bakış fırlatıyor. “İyi misin? Hem senin burada ne işin var? İzinlisin sanıyordum.”

“Bazı işleri halletmek istedim.” Kot ceketimi alıyorum.
“Ama kötü bir fikirdi sanırım.”

“Poppy burada!” Kapı sonuna kadar açılıyor ve Ruby ile Annalise giriyorlar. “Biz de senden bahsediyorduk!” diyor Ruby şaşırarak. “Burada ne arıyorsun?”

“Ufak tefek işleri yaparım dedim. Ama çıkıyorum.”

“Hayır, gitme! Bir saniye dur.” Ruby omzumu tutuyor, sonra Annalise’e dönüyor. “Evet Annalise. Konuştuğumuz konuyu Poppy’ye söylesene, böylece ona mektup yazmak zorunda kalmazsın?”

Hı hı. Ruby okul müdiresi ifadesini takınmış. Annalise ise mahçup mahçup bakıyor. Neler oluyor?

“Söylemek istemiyorum.” Annalise altı yaşında bir çocuk gibi dudağını ısırtıyor. “Yazmak istiyorum.”

“Söyle. Bitsin gitsin.” Ruby, Annalise’i sert bir bakışla süzüyor, bu bakışı kaçırmak imkansız.

“Tamam ya!” Annalise derin bir nefes alıyor, yanakları pembe pembe oluyor. “Poppy, özür dilerim geçen gün Magnus’un yanında çok kötü davrandım. Hatalıydım ve sana gıcıklık olsun diye yapıyordum.”

“Ve?” diye üsteliyor Ruby.

“Sana zorluk çıkarttığım için üzgünüm. Magnus senindir, benim değil. O sana ait, bana değil. Bundan sonra da randevu değiştirme olayını hiç açmayacağım,” diye bitiriyor aceleyle. “Söz.”

O kadar huzursuz görünüyor ki, duyulanıyorum. Ruby’nin bunu yaptığına inanamıyorum. Asıl *onu* Beyaz Küre Danışmanlık’ın başına getirmeleri lazım. Eminim Justin Cole’un falan kökünü kazırdı.

“Şey... teşekkürler,” diyorum. “Çok sağol.”

“Gerçekten üzgünüm, Poppy, biliyorsun.” Annalise yaptığından utanmış gibi parmaklarını buruyor. “Düğününü mahvetmek istemem.”

“Annalise, inan bana. Sen düğünümü mahvetmeyeceksin.” Gülümsüyorum fakat dehşet içinde, gözlerimin dolduğunu fark ediyorum.

Düğünümü mahvedecek bir şey varsa o da iptal edilmesi olur. Magnus’un beni gerçekten sevmemesi gerçeği olur. Benim koca bir aptal, gözü kör bir gerizekalı oluşumdan olur...

Aman Tanrım. *Ağlayacağım.*

“Tatlım?” Ruby yüzüme doğru eğiliyor. “İyi misin?”

“İyiyim!” diye bağıryorum, hiddetle gözlerimi kırıştırarak.

“Düğün öncesi stresi,” diyor Annalise. “Aman Tanrım, Poppy, sonunda sen de *gelinzilla*’ya dönüştün? Hadi durma! Sana yardım ederim. Ben de *nedime-zilla* olurum. Hadi gidip bir yerlerde yaygara koparalım, canavarlaşalım. Biraz neşelenirsin.”

Yarım yamalak gülerek gözlerimi siliyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Magnus’tan bahsetsem mi acaba? Sonuçta ikisi benim yakın arkadaşım ve konuşacak birilerine ihtiyacım var.

Ama ya hepsi uydurmaysa? Bilinmeyen Numara’dan* başka haber almadım. Her şey bir tahmine dayalı. Ne idüğü belirsiz bir mesaja dayanarak tüm dünyaya Magnus’un sadakatsizliğini haykıramam ya. Sonra Annalise gitsin onu Facebook’a yazsın, Magnus’a Aşk Sıçanı desin ve biz kilisede yürürken arkamızdan yuhalasın.”

“Yorgunum,” diyorum sonunda.

“Mükellef bir kahvaltı!” diye bağıryor Ruby. “Tek ihtiyacın bu.”

“Yok!” diyorum dehşetle. “Yoksa gelinliğime sığamam.”

Her şeye rağmen evleneceğimi varsayarsak. Gene gözyaşlarının baskısını hissediyorum. Zaten evlenmeye hazırlanmak

* Ya da bilinen adıyla Clemency. Muhtemelen.

** Yapmaz öyle şey diyorsanız durun, Annalise’i tanıımıyorsunuz demektir.

yeterince stresli. Evlenmeye hazırlanmak *ya da* muhtemel bir son dakika ayrılığı/iptali yüzünden saçlarım beyazlayacak.

“Sığarsın canım.” Ruby karşı çıkıyor. “Bütün gelinler düğünden önce iki beden incelir, bu bilinen bir gerçektir. Elinde büyük bir koz var kızım. Kullanmana bak! Domuz gibi ye! Bir daha asla bu konumda olmayacaksın!”

“Sen iki beden *inceldin* mi?” diye soruyor Annalise, beni biraz kıskançlıkla süzerek. “Yok canım, olamaz.”

“Hayır,” diyorum sıkıntıyla. “Belki yarım beden.”

“Eh, o zaman bir latte ve donut yiyebilecek standarttasın, ne dersen de,” diyor Ruby, kapıya yönelerek. “Hadi gel. Seni rahatlatacak yiyecekler iyi gelecek. Yarım saatimiz var. Hakkını verelim.”

Ruby bir şeyi kafasına koydu mu, kimse tutamaz. Kaldırma çıkıp iki bina yanıımızdaki Costa’nın yolunu tuttu bile. Annalise ve ben de arkasından dükkana girerken Ruby kasaya gidiveriyor.

“Merhaba!” diye başlıyor konuşmaya. “Üç latte, üç donut lütfen, üç de sade kruvasan, üç bademli...”

“Ruby dur!” diye kıkırdıyorum.

“Üç çok çikolatalı -bitiremezsek hastalara dağıtırız- üç elmalı mafin...”

“Üç kutu naneli şeker,” diye araya giriyor Annalise.

“Naneli şeker?” Ruby somurtarak suratına bakıyor dönüp. “*Ne naneli şekeri be?*”

“Ve tarçınlı çöreklerden,” diye ekliyor Annalise çabucak.

“Hah şimdi oldu. Tarçınlı çörek...”

Telefonum cebimde çalıyor ve midem taklalar atıyor. Aman Tanrım, kim arıyor? Ya Magnus’sa?

Ya Sam’se?

Telefonu çıkarıp hala kurabiye kavgası yapan Ruby ve Annalise’den bir adım geri kaçıyorum. Ekrana bakınca içim

daralıyor. Arayan Bilinmeyen Numara. Her-kimse nihayet beni aradı.

İşte bu. Hakikati şimdi öğreneceğim. İyi ya da kötü. Taş kesiliyorum, elim zangır zangır titreyerek telefonu cevaplıyorum ve ilk başta nefes alamadığımdan konuşamıyorum.

“Alo?” diyor hattın diğer ucundan bir kız. “Alo? Duyabiliyor musunuz?”

Clemency mi bu? Anlayamıyorum.

“Merhaba,” diyebiliyorum nihayet. “Alo. Ben Poppy. Clemency, sen misin?”

“Yo.” Kız şaşırıyor.

“Ah.” Yutkunuyorum. “Peki.”

Clemency değil mi? Kim o zaman bu kız? Beynim deliler gibi arıyor tarıyor. Bana o mesajı başka kim göndermiş olabilir? Yoksa Lucinda’nın bir alakası yok mu olayla sonuçta? Annalise ve Ruby’nin, kasanın oradan beni meraklı meraklı izlediğini görebiliyorum ve yana doğru kayıyorum.

“Evet.” Çaresizce olgun bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum, yani birazdan aşağılanmanın hasını yaşayacak ve düğününü iptal etmek zorunda kalacak kişi gibi değil. “Bana söylemek istediğiniz bir şey mi vardı?”

“Evet. Acilen Sam Roxton ile temasa geçmeliyim.”

Sam mi?

İçimde artıp büyüyen gerilim çat diye kırılıyor resmen. Arayan o Bilinmeyen Numara değilmiş. En azından bu Başka Bir Bilinmeyen Numara. Rahatladım mı, hayalkırıklığına mı uğradım belli değil.

“Bu numarayı nereden aldınız?” diye öğrenmek istiyor kız. “Sam’i tanıyor musunuz?”

“Eee... evet. Evet, tanıyorum.” Kendimi toparlamaya çalışıyorum. “Afedersiniz. Bir an için yanlış anladım. Sizi başka birisi sandım da. Sam için mesajınızı alabilir miyim?”

Otomatik olarak söyledikten sonra fark ediyorum artık Sam'e mesajlarını ve postalarını iletmediğimi. Yine de bir mesaj alabilirim, değil mi ya? Eski günlerin hatırına. Yardımcı olmak adına.

"Onu denedim." Baskın ve buyurgan bir tavrı var. "Anlatamıyorum galiba. Onunla konuşmak zorundayım. Bugün. Hemen. Çok acil."

"Ah. Şey, size e-posta adresini verebilirim—"

"Şaka yapıyorsun." Sabırsızca lafımı kesiyor. "Sam e-postalarını hiç okumaz. Ama inan bana bu seferki çok önemli bir mesele. Onunla konuşmalıyım. Aslında telefonla ilgili. Şu anda elinizde tuttuğunuz telefonla."

Ne?

Cep telefonuna ağzım açık kalarak bakıyorum, kafayı mı yedim acaba diye merak ediyorum. Tanımadığım bir kız elimde hangi telefonu tuttuğumu nereden biliyor olabilir?

"Kimsin *sen*?" diyorum hayretler içinde ve kız derin derin iç geçiriyor.

"Beni kimse hatırlamıyor, değil mi? Sam'in eski asistanıyım ben. Violet."

Çok şükür o tarçınlı çörekleri yuvarlamamışım, tek diyebileceğim bu. Violet bir seksenlik, paçaları yırtık kot şort giymiş kürdan bacaklı ve etrafında makyaj kalıntısı kalmış*, dev irisi gözlü bir kız. Bir zürafayla patlak gözlü minik maymun arası bir şey.

Şansıma Clapham'da oturuyormuş ve beş dakikada geldi buraya. Böylece de burada, Costa kafede, tavuklu dürümünü yiyip smoothie'sini içiyor. Ruby ve Annalise işe geri döndü, ki bu da iyi bir şey çünkü destan gibi her şeyi en başından anlatacak halim yok hiç. Her şey yeterince gerçeküstü zaten.

* Ya moda dergilerindeki gibi sanatsal bir tarz benimsemiş ya da dün gece makyajını çıkarmadan yatmış. (Olsun. Bana laf düşmez şu anda.)

Violet'in de bana anlattığı gibi, eğer bugün iki iş arasında boşluğu kaldığı için *tesadüfen* Londra'da olmasaymış, bir kutu süt almak için çıktığında *tesadüfen* gazetelere gözü çarpmasaymış, skandalı asla duymazmış. Ve eğer kafasının içinde *tesadüfen* bir beyin taşımasaymış, başından beri neler döndüğünün bilincinde olduğunu birden anlamazmış. Peki ya ona teşekkür eden olmuş mu? Dinlemek isteyen çıkmış mı? Hayır. Herkes gerizekalıymış.

"Annemler aptal bir *gemi yolculuğunda*," diyor üzüntüyle. "Telefon rehberlerini karıştırdım ama kim kimdir biliyor muyum ki? Ben de Sam'i aramayı denedim, sonra Nick'i aradım... fakat ikisinin de uyuz asistanları çıktı. Kimse bana kulak asmadı. Ama birisine anlatmam lazım." Elini masaya vuruyor sertçe. "Çünkü bir şeyler döndüğünü *biliyordum*. Hatta o sırada bir bakıma biliyor muydum? Peki Sam hiç beni dinledi mi? Seni de hiç dinlemediğini fark ettin herhalde?" İlk kez ilgiyle gözleri bana odaklanıyor. "Sen kimsim tam olarak bu arada? Sam'e yardım ediyordum dedin. Ne demek bu?"

"Karışık bir durum aslında," diyorum kısa bir sessizliğin ardından. "Zor bir durumdaydı."

"Ya öyle mi?" Violet tavuklu dürümünden bir ısırık daha alıyor ve ilgiyle dinliyor. "Nasıl olmuş?"

Unuttu mu?

"Şey... eee... sen pat diye çekip gittin. Hatırladın mı? Sam'in özel asistanı olarak çalışman gerekiyordu."

"Haaaaa, şu mesele." Gözlerini faltaşı gibi açıyor. "Evet. O iş bana göre değilmiş ya. O sırada da ajansım aradı, uçağa binmem gerekti, o yüzden..." Sanki ilk kez etraflıca düşünüyor-muş gibi kaşlarını çatıyor. "Sanırım Sam biraz sinirlenmişti. Ama bir sürü elemanları var. Hallederler." Elini havada şöyle bir sallıyor. "Eee, sen de orada mısın?"

“Hayır.” Nasıl açıklayacağım? “Ben bu telefonu buldum ve ödünç aldım, Sam’le de o şekilde tanıştık.”

“O telefonu hatırlıyorum. Evet.” Burnunu buruşturarak telefonu süzüyor. “Hiç açmazdım.”

Gülümsememi bastırıyorum. Gelmiş geçmiş en kötü asistan olmalı.

“Ama *o yüzden* bir şeyler olup bittiğini anladım.” İştahlı iştahlı tavuklu dürümünü bitiriyor. “Telefondaki bir sürü mesajdan belliydi.” Parmağıyla sertçe işaret ediyor.

Tamam. Nihayet sadede geldik.

“Mesajlar mı? Ne mesajı?”

“Bir sürü sesli mesaj vardı içinde. Sam’e değil, Ed denen birisine. Ne yapacağımı bilemedim o mesajlarla. Ben de hepsini dinledim ve bir köşeye not ettim. Ve kulağıma hiç hoş gelmediler.”

“Neden?” Kalbim güm güm atmaya başlıyor.

“Hepsini bir belgeyi değiştirecek olan bir adam bırakıyordu. Nasıl yapacakları. Ne kadar süreceği. Ne kadara mal olacağı. Öyle şeyler işte. Bana bir tuhaf geldi yani, anlıyor musun? Fakat nedense *yanlış* da görünmüyorlardı.” Gene burnunu kırıştırıyor. “Sadece bana... garip geldiler.”

Beynim uğulduyor. Kafam patlayacak gibi, almıyor artık. Ed’e memorandum hakkında bırakılan sesli mesajlar. Bu telefona. *Bu telefona.*

“Sam’e söyledin mi?”

“Bir e-posta attım ve bana aldırma, gözardı et dedi. Oysa ki bengözardı etmek *istemedim*. Anlıyor musun? İçime doğdu sanki.” İçeceğini bardağında çeviriyor. “Derken bu sabah gazeteyi bir açıyorum, Sam bir memorandumdan bahsediyor, çarpıtılmış diyor ve ben de içimden evet!” Gene elini masaya dan diye indiriyor. “*İşte bu* olay dönüyordu.”

“Toplam kaç sesli mesaj vardı?”

“Dört? Beş?”

“Ama artık hiç sesli mesaj yok. En azından ben bulamadım.” Soruyu sormaya yüreğim dayanmıyor. “Mesajları... sil-din mi?”

“Hayır!” Zafer çılgılığı atar gibi bağırıyor. “Onu diyorum ya zaten! Kaydettim hepsini. Ya da en azından erkek arkadaşım Aran kaydetti. Bir gece oturmuş uzun uzun yazıyordum ve döndü bana, canım, sunucuya kaydetsene, dedi. Ben de ona, *sesli mesajı* nasıl kaydedeceğim, dedim. Böylece de bir akşam ofise geldi ve hepsini bir dosyaya koydu. Ah şu Aran böyle harika şeyler becerir işte,” diye ekliyor gururla. “O da manken ama aynı zamanda bilgisayar oyunu hazırlıyor.”

“Dosya mı?” Dinlemiyorum gerisini. “Dosya nerede şu an?”

“Hala orada olmalı.” Omuz silkiyor. “Asistanın bilgisayarı-
rında. Masaüstü belgelerinde sesli-mesajlar yazan bir ikon var.”

Kişisel asistanın bilgisayarında bir ikon. Sam’in ofisinin hemen önünde. Bunca zaman boyunca, burnumuzun dibindeymiş, gözümüze sokulmuş—

“Hala orada mıdır?” Aniden paniğe kapılıyorum. “Silinmemiş midir?”

“Neden silinsin ki, kim uğraşacak.” Omuz silkiyor. “Ben gittiğimde hiçbir şey silinmemişti. Tek tek ayıklamam gereken yığınla ıvır zıvır vardı.”

Histerik kahkahalar atmak geliyor içimden. Onca panik. Onca debelenme. Sam’in ofisinin önündeki bilgisayarı açabilirmişiz.

“Neyse, ben yarın Amerika’ya gidiyorum ve birisine anlatmazsam çatlardım fakat şu anda Sam’e ulaşmak imkansız.” Başını sağa sola sallıyor. “Her yolu denedim, e-posta attım, mesaj gönderdim, aradım... Ve içimden söyleyim, sana ne anlatacağımı *bilseydin...*”

“Dur ben şansımı deneyeyim,” diyorum sessizliğimi bozup ve hemen Sam’e yazıyorum:

Sam beni aramak ZORUNDASIN. Hemen. Sör Nicholas’la ilgili. Yardımı dokunabilir. Boşa kürek değil. İnan bana. Acilen ara. Lütfen. Poppy.

“Eh, bol şans sana.” Violet gözlerini deviriyor. “Dediğim gibi, radardan koşmuş, asistanı dedi ki kimseye cevap vermiyormuş. Ne e-posta, ne telefon görüşmesi...” Susuyor ve havada inceden bir Beyonce sesi çıkıyor. Sam Cep ekranda görünüyor.

“Tamam.” Kız gözlerini büyütüyor. “Çok etkilendim.”

Cevap ver tuşuna basıp telefonu kulağıma götürüyorum. “Merhaba. Sam.”

“Poppy.”

Sesi kulağıma güneş ışığı gibi giriyor. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ama yapamam. Şimdi olmaz.

Belki de hiç olmayacak.

“Dinle,” diyorum. “Ofiste misin? Asistanının bilgisayarına git. Hemen.”

Kısacık bir duraklama. Ardından, “Tamam.”

“Masaüstüne bak,” diye talimat veriyorum. “Üstünde sesli mesajlar yazan bir klasör görüyor musun?”

Kısa bir süre ses çıkmıyor –ardından Sam konuşuyor.

“Olumlu.”

“Tamamdır!” Rahat bir oh çekerek söylüyorum bunu. Nefesimi tuttuğumun farkında değildim. “O dosyaya çok dikkatli bak. Ve şimdi Violet’le konuşman gerek.”

“Violet mi?” Sam afallıyor. “Hani benim uçarı eski asistanım Violet’i kastetmiyorsun, değil mi?”

“Şu anda yanımda. Onu dinle, Sam. Lütfen.” Telefonu kıza uzatıyorum.

“Selam Sam,” diyor Violet rahatça. “Seni yarıyolda bıraktım falan kusura bakma işte. Ama neyse ki Poppy’yi bulmuşsun yardımcı olarak, hi?”

Violet konuşurken ben de kasaya gidip kendime yeni bir kahve alıyorum, gerçi o kadar gerginim ki, içmemeliyim. Sam’in sesini bile duymak beni benden aldı. Anında onunla her şeyi konuşmak istedim. Ona sokulup sözlerini dinlemek istedim.

Ama imkansız. Bir, şu anda kendi dünyasında beline kadar büyük sorunlara gömülmüş durumda. İki, o kim? Arkadaşım değil. İş arkadaşım değil. Hayatımda hiçbir yeri olmayan, herhangi bir adam. Her şey bitti. Bizim gidebileceğimiz tek yer veda noktası.

Belki arada bir mesajlaşırız. Belki bir sene sonra garip bir buluşma yaparız. İkimiz de bambaşka görünüyor olur, ruhsuz bir merhabanın ardından geldiğimize pişman oluruz. Şu telefon olayı ne tuhaftı diye güler geçeriz. Ormanda yaşadığımız o andan hiçbirimiz bahsetmeyiz. *Çünkü öyle bir şey hiç olmadı.*

“İyi misin Poppy?” Violet karşımda dikilmiş, telefonu suratıma doğru sallıyor. “Al.”

“Ah!” diye ayılıyorum ve telefonu alıyorum. “Teşekkürler. Sam’le konuştun mu?”

“Ben daha anlatırken dosyayı açtı. Halinden bayağı hoşnuttu. Seni sonra arayacağını söylememi istedi.”

“Ah. Şey... aramak zorunda değil.” Kahvemi alıyorum. “Her neyse.”

“Hey, taşın güzelmış.” Violet elime yapıyor. “Zümrüt mü?”

“Evet.”

“Çok havalı! Eee, kim bu şanslı çocuk?” iPhone’unu çıkarıyor. “Resmini çekebilir miyim? Ben de Aran, Karun gibi para

* Daha önce kimse yüzüğüme bakmak için elime böyle yapışmamıştı. Mahrem alanıma tecavüz etti.

kazanınca ne yaparım diye fikir topluyorum. Eee, sen mi seçtin?” diye bastırıyor, tekrar masaya geçerken.

“Hayır, evlenme teklif ettiğinde bu yüzük zaten vardı. Aile yadigarı.”

“Çok romantik.” Violet başını sallıyor. “Vay canına. Bekliyor muydun?”

“Hayır. Hem de hiç.”

“Yoksa içinden *hassiktir*, mi dedin?”

“Sayılır.” Kafa sallıyorum.

Magnus’un bana evlenme teklif ettiği gece şu anda bir milyon yıl öncesinde kalmış gibi. Her şeyin parlak ve kusursuz olduğu sihirli bir baloncığa girmiştim adeta, hiçbir şey ters gidemezdi. *Tanrım*, ne aptalmışım...

Kendime hakim olamadan bir damla yaş yanağımdan akıyor.

“Hey.” Violet üzülerek bakıyor suratıma. “Neyin var?”

“Hiç!” Gülümsüyorum, gözlerimi siliyorum. “Sadece... son durum o kadar da pırıltılı değil. Nişanlım belki de beni aldatıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.”

Kelimeleri dışarı atmak bile beni bir nebze rahatlatıyor. Derin bir nefes alıp Violet’e gülümsüyorum. “Kusura bakma. Aldırma sen. Dinlemek zorunda değilsin.”

“Hayır. Sorun değil.” Ayaklarını sandalyesine kaldırıyor ve yoğun bir bakışla beni inceliyor. “Neden aldatıp aldatmadığından emin değilsin? Aldattığını düşünmene sebep olan ne?”

“Birisi bana isimsiz bir mesaj gönderdi. Hepsi bu.”

“E o halde görmezden gel.” Violet bana yakından bakıyor. “Yoksa içinden bir ses de mi öyle söylüyor? Sanki onun yapabileceği bir şey gibi mi hissediyorsun?”

Bir süre sessiz duruyorum. Şöyle diyebilmeyi *öyle çok* isterdim ki, “Hayır! Kafamı keserim yapmaz!” Fakat bir sürü görüntü beynime doluyor. Görmek istemediğim görüntüler; silmeye, yok saymaya çalıştığım anlar. Partilerde kızlarla flört

eden Magnus. Etrafı kız öğrencileriyle sarılı, arada birinin omzuna öylesine bir kolunu atmış duran Magnus. Annalise tarafından resmen taciz edilen Magnus. Mesele şu ki, kızlar Magnus'u beğeniyor. Magnus da kızları seviyor.

"Bilmiyorum," diyorum, gözlerimi kahveme dikerek. "Olabilir."

"Peki ya kiminle yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Olabilir."

"Eee!" Violet büyük bir keşif yapmış gibi canlanıyor. "Durumla yüzleş. Onunla konuştun mu? Kadınla konuştun mu?"

"Nişanlım şu anda Bruges'de, konferansta. Onunla konuşmam. Ve kadın da..." Susuyorum. "Hayır. Yapamam. Yani, sadece bir ihtimal bu. Kadın muhtemelen masum."

"Nişanlının konferansta olduğundan *emin* misin?" diyor Violet kaşlarını kaldırarak, sonra da sırtlıyor. "Yok ya, ben seni kafalıyorum." Kolumu itiyor. "Eminim öyledir. Hey canıko, benim gidip bavul yapmam lazım. Umarım her şey en süper şekilde sonuçlanır. Sam'e sevgilerimi ilet."

Kafeden uzun adımlarla çıkıp giderken beş altı erkek kafası dönüp bakıyor. Eminim Magnus da burada olsaydı, onun kafası da o yana çevrilirdi.

Bir süre daha dünyaya küsmüş vaziyette kahvemi seyredivorum. Niçin insanlar bana bu durumla yüzleşmemi söyleyip duruyor? Ben durumlarla *yüzleşirim*. Çoğu zaman. Ama şimdi konferansının ortasında içeri girip, Magnus'a yürüyüp ya da Lucinda'yı bulup damdan düşer gibi bir suçlama yöneltemem ki. Yani bir *kanıt* lazım. İsimsiz bir mesaj yetmez.

Telefon Beyonce nağmeleri yaymaya başlıyor ve kendime rağmen, kaskatı kesiliyorum. Yoksa bu—

Yo. Bilinmeyen Numara. Ama *hangi* siktiğimin Bilinmeyen Numara'sı? Kahvemden bir yudum alıyorum, kendimi hazırlıyorum ve telefonu açıyorum.

“Merhaba, ben Poppy Wyatt.”

“Merhaba Poppy. Adım Brenda Fairfax. Berrow Otel’den arıyorum. Birkaç gündür tatilde olduğum için uzak kaldım, yoksa seni hemen arardım. Çok özür dilerim.”

Bayan Fairfax. Bunca zaman sonra. Patlayarak kahkaha krizi geçirmek istiyorum galiba.

Bu kadının sesini duymak için nasıl ölüp geberiyordum ya! Şimdiyse hiç alakası yok. Yüzüğü geri aldım. Hiçbir şeyin önemi yok. Hem beni niye aramış ki? Ben konsiyerje yüzüğü sağ salım geri aldığımı söylemiştim. Olay kapandı.

“Özür dilemenize gerek yok—”

“Ah, tabii ki var! Ne feci bir *karışıklık*.” Kadın oldukça telaşlı ve mahcup konuşuyor. Belki de konsiyerj, gününü zehir etti. Belki de onlar hemen aratıp özür diletiyor.

“Lütfen endişe etmeyin. Biraz korkmuştum ama şimdi her şey halloldu.”

“Çok da kıymetli bir yüzüktü doğrusu!”

“Sorun değil,” diye yatıştırıyorum. “Zıyanı yok.”

“Ama hala anlayamıyorum! Garson kızlardan biri yüzüğü bana getirdi ve kasaya koyuyordum, anlıyorsunuz ya. Tam öyle yapacaktım.”

“Cidden, açıklamanıza gerek yok.” Kadının haline üzülüyorum. “Olur böyle şeyler. Yangın alarmı çaldı, dikkatiniz dağıldı—”

“Hayır!” Bayan Fairfax çok alınıyor. “Hiç öyle olmadı. Ben yüzüğü kasaya kaldırmak üzereydim dediğim gibi. Fakat bunu yapamadan başka bir kadın yanıma koşup yüzüğün ona ait olduğunu iddia etti. Çaya gelen bir başka davetli.”

“Başka davetli mi?” Şimdi şaşırma sırası bende.

“Evet! Nişan yüzüğü olduğunu söyledi ve her yerde yana yakıla arıyormuş. Çok inandırıcıydı. Garson kız da kadının sizin masanızda oturduğuna tanıklık etti. Sonra da kadın

yüzüğü taktı. Eh, ona inanmamazlık edecek değildim herhalde?”

Doğru mu duyuyorum diye merak ederek gözlerimi ovuşturuyorum.

“Yani yüzüğümü başka birisi aldı diyorsunuz? Ve kendisine ait olduğunu söyledi?”

“Evet! Yüzük benim diye tutturdu, çok ayak diredi. Hemen eline taktı ve yüzük parmağına oldu. Çok hoş görünüyordu hatta. Biliyorum, yüzüğün sahibi olduğuna dair kanıt istemem gerekiyordu ve bu talihsiz hadiseden dolayı resmi prosedürümüzü bir kez daha gözden geçireceğiz—”

“Bayan Fairfax.” Resmi prosedürünü hiç iplemediğim için lafını kesiyorum. “Size bir şey sorabilir miyim... bu kişi uzun siyah saçlı mıydı acaba? Ve küçük taşlı bir saç bandı takıyor muydu?”

“Evet. Uzun siyah saçlı, taşlı bir bant ve üstünde de *harika* bir turuncu elbise.”

İnanamayarak gözlerimi kapatıyorum. Lucinda. Lucinda’ydı bu.

Yüzük çantasının iç astarına takılmamış. Bilerek almış. Ne kadar panikleyeceğimi biliyordu. Yüzüğün ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Fakat aldı ve kendi malıymış gibi yaptı. Tanrı bilir hangi sebepten.

Bayan Fairfax’le vedalaşırken beynimde damarlarım zonk-luyor. Kesik kesik nefes alıyorum ve ellerimi yumruk yaptım. Son damlaydı bu. Magnus’la yattığına dair elimde yeterince kanıt olmayabilir –ama kesinlikle bu konuda onunla yüzleşebilirim. Ve hemen şimdi yapacağım.

Lucinda bugün ne yapıyor hiçbir fikrim yok. İki gündür sesi sedası çıkmıyor, olağandışı bir durum. Mesajı yazarken ellerim titriyor.

*

Selam Lucinda! Nasıl gidiyor? Neredesin, ne yapıyorsun? Yardım edeyim mi? Poppy.

Anında cevap atıyor:

Evde son rötuşları yapıyorum. Sen merak etme. Yardım edeceğin hiçbir şey yok. Lucinda.

Lucinda, Battersea'de oturuyor. Taksiyle yirmi dakika. Hikayesini kurgulamasına vakit tanımayacağım. Onu gafil avlayacağım.

Bir taksi çevirip Lucinda'nın adresini veriyorum, sonra arkama yaslanıp sakın ve çelik iradeli olmaya çalışıyorum ama düşündükçe düşündükçe kafam allak bullak oluyor. Lucinda yüzüğümü almış. Acaba *hırsız* mı? Yoksa bir kopyasını yapıtırıp gerçeğini kendine sakladı, sonra da sattı mı? Birden şüpheli bir edayla sol elime bakıyorum. Bunun hakiki olduğundan emin miyim?

Yoksa bir şekilde yardımcı olmaya mı çalışmıştı? Yüzüğün onda olduğunu unutmuş muydu? Acaba hemen yargılasam mı?

Hayır Poppy. Yok öyle bir ihtimal.

Kırmızı kiremitli malikaneye ulaştığımda kot pantolonlu bir adam ön kapıyı açıyor. Çabucak arkasından içeri dalıyor, üç katın merdivenlerini bir çırpıda çıkıyor, Lucinda'nın daireesine ulaşıyorum. Böylece burada olduğuma dair hiçbir haberi olmayacak.

Belki de elinde gerçek yüzükle açar kapıyı, artı zavallı arkadaşlarından çaldığı daha bir sürü başka takıyla. Belki de kimse kapıyı açmaz çünkü Lucinda aslında Bruges'dedir. Belki de kapıyı Magnus çarşafa sarınmış açar—

Aman Tanrım. *Kes şunu*, Poppy.

Kuryeymiş gibi yaparak kapıya sertçe vuruyorum ve işe ya-
rıyor sanırım çünkü Lucinda kulağında telefon, yüzünde gıcık
olmuş bir ifadeyle kapıyı ardına kadar açıyor ve kalakalıyor,
ağzı O şeklini alıyor.

Ben de eşit derecede nutkum tutulmuş halde bakıyorum.
Bakışlarım Lucinda'ya kayıyor, oradan holde duran devasa ba-
vula, Lucinda'nın elindeki pasaporta, sonra tekrar bavula.

"En kısa zamanda," diyor Lucinda. "Dördüncü Terminal.
Teşekkürler." Telefonu kapatınca bana pis pis bakıyor, sanki
sıkıysa ne yapıyor diye sormam için bana meydan okuyor.

Aklı başında ve neden sonuç ilişkisi kurmuş bir insandan
çıkacak bir cümle kurmaya çalışsam da, içimdeki beş yaşında-
ki huysuz çocuk taşı gediğine koyuyor.

"Yüzüğümü aldın!" Kelimeler ağzımdan fırlarken etkiyi
arttırmak için yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Hatta
belki ayağımı yere vurmalyım bir de.

"Ah, Tanrı aşkına." Lucinda küçümsercesine burnunu kı-
rıştırıyor, sanki bir düğün organizatörünü hırsızlıkla suçlamak
en büyük görgü kuralını çiğnemekmiş gibi.

"İyi de *aldın!*" Beni içeri buyur etmemesine rağmen,
evine dalıyorum ve etrafa şöyle bir bakıyorum. Daha önce
Lucinda'nın evine hiç gelmemiştim. Oldukça gösterişli ve
belli ki iç mimar tarafından dekore edilmiş fakat ıvır zıvırla
dolu yüzeyler ve koltuklardan geçilmiyor, bir de her yerde
bir şarap kadehi. Niçin her daim otelde buluşmak istediği
belli oldu.

"Bak Poppy." Uyuz bir tip gibi iç geçiriyor. "Yapmam ge-
reken işler var, tamam mı? Eğer böyle kapımı çalıp kırıcı suç-
lamalarda bulunacaksan, senden burayı terk etmeni rica ede-
ceğim."

Hıh?

Hatayı işleyen o. Paha biçilemez bir pırlanta yüzüğü çalan ve kendi malıymış gibi kullanan da o. Nasıl oldu da zeytinyağı gibi üste çıkıp sanki bahsettiğim suçu işleyen *benmişim* gibi göstermeyi başardı?

“Şimdi, diyeceklerin bu kadarsa, *çok* meşgulüm.”

“Orada dur.” Sesimdeki güç beni bile şaşırtıyor. “Hepsi bu değil. Tam olarak niçin yüzüğümü aldığını öğrenmek istiyorum. Satmayı mı planlıyordun? Paraya mı ihtiyacın vardı?”

“Hayır, paraya ihtiyacım yoktu.” Bana dik dik bakıyor. “Niçin aldığımı öğrenmek istiyor musun, Bayan Poppy? Çünkü o yüzüğün *benim* olması gerekiyordu.”

“*Senin* mi? N—”

Kelimeyi bile bitiremiyorum, nerede kaldı cümle kurmak?

“Magnus’la benim eski sevgili olduğumuzu biliyorsun.” Bu bilgiyi öylesine sıradan ortaya savuruyor ki, masaya bir şey atar gibi.

“Ne? Hayır! Bana kimse söylemedi! Nişanlı mıydınız?”

Şok sarsıntıları beynimi tartaklıyor resmen. Magnus, Lucinda’yla mı çıkıyordu? Magnus önceden *nişanlı* mıydı? Daha önce eski nişanlısı olduğundan hiç söz etmedi, hele hele Lucinda olduğundan hiç. Niçin benim hiçbir şeyden haberim yok? Neler *oluyor*?

“Hayır, biz hiç nişanlanmadık,” diyor Lucinda gönülsüzce ve bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. “Ama nişanlanmak üzereydik. Magnus bana evlenme teklif etti. *O* yüzükle.”

İnanamıyorum ve derin bir acı sarıyor içimi. Magnus *benim yüzüğümle* başka bir kıza evlenme mi teklif etmiş? *Bizim* yüzüğümüzle? Topuğumun üstünde dönüp çıkmak, kaçmak, kulaklarımı tıkamak istiyorum... ama yapamam. Olayın özüne inmeliyim. Hiçbir anlam veremiyorum çünkü.

“Anlamıyorum. Kafam almıyor. Nişanlanmak *üzereydik* dedin. Sonra ne oldu?”

“Kaldıramadı Magnus, işte o oldu,” diye öfkeyle köpürüyor Lucinda. “Salak korkak.”

“Aman Tanrım. Hangi evredeyken? Düğünü de planlamış mıydın? Son anda *çaymadı* ya?” Birden dehşet duyuyorum. “Seni kilisede gelinliğinle beklerken bırakmadı ya?”

Lucinda adeta o ani yeniden yaşarmışçasına gözlerini kapatıyor. Tekrar açıyor ve bana hain bir bakış fırlatıyor.

“*Çok daha* kötüsü. Kahrolası teklifin orta yerinde korktu.”

“Ne?” Dümdüz bakıyorum, cidden algılayamıyorum. “Sen ne—”

“İki sene önce kayak tatiline gitmiştik.” Hatırladıkça alnı büzüşüyor. “Aptal değildim ben de, Magnus’un aile yüzüğünü getirdiğini biliyordum. Evlenme teklif edeceğini anlamıştım. Bir gece yemeğe çıktık ve şaledeydik. Şöminede ateş yanıyor-du, Magnus tek dizinin üstüne çöktü, cebinden kutuyu çıkardı. Kutuyu açtı ve içinde bu muhteşem, antika zümrüt yüzük duruyordu.”

Lucinda duruyor, kesik kesik nefes alıyor. Bense kılımı kıpırdatmıyorum.

“Elimi tuttu ve dedi ki, *Lucinda, sevgilim, benimle...*” Lucinda derin bir nefes çekiyor, sanki devam etmeyi kalbi kaldıramayacak. “Ben de evet diyecektim! Hazırdım! Cümlesini bitirmesini bekliyordum. O sırada Magnus sustu. Terlemeye başladı. Sonra da ayağa kalkıp, *kahretsin ya, üzgünüm yapamayacağım, afedersin Lucinda*, dedi.”

Yapmamış. *Yapmamış*. Kahkahalar atmak istiyorum neredeyse, inanmayarak Lucinda’ya bakıyorum.

“Sen ne dedin peki?”

“Avazım çıktığı kadar bağırdım. *Ne yapamayacaksın, hıyar? Daha evlenme teklifi bile etmedin!* Ama diyecek lafı yoktu. Kutuyu kapattı, yüzüğü kaldırdı. Hepsı buydu.”

“Çok üzüldüm,” diyorum ezik gibi. “Gerçekten iğrençmiş.”

“O kadar bağlanma fobisi olan birisi ki, bir *siktiğimin* evlenme teklifine bile bağlı kalamadı! *Onun* bile sonunu getiremedi!” Yeniden içi fokurduyor ve ona hak veriyorum.

“E o zaman niye bu düğünü organize etmeyi kabul ettin?” diyorum inanamayarak. “Her gün gözüne sokmak gibi değil mi?”

“Magnus yediği haltı düzeltmek için en azından bunu yapabiliirdi.” Bana ters ters bakıyor. “İşe ihtiyacım vardı. Gerçi aslında kariyer değiştirmeyi düşünüyorum. Düğün organizasyonu tam bir kabus.”

Lucinda’nın bunca zaman niye böyle pis bir ruh hali içinde olduğunu anlıyorum şimdi. Bana karşı niçin o kadar agresif olduğu belli. Magnus’un eski sevgilisi olduğunu bir *saniyeliğine* bile öğrenmiş olsaydım...

“Yüzüğü kaçırmak gibi bir niyetim yoktu,” diye ekliyor somurtukça. “Sadece senin canını sıkmak istedim.”

“Eh, gayet iyi başardın.”

Bu kadını hayatıma soktuğuma, ona güvendiğime, düğün günümle ilgili tüm umutlarımı ona bağladığıma... ve onun Magnus’un eski sevgilisi olduğuna inanamıyorum. Magnus bunun olmasına nasıl göz yummuş? İşe yarayacağına nasıl inanmış?

Gözlerimin önündeki bir perde kalkmış gibi hissediyorum. Nihayet gerçeklere ayıyorum. Üstelik de henüz asıl büyük korkumla yüzleşmedim.

“Magnus’la yattığın fikrine kapılmıştım,” diye yumurtluyorum. “Yani çıktığınız dönemde değil. Şimdi. Son zamanlarda. Geçen hafta.”

Sessizlik oluyor ve kafamı kaldırıp bakıyorum, Lucinda’nın dikenli bir inkar bombası savurmasını bekliyorum. Ama göz göze gelince kafasını çeviriyor.

“Lucinda?”

Tekerlekli bavulunu kaldırıp kapıya doğru çekmeye başlıyor. “Ben gidiyorum. Bu olay canıma tak etti artık. Tatile ihtiyacım var. Bir daha düğünden bahsedersen—”

“*Lucinda!*”

“Of Tanrı aşkına be!” diye patlıyor sabırsızca. “Belki eski günlerin hatırına bir iki kere yatmışsındır. Boynuna halka takamıyorsan, belki de evlenmemelisin onunla.” Telefonu çalıyor ve açıyor. “Merhaba. Evet. İniyorum. Afedersin.” Beni evden dışarı çıkarıyor, kapıyı kapatıp iki kere kilitliyor.

“Öylece çekip *gidemezsin!*” Her yanım titriyor. “Ne olduğunu bana anlatmak zorundasın!”

“Ne söylememi istiyorsun ha?” Ellerini havaya kaldırıyor. “Böyle şeyler hep olur. Öğrenmemen gerekiyordu ama al işte.” Bavulunu ite kaka asansöre sokuyor. “Ah, bu arada. Eğer o zümrüt yüzüğü bankadan alıp yüzüne savurmak için seçtiği tek kız biziz sanıyorsan, bir daha düşün tatlım. Biz listenin son iki maddesiyiz.”

“*Ne?*” Soluğum kesiliyor, zor nefes alıyorum. “Ne listesi? Lucinda, bekle! Neden bahsediyorsun?”

“Kendin hallet, Poppy. Senin problemin bu. Ben çiçekleri, tören sırasını, bademleri ve siktiğimin... tatlı kaşıklarını ayarladım.” Bir tuşa sertçe basıyor ve asansörün kapıları kapanıyor. “Bu artık tamamen sana kalmış.”

ON DÖRT

Lucinda gittikten sonra yaklaşık üç dakika falan hiç kıpırdamadan olduğum yerde dikiliyorum, şoka girdim çünkü. Sonra birden ayılıyorum. Merdivenlere doğru dönüp aşağı iniyorum. Binadan dışarı adımımı atarken cep telefonumu kapatıyorum. *Hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.* Düşünmem gerek. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lucinda'nın dediği gibi, bunu kendim halletmeliyim.

Kaldırımdan aşağı yürümeye başlıyorum, hangi yöne gittiğim umrumda değil. Beynim tüm gerçeklerin etrafında dönüyor, turluyor, tahminler, spekülasyon ve hakikat. Ancak sonunda, yürüdükçe düşüncelerim de yerini bulup oturuyor. Azmim güçleniyor. Bir planım var.

Bu ani azmi nereden buldum bilmiyorum: Lucinda'nın gazı mı yoksa mideme ağırlar da girse kimseyle yüzleşmemenin artık canıma tak etmesi mi? Ancak bu seferkini dibine kadar irdeleyeceğim. Yapacağım.

En tuhafıysa sürekli Sam'in sesi kulağımda yankılanıyor, bana güvence veriyor, beni destekliyor ve bana yapabileceğimi söylüyor. Burada olmasa da, sanki bana hazırlayıcı bir

konuşma yapıyor. Daha dik durmamı sağlıyor bu da. Bunu yapabileceğimi anlıyorum yavaş yavaş. Yepyeni bir Poppy olacağım.

Battersea Rise'ın köşesine vardığımda kendimi hazır hissediyorum. Telefonu cebimden çıkarıyorum, açıyorum ve tek bir mesajı bile okumadan hızlı aramadan Magnus'u çeviriyorum. Tabii ki cevap vermiyor ama şaşırmıyorum.

"Merhaba Magnus," diyorum elimden geldiğince berrak bir ses ve işkadını-vari bir havayla. "Beni en kısa zamanda arayabilir misin? Konuşmamız gerek."

Tamam. Güzel. Gayet ağırbaşlıydım. Kısa ve öz bir mesaj, anlayacaktır. Şimdi telefonu kapat.

Kapat hadi, Poppy.

Ama yapamıyorum. Elim telefona yapışık kalıyor. Hazır Magnus'a bağlanmışken, ya da sesli mesajına bağlanmışken tüm gardım düşüyor. Konuşmak istiyorum. Ondan cevap duymak istiyorum. Ne kadar şok olduğumu, ne kadar kırıldığımı bilmesini istiyorum.

"Çünkü... bir şey öğrendim, tamam mı?" diye devam ettiğimi duyuyorum, sanki bedenimin dışından. "Büyük kankan *Lucinda*'yla konuştum da." Lucinda derken de kızgın bir şekilde vurguluyorum. "Ve bana anlattıkları en hafif ifadeyle şok ediciydi, o yüzden mümkün olduğunca çabuk konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Çünkü eğer büyük ve mucizevi bir açıklaman yoksa, ki olduğunu pek sanmıyorum, Lucinda *yalan* mı söylüyordu yani? O zaman *birisi* yalan söylüyor, Magnus. Birisi kesinlikle—"

Biiip.

Kahretsin, sesli mesaj kesildi.

Telefonumu tekrar kapatırken kendime küfürler ediyorum. Kısa ve öz mesaj buraya kadarmış. Yepyeni bir Poppy olmak buraya kadarmış. Hiç böyle gitmemesi gerekiyordu.

Olsun, boşver. En azından Magnus'u aradım. En azından elimle kulaklarımı kapatıp her şeyden kaçarak oturmadım. Şimdiyse kafamda yapılacaklar listesindeki ikinci madde. Yola adımımı atıyor, elimi kaldırıp bir taksi çeviriyorum.

"Merhaba," diyorum binince. "Hampstead'e gidebilir miyiz lütfen?"

Wanda bugün orada, biliyorum çünkü bu akşamki radyo programına hazırlanacağım söylemişti. Aynen tahmin ettiğim gibi, eve yaklaşırken pencerelerden bangır bangır yükselen müziği duyuyorum. Antony de evde mi, hiçbir fikrim yok ama umrumda değil. İkisi de duysun. Eve yaklaşırken geçen geceki gibi tir tir titriyorum –fakat bu seferki başka. Bu seferki iyi anlamda. Hani *yürü be kızım* modunda.

"Poppy!" Wanda kapıyı ardına kadar açar açmaz ağzı kullaklarına varıyor. "Ne güzel bir sürpriz!" Eğilip beni öpüyor, derken yüzümü yakından inceliyor. "Bizi görmeye mi geldin, yoksa başka bir şey mi..."

"Konuşmamız lazım."

Aramızda kısa bir sessizlik yaşanıyor. Neşeli neşeli çene çalmaya gelmediğimi fark edişini seziyorum.

"Anladım. Eh, içeri gel öyleyse." Gene gülümsüyor fakat gözlerinin alt çizgilerine endişenin yerleştiğini ve ağzının yamulduğunu görebiliyorum. Wanda'nın çok belirgin bir yüzü var: İngiliz gülü denen tondaki cildi soluk ve narin, tıpkı bir kağıt mendil gibi ve gözlerinin çevresindeki çizgiler ruh haline göre sayısız değişik biçimde kırışıyor. Herhalde insan hiç Botoks yaptırmayınca, kapatmayınca ya da makyaj kullanmayınca böyle oluyor. Onun yerine farklı yüz ifadeleriniz oluyor. "Kahve koyayım mı?"

"Neden olmasın?" Mutfağa doğru peşinden gidiyorum, ki ben Magnus'la burada kalırken olduğundan on kat daha paspal. Havada asılı kalmış kötü kokuları alan burnumu buruş-

turuyorum –sanırım hala kağıdında duran ve köşede kendi halinde çürüyen çiçek buketinden kaynaklanıyor. Lavaboda bir erkek ayakkabısı, yanında bir saç fırçası var ve her bir sandalyenin üstü karton kutu dağlarıyla kaplı.

“Ah.” Wanda belli belirsiz bir el hareketiyle etrafı gösteriyor, adeta sandalyelerden birinin sihirli bir şekilde temizlenmesini bekliyor. “Biz de ayıklama yapıyorduk. İnsan nereye kadar arşivlemeli? *Asıl* soru bu.”

Bir zamanlar olsa, arşivcilik hakkında akıllı bir laf etmek için kendimi paralardım. Oysaki şimdi dümdüz suratına bakıp damdan düşer gibi, “Aslında benim sizinle konuşmak istediğim bir şey var,” diyorum.

“Anlıyorum,” diyor Wanda kısa bir suskunluktan sonra. “Ben de olabilir diye düşünmüştüm. Hadi oturalım.”

Sandalyenin tekinin üstünden bir dosya yığınınu kaldırıyor, altından da balıkçıdan alınmış yağlı kağıda sarılı koca bir balık çıkıyor. Anlaşıldı kokunun kaynağı.

“*Demek* buraya gitmiş. Sıradışı.” Wanda kaşlarını çatıyor, arada kalıyor ve sonra burnunu buruşturarak dosyaları balığın üstüne geri bırakıyor. “Gel yemek odasını deneyelim.”

Yamuk yumuk minderli koltuklardan birine oturuyorum ve Wanda da etaminle kaplı bir sandalyeyi karşıma çekiyor. Eski odun dumanı kokusu, küflü kilim ve rustik oda kokusunun yarattığı hava beynime vuruyor adeta. Pencerelerdeki vitray camlardan altın rengi ışık süzülüyor içeri. Bu oda çok Tavish. Wanda da öyle. Her zamanki ilkelerinden taviz vermeyen kadın duruşuyla, iki dizi birbirinden ayrı, plili eteği bacaklarından aşağı kaymış, başı dinlemek için öne eğik, elektriklenmiş kınalı saçları yüzüne düşmüş şekilde karşımda duruyor.

“Magnus—” diye başlıyorum. Derken anında susuyorum.

“Evet?”

“Magnus—”

Gene duruyorum. Anlık bir sessizlik çöküyor.

Bu kadın hayatımda çok önemli. Ama onu tanımıyorum bile. Her zaman için önemsiz şeylerden bahsetmekten ibaret konuşmalarımızla son derece medeni ve mesafeli bir ilişkimiz oldu. Şimdiyse aramızdaki o paravanı yırtıp parçalamak üzeriyim sanki. Ancak nereden başlayacağımı bilmiyorum. Kelimeler kafamda sinekler gibi uçuşuyor. Birinden tutup yakalamam lazım.

“Magnus şu ana kadar kaç kız evlenme teklif etti?” Öyle başlamak istemezdim ama neden olmasın?

Wanda gafil avlanıyor. “Poppy!” Yutkunuyor. “Nasıl yani, benim bildiğim Magnus... Bu konu...” Yüzünü ovuşturuyor ve tırnaklarının pisliği gözüme çarpıyor.

“Magnus, Bruges’de. Onunla şu anda konuşamıyorum. O yüzden sizinle konuşmaya geldim.”

“Anladım.” Wanda’nın yüzünde cenaze marşı çalıyor.

“Lucinda bana bir liste olduğunu ve en sonda da kendisiyle benim yer aldığımızı söyledi. Magnus bana daha önce kimse-den söz etmemişti. Hatta eskiden Lucinda ile çıktıklarını bile söylemedi. *Hiç kimse* söylemedi zaten.” Sesimdeki pişmanlık ve sitemi gizleyemiyorum.

“Poppy. Böyle yapmamalısın...” Wanda’nın çırpındığı çok belli. “Magnus senden çok, çok hoşlanıyor ve gerçekten de böyle şeyleri dert etmemelisin. Sen çok tatlı bir kızsın.”

Belki kibar olmaya çalışıyor ama söyleyiş tarzı içimi kanırtıyor. Ne demek tatlı kız? Yoksa bu da ukalaca “Senin beynin yok, tamam mı?” demenin bir başka yolu mu?

Bir şey söylemeliyim. Söylemeliyim. Şimdi ya da asla. Hadi Poppy.

“Wanda, bana kendimi aşağı seviyedeymiş gibi hissettiriyorsun.” Sözcükler bir telaş dökülüyor dudaklarımdan.

“Beni gerçekten sizden aşağı seviyede mi görüyorsunuz, yoksa sırf ben mi öyle hissediyorum?”

Ahhh! Yaptım. Dışından söylediğime *inanamıyorum*.

“Ne?” Wanda’nın gözleri öyle kocaman açılıyor ki, ilk kez ne kadar nefes kesici bir mavilikte olduklarını fark ediyorum. Bu derece şok olması beni de şaşırtıyor ama artık geri dönemem.

“Buradayken kendimi sizden aşağıda gibi hissediyorum.” Duruyorum. “Her zaman. Sadece gerçekten böyle mi düşündüğünüzü merak ettim, yoksa ben mi...”

Wanda iki elini de sarmaşık gibi saçlarının içine sokuyor. Tesadüfen bir kalem buluyor, dalgın dalgın çıkarıp bakıyor ve sehpaye koyuyor.

“Bence ikimizin de bir içkiye ihtiyacı var,” diyor sonunda. Kumaşı sarkmış sandalyeden kendini zorla kaldırıyor ve içki dolabının en altındaki bir şişeden iki kadeh viski koyuyor. Birini bana uzatıyor, kendininkini kaldırıyor, büyükçe bir yudum alıyor. “Beynimden vurulmuşa döndüm.”

“Üzgünüm.” O anda kendimi çok kötü hissediyorum.

“Hayır!” Bir elini kaldırıyor. “Kesinlikle hayır! Canım kızım! Yapıcı olsun olmasın, bir durumu algılayışın hakkında *hüsnüniyetle* söylediğin bir cümle için özür dilemek zorunda değilsin.”

Ne gevelediğinden emin değilim. Sanırım kibar olmaya çalışıyor.

“Özür dilemesi gereken benim,” diye devam ediyor. “Eğer kendini rahatsız, hele hele *aşağı seviyede* hissettiysen. Gerçi çok saçma bir fikir bu, asla ve asla...” Cümlesini tamamlayamıyor, karmakarışık oluyor. “Poppy, hiç anlamıyorum. Sadece neyin sana bunu düşündürtüğünü sorabilir miyim?”

“Hepiniz çok zekisiniz.” Rahat hissetmeyerek omuz silkiyorum. “Sizin yazılarınız jurnallerde çıkıyor, benim çıkmıyor.”

Wanda allak bullak oluyor.

“İyi de, niçin jurnalde yazın çıkmak zorunda olsun ki?”

“Çünkü...” Burnumu ovuşturuyorum. “Ne bileyim. Sırf o da *değil*. Şey... mesela, ben Proust’un nasıl okunduğunu bilmiyorum.”

Wanda iyice hayrete uğruyor. “Kesinlikle biliyorsun.”

“Tamam, artık biliyorum! Ama önceden *bilmiyordum*. Sizinle ilk tanıştığımda pot üstüne pot kırdım ve Antony benim fizyoterapi mezunu olmamın çok eğlenceli olduğunu söyledi ve kendimi aşağılanmış gibi hissettim...” Aniden susuyorum, boğazım tıkanıyor.

“Ah.” Wanda’nın gözünde bir ışık yanıyor. “Bak, Antony’yi asla ciddiye almamalısın. Magnus seni uyarmadı mı? Onun espri anlayışı biraz, ne diyelim, uçuktur? Densiz şakalarıyla birçok arkadaşımızı gücendirmiştir, saymakla bitmez.” Kaşlarını kaldırıyor. “Aslında içini bilsen, çok *iyi kalpli* bir adamdır, tanıdıkça göreceksin.”

Yanıt veremiyorum, böylece de viskimden bir yudum içiyorum. Aslında hiç viski içen bir tip değilim ama şu anda bu iyi geldi. Bakışlarımı kaldırınca Wanda’nın keskin gözlerini üstümde yakalıyorum.

“Poppy, biz öyle *sevgi kelebeği* insanlar değiliz. Ama inan bana, Antony de senin hakkında en az benim kadar iyi şeyler düşünüyor. Senin bu endişelerini duysa o da yıkılırdı.”

“O halde kilisede yaşadığınız o tartışma ne içindi?” Kendimi tutamadan öfkeyle söyleyiveriyorum. Wanda tokat yemiş gibi kalıyor.

“Ah. Duydun demek. Üzgünüm. Farkında değildim.” Vis-kisinden bir yudum daha alıyor, çok stresli bir hali var.

Birden kıbarlık ve lafı dolandırmaktan içime fenalık geliyor. Sadede gelmek istiyorum.

“Tamam.” Bardağımı sehpa koyuyorum. “Buraya gelmemin sebebi şu, anlaşılan Magnus bir süredir Lucinda ile yatı-

yormuş. O yüzden düğünü iptal ediyorum. Kısacası dürüst olup başından beri benden nefret ettiğinizi açıkça söyleyebilirsiniz.”

“*Lucinda mı?*” Wanda nutku tutularak eliyle ağzını kapatıyor. “Ah, Magnus. Rezil, rezil çocuk. *Ne zaman* aklı başına gelecek?” Bu haber karşısında tam anlamıyla kafayı yemişe benziyor. “Poppy, çok üzgünüm. Magnus biraz... nasıl desem? Kusurları olan bir insan.”

“Yani... bunu yapacağını tahmin ediyordunuz?” Dümdüz bakıyorum. “Daha önce yaptı mı?”

“Aptalca bir şey yapmasından korkuyordum zaten,” diyor Wanda sessizce. “Magnus bize birçok yönden çekmiş ama sadakat yönünden maalesef. Bu yüzden düğün konusunda endişeliydik. Magnus eskiden beri hep romantik maceralara atılır, geri döner, fikir değiştirir, her şeyi batırır...”

“Yani daha önce de yaptı.”

“Bir bakıma.” Suratını ekşitiyor. “Gerçi daha önce hiç kilise evresine kadar ilerlememiştik. Daha önce üç nişanlısı oldu ve sanırım Lucinda da neredeyse-nişanlısıydı. Bir kez daha tutup hiç tanımadığımız bir kızla evleneceğini duyurunca biz de maalesef davul zurna çalmadık pek.” Dobra bir edayla beni süzüyor. “Haklısın canım. Kiliseye gittiğimiz gün onu caydırmaya çalıştık, hatta zorladık. İkinizin birbirinizi daha iyi tanımak için bir yıl geçirmeniz gerektiğini düşündük. Oğlumuzun aptallığı yüzünden senin kırılmanı hiç istemedik.”

Başım dönmeye başlıyor. Magnus’un daha önce başkalarına evlenme teklif ettiğini hiç bilmiyordum. Hele bir de Lucinda dahil (ucundan) dört kıza daha. Nasıl olabilir bu? Benim hatam mı? Ben ona hiç geçmişini sordum mu?

Evet. Evet! *Tabii* ya, sordum. Anısı dün gibi net gözümde canlanıyor. Çin restoranında yemek yedikten sonra o akşam

yatakta uzanıyorduk. Birbirimize eski sevgililerimizi anlattık. Ve tamam, ben ufak bir düzeltme yaptım' ama ondan önceki *dört evlenme teklifini* elemedim. Magnus tek kelime etmedi. Tek kelime. Meğer herkes biliyormuş.

Elbette şimdi Wanda ve Antony arasında geçen o garip bakışmaları ve kinayeleri daha iyi anlıyorum. Ne kadar parano-yaktım. Hepsi ne kadar iğrenç bir tip olduğumla ilgili zan-nettim.

"Benden nefret ediyorsunuz sanıyordum," diyorum kendi kendime konuşurcasına. "Ve Magnus'un aile yadigarı yüzüğü kullanmasına kızmanızın sebebini... ne bileyim. Bana değmez diye sanıyordum."

"Sana *değmez* mi?" Wanda dut yemiş bülbülünden farksız. "Kim soktu bu fikirleri senin kafana?"

"Sorun neydi öyleyse?" İçimde gene o eski kırgınlığın yükseldiğini hissediyorum. "Bu karardan mutluluk duymadığınızı biliyorum, lütfen numara yapmayın."

Wanda içinde kısa bir münazara yapıyor. "Birbirimize karşı açığız, değil mi?"

"Evet," diyorum kararlıca. "Lütfen."

"Tamam o halde." Wanda iç geçiriyor. "Magnus o aile yüzüğünü bankadaki kasadan o kadar çok çıkardı ki, Antony ve ben de kendimizce bir teori geliştirdik."

"Nasıl bir teori?"

"Aile yadigarı yüzük onun için *kolay lokma*." Wanda ellerini iki yana açıyor. "Hiçbir şey düşünmesine gerek yok. İçinden geldiği an yapabilir. Bizim teorimize göre, birisine bağlanmayı *gerçekten* istediği zaman kendine başka bir yüzük bulacağı. Dikkatlice bir şey seçeceği. Üstünde kafa yoracağı. Hatta evleneceği kıza seçme hakkı tanıyacağı." Kederli kederli

* Kimse birinci sınıfların partisindeki o sarışın çocuğu öğrenmek zorunda değil.

gülümsüyor. “O yüzden gene aile yadigarı yüzüğü kullandığını duyunca... Maalesef bizde de alarm çanları çaldı.”

“Ah. Anladım.”

Yüzüğü parmağımda döndürüyorum. Birden çok ağır ve kütle gibi geliyor bana. Aileden kalma yüzüğü takmak özel bir şey sanmıştım. Bunu, Magnus’un bana *daha çok* bağlı olduğuna yormuştum. Fakat şu anda olayı Wanda’nın gözünden görüyorum. Düşünmeden, kolaylıkla, kafa yormadan yapılmış bir seçim. Sandığım her şeyin tepetaklak olduğuna inanamıyorum. Her şeyi nasıl da yanlış yorumladığıma inanamıyorum.

“Her şeye rağmen,” diye ekliyor Wanda, hafif üzgünleşerek, “bu şekilde sona ermesine üzüldüm. Sen tatlı bir kızsın, Poppy. Çok eğlencelisin. Seni gelinim olarak görmeyi dört gözle bekliyordum.”

Çok eğlencelisin dediği için gene tüylerimin diken diken olmasını, gıcık olmayı bekliyorum; o alınganlığımın ayyuka çıkmasını bekliyorum... nedense olmuyor. Wanda’yla tanıştığım günden beri ilk kez ağzından çıkanları olduğu anlamıyla algılayabiliyorum. *Çok eğlenceli* derken *IQ’su düşük ve bizden aşağı seviyede* değil, gerçekten *çok eğlenceli*’yi kastediyor.

“Ben de üzgünüm,” diyorum ve doğruyu söylüyorum. Üzgünüm ciddeden. Tam Wanda’yı yakından tanımışken her şey sona eriyor.

Ben Magnus’u mükemmel, tek sorunu anne babası sanmıştım. Şimdi tam tersi olduğunu anlıyorum. Wanda harika biri; oğluna yazıklar olsun.

“Alın.” Yüzüğü parmağımdan çıkarıyorum.

“Poppy!” Wanda çok şaşırıyor. “Yani—”

“Her şey bitti. Artık bu yüzüğü takmak istemiyorum. Size ait. Doğrusunu isterseniz, hiçbir zaman benimseyememişim zaten.” Çantamı omzuma atıp ayağa kalkıyorum. “Sanırım gitmeliyim.”

“Ama...” Wanda hayretler içinde. “Lütfen acele karar verme. Magnus’la konuştun mu?”

“Henüz değil.” Nefes veriyorum. “Ama pek alakası yok artık. Bitti.”

Konuşmamız burada nihayete eriyor. Wanda beni kapıya kadar geçiriyor ve ben çıkarken elimi sıkıyor, içimde birden ona karşı bir sevgi yumağı büyüyor. Belki de teması kesmeyiz. Belki Magnus’u kaybederken Wanda’yı kazanırım.

Muazzam ön kapı kapanıyor ve bahçede almış yürümüş çalılardan dışarı doğru yürüyorum. Her an gözyaşlarının boşanmasını bekliyorum.

Mükemmel nişanlım hiç de mükemmel değilmiş. Yalancı, sadakatsiz, bağlanma fobisi olan hoppanın tekiymiş. Koca bir düğünü iptal etmek zorundayım. Erkek kardeşlerim kilise koridorunda elimden tutmayacak sonuçta. Paramparça olmam lazım. Fakat yokuştan aşağı yürürken tek duyabildiğim bir uyuşma hissi.

Metroya binmeyi kaldıramam. Taksiye de param yetmez. Böylece güneşlik kısımdan ayak altından çekilmiş bir banka doğru yürüyorum, oturuyor ve bir süre bomboş uzaklara dalıyorum. Beynimde gelişigüzel düşünceler uçuşuyor, yerçekiminden bağımsızmış gibi birbirlerine çarpıp sekiyorlar.

Her şey buraya kadarmış... Acaba gelinliğimi satsam para eder mi... Gerçek olamayacak kadar güzeldi, tahmin etmeliydim... Papazı aramalıyım... Toby ve Tom, Magnus’tan hiç hoşlanmamıştı zaten bence, hoş bana söylemediler ama... Magnus acaba beni hiç sevdi mi?

Nihayet derin bir iç geçirip cep telefonumu açıyorum. Gerçek hayata dönmeliyim. Telefonda mesaj uyarıları yanıp sönüyor, Sam’den on tane gelmiş ve bir an için saçma bir şekilde şöyle geçiriyorum içimden, *Tanrım, adam müneccim, nasıl bildi...*

Fakat mesajlara basınca ne kadar aptallaştığımı anlıyorum. Elbette bana özel hayatımla ilgili mesaj atmıyor. Her şey ciddi bir iş konusunda.

Poppy, orada mısın? İnanılmaz bir şey bu. Dosya bilgisayardaydı. Sesli mesajlar orada. Her şeyi kanıtlıyor bu.

Konuşmaya vaktin var mı?

Müsait olunca beni ara. Burası coştı. Herkes heyecanlandı. Öğleden sonra basın toplantısı var. Vicks seninle de görüşmek istiyor.

Selam Poppy, telefona ihtiyacımız var. Beni hemen arayabilir misin?

Mesajların gerisini okumaya zahmet etmiyorum, *Ara* tuşuna basıyorum. Bir saniye sonra çalıyor ve birden içimde sinirler gerilip dertop oluyor. Neden hiç bilmiyorum.

“Selam Poppy! Nihayet. Poppy arıyor.” Sam’in neşeli ve enerjik sesi beni selamlıyor. Arka planda insan uğultusu duyuyorum. “Burada hepimiz havalara uçtuk. Küçük keşfinin ne anlama geldiğinden *haber*in yok.”

“Benim keşfim değil,” diyorum. “Violet’in.”

“Ama Violet’in aramasına cevap verip onunla konuşmasaydın... Vicks sana çak diyor! Sana bir içki ısmarlayacakmış. Hepimiz öyle.” Sam tam anlamıyla havalara uçmuş. “Eee, mesajlarımı aldın mı? Teknik ekip telefonu incelemek istiyor, başka bir şeyler daha bulabilirler diye.”

“Ah. Tamam. Tabii. Ofisine getiririm.”

“Sorun olur mu?” Sam endişeli konuşuyor. “Gününü bölüyor muyum yoksa? Ne planın vardı?”

“Ah... hiç.”

Sadece düğünümü iptal ediyordum. Sadece kendimi enayinin önde gideni gibi hissediyordum.

“Motorlu kurye gönderebilirim çünkü—”

“Yok, gerçekten.” Zorla gülümsüyorum. “Sorun değil. Hemen gelirim.”

ON BEŞ

Bu kez binaya girerken hiçbir sıkıntı yaşamıyorum –lobide resmen beni karşılama komitesi bekliyor. Sam, Vicks, Robbie, Mark ve tanımadığım iki kişi daha cam kapıların orada dikiliyor, ellerinde yaka kartı, tokalaşmalar, asansör boyunca bir sürü açıklamalar peş peşe diziliyor, birbirlerinin lafını kese kese konuştuklarından yarısını takip ediyorum. Fakat uzun lafın kisası şu: Sesli mesajlar yüzde yüz suç delili. Çalışanlardan bir sürü kişi sorguya çekilmiş. Justin serin duruşunu kaybedip her şeyi itiraf etmiş. Gene kıdemli çalışanlardan biri Phil Stanbridge'in de adı karışmış, herkes küçük dilini yutmuş. Ed Exton'dan eser yok. Avukatlar toplantılar yapıyor. Hiç kimse nasıl bir kriminal süreç izleneceğini bilmiyor fakat en önemlisi, Sör Nicholas'ın adı temize çıktı. Adam havalara uçmuş.

Sam havalara uçmuş.

ITN ise pek havalara uçmamış çünkü verdikleri haber 'Hükümet Danışmanı Ahlsaksız'dan 'Şirketin İç Sorunu Halledildi'ye dönmüş ama gene de yayınlayacaklar ve her şeyi kendilerinin ortaya çıkardığını iddia edecekler.

“Şirket kökünden sarsılacak bununla,” diyor Sam coşkuyla, koridorda yürürken. “Çizgiler yeniden çekilecek.”

“Yani sen kazandın,” diye yorum yapıyorum ve aniden duruyor, hiç görmediğim kadar büyük bir gülümsemeyle bakıyor.

“Evet. Biz kazandık.” Yürümeye devam ediyor ve beni ofisine alıyor. “İşte burada! Kızımız karşınızda. Poppy Wyatt.”

Kot pantolonlu iki adam koltuktan kalkıyor, benimle tokalaşarak Ted ve Marco diye kendilerini tanıtıyorlar.

“Demek meşhur telefon sende,” diyor Marco. “Bir bakabilir miyim?”

“Tabii ki.” Elimi cebime atıyorum, telefonu çıkarıp uzatıyorum hemen. Birkaç saniye aleti inceliyormuş gibi yapıyorlar, tuşlara basıyor, gözlerini kısıyor, elden ele dolaştırıyorlar.

Burada başka suç unsuru sesli mesaj yok, demek geliyor içimden. İnanın bana, olsa söyledim.

“Bizde kalmasının bir sakıncası var mı?” diyor Marco sonunda kafasını kaldırıp.

“*Kalması* mı?” Sesimdeki üzüntü o kadar bariz ki, bir daha bakıyor adam suratıma.

“Kusura bakma, şirket telefonu olduğu için sandım ki...” Tereddüt ediyor.

“Artık değil,” diye araya giriyor Sam, kaşlarını çatarak. “Ben Poppy’ye verdim. Telefon onun.”

“Ah.” Marco sıkıdığı dişlerinin arasından nefes alıyor. Biraz şaşırıyor. “Aslında biz de telefonu enikonu incelemek istiyorduk. Biraz zaman alabilir. Sonrasında sana iade edebiliriz diyebilirim ama süreci tahmin etmek zor...” Akıl danışircasına Sam’e bir bakış atıyor. “Yani, elbette sana bunun yerine iyi model bir telefon verebiliriz, ne istersen...”

“Kesinlikle.” Sam kafa sallıyor. “Bütçe önemli değil.” Bana sırtıyor. “Piyasadaki en son teknolojiye sahip olabilirsin.”

Ben piyasadaki en son teknolojiye sahip olmak istemiyorum. Ben o telefonu istiyorum. Bizim telefonumuzu. Bende kalmalı, teknisyenler almamalı. İyi de... ne diyebilirim ki?

"Elbette." Gülümsüyorum, aslında mideme hafif bir kramp giriyor. "Alın. Alt tarafı bir telefon."

"Senin mesajların, adres defterin ve geri kalan şeylere gelince..." Marco, Ted'le şüpheli bir bakış paylaşıyor.

"Mesajlarım bana lazım." Sesimin böylesi titremesi beni panikletiyor. Neredeyse şiddete uğramış gibiyim. Fakat elimden bir şey gelmez. Teklife hayır demek mantıksız ve işi yokuşa sürmek olur.

"Yazılı çıkış alabiliriz." Ted'in yüzü aydınlanıyor. "Buna ne dersin? Senin için her şeyin yazılı çıktısını alırız, böylece kaydedilmiş olur."

"İçlerinden bazıları *benim* mesajlarım," diye altını çiziyor Sam.

"Evet, bazıları onun." Başımla onaylıyorum.

"Ne?" Marco bir bana, bir Sam'e bakıyor. "Kusura bakmayın, kafam karıştı. Bu kimin telefonu şimdi?"

"Aslında onun telefonu da, ben kullanıyordum—"

"İkimiz birlikte kullanıyorduk," diye açıklıyor Sam. "Ortak. Paylaşıyorduk."

"*Paylaşıyor* muydunuz?" Marco ve Ted o kadar hayrete düşüyor ki, komiğime gidiyor.

"Daha önce hiç telefon paylaşıldığını duymamıştım," diyor Marco dümdüz. "Hastalıklı bir şey bu."

"Ben de." Ted'in içi titriyor. "Kız arkadaşım ile bile cep telefonumu paylaşmam."

Marco meraklı meraklı bir Sam'e, bir bana bakarak, "Eee... siz nasıl bir düzene sokmuştunuz?" diyor.

"Bazı zor anlar yaşandı," diyor Sam kaşlarını kaldırarak.

"Kesinlikle zor ve karmaşık anlar yaşandı." Kafa sallıyorum. "Fakat aslında herkese tavsiye ederim."

“Ben de. Herkes bir kere denemeli.” Sam bana sırtıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

“Eee... tamam.” Marco karşısında iki çatlak olduğunu fark etmiş gibi konuşuyor. “Eh, o konuya sonra geliriz. Hadi Ted.”

“Ne kadar sürer?” diye soruyor Sam.

Ted yüzünü buruşturuyor. “Biraz sürer. Bir saat?”

Sam’in ofisinden çıkıp gözden kayboluyorlar ve Sam kapıyı kapatıyor. Bir saniye birbirimize bakıyoruz ve yanağında minik bir çentik dikkatimi çekiyor. Dün gece yoktu.

Dün gece. Bir anda ormandaki o dakikaya geri dönüyorum. Karanlıkta ayakta duruyorum, burun deliklerimde toprak kokusu, kulağımda ağaçlardan gelen sesler, kolları bana sarılmış, ağzı—

Hayır. *Kes şunu*, Poppy. *Sakın* oraya gitme. Hatırlama, düşünme ya da...

“Ne gündü,” diyorum sonunda, havadan sudan laf açmaya çalışarak.

“Sen dedin.” Sam beni koltuğa götürüyor ve ne yapacağımı bilemez bir halde oturuyorum, sanki iş görüşmesine geldim. “Evet. Artık yalnızız... Nasılsın, nasıl gidiyor? Diğer konu ne oldu?”

“Anlatacak pek bir şey yok.” Bilerek umursamazca omuz silkiyorum. “Ah, bir tek düğünümü iptal ettim.”

Sözcükler ağzımdan çıkarken midem bulanıyor. Bu kelimeleri daha kaç kez söylemek zorunda kalacağım? Daha kaç kez kendimi açıklamak zorunda kalacağım? Önümüzdeki birkaç günle nasıl başa çıkacağım?

Sam bozularak kafa sallıyor. “Ah. Çok kötü.”

“Pek müthiş sayılmaz.”

“Konuştun mu onunla?”

“Wanda’yla konuştum. Evine gidip görüştüm. Dedim ki, Wanda, beni gerçekten sizden aşağı bir seviyede mi görüyorsunuz, yoksa sadece ben mi öyle hissediyorum?”

“Yok artık!” diye heyecanlanıyor Sam, keyiflenerek.

“Aynen kelimesi kelimesine.” Yüz ifadesini görünce ben de kakhaha atıyorum, gerçi bir yanım da ağlamak istiyor. “Beni görsen çok gurur duyardın.”

“Yürü be Poppy!” Bir elini kaldırıp bana çakıyor. “Büyük cesaret isteyen bir şeydi, biliyorum. Cevap neydi peki?”

“Hepsi benim kafamdaymış meğerse,” diye itiraf ediyorum. “Aslında oldukça şeker biri. Oğluna yazıklar olsun.”

Bir süre sessiz kalıyoruz. Gerçekdışı bir mekandayım sanki. Düğün iptal edildi. Dışımından da söyledim, o halde doğru olmalı. Ama aynen “Uzaylılar dünyayı istila etti,” demek kadar gerçek geliyor kulağa.

“Eee, şimdi planın ne?” Sam’le göz gözeyiz ve sanırım bakışında başka bir soru görüyorum. İkimiz hakkında bir soru.

Kısaca durduktan sonra, “Bilmem,” diyorum.

Sorusuna sessizce cevap vermeye çalışıyorum fakat gözlerim görevini yerine getiriyor mu, emin değilim. Sam anlayabiliyor mu, emin değilim. Bir saniye sonra da ona bakmaya daha fazla dayanamıyorum ve çabucak başımı öne eğiyorum. “Daha yavaştan alırım herhalde. Uğraşmam gereken bir sürü ıvır zıvır iş çıkacak.”

“Eminim.” Duraksıyor. “Kahve?”

Bugün o kadar çok kahve içtim ki, sıçrayan fasülye gibiyim... fakat öte yandan, bu gergin atmosfere dayanamıyorum. Hiçbir şeyi tartamıyorum. Sam’i okuyamıyorum. Ne ümit ettiğimi, ya da ne beklediğimi bilmiyorum. Biz şans eseri biraraya gelmiş ve şu anda bir iş için buluşmuş iki insanız. Hepsi bu.

O zaman niçin konuşmak için ağzını her açtığında benim midemde kelekler uçuşuyor? Bana kalkıp ne demesini *bekliyorum*?

“Çok iyi olurdu, teşekkürler. Kafeinsiz var mı?”

Sam, Nespresso makinesiyle cebelleşirken izliyorum, süt köpürtücüyü çalıştırmaya uğraşiyor. Sanırım ikimiz için de iyi bir dikkat dağılması oldu bu.

“Merak etme,” diyorum nihayet, Sam biraz daha takur tutkur zorlarken ve kızarıırken. “Sütsüz içebilirim.”

“Sütsüz kahveden nefret edersin.”

“Sen nereden biliyorsun?” Şaşıarak kahrkaha atıyorum.

“Bir keresinde bir e-postada Lucinda’ya yazmıştın.” Dönüyor, dudığı kıvrılıyor hafiften. “Yoksa tek casusluk yapan kendin mi sanmıştın?”

“Hafızan kuvvetliymiş.” Omuz silkiyorum. “Başka neler hatırlıyorsun?”

Sessizlik. Bakışları gözlerime kenetlendiği anda kalbim davul sesi gibi atmaya başlıyor. Gözleri o kadar koyu renk, yoğun ve ciddi ki. Baktıkça bakasım *geliyor*. Eğer o da benim düşündüğümü düşünüyorsa, o halde...

Hayır. Kes şunu, Poppy. Tabii ki düşünmüyor. Ayrıca şu anda tam olarak ne düşündüğümü ben de bilmiyorum...

“Aslında, boşver kahveyi.” Hızla ayağa kalkıyorum. “Ben biraz dışarı çıkacağım.”

“Emin misin?” Sam şaşıyor.

“Evet, senin ayakaltında dolaşmak istemem.” Yanından geçerken gözlerinden kaçıyorum. “Bazı ıvır zıvır işlerim var. Bir saat sonra görüşürüz.”

İşim falan yok. Yalnızca halim yok. Gelecek planlarım bambaşka bir yöne saptı ve harekete geçmem lazım, farkındayım –fakat o anda bununla uğraşmayı kaldıramıyorum. Sam’in ofisinden çıkıp St. Paul Katedrali’ne kadar yürüyorum amaçsızca. Güneşin vurduğu bir noktada basamaklara oturuyorum, turistleri seyrediyor, ben de kendi hayatıma ara verip tatile çıkmış gibi yapıyorum. En sonunda geri dönüyorum. Sam’in ofisine alındığımda Sam telefonda ve

bana kafa sallayıp özür diler gibi bir hareketle telefonu işaret ediyor.

“Tık tık tık!” Ted’in kafası beliriyor kapıda ve yerimden fırlıyorum. “Halloldu. Üç uzman el attı.” Elinde koca bir tomar A4’le odaya giriyor. “Tek sorun bütün mesajlarını ayrı ayrı basmak zorunda kaldık. *Savaş ve Barış* gibi oldu.”

“Vay canına.” Elinde kaç sayfa tuttuğuna inanamıyorum. Ben *bu kadar çok* mesaj ve e-posta göndermedim ya o kadar cık zamanda? Yani topu topu birkaç gündür kullanıyorum bu hattı.

“Evet.” Ted profesyonel bir edayla kağıtları masaya koyuyor ve üç balyaya ayırıyor. “Biz çalışırken elemanlardan biri mesajları ayıkladı. Bunların hepsi Sam’in. İş e-postaları falan. Gelen kutusu, giden kutusu, taslaklar, her şey. Sam, al bakalım.” Hepsini masasında ayağa kalkan Sam’e uzatıyor.

“Harika, teşekkürler,” diyor Sam, sayfaları şöyle bir karıştırarak.

“Bütün eklenti dosyaları da bastık. Hepsi senin bilgisayara da aktarıldı galiba Sam, ne olur ne olmaz... Bunlar da senin, Poppy.” İkinci balyaya eliyle hafifçe vuruyor. “Her şey burada olmalı.”

“Tamam. Teşekkürler.” Kağıtları hızlıca çeviriyorum.

“Bir de üçüncü bir balya var.” Ted şaşkınlık içinde burnunu kırıştırıyor. “Bunlarla ne yapacağımıza karar veremedik. Bu... ikinizin.”

“Nasıl yani?” Sam kafasını kaldırıyor.

“Birbirinizle yazışmalarınız. Karşılıklı gönderdiğiniz bütün kısa mesajlar, e-postalar falan filan. Kronolojik sıralamayla.” Ted omuz silkiyor. “Hanginiz istersiniz bilmiyorum, ya da hepsini atsak mı... önemli mi?”

Kağıt tomarını masaya bırakıyor ve gözlerime inanamayarak en üstteki sayfaya bakıyorum. Bir aynadan çekilmiş, kum-

lu bir fotoğrafım, telefon elimde, diğ er elimle de izci işareti yapıyorum. Bunu yaptığımı tamamen unutmuştım. Sayfayı  eviriyorum, Sam'den gelen tek mesaj çıkıyor karşıma:

Bu resmi polise yollayıp seni tutuklatabilirdim.

Arkasından sonraki sayfada cevabım:

Gerçekten, gerçekten sonsuz teşekk urler. J J J

Sanki bir milyon yıl  oncesi gibi. Sam hattın diğ er ucundaki bir yabancıyken. Onunla doğ ru düzgün tanışmamışken, nasıl biri olduğ u hakkında en ufak bir fikrim yokken... Omzumda bir hareket hissediyorum. Sam de yanıma gelmiş okuyor.

“Ne garip böyle basılı görmek,” diyor.

“Biliyorum.” Kafa sallıyorum.

Çürümüş iğ en  dişlerin olduğ u bir resim karşıma çıkıyor ve ikimiz de aynı anda kopuyoruz.

“Bayağı etkileyici diş görselleri, değ il mi?” diyor Ted, bizi meraklı gözlerle süzerek. “Ne alaka diye merak ettik. Dişlerini mi yaptırıyorsun, Poppy?”

“Pek sayılmaz.” B y lenmiş esine sayfaların arasında geziniyorum. Birbirimize s ylediğ imiz her şey burada. Sayfalar, sayfalar dolusu mesaj, son birkaç günün kitabı misali peş peşe dizilmiş.

WHAIZLED. BOZGUNCU'nun Z'sini kullan. Kelimenin    katı kazanıyorsun, artı bonus 50 puan.

Dişçi randevunu aldın mı? Dişlerin   r yecek!!!

Bu saatte neden hala ayaktasın?

*

Yarın hayatımın sonu.

*Neden uykunun kaçtığı belli. Peki niye hayatın sona
eriyor?*

Kravatın yamulmuş.

Davetiyemde senin adının da yazdığını bilmiyordum.

*Hediye torbanı almak için uğramıştım. Hizmetin bir
parçası. Teşekkür etmene gerek yok.*

Vicks nasıl tepki verdi?

Dün geceki mesajlara ulaşınca nefesimi tutuyorum. O sözcük-
leri gördüğüm anda sanki yeniden oradayım.

Sam'e bakmaya cesaretim yok, en ufak bir duygu emaresi
göstermeyi gözüm yemiyor, böylece de sakın sakın devam edi-
yorum, sanki hiç etkilenmemişim, hala rastgele mesajlara göz
atıyorum.

Benimle mesajlaştığını bilen var mı?

Sanmıyorum. Henüz.

*Yeni yaşam felsefem: Tek başına korkutucu karanlık or-
manlara girme.*

Tek başına değilsin.

İyi ki senin telefonunu bulmuşum çöpte.

Numaran Bende Var

✱

Bence de.

XoXoXoXoXoXoXoXoXoXo

Yakında değilsin ama.

Evet yakınım. Geldim.

Derken birden boğazım düğümleniyor. Yeter. Dur. Sayfaları lap diye atıp tekrar tomar halinde koyuyorum yerine ve umursamaz bir gülümseyişle arkama dönüyorum.

"Vay canina!"

“Ya evet, dediğim gibi.” Ted omuz silkiyor. “Ne yapacağımıza karar veremedik.”

“Biz hallederiz,” diyor Sam. “Teşekkürler Ted.”

Sam'ın yüzü ifadesiz. Acaba mesajları okurken herhangi bir şey hissetti mi, hiçbir fikrim yok.

“O halde telefonla istediğimizi yapabiliriz, değil mi?” diyor Ted.

“Sorun değil.” Sam kafa sallıyor. “Sağol Ted.”

Ted gözden kaybolunca Sam gene kahve makinesine yollanıyor ve yeni bir bardak koyuyor.

“Hadi ama. İzin ver sana bir kahve yapayım. Çaktım nasıl çalıştığını.”

“İyiymi ben, gerçekten,” diye başlasam da süt köpürtücü birden yüksek sesle köpük salmaya başlıyor ve konuşmak anlamsız.

“Al bakalım.” Bana bir bardak uzatıyor.

“Teşekkürler.”

“Eee... bunları istiyor musun?” Kağıt tomarını işaret ediyor ilgisizce.

Ayaklarımdan yukarı doğru tırmanan bir sıcaklık hissediyorum ve oyalanmak için kahvemi yudumluyorum. Telefon gitti. Şu çıktılar yaşadığımız o garip ve harika günlerin tek kaydı. Tabii ki istiyorum.

Fakat her nedense Sam'e bunu itiraf edemiyorum.

"Fark etmez." Umursamaz konuşmaya çalışıyorum. "Sen ister misin?"

Sam hiçbir şey demeden omuz silkiyor.

"Yani, herhangi bir amaç için istemiyorum..." Duraksıyorum.

"Yo." Sam de hayır anlamında kafa sallıyor. "Hepsi tırvırı şeyler..." Cebinden mesaj sesi geliyor ve telefonunu çıkarıyor. Ekranı şöyle bir bakıp somurtuyor. "Of Tanrım. Aman ya. Bir bu eksikti şimdi."

"Ne oldu?" diyorum panikle. "Sesli mesajlarla ilgili bir şey mi?"

"Başka bir şey." Sam kaşları gözlerini gölgeleyerek beni inceliyor. "Sen Willow'a ne halt gönderdin?"

"Ne?" Bakakalıyorum küçük dilimi yutarak.

"Senden gelen bir e-posta üstüne saldırıya geçti. Hem ne diye Willow'a e-posta atıyordun ki?"

"Atmadım!" Şaşkınlığım hat safhada. "Ona asla e-posta atmam! Kızı tanımıyorum bile!"

"Eh, o öyle demiyor ama—" Cümlesini tamamlamadan susuyor çünkü telefonu gene ötüyor. "Tamam. Al bakalım... tanıdın mı bunu?" Aleti bana uzatıyor ve ekranda yazanları okumaya başlıyorum.

Hey sen Willow Cadısı, ARTIK SAM'İ RAHAT BIRAKMAZ VE BÜYÜK HARFLERLE YAZMAYI KESEMEZ MİSİN? Ve sırf kayda geçsin diye: Sen Sam'in kız arkadaşı değilsin. O halde dün gece 'şirin' bir kızla ne

yaptığı kimin umrunda? Senin başka işin, bir hayatın yok mu?????

Buz gibi bir his yükseliyor içimde.

Tamam. Bu sabah buna benzer bir şeyler yazmış olabilerim, Sam'in ofisine gelirken, metroda. Willow'dan gene kafa ütüleyen uzun bir mesaja gıcık olduğum bir anda. Sırf biraz rahatlamak için. Ama *göndermedim* hiç. Yani, tabii ki göndermedim. Ben asla, hayatta öyle bir şey yollamam...

Of Tanrım...

"Ben... ımmm..." En sonunda kafamı kaldırıp baktığımda ağzım kuruyor. "Şaka olsun diye öylesine yazmış olabilirim. Ve yanlışlıkla *Gönder*'e basmışımdır. Tamamen kazara. Yani öyle bir *niyetim* yoktu," diye ekliyorum, açıklığa kavuşturmak istercesine. "Katiyen *kasıtlı* yapmam."

Sözcükleri yine gözümle tarayarak okuyorum ve Willow'un okuyuşunu hayal ediyorum. Kafayı yemiştir. Keşke orada olup halini görebilseydim.

Gözlerinin büyüdüğünü, burun deliklerinin şiştiğini, ağzından alevler fışkırdığını düşündükçe burnumdan homurtu gibi gülüyorum...*

"Komik mi sence?" diye yapııştırıyor Sam.

"Şey, hayır," diyorum, ses tonu karşısında şok olarak. "Yani, çok özür dilerim. Gerçekten. Ama hata oldu—"

"Hata ya da değil, ne önemi var ki?" Telefonu elimden hızla çekiyor. "Bu bir karın ağrısı ve başımda isteyeceğim son şey."

"Bir dakika!" Bir elimi kaldırıyorum. "Anlamıyorum. Niçin senin başında? Niçin *senin* sorunun? E-postayı ben attım, sen değil."

"İnan bana." Sam bana vahşi bir bakış atıyor. "Bir şekilde dönüp dolaşıp bana patlayacak."

* Sanatsal kabiliyetim.

Tamam, hiç anlam veremiyorum. Niçin onun probleymiş? Ve niçin Sam bu kadar hassas? O mail'i göndermemeliydim, kabul ediyorum ama Willow'un da cevaben Sam'e doksan beş milyon kafa şişiren mesaj atmaması gerekiyor. Sam niçin *onun* tarafını tutuyor?

"Bak." Sakin bir şekilde konuşmaya çalışıyorum. "Ona bir e-posta atıp özür dileyeceğim. Ama bence sen de aşırı tepki veriyorsun. O artık senin kız arkadaşın değil. Seninle bir alakası yok bu durumun."

Sam suratıma bile bakmıyor. Telefonunun tuşlarına basıyor. Willow'a mı yazıyor acaba?

"Sen daha atlatamadın, değil mi? Onu unutamadın?" Gerçek kafama dank ederken içim acıyor. Neden daha önce fark edemedim? "Willow'u unutamadın."

"Tabii ki unuttum." Sabırsızca kaşlarını çatıyor.

"Unutamadın! Unutmuş olsaydın, bu e-posta umrunda olmazdı. Hak etmiş derdin. Komik bulurdun. *Benim* tarafımı tutardın." Sesim titriyor ve içimden bir ses yanaklarımın kızardığını söylüyor.

Sam afallıyor. "Poppy, sen neden bu kadar sinirlendin?"

"Çünkü... çünkü..." Susuyorum, kesik kesik nefes alıyorum.

Ona anlatamayacağım sebepler yüzünden. Kendime bile itiraf edemeyeceğim sebepler yüzünden. Aşağılanma hissiyle midem bulanıyor. Kimi *kandırıyordum* ki?

"Çünkü... dürüst davranmadın!" En sonunda patlıyorum. "Bana saçma sapan *artık bitti ve Willow da bunu anlamalı*, açıklamalarını yaptın. Sen böyle tepki verirsen, Willow nasıl anlasın? Sanki Willow hala hayatının büyük bir kısmıymış ve hala ondan sorumluymuşsun gibi davranıyorsun. Bu da onu unutamadığını gösteriyor."

"Hepsi saçmalık." Sam canlanıyor.

“O halde neden ona seni rahatsız etmemesini söylemiyorsun? Bir seferde bitirip defteri kapatmıyorsun? Defteri kapatmak *istemediğin* için mi, Sam?” Acı çeken biri gibi sesimi yükseltiyorum. “Yoksa sen de bu acayıp, ayrı-kalma ilişkisinden zevk mi alıyorsun?”

Şimdi Sam de kesik kesik nefes alıyor. “Hiçbir şey anlamadığın bir konuda yorum yapmaya *hakkın yok*—”

“Ah, özür dilerim!” Kinayeli bir kahkaha atıyorum. “Haklısın. İkinizi anlamamanın ucundan bile geçmiyorum. Belki tekrar biraraya gelirsiniz ve umarım mutlu olursunuz.”

“Poppy, Tanrı aşkına—”

“Ne?” Hızlı bir hareketle bardağımı masaya koyuyor ve yazışmalarımıza kahve sıçratıyorum. “Ah, hepsini mahvettim artık. Afedersin. E zaten içinde hiç mühim bir şey yoktu, o yüzden önemli değil.”

“Ne?” Sam şu anda neden bahsettiğimi takip etmekte güçlük çekiyor gibi. “Poppy, sakın sakın oturalım ve... baştan alalım?”

Sakinlik yetimin yerinde olduğundan emin değilim. Dengesiz ve zıvanadan çıkmış bir haldeyim. İçimde kalan tüm karanlık duygular yüzeye çıktı adeta. Ne umutlar beslediğimi kendime bile itiraf edememiştim. Neler düşündüğümün ben bile farkında değilmişim meğer...

Her neyse. Yanlış anlamış aptalın tekiydim ve buradan hemen çıkıp gitmeliyim.

“Özür dilerim.” Derin bir nefes alıp bir şekilde gülümseme-yi başarıyorum. “Özür dilerim. Biraz stresliyim. Düğün olayı falan. Sorun değil. Bak, telefonu ödünç verdiğin için teşekkürler. Seni tanımak güzeldi ve sana Willow’la ya da Willow’suz mutluluklar.” Çantamı alıyorum, ellerim titriyor. “Evet, eee... umarım Sör Nicholas konusunda her şey iyi olur, gelişmeleri haberlerden dinlerim... Merak etme, ben yolu biliyorum...” Kapiya doğru yönelirken gözlerine bakamıyorum.

Sam tam anlamıyla şaşkınlığın doruğunda. "Poppy, böyle şey gibi gitme. Lütfen."

"Hiçbir şey gibi gitmiyorum!" diyorum canlı bir sesle. "Gerçekten. Yapacak işlerim var. Düğünümü iptal etmeli, bazı insanlara kalp krizi geçirtmeliyim..."

"Bekle Poppy." Sam'ın ses tonu beni durduruyor ve arkama dönüyorum. "Sadece şunu demek istiyorum... Teşekkürler."

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için o titrek savunma kalkanım sarsılıyor.

"Aynen," diyorum boğazım düğümlenerek. "Teşekkürler."

Son vedayı edercesine bir elimi kaldırıyorum ve koridorun sonuna kadar yürüyorum. Başım dik. Devam et. Arkana bakma.

Sokağa ulaştığımda yüzümde yaşların nemi var ve beynim öfkeli, ıstıraplı düşüncelerle kaynıyor. Gerçi en çok kime öfkelendiğimi bilemiyorum. Belki de kendime.

Ancak daha iyi hissetmem için tek yol var. Yarım saat sonra bir Orange şubesine giriyorum, her şey dahil konuşma paketi alıyorum ve son teknoloji ürünü, simsiyah bir akıllı telefon sahibiyim. Ted bütçe önemli değil, demişti. Eh, ben de dediğini yaptım.

Şimdiyse telefonumu vaftiz etmeliyim. Dükkandan çıkıp trafikten uzak bir açık alana yürüyorum. Magnus'un numarasını çeviriyorum ve doğrudan sesli mesaja geçince tatmin olmuş bir şekilde kafa sallıyorum. Tam istediğim gibi.

"Tamam, seni küçük *pislik*." İçimdeki zehirle dolduruyorum son kelimeyi. "Lucinda ile konuştum. Her şeyi biliyorum. Onunla yattığını, ona evlenme teklif ettiğini, bu yüzüğün birçok eli dolaştığını, senin yalancı götün teki olduğunu biliyorum ve bilgin olsun... düğünümüz iptal. Duydun mu? *İptal*. Umarım takım elbiseni kullanacak iyi bir yer bulursun. Hayatını da. Görüşürüz Magnus. Ya da görüşmeyiz."

*

Hayatta beyaz çikolatalı Magnum dondurmanın kullanılmak üzere yaratıldığı bazı ihtiyaç anları vardır. İşte bu da onlardan biri.*

Aramalarım ile yüzleşmeye henüz hazır değilim. Rahibe söylemeye, erkek kardeşlerime ya da herhangi bir arkadaşım a anlatmaya hazır değilim. Fazlaca yıprandım. Önce enerjimi geri toplamalıyım. Böylece de eve vardığımda bir planım var.

Bu gece: İnsanı rahatlatan DVD'ler seyret, Magnum ye, bolca ağla. Saç maskesi yap.**

Yarın: Tüm dünyaya bombayı patlat, düğün iptal oldu de, arkasından gelenlerle baş et, Annalise'in sevinçten havaya yumruklar atmamak için kasışını izle falan filan.

Yeni cep numaramı tanıdığım herkese mesaj atıyorum ve birkaç arkadaşça cevap geldi bile –ama daha kimseye düğün olayından söz etmedim. Yarına kadar bekleyebilir.

Doğal olarak içinde düğün dernek geçen*** hiçbir şey izlemek istemiyorum, sonuçta çizgi filmde karar kılıyorum, meğer gelmiş geçmiş en ağlak şeyler bunlarmış. *Oyuncak Hikayesi 3***** ve *Yukarı Bak'ı****** izliyorum ve geceyarısına doğru *Kayıp Balık Nemo*'yu koyuyorum. Eski püskü pijamalarım ile ve öfke nöbetimle koltuğa kıvrılıyorum, beyaz şarabım bir kol uzatma mesafesinde, saçım nemlendirici maskeden yağ içinde ve gözlerim evrendeki en şiş iki şey. *Kayıp Balık Nemo* beni her koşulda ağlatır da bu kez daha Nemo kaybolmadan***** salya sü-

---

* Adı bile bana tam da unutmak istediğim şahsın ismini hatırlatsa da, bu bile beni yolumdan alıkoymuyor.

** Rejimime sadık kalmak en iyisi.

*** Sonuç olarak çoğu DVD'm eleniyor.

**** Ağlama krizi.

***** Tam bir ağlama krizi.

***** Hangi film bir anne balık ve tüm minik pırıl pırıl yavrularının koca bir köpekbalığı tarafından mideye indirilmesi sahnesiyle başlar ki? Hani *çocuk* filmi?

mük gidiyorum. Daha az acımasız ve vahşi bir şey bulup izlemeliyim derken kapı çalınıyor aşağıdan.

Ki çok tuhaf. Kimseyi beklemiyorum. Sadece... Toby ve Tom iki gün erken mi geldi? Geceyarısı ucuz otobüsten inip pat diye damlamak tam onların yapacağı bir şey. Neyse ki alt kapının ahizesine koltuktan ulaşılıyor, böylece kordonu aşağı kadar çekiyor, *Kayıp Balık Nemo*'yu durduruyor ve hassas bir selse, "Kim o?" diyorum.

"Benim, Magnus."

Magnus mu?

Elektrik verilmiş gibi koltukta dimdik oturuyorum. Magnus. Burada. Kapımda. Mesajı almış mı?

"Merhaba." Yutkunuyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Sen Bruges'desin sanıyordum."

"Döndüm."

"Anladım. Neden anahtarınla kapıyı açmadın?"

"Kilidi değiştirmiş olabilirsin diye düşündüm."

"Ah." Yağlı bir saç tutamını gözyaşı lekeli gözümden çekiyorum. Demek mesajımı *dinlemiş*.

"Şey... değiştirmedim."

"Yukarı gelebilir miyim öyleyse?"

"Sanırım."

Ahizeyi yerine koyup etrafıma bakıyorum. Kahretsin. Her yeri bok götürüyor. Paniklemiş bir an ayağa fırlamak, tüm Magnum kağıtlarını çöpe atmak, saçımı yıkayıp durulamak, minderleri kabartmak, bir parça eyeliner sürmek ve çekici bir ev giysisi bulmak dürtüsüne kapılıyorum. Annalise olsa böyle yapardı.

İşte belki de bu beni durduruyor. Gözlerim şişse, saçımda maske varsa kimin umrunda? Bu adamla evlenmiyorum ya, nasıl görüldüğümün ne önemi var?*

* Not: Zaten nasıl görüldüğümün önemi olmaması gerekmez mi?

Anahtarını kilide soktuğunu duyuyorum ve kafa tutarcasına *Kayıp Balık Nemo*'yu yeniden oynatıyorum. Onun uğruna hayatımı askıya alacak değilim. Yeterince yaptım şu zamana kadar. Sesini hafifçe açıyorum ve şarap kadehimi tekrar dolduruyorum. Ona ikram edecek değilim, boşuna beklemesin. Aynı şey Magnum için de geçerli.*

Kapıdan tanıdık bir gıcirtı geliyor ve içeri girdiğini anlıyorum ama bakışlarımı ekrandan ayırmıyorum.

"Merhaba."

"Merhaba." Omuz silkiyorum, hani *bana ne*, dercesine.

Üç yüz altmış beş derece algılayan açımla Magnus'un nefes verdiğini hissediyorum. Bir parça gergin görünüyor.

"Eee."

"Eee." Ben de aynı oyunu oynayabilirim.

"Poppy."

"Poppy. Yani Magnus." Somurtuyorum. Beni yakaladı. Yanlışlıkla bakışlarımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve anında koşup ellerime sarılıyor, tıpkı ilk tanıştığımız zaman yaptığı gibi.

"Kes şunu!" Resmen dişlerimi gösteriyorum, ellerini iterken. "Bunu yapmaya hakkın yok artık."

"Özür dilerim!" Derisini yüzmüşüm gibi ellerini havaya kaldırıyor.

"Seni tanımıyorum." Sefil bakışlarımı Nemo ve Dory'ye çeviriyorum. "Her lafın yalandı. Aldatan bir yalancıyla evlenemem. O yüzden gitsen iyi olur. Burada ne aradığını bilmiyorum."

Magnus gene derin bir nefes veriyor.

"Poppy... Tamam. Bir hata yaptım. Eller havaya. Kabul ediyorum."

"Bir hata mı?" diye tekrar ediyorum imalı imalı.

* Çünkü hepsini yedim.

“Evet, hata! Ben kusursuz değilim, tamam mı?” Sabrı taşmış ya da çaresizmiş gibi ellerini saçında dolaştırıyor hızla. “Bir erkekten bunu mu bekliyorsun? Kusursuzluk mu? Sen kusursuz bir adam mı istiyorsun? Çünkü inan bana, öyle bir erkek yok bu dünyada. Eğer bu yüzden bu düğünü iptal ediyorsan, tek bir basit hata yaptım diyeyse...” Ellerini açıyor, gözleri televizyondan çıkan renkli ışığı yansıtıyor. “Ben *insanım*, Poppy. Kusurları olan bir insanım.”

“Ben kusursuz bir erkek istemiyorum,” diye yapııştırıyorum. “Düğün organizasyonumu yapan kişiyle yatmayan bir erkek istiyorum.”

“Maalesef insan kendi kusurunu belirleyemiyor. Ben de zafımdan defalarca pişmanlık duydum.”

Nasıl böyle asil konuşmayı başarıyor, sanki zavallı kurban oymuş gibi?

“Ah, yazık sana.” Tekrar *Kayıp Balık Nemo*’nun sesini açıyorum ama tüm şaşkınlığımı karşısında Magnus uzaktan kumandayı elimden alıp televizyonu kapatıyor. Ani sessizlikte gözlerimi kırıştıtarak bakıyorum ona.

“Poppy, ciddi olamazsın. Tek bir ufaklık şey yüzünden tüm düğünü iptal etmeyi göze alamazsın...”

“Sadece o değil ki.” Göğsümde eski bir yakıcı acı duyuyorum. “Bana eski nişanlılarımdan hiç bahsetmedin. Daha önce Lucinda’ya evlenme teklifi ettiğini bana söylemedin. O yüzük *özel* sanıyordum. Annende bu arada.”

“Başka kızlara da evlenme teklif ettim,” diyor yavaşça. “Ama sebebini şimdi anlayabiliyorum.”

“Onları sevdiğin için mi?”

“Hayır,” diyor Magnus ani bir şiddette. “Sevmedim. De-lirmiştim. Poppy, sen ve ben... biz farklıyız. Yapabilirdik. Yapabileceğimizi biliyorum. Sadece düğün kısmını atlatmamız lazım...”

“Atlatmak mı?”

“Öyle demek istemedim.” Sabırsızca nefes veriyor. “Dinle, yapma Poppy. Düğün hazır. Her şey ayarlandı. Lucinda ile aramda olanlar önemli değil, sen ve ben önemliyiz. Bunu yapabiliriz. Ben yapmak istiyorum. Bunu gerçekten yapmak istiyorum.” Öyle bir coşku ve şevkle konuşuyor ki, inanamayarak suratına bakıyorum.

“Magnus—”

“Bu fikrini değiştirir mi?” Tüm hayretim karşısında tek dizinin üstüne çöküyor ve elini cebine atıyor. Küçükçük bir mücevher kutusunu açarken dilim tutuluyor. Kıvrımlı altın tellerden yapılmış, kenarında minik bir pırlanta olan altın bir yüzük çıkıyor içinden.

“Bu... bu nereden geldi?” Sesim zor duyuluyor.

“Bruges'den senin için aldım.” Boğazını temizliyor, sanki kabullenmeye utanıyor. “Bu sabah sokakta yürüyordum. Bir vitrinde gördüm ve aklıma sen geldin.”

İnanamıyorum. Magnus benim için bir yüzük almış. Bana özel. Wanda'nın sesi kafamda yankılanıyor: *Birisine bağlanmayı gerçekten istediği zaman kendine başka bir yüzük bulacağı. Dikkatlice bir şey seçeceği. Üstünde kafa yoracağı.*

Fakat yine de rahatlayamıyorum.

“Niçin *bu* yüzüğü seçtin?” Aklıma bu geliyor. “Nesi sana beni düşündürdü?”

“Altın telleri.” Utangaçça gülümsüyor. “Bana senin saçını hatırlattı. Rengi değil tabii ki,” diye düzeltiyor çabucak. “İşıltısı.”

İyi cevaptı. Oldukça romantik. Bakışlarımı kaldırıyorum ve Magnus umutlu, yamuk ağızlı bir gülüşle bekliyor.

Of Tanrım. Magnus böyle şeker ve yavru köpeğimsiyken karşı konulamaz olur.

Düşünceler hala kafamda dönüyor. Bir hata yapmış, tamam. Büyük, çok büyük bir hata. Her şeyi bu uğurda çöpe

atacak mıyım? Ben kendim o kadar mükemmel miyim? Şunu da kabul edelim, yirmi dört saat öncesine kadar ben de ormanın ortasında adamın tekiyle sarmaş dolaştım.

Sam aklıma gelince göğsüm daralıyor ve içimden kendimi sıkı bir sarsalıyorum.

Dur. Oraya girme. Kendimi biraz fazla kaptırdım, hepsi bu. Belki Magnus'a da öyle oldu.

"Ne düşünüyorsun?"

Magnus hevesli gözlerle beni izliyor.

"Çok sevdim," diye fısıldıyorum. "Çok güzelmiş."

"Biliyorum."

Magnus kafa sallıyor. "Çok özel bir parça. Aynı senin gibi. Ve senin takmanı istiyorum. O halde, Poppy..." Sıcak elini elime koyuyor. "Dünyalar tatlısı Poppy... benimle evlenir misin?"

"Aman Tanrım Magnus," diyorum çaresizce. "Bilmiyorum..." Yeni telefonuma mesajlar düşüyor ve zaman kazanmak için elime alıyorum. Hatta samroxton@beyazkuredanismanlik.com'dan yepyeni bir e-posta var.

Kalbim hızla çarpıyor. Sam'e yeni telefon numaramı göndermiştim, onda da bulunsun diye. Ve son anda da, "Bugün için tekrar özür dilerim," eklemiştim iki öpücükle birlikte. Havayı yumuşatmak için. Şimdiyse cevap veriyor. Geceyarısı. Ne söylemek istiyor acaba? Titreyen parmaklarımla, düşüncelerim en uçuk ihtimalleri gezinerek mesajın üstüne tıklıyorum.

"Poppy?" Magnus biraz rahatsız olmuş şekilde soruyor. "Tatlım? Buraya odaklanabilir misin?"

Sam e-postanızı aldığına çok sevindi. Elinden geldiğince çabuk size geri dönecek. Bu arada ilginiz için teşekkürler.

*

Sözcükleri okurken aşağılandığımı hissediyorum ve içim yanıyor. Başından savma e-postayı. Bana o başından savma e-postayı göndertmiş asistanına.

Birden hatırlıyorum, restorandayken nasıl anlatmıştı: *Herkesin bir başından savma mesajı olmalıdır... İstenmeyen yakınlasmaları geri püskürtmede de etkili oluyor.* Eh, bundan daha açık ve net olamazdı ya!

Şimdiyse göğsümde minik bir sızıdan çok daha fazlası var –gerçek bir burkulma sancısı. Ne kadar aptalmışım. Ne sandım? En azından Magnus, Lucinda ile ufak bir kaçamaktan fazlasıyız diye kendini kandırmadı. Bazı açılardan bana benim ona olduğumdan daha sadıktı.

Yani, Magnus son günlerde dönenlerin *yarısını* bile bilseydi...

“Poppy?” Magnus bana bakıyor. “Kötü haber mi?”

“Yo.” Telefonu koltuğa atıyor ve bir şekilde etkileyici bir gülüş çıkarıyorum. “Haklısın. Herkes saçma sapan hatalar yapar. Hepimiz kendimizi kaptırıp gideriz. Hepimiz... gerçek olmayan şeylerin büyüüne kapılırız. Ama asıl önemli olan...” Kısırdöngüye girmek üzereyim.

“Evet?” diye teşvik ediyor Magnus nazikçe.

“Önemli olan... bana bir yüzük almışsın. Kendin.”

Sözcükler ağızımdan çıkarken fikirlerim biraraya gelip sağlam bir bütün oluşturuyorlar. Tüm yanlış hayallerim yıkılıp parçalanıyor. Gerçek bu, tam önümde olan şey. Artık ne istediğimi biliyorum. Yüzüğü kutusundan çıkarıp inceliyorum, kan beynime pompalanıyor. “Bunu benim için kendin seçtin. Çok sevdim. Ve Magnus... cevabım evet.”

Magnus’un bakışına dümdüz karşılık veriyorum, birden Sam umrumda bile olmuyor artık; hayatımı bir ileri seviyeye götürmek istiyorum, buradan uzağa, yeni bir yere.

“Evet mi?” Magnus kulaklarına inanamayarak bakakalıyor.

“Evet.” Başımınla da onaylıyorum.

Sessizlik içinde Magnus yüzüğü elimden alıyor. Sol elimi kaldırıyor ve alyans parmağına yüzüğü geçiriyor.

İnanamıyorum. Evleniyorum.

ON ALTI

Magnus'un batıl inancı yoktur. Tıpkı babası gibi. Böylece de bugün düğün günümüz olmasına rağmen -uğursuzluk olduğunu *herkes* bilir- dün gece bende kaldı. Sabah annelerinin evine gitmesi gerektiğini söylediğimde surat astı, çok saçmalamışım ve zaten bir gece için bütün eşyalarını toplamasına ne gerek varmış? Ardından da elbette eklemekten geçemedi, böyle şeylere inanan tek insan ancak—

Aynı anda kendini durdurdu. Ama biliyorum, *zayıf zihinler* diyecekti. İyi ki de devam etmedi çünkü *çok büyük* bir münakaşa yaşırdık.

Hala ona karşı biraz mesafeliyim. Ki düğünden bir önceki gece için pek ideal bir durum sayılmaz. Gözlerimin önünde yıldızcıkların falan uçuşması lazımdı şu anda. Beş dakikada bir mutfak kapısına dayanıp "Sürekli yaptığın *bir başka şey* daha..." dememeliydim.

Düğünden bir önceki gece ayrı kalma geleneğinin tam olarak niçin başlatıldığını çok iyi biliyorum. Romantizm ya da seks ya da bakire olmak olmamak falan, bunlar hikaye. Sırf iki insan son anda büyük bir kavgaya tutuşmasın, kilise korido-

runu ayaklarını vura vura, damada burnunuzdan soluyarak ya da nikahın şu kısmını atlatır atlatmaz evle ilgili tüm gerçeklerinizi bir bir sayıp dökceğinizi düşünüp bilenerек yürümeyin diye.

Magnus'u oturma odasına yatıracaktım ama Toby ve Tom uyku tulumlarıyla oradaydı.* En azından ben gelinliğimi giymeden evden çıkacağına söz verdirttim. Yani, en son sınır bu.

Kendime bir fincan kahve koyarken Magnus'un banyoda bağıra çağıra konuştuğunu duyabiliyorum ve sinir oluyorum. Konuşmasının provasını yapıyor. Burada. Benim evimde. Nikah kıyıldığı an söyleyeceklerinin sır kalması *gerekmiyor* muydu? Düğünün ne olduğu hakkında en ufak bir fikri *var* mı? Banyo kapısına yaklaşıyorum, kulak kabartmamaya hazırım –sonra duruyorum. Bir parçacığını dinleyeyim bari.

Kapı aralık ve aradaki boşluktan eğilerek bakıyorum, Magnus bornozuyla aynada kendisiyle sohbet ediyor. Onu oldukça da kendinden geçmiş buluyorum şaşırtıcı bir şekilde. Yanakları al al, kesik kesik nefes alıyor. Belki de kendini kaptıracak. Belki de nasıl onun hayatını tamamladığıma dair tutkulu bir konuşma yapacak ve herkesin gözleri yaşaracak.

“Herkes bana sen evlenemezsin dedi. Asla yapamayacağımı söylediler.” Magnus uzun bir boşluk bırakıyor, lafını mı unuttu diye düşünüyorum. “Eh, bakın bakalım. Karşınızdayım, tamam mı? Buradayım.”

Cin toniğe benzeyen bir şeyden bir yudum alıyor ve kavga-cı bir edayla kendine bakıyor.

“Buradayım işte. Evliyim, tamam mı? *Evliyim.*”

Emin olamayarak izliyorum Magnus'u. Bu konuşmanın neresi yanlış, parmak basamıyorum ama bir terslik var. Bana yanlış gelen küçük bir ayrıntı var... bir şey eksik... bir şey batıyor...

* Hala da oradalar, komada gibi uyuyorlar.

Buldum. Magnus mutlu görünmüyor.

Niçin mutlu görünmüyor? Evlendiği gün bu gün.

“Yaptım.” Aynaya doğru kadehini kaldırıyor, pis pis bakıyor. “Kısacası bana yapamazsın diyenler, hepiniz siktirin gidin şimdi.”

“Magnus!” diye şok geçirerek sesleniyorum kendimi tutamayıp. “Düğün konuşmada siktirin gidin diyemezsin!” Magnus’un yüz ifadesi değişiyor ve arkasını döndüğünde o kavgacı tavrından eser yok. “Poppy! Tatlım! Beni duyabildiğini fark etmemiştim.”

“Konuşman bu mu?” diye bilmek istiyorum.

“Hayır! Pek sayılmaz.” İçkisinden büyük bir yudum kafaya dikiyor. “Üstünde hala çalışıyorum.”

“Eh, yazmamış mıydın daha?” Bardağına bakış atıyorum. “Cin tonik mi içiyorsun?”

“Sanırım düğün günümde bir cin tonik içmeye hakkım var, değil mi?”

O kavgacı tutum gene geri geliyor. Nesi var bunun ya?

Eğer o parıltılı, lüks mutfaklara sahip Amerikan dizilerindeki karakterlerden biri olsaydım, şu anda yanma gidip kolunu okşayarak, “Harika bir gün olacak hayatım,” derdim. Onun da yüzü yumuşardı ve “Biliyorum,” derdi ve öpüşürdük, sevgi dolu tavrım ve cazibemle tüm gerginliğini üstünden alırdım.

Ama hiç havamda değilim. O kavgacıysa, ben ondan kavgacıyım.

“Peki.” Surat asıyorum. “Sarhoş ol. Harika bir fikir.”

“Sarhoş falan olmayacağım. Of Tanrım. Ama bir şeye ihtiyacım var şu anda beni rahatlat—”

Anında susuyor ve şoka girerek izliyorum halini. Nereye varmak istiyor acaba?

Neden rahatlayacak? Bu *ıstırap*tan mı? Bu *çileden* mi?

Bence onun kafası da aynı şekilde çalışıyor çünkü hemen lafını bitiriyor.

“...aşırı heyecanlıyım. İçim içime sığmadığından biraz sakinleşip rahatlamalıyım yoksa dikkatimi veremeyecek kadar hiper olacağım. Tatlım, çok güzelsin. Saçların muhteşem. Şahane olacaksın.”

Eski, ilgili tavrı geri döndü, tam gaz, tıpkı bulutların arkasından yüzünü gösteren bir güneş gibi.

“Saçlarım daha yapılmadı ki,” diyorum, kuru bir tebesümle. “Kuaför yolda.”

“Eh, sakın mahvetmesine izin verme.” Saçlarımın uçlarını toplayıp öpüyor. “Ben ayak altından çekileyim. Kilisede görüşürüz!”

“Tamam.”

Arkasından bakakalıyorum, içimde bir huzursuzluk.

Sabahın geri kalanı boyunca da hiç huzurlu değilim. Endişeli olduğumdan değil aslında. Daha çok endişeli olmam *gerekliyor* mu, emin değilim. Yani, elimizdeki verilere bakalım. Bir saniye önce Magnus üstümde başımda, evlenmem için bana yalvarıyor –sonra huysuzlaşıyor, sanki ben onunla silah zoruyla evleniyorum. Şimdi bu sadece düğün öncesi stresi mi? Düğün günü her erkek mi böyle olur? Normal erkek davranışı diye alttan mı almalıyım, nezle olunca Google’den *burun kanseri semptomlarının bademcikleri şişirmesi* diye araştırması gibi?”

Babam hayatta olsaydı, ona sorabilirdim.

Fakat bu düşünce yoluna girmemeliyim, hele hele bu günde, yoksa kafayı yerim. Hızlı hızlı gözlerimi kırıştıtırıp kağıt mendille burnumu ovalıyorum. Hadi ama Poppy. Neşelen. Var olmayan sorunlar yaratmayı bırak.

Evleniyorsun!

---

* Aynen.

Tam kuaför geldiği sırada Tom ve Toby de kozalarından çıkıyor ve yanlarında getirdikleri canavar gibi büyük kupalarda* çay yapıyorlar kendilerine. Anında kuaföre sarıyorlar, kallarına bigudiler takıp benî gülmekten yerlere yatırıyorlar ve bir milyonuncu kez keşke onlarla daha sık görüşebilsem diye diliyorum.

Derken bir kafede kahvaltı etmek için ortadan kayboluyorlar, sonra Ruby ve Annalise sabredemediklerinden iki saat erken geliyor ve kuaför başlamaya hazır olduğunu söylüyor ve Trudy Teyzem cep telefonundan arayıp gelmek üzere olduklarını anlatıyor, ayrıca çorabı kaçırmış ve çorap alabileceği bir yer var mı diye soruyor.”

Derken bir çeşit çlgınlık başlıyor, saç kurutma makinesi sesi, oje sürülen tırnaklar, makyajlar, tepede toplanan saçlar, çiçekler geliyor, elbiseler giyiliyor, tualete gitmek için elbiseler çıkarılıyor, sandviçler gönderiliyor, ufak bir bronzlaştırıcı sprey felaketi yaşanıyor (sadece Annalise’in dizine dökülen iki damla kahve yüzünden) ve ne olduğunu anlamadan saat iki oluyor, arabalar kapıda ve gelinliğim ve duvağımla aynanın karşısındayım. İki yanımda Tom ve Toby dikiliyor, takım elbiseleriyle o kadar yakışıklılar ki, gene gözlerim doluyor. Annalise ve Ruby çoktan kilisenin yolunu tuttu. İşte bu. Bekarlığımın son birkaç dakikası.

“Annemle babam olsaydı seninle çok gurur duyardı,” diyor Tom. “Müthiş bir gelinlik.”

“Teşekkürler.” Önemsemeden omuz silkiyorum.

Sanırım iyi görünüyorum, bir gelin olarak yani. Gelinliğim çok uzun, sırtı açık ve kollarında minik danteller var. Saçım topuz.” Duvağım örümcek ağı kadar hafif, kafamda boncuklu

* Anlaşılan, benim kupalarım fazla ‘kız kupastıymış’.

** Trudy Teyzem, Taunton’da dükkan olduğuna bir türlü inanmıyor da.

*** Sonuçta yeteri kadar uzamış. Ucu ucuna.

bir taç ve elimde zambaklar. Fakat nedense, tıpkı Magnus'un bu sabahki hali gibi bir şey eksik...

Yüz ifadem, diye fark ediyorum hüznle. Doğru değil. Gözlerim gergin, ağzım aşağı doğru kayıp duruyor ve ışık saçmıyorum. Kocaman bir gülüş çakıp otuz iki dişimi çıkarmaya çalışıyorum –ama deli gibi görünüyorum, korkunç bir palyaço gelin gibi.

“İyi misin?” Tom meraklı gözlerle süzüyor beni.

“İyiyim!” Duvagımı çekiştiriyorum, yüzümü daha çok kapatmaya çalışıyorum. Önemli olan yüz ifadem değil. Herkes zaten gelinliğimin kuyruğuna odaklanacak.

“Hey.” Toby, onay almak istercesine Tom'a bakıyor. “Bak sırf bil diye söylüyorum, kararını değiştirdiysen, bize uyar. Kaçmana yardım da ederiz. Daha önce de konuştuk, değil mi Tom?”

“St. Pancras'tan 16:30'da kalkan tren.” Tom kafa sallıyor. “Akşam yemeğine Paris'tesin.”

“Kaçmak mı?” Üzülerek ikisine bakıyorum. “Ne demek istiyorsunuz? Neden bana kaçma planı yaptınız? Magnus'u sevmiyor musunuz?”

“Yok canım! Ne alaka! Öyle bir şey demedik.” Toby savunmaya geçercesine ellerini kaldırıyor. “Sadece... aklında bulunsun işte. Bu da bir seçenek. Bu bizim işimiz.”

“Eh, *işiniz* olarak görmeyin o zaman.” İstedğimden daha sert bir şekilde konuşuyorum. “Kiliseye gitmemiz lazım.”

“Bu arada dışarı çıkınca gazete aldım,” diye ekliyor Tom, bir tomar gazeteyi uzatarak. “Arabada okumak ister misin?”

“Hayır!” Dehşete kapılıyorum resmen. “Tabii ki hayır! Gelinliğim kapkara leke olur!”

Bir tek küçük erkek kardeşim düğüne giderken yolda gazete okumayı önerebilirdi zaten. Hani çok sıkıcı olacak da kendimizi eğlendirmemiz lazım gibi.

Böyle dediysem de, Toby son anda tuvalete gidince elimde olmadan *The Guardian*'a şöyle bir göz atıyorum. Beşinci sayfada Sam'in bir resmi ve şu manşet var, 'Skandal İş Dünyasını Karıştırdı.' Görür görmez midem düğüm oluyor.

Ama eskisi kadar sıkı değil. Eminim.

Arabamız siyah bir Rolls Royce, benim adı sanı bilinmeyen Balham'daki sokağıma göre oldukça şaşıla duruyor ve apartmandan çıktığımda komşulardan ufak bir grup toplanmış, izliyor. Hafifçe etrafımda dönüyorum ve arabaya binerken millet beni alkışlıyor. Yola çıkıyoruz ve kendimi adamakıllı, ılık saçan, parlak bir gelin gibi hissediyorum.

Sadece *o kadar* da ılık saçmıyor olmalıyım ki, Buckingham Sarayı'nın önünden geçerken Tom bana doğru eğilip "Poppy, araba mı tuttu?" diye soruyor.

"Ne?"

"Miden bulanmış gibisin."

"Yo, hayır." Surat asıyorum.

"Öylesin," diyor Toby ve şüpheli şüpheli beni seyrediyor. "Sanki... yeşerdin."

"Evet, yüzün kül gibi." Tom'un suratı aydınlanıyor. "Ben de onu demek istedim. Sanki çıkaracaktıydın gibi. *Kusacak mısın?*"

Tipik erkek kardeş davranışı. Ne diye bana çok güzel göründüğümü söyleyen ve allıklarını ödünç veren ablalarım yok ki?

"Hayır! Çıkarmayacağım! Ve nasıl göründüğüm önemli değil." Başımı çeviriyorum. "Kimse duvağımın altını görmez." Telefonum ötüyor ve küçük gelin çantamdan çıkarıyorum. Annalise mesaj atmış:

Park Lane'den gitmeyin! Kaza var! Yolda kaldık!

*

“Hey,” diyerek sürücüye doğru eğiliyorum. “Park Lane’de kaza varmış.”

“Haklısınız,” diye kafa sallıyor. “O yoldan geçmeyelim öyleyse.”

Ufak bir yan yola saparken Tom ve Toby’nin birbirlerine baktığı dikkatimi çekiyor.

“Ne var?” diyorum sonunda.

“Hiç,” diye cevap veriyor Toby yumuşakça. “Arkana yaslan ve rahatla. Sana espri yapayım mı, kafan dağılır?”

“Hayır. Teşekkürler.”

Camdan dışarı dikiyorum gözlerimi, sokakların geride kalışını izliyorum. Ve birden, ben daha hazır olamadan geliyoruz. Arabadan inerken kilise çanları ritmik bir şekilde çalıyor. Tanımadığım, geç kalmış iki davetli basamaklardan hızla çıkıyor, kadın şapkasını tutuyor. Bana gülümsüyorlar ve ben de utanarak baş selamı veriyorum.

Hakikaten oluyor. Gerçekten yapıyorum bunu. Hayatımın en mutlu günü. Her anını hatırlamalıyım. Özellikle de ne kadar mutlu olduğumu.

Tom beni inceliyor ve yüzünü buruşturuyor. “Pops, çok kötü görünüyorsun. Papaza hasta olduğunu söyleyeceğim.” Önümden hızla koşup kiliseye giriyor.

“Hayır, sakın! Hasta olduğumu söyleme!” diye sinirle bağıriyorum ama çok geç. Tom görev insanı. Beklediği üzere birkaç saniye sonra da Papaz Fox yüzünde endişeli bir ifadeyle kiliseden çıkıyor.

“Aman Tanrım, erkek kardeşin haklı,” diyor beni görür görmez. “Hiç iyi değilsin.”

“İyiim ben!”

“Tören başlamadan önce birkaç saniye dinlenip toparlanmaya ne dersin?” Beni küçük bir yan odaya sokuyor. “Biraz

otur, bir bardak su iç, bir bisküvi ye? Girişte biraz olacaktı. Zaten nedimleri bekliyoruz. Trafikte kalmışlar anladığım kadarıyla?”

“Ben sokakta beklerim onları,” diyor Tom. “Uzun sürmez gelmeleri.”

“Ben bisküvi getireyim,” diye ekliyor Toby. “İyi olacak mısın kardeşim?”

“Evet.”

Herkes çıkıyor ve sessiz odada bir başıma kalıyorum. Bir rafta küçük bir ayna duruyor ve bakınca fena oluyorum. Gerçekten hasta gibiyim. Neyim var benim?

Telefonum çalıyor ve şaşıyorum. Bayan Randall'dan mesaj geldi.

6-4, 6-2. Teşekkürler Poppy!

Başardı! Kortlara geri döndü! Sabahtan beri duyduğum en iyi haber. Birden keşke işyerinde olsaydım diye düşünüyorum, birini tedavi etmeye kendimi kaptırsam, bir faydam dokunsa-

Hayır. Kes. *Aptal* olma, Poppy. Düğün gününde nasıl işyerinde olsaydım keşke dersin? Ben ucubenin tekiyim herhalde. Hiçbir gelin keşke ofiste olsaydım demez. Hiçbir gelinlik dergisinde şöyle bir yazıya rastlamazsınız, ‘Kusacakmış Gibi Görünmektense Işık Saçmanın Yolları’.

Telefonuma bir mesaj daha geliyor ama bu kez Annalise'ten.

Nihayet!!! Yol açıldı! Siz gittiniz mi?

Tamam. Şimdiye, buraya odaklanalım. Bir mesaj yazmak gibi basit bir hareket beni rahatlatıyor.

Şimdi geldik.

*

Bir saniye sonra cevap veriyor.

Ağğhh! Mümkün olduğunca çabuk geliyoruz. Neyse zaten gecikmen iyidir. Mavi jartiyerin içinde mi?

*

Annalise ile de mavi jartiyer takayım diye kafayı yediği için bana üç ayrı tonda almış getirmiş. Afedersiniz ama jartiyerin amacı ne? Açıkçası şu anda bacağımdaki dolaşımı engelleyen elsatık bir şeye hiç ihtiyacım yok ama sadık bir şekilde ona söz verdiğim için içime giydim.

Tabii ki! Gerçi bacağım kopup düşmek üzere. Düğün gecesi Magnus'a hoş bir sürpriz.

Mesajı gönderirken gülümsüyorum. Bu salak konuşmalar beni neşelendiriyor. Telefonumu elimden bırakıyor, bir yudum su içip derin bir nefes alıyorum. Tamam. Daha iyiyim. Telefonum bir daha ötüyor ve Annalise gene ne yazmış diye elime alıyorum.

Fakat bu seferki Sam Cep'ten.

Birkaç saniye kırıdayamıyorum. Yeniyetme kızlar gibi mideme bir haller oluyor. Aman Tanrım. *Zavallıyım*. Rezil ve aşağılık bir durum. Sam kelimesini gördüğüm gibi paramparça oluyorum.

Bir yarım görmezden gel diyor. Ne diyecekse diyecek, bana ne? Ne diye ona zerre kadar mekan ya da zaman vereyim, bugün benim düğün günüm ve başka şeyler var kafamda.

Fakat biliyorum, cep telefonumda okunmamış bir mesaj yanıp sönerken asla nikahıma odaklanamam.

Elimden geldiğince sakın bir şekilde açıyorum, parmaklarım işlevini yitirmeye yakın –ve tek kelimelik, Sam'e has bir mesaj.

*

Merhaba.

Merhaba mı? Bu ne demek şimdi Tanrı aşkına?

Eh, kabalık edemem ya. Ben de aynı şekilde önemsemeden cevabımı yazıyorum:

Merhaba.

Bir saniye sonra telefon gene ötüyor.

Müsait miydin?

Ne?

Dalga mı geçiyor, yoksa ciddi mi? Yoksa—

Sonra kafama dank ediyor. Tabii ya. Düğünü iptal ettiğimi sanıyor. Bilmiyor ki. Hiçbir fikri yok.

Birden mesajını yepyeni bir gözle görüyorum. Bir şey anlatmaya çalışmıyor, yalnızca merhaba demiş. Yutkunuyorum, ne yazacağıma karar veremiyorum. Nedense ne yaptığımı ona anlatmaya yüreğim dayanmıyor. Böyle dümdüz yazamam.

Pek sayılmaz.

Lafı uzatmayacağım o zaman. Sen haklıydın ve ben haksızdım.

Kelimelerinden gözümü alamıyorum, şaşkınlık içindeyim. Hangi konuda? Yavaşça yazıyorum:

Ne demek istiyorsun?

*

Sanki aynı anda mesajı düşünüyor.

Willow konusunda. Haklıydın ve ben haksızdım. Kötü tepki verdiğim için özür dilerim. Haklı olmanı istemedim ama öyleydin. Onunla konuştum.

Ne dedin?

Bittiğini söyledim, nokta. E-posta atmayı kes yoksa beni takip ediyorsun diye savcıya dilekçe vereceğim dedim.

Yok artık. İnanamıyorum buna.

Nasıl tepki verdi?

Büyük bir şoka uğradı.

Tahmin ediyorum.

Bir süre sessizlik oluyor. Telefonuma Annalise'ten yeni bir mesaj geliyor ama açmıyorum. Sam ile aramdaki bağı kesmeye dayanamam. Telefonumu sıkıca tutuyorum, gözlerim ekranda, tekrar mesaj atacak mı diye bekliyorum. Atmak *zorunda*...

Ve telefon bipliıyor.

Senin için kolay bir gün olmasa gerek. Ne de olsa düğün günündü.

İçim alabora oluyor. Ne cevap vereyim? Ne?

Evet.

*

Al seni neşelendirecek bir şey.

Beni neşelendirecek mi? Allak bullak ekrana bakıyorum, derken birden bir fotoğraf geliyor ve kahkaha atıyorum. Sam bir dişçi koltuğunda oturuyor. Kocaman gülümsemiş ve önlüğünde *İyi bir dişçi hastasıydım!!!* yazan bir yapıştırma var.

Benim için yaptı bunu, fikri beynimde çakıyor, kendimi tutamıyorum. *Benim için dişçiye gitti.*

Hayır. Saçmalama. Dişlerini yaptırmaya gitti. Duraksıyorum ve yazıyorum:

Haklısın, beni neşelendirdi. Aferin. Zamanı gelmişti!

Bir saniye sonra cevap atıyor:

Bir kahve içmeye vaktin var mı?

Dehşet içinde, hiçbir uyarı yapmadan gözyaşlarım gözlerimi zorlamaya başlıyor. Nasıl beni *şimdi* arayıp kahve içelim mi der? Her şeyin değiştiğini, yolumuza devam ettiğimizi nasıl anlamaz? Ne yapacağını *sanıyordu*? Tuşlara basarken parmaklarım acıyor, sızlıyor.

Beni başından savdın.

Ne?

Bana o başından savma e-postayı attın.

Ben asla e-posta atmam. Bunu bilmelisin. Herhalde asistanımdı. Çok çalışkan bir kız.

*

Sam *atmamış* mı onu?

Tamam, şimdi artık baş edemeyeceğim bu durumla. Ağlamak istiyorum, ya da histerikler gibi gülmek ya da *öyle bir şey*. Her şeyi kafama yerleştirmiştım. Her şeyin yerini, nerede durduğunu biliyordum. Şimdiyse aklım gene kasırgaya kapılmış gibi.

Telefona Sam'in mesajı geliyor tekrar.

Alınmadın, değil mi?

Gözlerimi kapatıyorum. Açıklamam lazım. Ama ne yapayım? Nasıl yapayım?

Sonunda, gözlerimi bile açmadan yazıyorum:

Anlamıyorsun.

Neyi anlamıyorum?

Kelimeleri yazmaya gücüm yok, tükendim. Yapamıyorum işte nedense. Onun yerine kolumu uzatıyorum, kendi resmimi çekiyorum ve sonucu inceliyorum. Evet. Her şey kareye girdi: Duvağım, tacım, gelinliğimden bir parça, zambak buketimin köşesi. Neler olup bittiğine dair en ufak bir şüphe yok.

Sam Cep'e tıklayıp gönderiyorum. İşte. Artık biliyor. Bunun üstüne muhtemelen Sam'den bir daha haber almam. İki insan arasında geçen garip bir tanışmaydı ve artık sona erdi. İç çekerek koltukta arkama yaslanıyorum. Yukarıda çalan çanlar sustu ve odada garip bir sessizlik var.

Derken birden biplemeler peş peşe başlıyor. Çıldırılmış gibi ve biteviye, acil durum sireni gibi. Şok içinde telefonumu alıyorum ve gelen kutuma birikiyorlar: Mesaj mesaj üstüne, hepsi Sam'den.

Numaran Bende Var

*

Hayır.

Hayır hayır hayır hayır hayır.

L

Dur.

Yapamazsın.

Ciddi misin?

Poppy, neden?

Kelimelerini okudukça nefesim daralıyor. Konuşmaya niyetim yoktu ama daha fazla dayanamayıp cevap gönderiyorum:

Ne bekliyordun, öylece çekip gideyim mi? 200 kişi beni bekliyor.

Sam'in cevabı anında ateş gibi düşüyor:

Seni sevdiğini mi sanıyorsun?

Sağ elimin yüzük parmağındaki altın yüzüğün incecik tellerini döndürüyorum da döndürüyorum, kafamın içine bir yol bulup akın eden karşı görüşlerin hepsini sokacak bir yol arıyorum çaresizce.

Magnus beni seviyor mu? Yani... sevgi *nedir* ki? Kimse sevginin, aşkın gerçek anlamını bilmiyor. Kimse tarif edemez. Kimse kanıtlayamaz. Eğer biri sizin için bir yüzük seçiyorsa,

Bruge'den size özel bir yüzük seçiyorsa, bu iyi bir başlangıçtır, öyle değil mi?

Evet.

Sam bence cevabımı hazır bekliyordu çünkü üst üste üç mesajı bombardımdan gibi salıyor.

Hayır.

Yanılıyorsun.

Dur. Dur. Dur. Hayır. Hayır.

Avaz avaz haykırmak istiyorum ona. Haksızlık bu. Tüm bunları şimdi söyleyemez. Beni *şimdi* tutup sarsamaz.

Eh, ne yapayım peki???

Tam gönderdiğim esnada kapı açılıyor. Papaz Fox giriyor, arkasından Toby, Tom, Annalise ve Ruby, hepsi heyecanla aynı anda konuşuyorlar.

“Aman Tanrım! Ne trafik! Yetişemeyeceğiz sandım...”

“Evet de siz olmadan başlayamazlardı, değil mi? Uçaklardaki gibi.”

“Başlayabilirlerdi biliyor musun? Bir keresinde benim bindiğim uçaktan bavulumu indirdiler çünkü kot deniyordum ve anonsu duymadım...”

“Ayna var mı? Rujumu tazelemem lazım...”

“Poppy, sana bisküvi getirdik—”

“Hayır, bisküvi istemez! O büyük anda incecik olması lazım!” Annalise anaç bir şekilde üstüme kapanıyor. “Duvağı-

na ne oldu? Dertop etmişsin. Gelinliğin de buruşmuş! Dur sana...”

“İyi misin küçük hanım?” Annalise kuyruğumu çekiştirirken Ruby gelip bana sarılıyor. “Hazır mısın?”

“Ben...” Başım dönüyor, sersem gibiyim. “Sanırım.”

“Harika görünüyorsun.” Toby tahıllı bisküvileri çitirdatıyor. “Çok daha iyisin. Hey, Felix merhaba demek istedi. Sakıncası var mı?”

“Ah, tabii ki yok.”

Orada dikilmiş, kendimi güçsüz hissediyorum, herkes etrafımda pervane oluyor. Hatta kıpırdayamıyorum bile çünkü Annalise hala kuyruğumu düzeltiyor. Telefonum ötüyor ve Papaz Fox buz gibi gülümsüyor.

“Kapatsan daha iyi olmaz mı sence de?”

“Ya törenin ortasında çalarsa, düşünsene?” Annalise kıkırıyor. “Telefonu bana emanet etmek ister misin?”

Elini öne uzatıyor ve felç inmiş gibi dümdüz suratına bakıyorum.

Gelen kutumda Sam'den yeni bir mesaj var. Cevabı. Bir yanım okumak için öylesine yanıp tutuşuyor ki, ellerime hakim olamıyorum.

Fakat bir diğer yanımsa dur diyor. Oraya gitme. Tam kilise koridorunda yürümek üzereyken nasıl okuyacağım? Perişan olurum. Düğün günümdeyim, kilisedeyim, arkadaşlarım ve ailem yanımda. Gerçek hayatım *bu*. Telefon ağıyla bağlı olduğum adamın teki değil. Veda etme zamanı geldi. Bu bağı koparma zamanı geldi.

“Teşekkürler Annalise.” Telefonu kapatıp ışığı sönerken bir an bakakalıyorum. Artık orada kimse yok. Ölü, boş, metal bir kutu.

Telefonu Annalise'e veriyorum ve Annalise onu sutyenininin içine atıyor.

“Çiçeklerini çok yukarıda tutuyorsun.” Kaşlarını çatıyor. “Gerçekten çok gergin görünüyorsun.”

“İyiim ben.” Göz göze gelmemek için kaçıyorum.

“Hey, bil bakalım ne oldu?” Ruby elbisesini hışırdatarak yanıma geliyor. “Söylemeyi unuttum, yakında ünlü biri kliniğimizde hastamız olacak! Kaç gündür haberlere çıkan şu işadımı, Sör Nicholas bilmem ne?”

“Yani... Sör Nicholas Murray mi demek istiyorsun?” diyorum inanamayarak.

“Aynen.” Yüzünde güller açıyor. “Asistanı arayıp benden randevu aldı! Fikirlerine çok saygı duyduğu birisi tarafından önerilmişim, öyle dedi. Kim olabilir acaba?”

“Şey... hiçbir fikrim yok,” diyebiliyorum ancak.

Çok duygulandım. Ve biraz da ürkttüm. Sör Nicholas’ın tavsiyemi göz önüne alacağına rüyamda görsem inanmazdım. Şimdi onunla nasıl bir daha yüz yüze geleceğim? Ya Sam’den söz ederse? Ya—

Hayır. Dur Poppy. Sör Nicholas’ı bir dahaki görüşümde evli bir kadın olacağım. Tüm bu acayip küçük olay unutulup gitmiş olacak. Bir şey olmayacak.

“Kilise piyanistine çıkmaya hazır olduğumuzu haber veriyorum,” diyor Papaz Fox. “Herkes seremoni için yerlerini alsın.”

Annalise ve Ruby arkamdalar. Tom ve Toby yanımda, ikisi de koluma girmiş. Kapı tıklatılıyor ve Felix’in baykuşumsu suratı beliriyor.

“Poppy, muhteşem görünüyorsun.”

“Teşekkürler! İçeri gelsene!”

“Bol şans dilemek istedim.” Yanıma yaklaşıyor ve gelinliğimin dikişlerini inceliyor. “Ayrıca ailemize katıldığın için çok mutlu olduğumu söylemek istedim. Hepimiz öyle. Annemler seni çok beğeniyor.”

“Gerçekten mi?” Şüpheli ses tonumu saklamaya çalışıyorum. “Annen de baban da?”

“Ah evet.” Felix kafa sallıyor coşkulu coşkulu. “Seni seviyorlar. Düğünün iptal olduğunu duyunca yıkıldılar.”

“İptal mi?” diye yankılıyor dört ses birden bir ağızdan.

“Düğün iptal mi edilmişti?” diyor Tom.

“Ne zaman iptal edildi?” diye bilmek istiyor Annalise. “Bize hiç söylemedin Poppy! Neden söylemedin?”

Harika. Çok ihtiyacım vardı buna, en yakınlarımdan serzenişler korusu.

“Geçici bir süreliğine öyleydi.” Lafı kaynatmaya çalışıyorum. “Anlarsınız ya. Son dakikalık bir düğün gerginliğine kapılma. Herkese olur.”

“Annem Magnus’a kök söktürdü.” Felix’in gözleri parlıyor gözlük camının arkasından. “Aptal olduğunu ve bir daha senden daha iyisini bulamayacağını söyledi abime.”

“Sahi mi?” İster istemez seviniyorum.

“Ah, çok hararetiydi.” Felix çok eğleniyor anlaşılan. “Resmen yüzüğü kafasına attı.”

“Zümrüt yüzüğü mü attı?” diyorum hayretler içinde. “Binlerce pound değerinde bir şeydi. Wanda duvardan duvara vurmak istemedi herhalde.”

“Hayır, altın düğümcüklü yüzüğü. Şu yüzüğü.” Başıyla elimi gösteriyor. “Magnus’a vermek için tuvalet masasından çıkarırken, Magnus’un kafasına attı ve alnı kesildi.” Kıkırdıyor. “Çok kötü değildi gerçi.”

Donakalıyorum. Ne dedi az önce? Wanda altın düğümcüklü yüzüğü tuvalet masasından mı çıkarmış?

“Ben şey sanıyordum...” Rahat konuşmaya çalışıyorum. “Magnus yüzüğü Bruges’den aldı sanıyordum?”

Felix boş boş bakıyor. “Yo. Annemin yüzüğü o. Yani annemindi.”

“Anladım.” Kuruyan dudaklarımı yalıyorum. “Eee, Felix, tam olarak ne oldu? Wanda yüzüğü niçin Magnus’a verdi? Keşke ben de orada olsaydım!” Hafıfsiyormuş gibi konuşmaya çalışıyorum. “Tüm hikayeyi anlatsana.”

“Eh.” Felix gözlerini kısıyor, hatırlamaya çalışıyor. “Annem Magnus’a sana o zümrüt yüzüğü bir daha vermeye kalkmamasını söyledi. Sonra çekmecedен bu yüzüğü çıkarıp seni gelini olarak görmek için sabırsızlandığını söyledi. Ardından babam, *niye bu kadar uğraşıyorsun, Magnus’ta bir evliliği yürütecek güç olmadığı ortada*, dedi ve Magnus küplere bindi, babama *evet var*, diye bağırdı, babam da *Birmingham işine bak mesela*, dedi ve büyük kavga koptu aralarında her zamanki gibi ve sonra da... yemek sipariş ettik galiba?” Gözlerini kırpıştırıyor. “Aşağı yukarı böyleydi.”

Annalise arkamdan eğilmiş dinliyor. “*Demek o yüzden yüzük değiştirdin. Zümrüte alerjin olmadığı* biliyordum.”

Bu elimdeki Wanda’nın yüzüğü. Magnus gidip benim için özel satın almadı. Bakışlarımı elime çevirirken midem bulanıyor. Derken başka bir şey kafama dank ediyor.

“Birmingham işi *de ne?*”

“Biliyorsun ya. İstifa ettiği iş. Babam Magnus’a habire istifa ettiği için çok çıkışır. Kusura bakma, biliyorsun sanmıştım.” Felix beni meraklı gözlerle süzerken arka planda kilise müziği duyuluyor ve hepimiz yerimizden fırlıyoruz. “Ah, başlıyor. Ben kaçayım artık. Orada görüşürüz!”

“Evet. Tamam.” Bir şekilde kafa sallıyorum. Ama apayrı bir gezegendeyim. Duyduklarımı sindirmem lazım.

“Hazır mısınız?” Papaz Fox kapıda dikiliyor ve bizi dışarı çıkarıyor. Kilisenin arka tarafına vardığımızda nefesim kesiliyor. Her taraf olağanüstü çiçek aranjmanlarıyla dolu, sıra sıra insan şapkalarıyla oturmuş, havada bir beklenti var. Tam en önde Magnus’un kafası gözüme çarpıyor.

Magnus. Düşününce midem bulanıyor. Yapamam... Düşünmeye ihtiyacım var.

Ama hiç vakit yok. Kilise müziği hızlanıyor. Zafer çığılığı atarcasına koro birden müziğe katılıyor. Papaz Fox kürsüsüne doğru gözden kayboluyor. Atlıkarınca dönmeye başladı ve ben de içindeyim.

"İyi misin?" Toby, Tom'a doğru sırtıyor. "Sakin ayağına basma, Kocaayak."

Ve yürüyoruz. Koridordan yavaşça ilerliyoruz, insanlar bana gülümsüyor ve dingin, mutlu bir bakış yakalamaya çalışıyorum ama içten içe düşüncelerim dingin olmaktan milyonlarca ışık yılı uzakta.

Önemli değil... Altı üstü bir yüzük... Aşırı tepki gösteriyorum... Ama bana yalan söyledi...

Vay canına, Wanda'nın şapkasına bak...

Tanrım, müzik harika, Lucinda iyi ki koroyu ayarlayalım diye tutturmuş...

Ne Birmingham işi? Niçin bana hiç söz etmedi?

Süzülüyor muyum? Kahretsin. Neyse, bu daha iyi...

Hadi ama Poppy. Odaklan, geniş düşün. Magnus'la harika bir ilişkin var. Sana yüzüğü ha kendi almış, ha almamış, ne fark eder? Birmingham'daki eski bir işin seninle ne alakası var? Sam'e gelince de—

Hayır. Sam'i unut. Gerçeklik bu. Bu benim düğünüm ve dikkatimi veremiyorum bile. Benim neyim var?

Yapacağım. Bunu yapabilirim. Evet. Evet. Yürü be kim tutar...

Magnus niye öyle ecel terleri döküyor?

Altara vardığımda tüm diğer düşünceler geçici bir süreliğine son düşüncenin baskısı altında susuyor. Kederli kederli haline bakıyorum. İğrenç görünüyor. Ben midem bulanıyor gibiysem, o da sıtma virüsü taşıyor denebilir.

“Merhaba.” Bana yılışıkça gülüyor. “Çok hoşsun.”

“İyi misin?” diye fısıldıyorum buketimi Ruby’ye verirken.

“Niçin iyi olmayacakmışım ki?” diye karşı çıkıyor savunmaya geçerek.

Tam doğru cevap gibi gelmiyor bana ama kafa tutamam şu anda.

Müzik durdu ve Papaz Fox yüzünde şen bir gülümseyişle cemaate sesleniyor. Nikah kıymaktan çok zevk alıyor gibi bir hali var.

“Sevgili aşıklar. Burada Tanrı’nın huzurunda toplandık...”

O tanıdık sözcükleri kilisede yankılanırken duyduğumda gevsemeye başlıyorum. Tamam. İşte gidiyoruz. Her şey *bununla* ilgili. Beklediğim an *buydu*. Sözler. Yeminler. Bu çatının altında nesillerce sayısız defa tekrar edilmiş o kadim, sihirli sözler.

Evet, belki nikah gününe gelene kadar bazı endişelerimiz, gerginliklerimiz oldu. Hangi çiftin olmamıştır ki? Sadece yeminlerimize odaklanabilirsek, ne kadar özel olduklarını düşünebilirsek...

“Magnus.”

Papaz Fox, Magnus’a dönüyor ve cemaatten bir kıpırdanma ve beklenti yükseliyor.

“Bu kadını nikahlı eşin olarak kabul ediyor, Tanrı’nın emriyle kutsal evlilik bağıyla birlikte yaşamayı kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta onu sevecek, rahat ettirecek, onu koruyacak ve şereflendirecek; diğer her şeyi feda edecek, ikiniz de yaşadığınız sürece yalnızca ona bağlı kalacaksınız?”

Magnus’un yüzünde parlatılmış gibi bir bakış var sanki ve ağır ağır nefes alıyor. Sanki 100 metre koşuya başlamadan önce kendini hazırlar gibi bir hali var.

“Magnus?” diye tekrar ediyor Rahip Fox.

“Tamam,” diyor Magnus neredeyse kendi kendine. “Tamam. İşte. Bunu yapabilirim.” Derin, muazzam bir nefes alıyor ve yüksek dramatik bir sesle gururla duyuruyor.

“Kabul ediyorum.”

Kabul ediyorum mu?

Kabul ediyorum mu?

Dinlemiyor muydu?

“Magnus,” diye fısıldıyorum anlamlı bakışlar atarak. “*Kabul ediyorum* bölümünde değiliz.”

Sinir oluyorum. Tek kelimesini bile dinlemiyordu. Amerikan filmlerinde öyle dedikleri için o da hemen *kabul ediyorum*’u yapıştırdı. Böyle olacağını *önceden bilmeliydim*. Antony’nin imalı yorumlarını boşverip Magnus’un yeminini çalışmasını sağlamalıyım.

“*Kabul ediyorum* değil, *kalacağım!*” Hissettiğim üzümlük ve kırgınlığı belli etmemeye çalışıyorum. “Soruyu dinlemedin mi? Kalacak mısın? *Kalacak mısın?*”

“Ah.” Magnus anlıyor ve alnındaki kaslar gevşiyor. “Anladım. Pardon. Kalacağım, o zaman. Gerçi ne fark eder ki işte,” diye omuz silkiyor.

Ne?

“Devam edelim mi?” diyor Papaz Fox hızlı hızlı. “Poppy.” Bana gülümsüyor. “Sen bu adamı eşin olarak kabul ediyorsun...”

Üzgünüm. Bunun peşini bırakamam.

“Afedersiniz Papaz Fox.” Bir elimi kaldırıyorum. “Bir şey daha var. Kusura bakmayın.” Ne olur ne olmaz diye, arkamı dönüp davetlilere bakıyorum. “Ufak bir noktayı daha açıklığa kavuşturmam gerek, bir saniye...” Tekrar Magnus’a dönüp öfkeli bir fısıltıyla, “Ne demek ne fark eder, ha? *Çok şey* fark eder! Bu bir soru. Senin de cevaplaman gerekiyor!” diyorum.

“Tatlım, bence sen *gerçek anlamına* biraz fazla takılıyorsun.” Magnus hafiften rahatsız görünüyor. “Hadi atlayalım mı?”

“Hayır, atlayamayız! Zaten gerçek anlamda sorulan bir soru bu! *Beni alacak mısın?* Soru bu. *Sen ne zannediyorsun?*”

“Şey.” Magnus omuz silkiyor tekrar. “Anlarsın ya. Bir sembol.”

Adeta barut fıçına bir kibrit çaktı. Nasıl der bunu? Yeminlerin benim için ne kadar önemli olduğunu *biliyor*.

“Hayatta her şey sıçtığımin sembolü değildir!” diye patlıyorum. “Bu gerçek, doğru düzgün bir soru ve sen adamakıllı cevap vermedin! Burada ağzından çıkanların hiçbirini kastetmiyor musun?”

“Tanrı aşkına, Poppy—” Magnus sesini alçaltıyor. “Gerçekten sırası mı şimdi?”

Ne demek istiyor, yeminimizi edelim de ciddi miydik, değil miydik *sonrasında* tartışırız mı diyor?

Tamam, belki de altarda dikilmeden önce yeminlerimiz üstüne konuşmalıydık. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Zamanı geri alabilseydim, daha farklı yapardım. Ama yapamam. Şimdi ya da asla. Ayrıca kendimi savunacağım bir nokta daha, Magnus evlilik yemini edeceğimizi biliyordu, bilmiyor muydu? Durduk yere pat diye karşısına çıkarmadım ki? Sır da değiller zaten.

“Evet, sırası!” Zorlandıkça sesimi de yükseltiyorum. “Şimdi tam sırasıdır! Tam şu anda zamanıdır.” Yüz seksen derece dönüp davetlilere bakıyorum, hepsi de şaşkın gözlerle bana bakıyor. “Bir nikahta damat yeminini ciddi ciddi söylemeli diyenler elini kaldırsın.”

Tam bir sükunet. Derken, tüm şaşkınlığım karşısında Antony yavaşça elini havaya kaldırıyor, arkasından Wanda, utana utana. Onları gören Annalise ve Ruby de ellerini kaldırıyor. Yaklaşık otuz saniye sonra tüm sıralarda sallanan kollar. Tom ve Toby’nin elleri havada, amcamla yengemin de.

Papaz Fox dut yemiş bülbül vaziyetinde.

“Ben de *cidden kastediyorum* zaten,” diyor Magnus ama o kadar ezik ve ikna edici olmaktan uzak ki, Papaz Fox bile suratını buruşturuyor.

“Sahi mi?” Ona doğru dönüyorum. “Diğer her şeyi feda etmek? Hastalıkta ve sağlıkta? Ölüm bizi ayırıncaya kadar? Bundan kesinlikle eminsin, değil mi? Yoksa sırf herkese bir evlilik yapabileceğini kanıtlamak mı istedin?”

Aslında böyle demeyi planlamıyordum ama sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz, kulağa çok doğru geliyor.

İşte bu. Tüm taşlar yerine oturuyor. Bu sabahki kavgacı konuşması. Boncuk boncuk terleyen alnı. Hatta evlenme teklifi bile. Niçin sadece bir ay beklediği belli. Hiçbir zaman ben ve o hakkında değildi bu olay, kendini kanıtlamaya çalışan Magnus hakkındaydı. Belki de hepsi babasının ona tutunamıyoresun demesinden kaynaklanıyordu. Ya da daha önceki bir milyon evlenme teklifinden. Tanrı bilir. Fakat her şey başından beri yanlıştı. Sondan başa gittik. Ve ben de inandım çünkü inanmak istedim.

Gözlerimin yaşlarla dolmasına ramak kaldığını hissediyorum. Ama *ölürüm* de dağılmam.

“Magnus,” diyorum daha nazikçe “Dinle. Bunu yapmanın bir anlamı yok. Sırf bir şeyi bırakmayacağını kanıtlamak için evlenme benimle. Çünkü *bırakacaksın*, er ya da geç. Niyetin ne olursa olsun. Yaşanacak bu.”

“Saçmalık,” diyor hiddetle.

“Bırakacaksın ama. Sen beni uzun vadede devam edecek kadar çok sevmiyorsun.”

“Evet, seviyorum!”

“*Sevmiyorsun* Magnus,” diyorum yorgunca neredeyse. “Ben senin hayatına ışık katmıyorum. Sen de benimkine katmıyorsun.” Duruyorum. “Yeterince katmıyoruz. Sonsuza dek sürmeye yetecek kadar değil.”

“Gerçekten mi?” Magnus şok oluyor. “Katmıyor muyum?” Gururunu zedelediğimin farkındayım.

“Hayır. Üzgünüm.”

“Özür dilemene gerek yok, Poppy,” diyor of çekercesine. “Eğer gerçekten böyle hissediyorsan...”

“İyi de sen de böyle hissediyorsun!” diye sesimi yükseltiyorum heyecanla. “Dürüst ol! Magnus, sen ve ben, kaderimiz sonsuza dek birlikte olmak değil. Biz büyük aşk değiliz. Bence biz...” Yüzümü buruşturuyor, nasıl ifade etsem diye düşünüyorum. “Bence biz ikimizin dipnotuyuz.”

Sessizlik oluyor. Magnus bir karşılık bulmaya çalışır gibi görünse de bulamıyor. Elini tutuyorum, ardından papaza dönüyorum. “Papaz Fox, çok üzgünüm. Vaktinizi boşa harcadık. Bence bugünü burada sonlandırsak iyi olacak.”

“Anladım,” diyor Papaz. “Vay canına, anladım.” Mendiliyle alnını siliyor, kızarmış, alev basmış gibi. “Emin misiniz... belki özel papaz odasında beş dakika sohbet etseniz?”

“Bence bu tamir edilemez artık,” diyorum kibarca. “Bence bizden buraya kadar. Değil mi Magnus?”

“Öyle diyorsan.” Magnus hakikaten çökmüşe benziyor ve bir an için merak ediyorum acaba—

Yok. Yaptığının doğru hareket olduğundan bir parça şüpheli yok.

“Eee... şimdi ne yapsak?” diyorum tereddütle. “Yine de yemek yense mi?”

Magnus kararsız —sonra kafa sallıyor. “En iyisi. Parasını ödedik sonuçta.”

Altardan aşağı iniyorum ve duraklıyorum. Tamam, çok garip. Bunun provasını yapmadık. Davetliler hala küçük dillerini yutmuş, ağızları açık, şimdi ne olacak diye izliyorlar.

“Evet... İmmm... acaba...” Magnus’a dönüyorum. “Yani, koridordan aşağı birlikte yürüyemeyiz.”

“Önce sen.” Omuz silkiyor. “Sonra ben inerim.”

Papaz Fox kilise piyanistine işaret veriyor, kadın birden Dügün Marşı’nı çalmaya başlıyor.

“Hayır!” diye dehşetle çıkıyorum. “Müzik kesilsin lütfen!”

“Afedersin!” Papaz Fox hızlı hızlı kes, dur, hareketleri yapıyor.

“Çalmayın diye işaret vermeye çalışıyordum. Bayan Fortescue’nun kulakları biraz ağır işitir de. Neler olup bittiğini takip edememiştir.”

Tam bir keşmekeş. Çiçeklerimi tutayım mı tutmayayım mı, ona bile karar veremedim. En sonunda, Ruby’nin elinden alıyorum, koluma anlayışla dokunuyor ve aynı anda Annalise kulağıma, “Kafayı mı üşüttün?” diye fısıldıyor.

Müzik nihayet sustu, böylece sessizliğin içinde koridordan tek başıma kapıya doğru yürüyorum, kimseyle göz göze gelemiyorum fakat tüm bakışların üstüme yapıştığını hissediyorum.

Of Tanrım, iğrenç bir an. Böyle bir sona göre yapılmış bir acil çıkış kapısı olmalıydı. İlahiler Kitabı’nda bir çözüm olmalı. *Fikrini Değiştiren Gelin İçin Tören Gidişatı.*

Bankların arasından geçerken kimse konuşmuyor. Herkes dut yemiş bülbül misali beni seyrediyor. Fakat telefonların açıldığının farkındayım, karmakarışık bipler geliyor oturanlardan. Harika. İlk kim Facebook’ta paylaşacak yarışı başlamak üzere.

Birden bankta oturanların en ucundaki kadın bir elini bana doğru uzatıyor. Kafasına kocaman pembe bir şapka takmış ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

“Dur!”

“Ben mi?” Adımlarımı kesip kadına bakıyorum.

“Evet sen.” Alı al moru mor. “Böldüğüm için üzgünüm ama sana bir mesajım var.”

“Bana mı?” diyorum şaşırarak. “Ama sizi tanımıyorum bile.”

“Zaten garip olan da bu.”

Kızarıyor bozariyor. “Kusura bakma, kendimi tanıtayım. Ben Magnus’un vaftiz annesi Margaret. Burada çok fazla kişiyi tanımıyorum. Ama seremoni esnasında telefonuma bir mesaj geldi, Sam Roxton adında birinden. En azından... senin için değil, seninle ilgili bir mesaj. Diyor ki, *Eğer Poppy Wyatt’ın nikah törenindeyseniz...*”

Tam arkasında birisinin nefesi kesiliyor. “Bana da aynı mesaj geldi!” diye heyecanlanıyor kızın teki. “Tamı tamına aynısı, *Eğer Poppy Wyatt’ın nikah törenindeyseniz...*”

“Bana da! Burada da aynısı var!” Kilisenin farklı köşelerinden sesler yükseliyor. “Şimdi geldi! *Eğer Poppy Wyatt’ın nikah törenindeyseniz...*”

Konuşamayacak kadar şaşırılmış ve sersem vaziyetteyim. Neler oluyor? Sam bütün nikah davetlilerine mesaj mı atmış? Gittikçe daha çok el kalkıyor, daha fazla telefon bipliyor, daha fazla insan bağıyor.

Düğüne gelen herkese mi mesaj attı?

“Hepimize *aynı* mesaj mı gelmiş?” Margaret gözlerine inanamayarak tüm davetlilere bakıyor. “Tamamdır, bakalım. Eğer mesaj telefonunuza geldiyse, dışınızdan okuyun. Şimdi sayıyorum. Bir, iki, üç... *Eğer Poppy...*”

İnsanların sesi bir uğultu şeklinde başlayınca bayılacak gibi oluyorum. Gerçek olamaz. Düğünde iki yüz insan var ve çoğu katılıyor, bir ağızdan telefonlarından okuyorlar. Sözcükler kilise duvarlarında yankılanırken bir toplu dua ya da futbol tezahüratı gibi çıkıyor ses.

“*Wyatt’ın nikah törenindeyseniz, sizden bir ricam var. Durdurun. Poppy’yi durdurun. Engelleyin. Erteletin. Poppy büyük bir hata yapıyor. En azından bir kez düşünmesini sağlayın...*”

Bankların ortasında, koridorda transa geçmiş haldeyim. Sam'in bunu yaptığına inanamıyorum. İnanamıyorum. Bütün telefon numaralarını nereden buldu? Lucinda'dan mı?

"Sebebini söyleyeyim. Bir zamanlar akıllı bir adam demiş ki: Böylesi bir servet Filistinlilerin elinde telef edilmemeli. Poppy de bir servet, gerçi kendisi farkında değil..."

İster istemez Antony'ye bakıyorum, elinde telefonu, kaşlarını göklere kadar kaldırmış dışından okuyor.

"Konuşmaya, tartışmaya ya da mantıklı davranmaya zaman yok. O yüzden bu son derece uçuk çareye başvurdum. Umarım siz de yaparsınız. Elinizden ne gelirse. Ne diyebilirsiniz. Bu nikah hatadır. Teşekkürler."

Okuma sona erdiğinde herkes bir bomba düşmüş gibi kalıyor.

"Nasıl yani—" Magnus altardan hızla iniyor. "Kimdi o?"

Cevap veremiyorum. Sam'in sözleri beynimde sarmal gibi dönüyor. Birinin telefonunu elinden kapıp baştan sona bir daha okumak istiyorum.

"Ben cevap yazacağım!" diye heyecanlanıyor Margaret birden. *"Kimsin sen?"* diyor, telefonuna hafifçe dokunarak. *"Poppy'nin aşığı mısın?"* Dramatik bir edayla *Gönder*'e basıyor, kilisede nefesler tutuluyor, sessizlik ağır ve bir bip sesiyle kırılıyor.

"Cevap yazdı!"

Margaret etkiyi arttırmak için durup okumaya devam ediyor:

"Aşığı mı? Bilmiyorum. Beni sevip sevmediğini bilmiyorum. Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum."

Derinlerde bir yerde, içimde bir hayalkırıklığı yaşıyor. Tabii ki beni sevmiyor. Yalnızca Magnus'la evlenmemeliyim diye düşünüyor. Yalnızca yanlış gördüğü bir şeyi düzeltmeye çalışıyor. Arada büyük fark var. Bana karşı herhangi bir his besleyip beslememesi önemli değil. Nerede kaldı—

“Tek diyebileceğim, aklımdan hiç çıkmayan tek kişi o.” Margaret duraksıyor ve okurken sesi yumuşuyor. *“Sürekli. Duymak istediğim onun sesi. Görmeyi umduğum onun yüzü.”*

Birden boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor. Çaresizce yutkunuyorum, duruşumu bozmamaya çalışıyorum. Aklımdan hiç çıkmayan kişi o. Her zaman. Duymak istediğim onun sesi. Telefonum öttüğünde hep o olmasını umuyorum.

“Kim o?” Magnus kulaklarına inanamıyor.

“Evet, kim o?” diye araya giriyor Annalise altarın yanında ve kilisede gülenler oluyor.

“Sadece... adamın teki. Telefonunu bulmuştum...” Umut-suzca susuyorum.

Sam’in kim olduğunu ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi tarif etmeye başlayamam bile.

Margaret’ın telefonu gene ötüyor ve uğultu kesiliyor. “Ondan geldi,” diyor Margaret.

“Ne yazıyor?” Sesime güvenmiyorum artık, beni ele veriyor.

Kilise o kadar sessiz ve durgun ki, kendi kalp atışımı duyabiliyorum.

“Demiş ki, ve kilisenin kapısında bekliyor olacağım, haber verin.”

Sam burada.

Yer göstericilerden biri panik olup kenara çekilene kadar koştüğümün farkında bile değilim. Ağır kilise kapısı kapalı ve çekip açabilmem için beş kere zorluyorum. Yayından fırlayan ok gibi dışarıdayım ve basamaklarda duruyorum, nefes nefeseyim, kaldırımda etrafıma bakıyorum, yüzünü arıyorum...

İşte orada. Yolun karşı tarafında. Starbucks’ın kapısında dikiliyor, üstünde bir kot ve koyu mavi gömlek. Bakışlarımız buluşunca gözleri yumuşuyor ama gülümsemiyor. Ellerime bakmaya devam ediyor. Gözlerinde kocaman bir soru yanıyor.

Numaran Bende Var

Bilmiyor mu? Cevabı *anlayamıyor* mu?

“Bu o mu?” diye nefes veriyor Annalise yanımda. “Rüya gibi. Magnus’u alabilir miyim?”

“Annalise, telefonumu versene,” diyorum, bakışlarımı Sam’den ayırmadan.

“Al.” Bir saniye sonra telefon elimde, ışığı yanıyor, hazır ve hemen Sam’e mesaj yazıyorum.

Merhaba.

Bir şey yazıyor ve bir saniye sonra alıyorum mesajını.

Güzel kıyafet.

İsteksizce gelinliğime bakıyorum başımı eğip.

Bu eski püskü şey mi?

Uzun bir sessizlik oluyor, ardından Sam’in yeni bir şey yazdığını görüyorum. Başını öne eğiyor, kaldırmıyor, bitirdiği zaman bile, hatta mesajı telefonuma geldiği zaman bile.

Eee, evli misin?

Telefonumu dikkatlice ayarlayıp boş sol elimin fotoğrafını çekiyorum.

Sam Cep.

Gönder.

Düğün davetlilerinden bir grup arkamda toplanıp olan biteni görmeye geliyor ama elimi bir santim bile kıpırdatmıyorum. Gözlerim Sam’e yapışık, böylece mesajı aldığındaki tepkisini görebileceğim. Alnı gevşiyor; yüzünde kocaman, neşeli

ve zevkten dört köşe bir gülümeme oluyor. Nihayet kafasını kaldırıp bana bakıyor.

O gülüşü görüp huzurla uykuya dalabilirim.

Şimdi tekrar yazıyor.

Kahve içelim mi?

“Poppy.”

Kulağımın dibinde bir ses beni bölüyor ve dönüp bakınca Wanda’yı görüyorum, devasa, ölü bir sineğe benzeyen şapkasının altından endişeli gözlerle beni süzüyor. “Poppy, çok üzgünüm. Hiç onurlu davranmadım, bencillik ettim.”

“Nasıl yani?” diyorum, anlık bir kafa karışıklığı içinde.

“İkinci yüzük. Magnus’a söyledim... en azından önerdim...” Wanda kötü mimiklerle susuyor.

“Biliyorum. Magnus’a benim için bir yüzük seçmiş gibi yapmasını söylediniz, değil mi?” Koluna dokunuyorum. “Wanda, çok teşekkür ederim. Ama bunu artık geri alsan iyi olur.” Düğümlü desenli altın yüzüğü parmağımdan çıkarıp Wanda’ya veriyorum.

“Ailemize katılmanı çok isterdim,” diyor üzüntüyle. “Ama bu senin kararını etkilememeli. Yanlış yaptım.” Bakışları yolun karşısına, Sam’e doğru kayıyor. “Oradaki, değil mi?”

Evet anlamında kafa sallıyorum ve yüzü yumuşuyor, serbest bırakılan buruşuk bir gül yaprağı gibi.

“Hadi öyleyse. Git.”

Ve bir saniye daha beklemeden merdivenlerden iniyor, arabaların arasına dalıyor, kornalara aldırmaksızın duvağını kafamdan sökerek Sam’in bir adım uzağına kadar gidiyorum. Bir saniye sadece duruyoruz, yüz yüze bakıyor, nefes alıyoruz.

“Demek birkaç mesaj gönderdin,” diyorum en sonunda.

“Bir iki tane işte.” Sam kafa sallıyor.

“İlginç.” Ben de kafa sallıyorum. “Lucinda mı yardım etti?”

“Düğünü bozmaya dünden razı çıktı.” Sam çok eğleniyor.

“Ama anlamıyorum. Onu nasıl *buldun* ki?”

“Çok şık bir internet sitesi var.” Sam kuru kuru gülümsüyor. “Cep telefonunu aradım ve yardım etmek için can attı. Hatta mesajı benim yerime o gönderdi. Yoksa senin son teknoloji ürünü, tüm davetlilerle kontak sağlayan özellikten haberin yok mu?”

Lucinda’nın kısa mesaj alarm sistemi. Nihayet bir işe yaradı.

Buketimi diğer elime geçiriyorum. Çiçeklerin ne kadar ağır olduğunu fark etmemişim.

“Starbucks için biraz fazla süslü değil misin?” Sam beni tepeden tırnağa süzüyor.

“Ben kahve randevularına hep gelinlikle gelirim. Bence hoş bir özen katıyor, ne dersin?”

Dönüp kiliseye bakıyorum ve kıkır kıkır gülüyorum. Tüm davetliler dışarı dökülmüş ve kaldırıma seyirci kitlesi gibi dizilmişler.

“Ne görmeyi bekliyorlar?” Sam bakışımı takip ediyor ve omuz silkiyorum.

“Kim bilir? Dans falan edebilirsin. Ya da bir fıkra anlat. Ya da... gelini öp?”

“Gelini değil.” Kollarını bana doluyor ve nihayet beni kendine çekiyor. Burunlarımız resmen değiyor. Gözlerinin tam içini görebiliyorum. Teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. “Semi.”

“Beni.”

“Telefonumu çalan kızı.” Dudakları ağzımın köşesine değiyor. “Hırsız.”

“Çöp kutusunda.”

“Yine de hırsızlığa girer.”

“Hayır, girmez—” diye başlıyorum ama bu kez dudakları dudaklarıma yapışıyor ve konuşamıyorum.

Ve birden hayat çok güzel oluyor.

Biliyorum bazı şeyler hala belirsiz; biliyorum hayatın gerçekleri bir yere kaybolmadı. Uzun açıklamalar, düzeltmeler ve karışıklıklar olacak. Ancak şu anda sevdiğimi düşündüğüm bir adamla sarmaş dolaşım. Ve sevmediğimi bildiğim adamla evlenmedim. Baktığım yerden, şimdilik, gayet iyi gittiğini söyleyebilirim.

En sonunda birbirimizden ayrılıyor ve yolun karşı tarafında Annalise’in onaylayarak eli havada tezahürat yaptığını görüyorum. Ki büyük arsızlık, ama Annalise işte.

“Bu arada sana okuyacak bir şeyler getirdim,” diyor Sam. “Sıkıldığın bir an olursa falan diye.”

Ceketine uzanıyor ve içinden kahve lekesi olmuş bir tomar A4 kağıdı çıkarıyor. Ne olduklarını görünce göğsüm sıkışıyor. Saklamış. Hem de o kadar kötü ayrılmamıza rağmen. Mesajlaşmalarımızı saklamış.

“İyi mi bari?” diye soruyorum umursamazca.

“Fena değil.” Şöyle bir göz atıyor, sonra kafasını kaldırıyor. “Devamını merakla bekliyorum.”

“Gerçekten mi?” Şimdiye bana öyle bir bakıyor ki, her yanı titriyor. “Eee, sırada ne olduğunu biliyor musun?”

“Ah... Bir fikrim var.” Parmaklarını çıplak sırtımda gezdiriyor ve bir anda şehvetle doluyorum. Balayı geceme* resmen hazırım. Ne şampanyaya ihtiyacım var, ne kanepelere, ne üç porsiyonluk öğüne, ne de ilk dansa. Hatta ne de son dansa.

Ancak öte yandan sokağın karşı ucunda iki yüz kişinin dikildiği, beni izlediği, bir açıklama beklediği gerçeği de var.

---

* Tamam. Belki tam olarak ‘ilk geceme’ değil. Bence ‘uğruna nişanınızı terk ettiğiniz aşığınızla geçirilen ilk gece’ diye bir şey icat edilmeli.

Bazıları kilometrelerce öteden kalkıp geldi. Onları yarıyolda bırakamam.

“Evet... Bir partiye gidiyorduk,” diyorum Sam’e dikkatlice. “Tüm ailem ve arkadaşlarım, hep beraber bir kereliğine biraraya geldi, çok korkutucu büyüklükte bir grup, artı bugün evlenmem beklenen erkeğin de tüm ailesi ve arkadaşları. Ve badem ezmeleri. Gelmek ister misin?”

Sam kaşlarını kaldırıyor. “Sence Magnus beni vurur mu?”

“Bilmem.” Gözlerimi kısarak Magnus’a bakıyorum. Herkes gibi o da yolun karşı tarafında durmuş, bizi seyrediyor. Fakat gördüğüm kadarıyla çok katilimsi bir havası yok.*

“Sanmıyorum. Bir mesaj atıp sorayım mı?”

“İstersen.” Sam omuz silkiyor ve kendi telefonunu çıkarıyor.

Magnus. Yanında durduğum adam Sam. Biliyorum, her gün olan bir olay değil ama düğün yemeğimize onu da getirebilir miyim? Poppy xxx

Not: Sen de birini çağırırsana?

Bir saniye sonra cevap geliyor:

Mecbursan getir. Mag

Ki pek hevesli sayılmaz ama birisini vurmayı planladığını da göstermiyor.**

Tam telefonumu çantaya sokacakken tekrar ötüyor ve şaşırarak kafamı kaldırıyorum. Sam’den bir mesaj. Birkaç saniye

* Hatta benimle evlenmek üzereyken olduğundan çok daha iyi görünüyor.

** Şahsen, gecenin sonunda Magnus’un, Annalise’in *koyuna* gireceğine her türlü iddiasına varım.

önce göndermiş olmalı. Ona bakmadan açıp ne olduğunu görüyorum:

Kalp. Bana aşık bir kalp gönderdi. Hiçbir şey demeden. Küçük bir sır gibi.

Gözlerim yanıyor ama sakın duruyorum ve cevabımı yazıyorum:

Ben de.

Bir şeyler daha eklemek istiyorum... ama hayır. Devamı sonra gelebilir.

Gönder'e basıp kafamı kaldırıyorum, parlak bir gülüşle, Sam'in koluna giriyorum, kuyruğumu tozlu kaldırımdan çekiyorum.

"Evet. Hadi bakalım. Gidip düğünümü basalım."

SON*

---

* Dipnotları yazan Poppy Wyatt.